

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

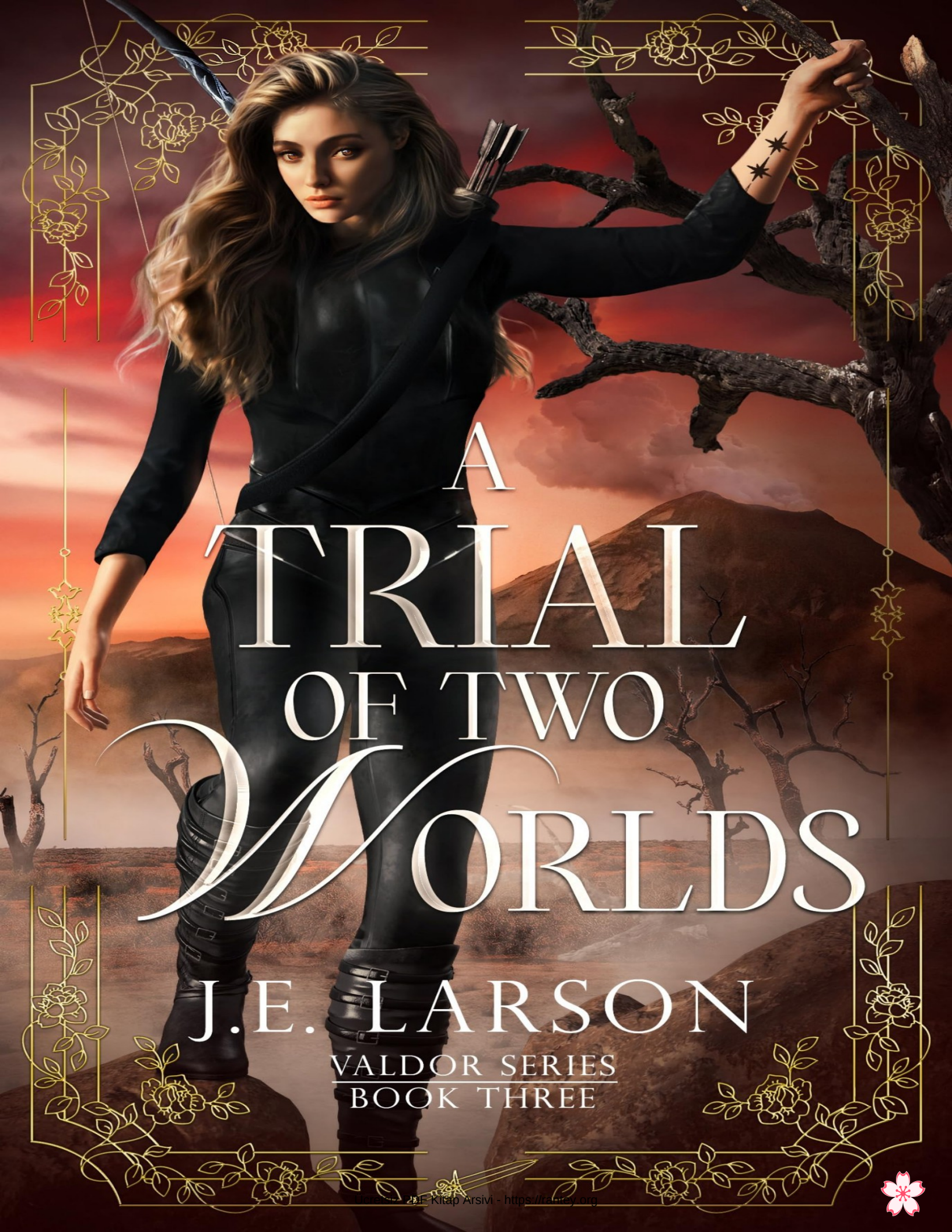
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A TRIAL OF TWO WORLDS

J.E. LARSON

VALDOR SERIES
BOOK THREE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

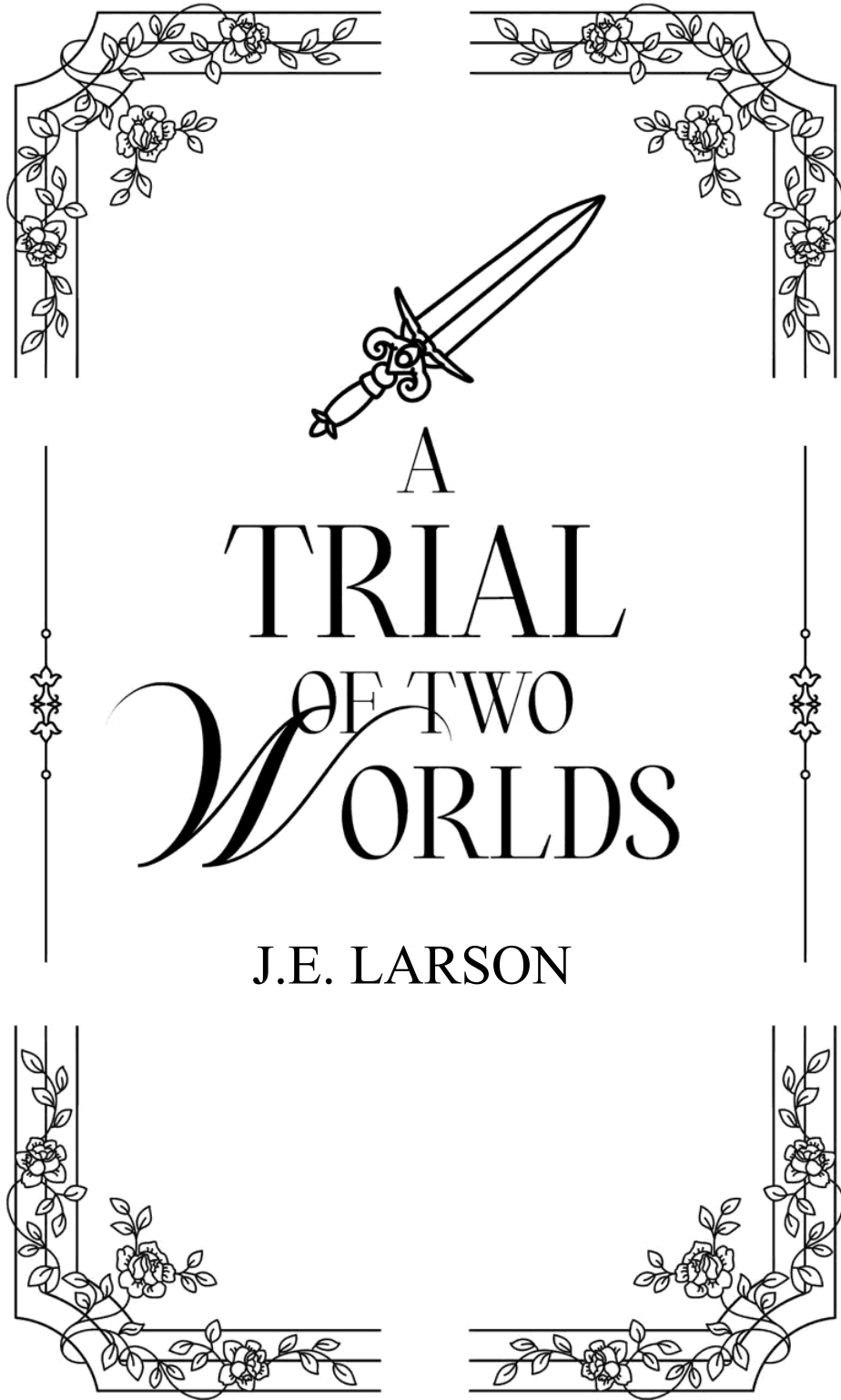
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif hakkı © 2025 J.E. Larson Harita

tasarımı J.E. Larson

Kopyalama Düzenlemesi Jen Boles

Düzeltilme: Eleanor Smith Kapak

Tasarımı: cheriefox.com İç

Tasarım: J.E. Larson Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Tüm hakları saklıdır.

Tetikleyici/içerik uyarıları: Cinsel içerikli sahneler, işkence, küfür, şiddet, kavga, travma temsili.

ISBN 979-8-9900411-6-5- ciltsiz

ADANMA

Korkularımızı kucaklayıp onları içsel gücün alevlerine dönüştürmeye
cesaret edenlere.

Vahşi ve özgürce yanın.

Telaffuz Kılavuzu:

Shifters

Skylar Cathal: Sky-ler | KA-hal
Neera Cathal: NEE- ruh
Rhea: REE- UH
Talon: (gallon ile kafiye) Shaw:
SH-aw
Magnus: MAG- nuhs
Julia: JOO-Lee-uh
Alistar Warrick: AL-IS-ter | WOR-ik
Gilen Warrick: Gil (balık solungacı gibi)- en |
WOR-ik Emery Cathal: EH-muh-ree | KA-hal

Yüksek Fae

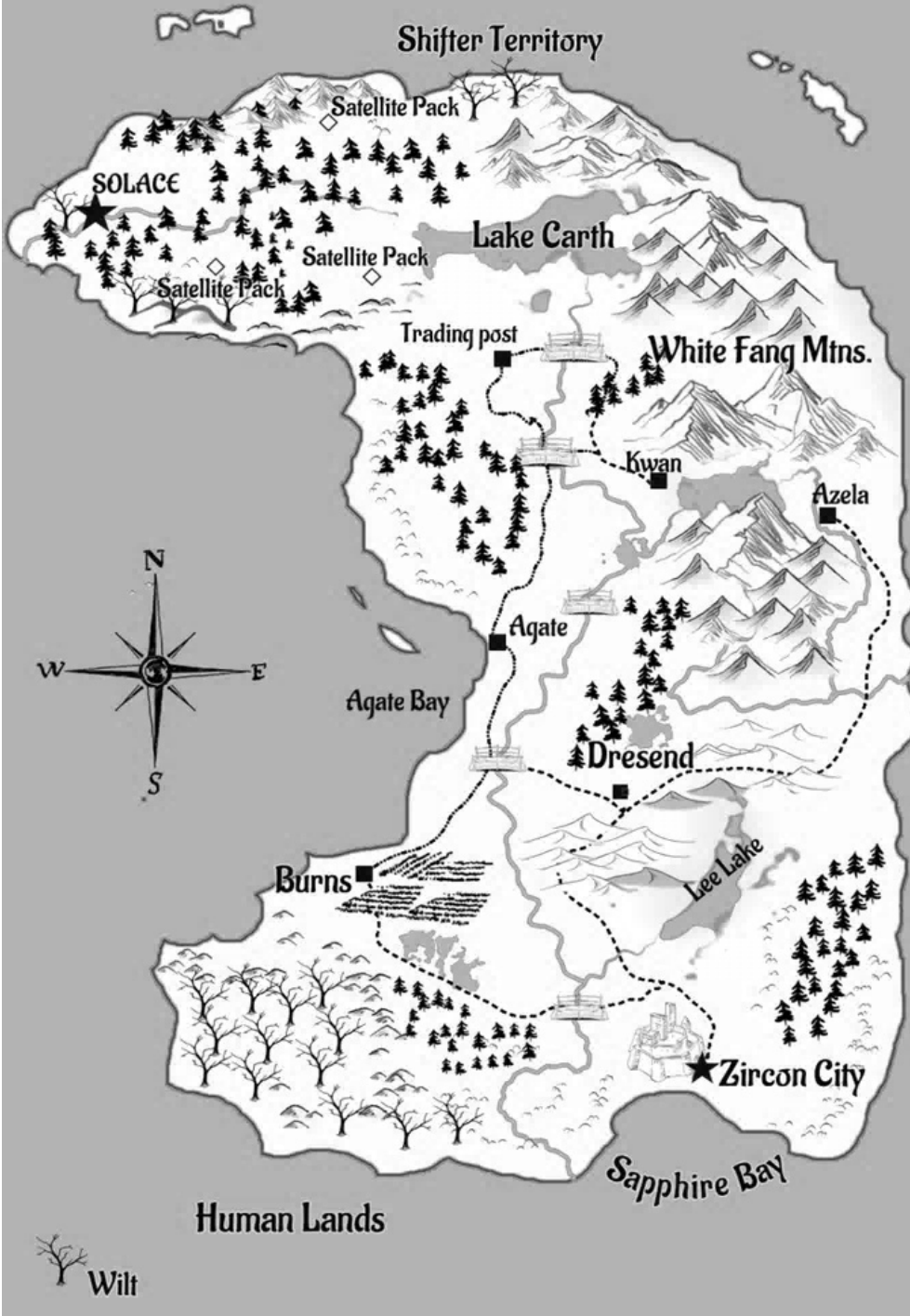
Daxton Aegaeon: DAX- ton | ee(a harfi gibi ses çıkar)-JEE-on
Castor Aegaeon: kast-er | ee(a harfi gibi ses çıkar)-JEE-on Idris
Ekon: ID-riss | EE-kon
Adohan Ekon: ad-o- han | EE-kon
Minaeve: MIN-ayve
Seamus Duran: SHAY-mus | DUR-an
Anjani: ahn-JAH-nee
Gunnar: GUN-ner
Zola: ZOH-luh
Nyssa: NISS- uh

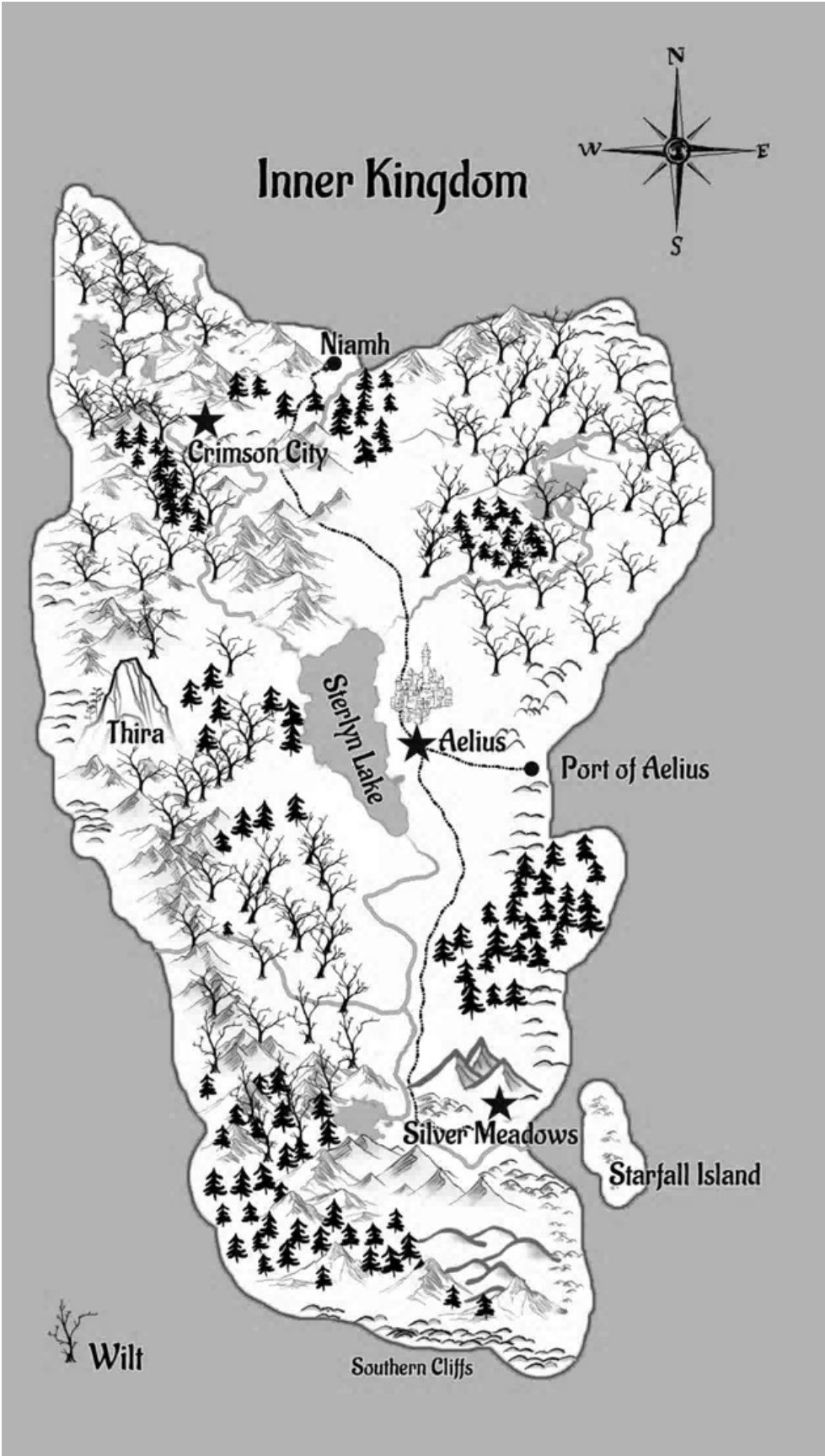
İnsanlar

Kral Taran: TAHR-ən (kar ve run gibi) Istar: ISH-
tar
Dawn: Daan

Valdor– Mainland

Castor Aegaeon'un anlattığı özet

Vay vay vay. Şanslısın, ben senin en sevdiğin, tatlı dilli prensin. Evet, hızlı konuşurum, daha iyi öpüşürüm ve aradaki *her şeyde* yetenekliyim.

Şimdi, ikinci kitabın sonundaki muhteşem felakete geri dönelim.

Merhaba, Kızıl Şehir. Oraya vardığımızda Adohan ve Idris ile, daha önce düşmüş bir yaratık olarak bilinen bir kadın peri olan Nyssa ile tanışıyoruz. Sessiz, evet, ama o kadar çarpıcı ki gözlerini ondan ayırmak zor. Hâlâ onun varlığı beni sarsıyor. Ancak onu iyileştirmek Skylar'ı neredeyse öldürüyor. Evet, Daxton'ın *bu* numarayı bir daha onaylaması için bol şans. Sevimli gölge atlayan casus şefimiz Zola, onu Silver Meadows'ta "güvenli bir yere" götürmek için çağrılır. Mantıklı, kabul ediyorum, ancak ben bu fikrin hayranı değildim.

Sonunda biraz dinlenebiliyoruz ve tabii ki tam o sırada, pislik Yüksek Prens Seamus görkemli girişini yapmaya karar veriyor. Skylar'ın anılarıyla oynamaya başlıyor ve tam bir pislik gibi onu Aelius'a sürüklemeye çalışıyor. Daxton araya girip onu kurtarmak için karanlık zırhlı şövalye rolünü üstleniyor — yaşasın. Daha sonra onların özel konuşmasına davet edilmedim, bu yüzden o gece Skylar'ın kapalı kapıları ardında neler olduğunu sadece tahmin edebilirim. Ama ertesi sabah ikisi de gülümsüyordu...

Ta ki planımız açıklanana kadar.

İnanın bana, bu durum Skylar kadar beni de rahatsız ediyor.

Aelius. Kasvet, kıyamet ve duygusal kabızlığın vatanı. Tanrılar, burası temelde daha iyi aydınlatılmış solmuş topraklar. Sonra bir "kutlama" ve "güç sunumu" var... *Sunummuş*, hadi oradan. Ve sonra Rhett, Skylar'a deneme parşömenini *tek başına* açığa çıkarır. O anda, o numara için parşömen bekçisini neredeyse deşiyordum. Cidden. Sonra, prenslerin sunumu sırasında, Minaeve'yi kıyılmış bir periye dönüştürmeye çalışmadan önce onu lanet taht odasından sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldım.

Bu tatmin edici olurdu, ama aynı zamanda hepimizi öldürölmemize neden olurdu.

Bu noktada, Sky ve Dax gibi aptalların hala birbirlerine karşı olan duygularını anlamadıklarına inanamıyorum. Yani, hepimiz *biliyorduk*, değil mi?

Reece ve ben Daxton'ı odasına taşıyoruz. Çok ağır ve baygın durumda. Neyse ki Skylar'ın onu biraz iyileştirmesine izin verdi. Peki sonra? Daxton sesini alçaltıp bana *öyle* hırladığında, daha iyi yerler bulduğumu söyleyelim.

Ertesi sabah, ilk denemeye gidiyoruz. Rhett, evren kaosu sevdiği için, Skylar'a *Aegis'in* lanet olası *zırhını* hediye ediyor. Daxton ona güvenip güvenmemeyi tartışıyordu. Ben mi? Ben kesinlikle *hayır* diyordum, bu bir şekilde Minaeve'nin işi olmalıydı. Ateşli şekil değiştiricimizi duruşma girişine kadar götürdüm ve sürpriz, o kazandı. Daha sonra bana depremler, yeraltı canavarları, bir pazarlık, bir iyilik ve ruhunun parçalanmasının da dahil olduğunu söyledi. Önemli bir şey değil. Sıradan bir Salı günü.

Tabii ki, zehirli küçük orospu Minaeve, Skylar'ı deli ve tehlikeli olarak göstermeye çalışır. Klasik hamle. Ayrılırız, ama Skylar yine de daha fazla belaya bulaşır. Su perilerinin kralı Malek ile karşılaşırız ve o, Skylar'ın mirası hakkında bazı ilginç ipuçları verir. Sonra, Minaeve ve Seamus ile güzel bir buluşma yaşarız ve Silver Meadows'a gönderilmeden önce denemeler için ikinci bilmeceyi öğreniriz.

Idris, yolculuğumuz sırasında neredeyse doğum yapacağı için bana ve arkadaşşı Adohan'a kalp krizi geçirtti. Ama neyse ki, Skylar'ın iyileştirme güçleri yine günü kurtardı. Kendi topraklarımıza girdiğimizde, sonunda kendi kartımı oynayabildim ve Skylar'a Silver Meadows'a küçük bir yemin ettirdim. Büyük bir şey değil, sadece bizim koruma alanlarımıza ve büyülerimize erişebilmesi için yeterli bir şey. Bakın, ikinci sınavın topraklarımızda *bir yerde* olduğunu biliyoruz ve hepimiz onun Daxton için bunu yapacağını biliyorduk. O yüzden zeki olduğum için beni yargılamayın.

Neyse ki eve vardık ve kardeşim ona küçük kitaplarını ve diğer şeylerini gösterirken ben gidip...

Gunnar: *Ben.* Evet, işte burada görkemli girişimi yapıyorum. Bilirsin, işler ilginçleşmeye başladığı an.

Castor: Bu çok acı verici.

Gunnar: Hayır, *bu* hikayenin muhteşem bir kısmı. Ben bu noktada devreye giriyorum ve *sen* küçük yan görevine çıkıyorsun.

Castor: Ve okuyucular için üzülüyorum. Beni özleyeceklerini biliyorum.

Gunnar: *Siktir git*, Castor.

Castor: Bu, hiç ciddi olarak düşünmediğim bir şey, Gunnar.

Gunnar: Baltamı fırlatacağım, bakalım önsezilerin *bunu* engelleyebilecek mi?

Castor: Tanrılar. Yeter. Bu lanet olası özeti özeti

Gunnar: Tamam, şimdilik sessiz olacağım.

Castor: Tanrılar bir kez olsun bize bir iyilik yaptılar.

Tamam, Gunnar, Skylar'ın ikinci denemede, topraklarımızda bir yerlerde saklanan bilinmeyen yarattığı öldürmeye hazırlanmak için Ice Gauntlet'ta antrenman yapmasına karar verir. Daxton beni onu bulmam için gönderir ve sanırım bunun nedeni, Skylar'ın Gauntlet'ta antrenman yapmasına izin verme kararını onaylamamamdır... ama o benim eşim değil. Bu yüzden bu kavgaya girmeye karar vermiyorum.

(Kahretsin, bunu henüz bilmiyorsun, üzgünüm. Ama yani, hadi ama... değil mi?)

Bu yüzden ayrılıyorum. (*Ve evet, yokluğum için özür dilerim.*)

Her neyse, Skylar orada, Daxton'ın lanet Gauntlet'i sanki bahçede yürüyüş yapar gibi koşmasını izliyor... Gösterişçi. Sonra, tabii ki, öğrenciler de deniyorlar ve işte o zaman Reece — *Tanrım, Reece* — kayalıklara düşüyor. Skylar? Kahraman gibi ortaya çıkıp onu kurtarıyor. İç Krallık'ın tamamı, gönüllü olduğundan beri onu adeta taparcasına seviyor. Peki şimdi? Artık *resmi*: Skylar, Halkın Şampiyonu.

Sonra, her zamanki gibi düşünceli Daxton, Sky ve Gunnar'ı dağlarda *yoğun* sisin olduğu bir antrenman koşusuna çıkarmaya karar verir. Orada olsaydım, bunun olacağını tahmin ederdim. Skylar yaralanmazdı. Ama ben orada değildim, o yüzden yaralandı.

Ve bu, Daxton'ı Anjani'yi avlamak için Zola'yı da yanına alarak yola çıkmasına neden oldu. Oh, ve tahmin edin ne oldu? İşte o zaman *büyük planı* devreye girdi. Fırtına başladı ve inanın bana, bu çok çılgın bir yolculuktu.

Şimdi, Skylar iyileşirken, ben hala kendi küçük yan görevimdeyim, ama merak etmeyin, yakında döneceğim. Daxton, Zola ve spoiler uyarısı, bizi Aelius ile savaşa sürükleyecek yeni bir *kullanışlı* biblo ile, düşünceli bir şekilde geri döner. Adohan kızgındır. *Harika*. Orada olsaydım, bunu farklı bir şekilde halledebilirdik. Ama *hayır*, kader değişken bir kaltaktır.

Daxton *yine* öfkeyle uzaklaşır. Skylar onu, sanırım tüm duygularının ortaya çıktığı, *süslü çiçeklerle* dolu *gizli çayırına* kadar takip eder. Daxton "sor bana" cümlesini söyler.

Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Evet? Tamam, harika, devam edelim.

Sonunda deneme yeriyle ilgili görevimden döndüm ve tabii ki arşivlere uğradım ve onu gördüm... Nyssa. Her zamanki gibi sessiz ve çok güzeldi. Onu Skylar'a götürdüm ve Skylar ona eğlenceli bir haber verdi: Skylar bir basilisk öldürmek zorundaydı. Evet, bir basilisk. Eminim bu çok kolay olacaktır. Sonra kardeşim aklını kaçıtır ve vahşi bir koruyucu eş moduna geçer. Bu konuda aklını bu kadar kaçırmaması neredeyse komik. Tabii ki ona karşı duruyorum çünkü... Eh, bununla ilgili daha sonra konuşuruz.

Skylar ve Daxton ikinci denemeye girerler. Skylar'ın şekil değiştiren doğası nedeniyle onunla konuşan basilisk'i öldürmek için birlikte çalışırlar ve Skylar, son darbeyi vurmadan önce bir şekilde ona emir verebilir. Yani, ne oluyor lan? Yaratık onunla konuşuyor. Çok ürkütücü değil mi? Onu öldürürler ve ikinci anahtarı alırlar, ancak Daxton yaralanmadan önce. Ve... işte burada her şey çözülmeye başlar.

Tanrım, işte geliyor.

Minaeve ve Seamus, Silver Meadows'a saldırır. Daxton'ın büyüünü emerek güçlenen sevimli portalları, savaşçıları evimin kalbine bırakır. Bunun ne kadar iyi gittiğini tahmin edebilirsiniz.

Sonra Dax ve Skylar ortaya çıkar.

Skylar, Daxton onu koruma alanının içine attıktan sonra onu kurtarmaya çalışır, ancak Minaeve onu rehin alır. Parşömen, Skylar'ın son anahtarı almak için Solace'a geri dönmesi gerektiğini ortaya çıkarır. Bu anahtar, alfa'nın evinde gördüğümü hayal meyal hatırladığım bir tür hançerdir. Minaeve'nin Daxton'ı ele geçirmesi hepimizi çok kızdırdı. Aslında öfkeliydirdi. Minaeve Seamus'la birlikte gittiğinde, sanki ruhumun bir parçası koparılmış gibi hissettim.

. Kardeşimin Aelius'un altındaki hapishanelere geri sürüklendiğini izlemek? Yine mi? Tanrılar, yapamıyorum.

Ama asıl mesele şu: bunların hepsi Daxton'ın planının bir parçası. Onun çarpık, boktan planı. Ve ne kadar acı verse de, ne pahasına olursa olsun, onun bu planını gerçekleştirmesine yardım edeceğim.

İşte. Hepimizin içinde bulunduğu karmaşa bu.

Okumayı keyfini çıkarın, sevgililerim, özellikle de şanslı **Kaderin Seçilmişleri**. Sonuçlarına hazır olun.

Önsöz

Stark Warrick

Dördüncü Shifter Şampiyonu (100 yıl önce)

Labirente inen merdivenlerden inerken, titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalıştım. Düşüncelerim dağıldı, dalgın dalgın parmak eklemlerimi ovuşturarak titremeyen sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım, beni bekleyen bilinmeyen görevlere kendimi hazırladım.

Dün gece Kraliçe Minaeve'nin gücüne tanık olmak beni derinden sarsmıştı. Bir hükümdarın, tebaasına bu kadar kötü davranıp yine de tahtını koruyabilmesini anlayamıyordum. Perilerin böyle bir yaşamı kabul edebilmelerini de.

Ama yine de, başka seçenekleri var mıydı ki?

Solma artıyordu ve yüksek kraliçenin büyüğü zayıflıyordu. Neredeyse bir ay önce Aelius'a vardığımda, tüm yüksek prenslerin çağrısına kulak vermesini beklerken, onun kötü doğasının tarif edilemez derinliklerine tanık oldum. Minaeve, solmayla savaşma yeteneğini beslemek için güce, yaşam enerjisine ihtiyaç duyuyordu; güvenliğin bedeli, yaşamın bedeli idi.

Dün gece, değerli bir ganimet gibi, Minaeve'nin altın tahtının yanında durup, onun İç Krallık'ın üç yüksek prensinden sadece büyü gücünü değil, yaşam güçlerini de emmesini izlemek zorunda kaldım.

Hepsinin isimlerini öğrenmeye zahmet etmedim.

Ne anlamı vardı ki?

Bugün ölecektim.

Tanrıların bile kaderimin mühürlendiğini bildiğine bahse girerdim. Çok yakında, öbür dünyaya geçişin nehir kıyılarına gözlerimi dikmiş olacaktım.

Bu sınavlardan sağ çıkma umudum yoktu, labirentten bahsetmeye gerek bile yok. Solace'da şifacı olmak için eğitim görüyordum. Yeteneklerim

beslemek ve bilgi peşinde koşmaktı. Yine de bir şekilde bu görev için seçilmiştim.

Sadece başarısız olmak için mi seçilmiştim? Bu soru, zihnimi acımasız bir döngü içinde rahatsız ediyordu.

Bir parçam hala tüm bunların daha yüksek bir amacı olduğuna dair umudu koruyordu. Belki de kaderimde bir sonraki şekil değiştirenin sonuncusu olması için bir basamak olmak vardı.

Annem ve babama, ölümümün Valdor'a şans getirmesi için dua ettim. Hayatımın, bir tiranın hükümdarlığını sürdürmesi için bir kurban olmaktan daha değerli olması için dua ettim.

Labirentin girişine giden karanlık taş koridor sessizdi. Köşelerdeki büyüleri peri ışıkları sönererek, yukarıdaki sarayın kalesi altındaki uçurumda bulunan her türlü rahatlık kaynağını yok etti. Kraliyet ailesi, zihin sınavına girmeden önce bana bir anlık yalnızlık bahşetti.

Soluma baktığımda, gri parke taşları üzerinde ayak sesleri yankılanıyordu. Derin bir nefes alarak kendimi hazırladım. Peri ışıklarının parıltısı yabancıların kimliğini ortaya çıkardığında, midem ağzıma geldi.

"Burada ne halt ediyorsun?" ellerim titreyerek, kısık bir fısıltıyla öfkeyle sordu. "Sana söyledim..."

"Denemeye girmeden önce seni uğurlamayacağımı mı sandın?" Derin kahkahası alaycı ve biraz da kara mizahla doluydu. "İncindim."

Son basamağa ulaştığında, delici bakışları nefesimi kesmişti. Varlığı, kendi varlığını tehlikeye atıyordu, ama yine de *buradaydı*.

Başımı sallayarak iç geçirdim. "Beni görmek için hayatını tehlikeye atıyorsun."

"Ha," diye alay etti. "Sanki benim bir hayatım varmış gibi konuşuyorsun."

"Var." Kaşlarımı çattım, gözlerimi ondan ayırmadım. "*Olabilir*."

"Var olmak yaşamak değildir," dedi, bir adım uzaklaşıp omzunu duvara dayayarak.

Yakışıklı yüzünde gizli bir kederin izleri vardı ve ben çaresizce bu izleri yok etmek için bir şeyler, *herhangi bir şey* yapabilmeyi diledim.

"Benim sahip olduğumdan daha fazla," diye cevap verdim, ona doğru eğilerek.

köşe. "Yapma," dedi boğuk bir sesle, köşedeki gölgelere çekilirken.

"Neden?" " sordum, onu adımlarını adımlarını ve kapanan mesafeyi

mesafeyi kapatıyordu. "Bunu kazanmam için ne kadar umut var?"

"Senin soyun..."

"Soyumu biliyorum," diye karşılık verdim. "Ama *ben* bir alfa değilim."

"Nereden biliyorsun? Bu denemeyi başaramayacağından ve kazanamayacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" başarılı olup bu denemeyi kazanmayacağından nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Gözleri birden açıldı, omuzları öfkesini bastırmak için zorlu nefeslerle inip kalkıyordu. "Bu zihinle ilgili bir görev ve seninki gördüğüm en parlak zihinlerden biri."

"Bu yüzden biliyorum," dedim ona, kaygı boğazımı düğümleyip, birlikte geçireceğimiz değerli dakikalar boyunca sesimi keserken. "Bunu ben istemedim. Ancak... beni buraya getiren kadere minnettarım. Bu hayattaki yolculuğumun sonu..."

"Bu *yolculuk* henüz bitmedi!" diye sözümü kesti ve ellerimi tuttu. "Bitmedi," diye fısıldadı ve alnını alnıma dayadı.

Gözlerimi kapatıp ona sarıldım ve kokusunu içime çektim. Onun kokusu titreyen sinirlerimi yatıştırdı ve içimdeki hayvanı sakinleştirdi. "Kavşakta seni bekleyeceğim."

"Sana böyle konuşma demiştim."

"Aelius'a geldiğim ilk günden beri," dedim parlak bir gülümsemeyle. "Ve o günden beri her gün."

"Her gece odana geldiğimde," dedi, dudakları boynumun arkasını okşarken, ben inlemeye başladım. "İtiraf etmeliyim ki, bunlar oldukça keyifliydi." Dudaklarımı ısırarak kıkırdadım. "Bu yerde hiçbir şeyi sevmeyeceğimi düşünüyordum, ama kader başka türlü düşünmüş."

Parmaklarımı boynuna doladım ve dudaklarını dudaklarıma çektim. Kısa ama çok tatlıydı. Dudakları beni tatmak için açıldı ve ben kaçınılmaz olarak yok olacak bu mutluluk dolu anda kendimi kaybettim. Derin bir nefes alarak öpüşmemizi sonlandırdı ve geri çekilerek beni asla unutamayacağım o büyüleyici gözleriyle bana baktı.

"Buna değdi," dedim, kalbim güm güm atıyor, kırılmak üzereydi. "Seninle tanışmak her şeye değdi."

Zamanı durduramazdım, ama tanrılar adına, keşke yapabilseydim. Zamanın akışını durdurma gücüm olsaydı, bize sonsuza kadar birlikte olmayı bahşederdim.

Çenesini eğerek, dudaklarımı bir kez daha onun dudaklarına bastırdım.

Zindandaki yaratıkların sesi kucaklaşmamızı bozdu, arkamdaki karanlık koridorda yaklaşan kaderim gizleniyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde, ellerim titremeyi bıraktı, nefesim yavaşladı ve huzur buldum.

"Seni seviyorum." İç Krallığa geldiğim ve onu ilk gördüğüm gün bildiğim sözleri fısıldadım, kalbimin ve zihnimin derinliklerinde saklı sırları açığa çıkaran bakışlarının derinliklerinde kaybolmuştum.

İlk görüşte aşk fikri, benim için asla mümkün olmayacağını düşündüğüm geçici bir umuttu. Ancak, *onu* tanıyana kadar öyleydi.

"Yapma." Gerildi, belimi sımsıkı kavradı, yaklaşan gerçeğe boyun eğmek istemiyordu. "Duruşmaya girmeden hemen önce bana bunu söyleyemezsin."

"Neden olmasın?" diye ona meydan okudum. "Beni burada tutan hiçbir şey yok

"

Gençliğimde, erkeklerin arkadaşlığını tercih ettiğimi biliyordum, kan bağımızı sürdürecektir bir erkek kardeşim olduğu için minnettardım. Yine de, şimdiye kadar bu üç kelimeyi söylemeye layık birini bulamamıştım.

"Seni seviyorum," dedim tekrar ve onu bir kez daha öptüm.

Onun dokunuşunun her geçici saniyesini ve vücudunun benimkine bastırışını ezberledim. Kokusu. Kollarımda hissettiğim o duygu ve en önemlisi, bana hissettirdikleri. Onunla birlikte, tam bir kaosun ortasında sevildiğimi ve fark edildiğimi hissettim.

"Aşk," diye alaycı bir şekilde geri çekildi. "Aşk, ölümlülerin ve ölümsüzlerin hayatlarında aptalca bir oyundur."

Gülümsedim, onun hissettiklerini bildiğim için sözlerini duymama gerek yoktu.

"Kuralları bilmekle kalmayıp, onları nasıl çiğneyeceğini de bilecek kadar akıllı olman iyi bir şey." Birlikte geçirdiğimiz an sona ererken, etrafımızdaki hava gerginleşmiş gibiydi. "Sana bir şey sormam gerek."

"Ne istersen." Demir gibi iradesine rağmen sesi titriyordu.

"Senden sonra gelecek kişiye yardım etmelisin. Kraliçe benim yerime kimi seçerse seçsin."

"Stark, ben..."

"Ben başaramazsam, bir sonraki şekil değiştirene yardım etmelisin." O acı dolu bir nefes aldığını duyunca durakladım. "İkimizin dünyasının kurtuluğu için yardım etmelisin, aşkım." Geriye yaslandım, gözlerimi onun gözlerine dikip, bu sarayda tutsak kaldığım haftalar boyunca öğrendiklerimi itiraf etmeye hazırlandım. "Halkın arasında bir direniş oluyor. Kraliçeyi devirip ona karşı durmak için fısıltılar var. Birlikte, krallığını birleştirip özgürleştirebilirsin."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Kulaklarımı tıkadım ve alaycı bir gülümsemeyle kaşlarımı kaldırdım. "Ben bir şekil değiştiriciyim ve neyse ki, burada olduğum süre boyunca sürekli göz ardı ediliyorum. Dönüşebilseydim hayvanımın ne olacağını düşündüğümü sana söylediğimi hatırlıyor musun?" Hiçbir garanti yoktu, ama fırsatım olursa, kalbimde bir baykuş olacağımı biliyordum. "Neredeyse bir ay boyunca onur konuğu olarak *kaldığım* süre boyunca, başkalarının gözden kaçırdığı şeyleri duyup görebildim. Bu, bana bu kadar çabuk aşık olmanın nedenlerinden biri. Hatırladın mı?" diye alay ettim.

Kollarımı boynuna doladığımda onun kaskatı kesildiğini hissettim. "Önerdiğin şey ölüm cezasıdır," diye boğuk bir sesle cevap verdi.

"Peki *böyle* yaşamak ölüm cezası değil mi?" diye karşılık verdim. "Kraliçenin bir anlık hevesi ya da iktidar hırsı nedeniyle bir sonraki kurbanının kim olacağından sürekli korkmak. O sadece yüksek prensleri kurban etmiyor. Başkaları da odasına getirildiğini gördüm."

Acı dolu bir nefes aldı. "Kimin kanını emdiğini çok iyi biliyorum."

Kalbim parçalandı.

"Aşkım." Diye iç geçirdim ve sivri kulağının arkasına bir tutam saçını sıkıştırdım. "Karşı koymalısın. Bunun devam etmesine izin veremeyecek kadar çok şey biliyorsun ve görüyorsun." Eğilip, saçlarının altında gizlenmiş, ensesindeki hilal şeklinde benzersiz çillerini nazikçe öptüm.

"Hayatta kaldım."

"Ama sen de söyledin, var olmak yaşamak değildir." Gözlerinde yaşlarla bana bakarken durakladım. "Savaş. Savaşmalısın!"

"Bir şartla," diye karşılık verdi, sesi sakın bir tondaydı. "Sen de... savaşmalısın, Stark. Hayatta kalmak ve bana geri dönmek için savaşmalısın."

"Anlaştık."

Bir adım geri çekilirken ona kısa bir baş selamı verdim. Aramıza mesafe koymak için kendimi zorladım, yoksa onu asla bırakamayabilirdim. Tereddütlerime rağmen, bunun bir veda olmadığını biliyordum. Sarayın altındaki uçurumda ölsem bile, bir parçam her zaman onunla kalacaktı.

Tanrılara, onu gözetmeme izin vermelerini sessizce dua ettim. Birlikte geçireceğimiz zamanın sonunda başlayabilmesi için onu beklemek için. Bu hayatta ya da bir sonraki hayatta.

"Gitmeliyim," dedim titrek bir sesle, onu son bir kez öpmek için çaresizce ona doğru uzandım. Onun her bir parçasını tadını çıkararak.

"Savaşacağıma söz veriyorum Stark," dedi, ben öpüşmemizi kesip kendimi zorla uzaklaştırırken. "Senin için. *Her zaman*, senin için."

"Biliyorum," dedim, kaderime doğru yürürken kalbim parçalanıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

Zaman hiçbir zaman dostum olmadı.

Yaralıları iyileştirdikten ve elimden geldiğince yardım ettikten sonra, yalnızlık ve dinlenmeye ihtiyaç duyduğum için kütüphaneye çekildim.

Daxton'ın kişisel koleksiyonuna açılan kapıları açtığım anda, öfkem beni tamamen yutan boş bir keder derinliğine dönüştü. Bir zamanlar çok sevdiğim tanıdık merdivenleri tırmanmak için kalan gücümü toplayarak, ikinci kattaki köşe penceresinin yanında saklı olan şezlongu aradım.

Diğerleri beni takip etmeye çalıştı, ama Idris akıllıca önlerine geçerek bana biraz yalnız kalmam için zaman vermelerini söyledi. Kaybolmadan önce Castor'un bana attığı uyarıcı bakış, bu geçici anların gerçek bedelini acı bir şekilde hatırlattı. Onun ifadesi, bizim yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğimiz şeyi sessizce aktarıyordu.

Daxton gitmişti.

Kâbuslarının canlı bir durumunda hapsedilmiş, üçüncü anahtarı bulup Valdor'un Kalbi'nin yerini açana kadar Kraliçe Minaeve'nin esiri olarak tutuluyordum. Daxton, benim geri dönmemi sağlamak için onun planının bir parçasıydı, ama bu da onun planının bir parçasıydı.

Şezlonga yığıldım, yüzümü yastıklara gömdüm, akan gözyaşlarımı saklamak için çaresizce uğraştım. Kendimi toparlamam gerektiğini biliyordum, ama bir an için göğsümü parçalayan acıyı hissetmeme izin verdim.

Daxton'la yeterince zaman geçiremeyecektim.

"Seni bulacağım," diye yemin ettim kütüphanenin koleksiyonunu süsleyen değerli kitaplara, başka bir kaderi kabul etmeyi reddederek.

Hayvanım canlanırken, göğsümde inatçı bir kararlılık dalgası yükseldi. Güçlü olmak zorundaydım. Daxton'ı kaybettiğim için ağlamak onu geri getirmeyecekti. Yastıktan yüzümü kaldırıp gözlerimi kapattım, çam ve dağ havasını derin bir nefesle içime çektim, bu sarayın her köşesinde kalan eşimin kokusunu tanıdım, en güçlü esansı bu noktadan yayılıyordu.

Burada paylaştığımız geceleri hatırladım. O bizim bağımızı itiraf etmeden önce, ben ona onu sevdiğimi söyleyecek cesareti toplayamadan önce. Labirentten sonra geçirdiğim huzursuz gecelerde beni kucakladı, sessizce gösterdiği güç ve rahatlatıcı hareketlerle güvende olduğumu ve asla yalnız olmadığımı bana hissettirdi.

"Skylar." Castor'un sesi düşüncelerimin kenarlarından sızdı. "Sen..."

"Tekrar söyle," dedim çabucak. "Planı tekrar söyle. Ben... Ben... Bana söylemen gerek." Ona bakmaya dayanamıyordum, gözlerimi kapalı tutarak, beni bir can simidi gibi ayakta tutan Daxton'ın canlı anılarına sarılıyordum.

Castor, isteğimden memnun olmadığından içini çekti. Yüksek sesle itiraf etmese de, Daxton'ın Minaeve tarafından yakalanmasına izin verdiği için duyduğu suçluluk duygusunun onu içten içe yediğini biliyordum. "Baştan başlayalım mı?"

"Evet."

"İlk seferinde yeterince dikkatli dinlemedin mi?"

Homurdandım ama onun kızgınlığını umursamadım. Şu anda umursayacak halim yoktu.

"Anlat tekrar tekrar söyle." Zola'nın karamsar sesi yankılandı koridorumuzun koridorun köşesindeki gölgelerden yankılandı.

"Ne güzel, gölge avcısı gelmiş. Neden şaşırmadım acaba?" diye mırıldandı Castor. "Idris sana uzak durmanı söylemişti sanırım."

"Onun sana da aynı şeyi söylediğini hatırlıyorum," diye karşılık verdi Zola. "Idris saygın bir hükümdar ve en yakın arkadaşım. Ama ben

Crimson City'ye hesap vermem," dedi Zola ve bakışlarını bana çevirdi. "Daxton, *yokluğunda* eşine göz kulak olmamı istedi."

Gözlerim, Zola'nın bulunduğu köşedeki gölgelere kaydı ve sadece yüzünün ve kollarının belirsiz hatlarını görebildim.

"Bunu ne zaman istedi?" diye sordu Castor.

"Crimson City'de, eşi Nyssa'yı iyileştirdikten sonra," diye cevapladı Zola, kitaplığa yaslanarak, vücudunun daha büyük bir kısmı görünür hale geldi. Onun emriyle gölgeler daha da geri çekildi. "Bunu tekrar duyması gerekiyor, Castor. Ona söyle. Değerli zamanını boşa harcıyorsun. Gecikme için şekil değiştirene kızma, çünkü gecikmeyi sen kendin artırıyorsun."

"Peki," diye homurdandı Castor, ellerini ceplerine sokup Casus Şefi'ne somurtarak baktı. "Senin mantığına karşı çıkmanın zor olduğu nadir durumlardan biri bu. Bunu aklımın bir köşesine yazacağım."

Zola dişlerini gösterdi ve tısladı. "Boyun dizlerimden uzun olmadığı zamanlarda hakaretlerin sevimliydi. Ama şimdi dikkatli olmalısın, *Prens*."

Castor, Zola'ya kendini beğenmiş bir gülümseme attı, kollarını kavuşturdu ve yakındaki bir sandalyeye yaslandı. Daxton'ın yokluğunda Castor artık Silver Meadows'un birinci komutanı olsa da, yüksek prensin emirleri hâlâ geçerliydi. Zola bana göz kulak oluyordu. Beni bu kadar yakından izlemesinin rahatlatıcı mı yoksa sinir bozucu mu olduğunu bilmiyordum.

"Daxton, seninle olan bağıyı ilk hissettiğinde, ya onun ya da senin kraliçenin lehine bir şekilde koz olarak kullanılabileceğini biliyordu," dedi Castor. "Ve seninle onun arasında bir karar verilmesi gerektiğinde, senin zarar görmeyeceğini çok açık bir şekilde belirtmişti."

Bu kısmı anlayarak başımı salladım. "Yani, Dax bir acil durum planı hazırladı."

"Evet. Böyle bir durumun yaşanması ihtimaline karşı kendini hazırladı. Sen şampiyon olarak seçilip ilk denemeyi geçtiğinde, bu sonucun gerçekleşme olasılığı daha da arttı. Ona, korktuğu şey gerçekleşirse buna izin vermemiz ve yakalanmasına engel olmamız konusunda kesin emirler verildi."

"*Lanet olası Daxton*," diye içimden küfrettim.

"Minaeve'nin Silver Meadows'a saldırısı öngörülebilirdi, ama Daxton'ın eylemleri onun zaten yanan ateşine körükle gitti," dedi Zola.

"Bu yüzden Anjani'nin elini tuttuğu için Daxton'a bu kadar öfkelendin," dedim.

"Aynen öyle," diye cevapladı Castor. "Daxton, Aelius'un intikam almasını tetikleyeceğini bilerek Anjani'yi parçaladı ve böylece hedef olan sen değil, o oldu." Castor, şezlongun yanındaki minderli koltuğa oturdu. "Bu noktada kesinleşmemiş olsa da, hapsedilmesi daha da olası hale gelmişti. Bu yüzden, kraliçenin saldırısına karşı koymak ve bir kez olsun onları şaşırtmak için bir plan yaptık. Tek sorun, Seamus'un Minaeve ile evleneceğini öngörememiş olmamızdı."

"Bu bir aksilik değil," dedi Zola. "Bu, Daxton'a bir kez olsun üstünlük sağlama fırsatı veriyor."

"Silver Meadows ordularının büyük kısmı," dedim yavaşça, parçaları bir araya getirerek. "Daxton'ın krallığının farklı bölgelerinde devriye gezmiyorlar, değil mi?"

"Hayır, savaşa hazırlanmak için kuzeye doğru ilerliyorlar," diye cevapladı Castor, ön kollarını uyluklarına dayayarak öne doğru eğildi.

Her şey mantıklıydı. Daxton, Crimson City'nin müttefik güçleriyle birleşerek kraliçeyi devirmeyi planlıyordu. Bu yüzden Astro ve Finn, Idris ve Adohan'ın ikiz oğulları, Aelius veya Silver Meadows'a katılmamışlardı. Kendi savaşçılarının hazırlıklarını denetliyorlardı. Valdor'un Kalbi toprağı iyileştirip Aelius ve kendini kraliçe ilan eden kadını devirip her iki taraftan da saldırdığında Silver Meadows'a katılmaya hazırdılar.

"Ama neden Daxton?" diye tekrar sordum. "Neden onun gitmesi gerekiyordu?"

"Onun yerine başka kimsenin bunu yapmasına izin vermeyeceğini biliyorsun," dedi Castor, başını eğerek.

"Daxton, kraliçenin arzularını çoğu kişiden daha iyi anlar," diye cevapladı Zola. "O, mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Kraliçe, iktidara geldiğinden beri onu elde etmek istiyordu. Ve şimdi, şampiyonun eşi. Onu esir tutmak, kraliçenin hükümdarlığını sonsuza dek sürdürmek için ihtiyaç duyduğu şeyi elde etmeni garanti eder."

"Ve bizim de parşömene ihtiyacımız var," diye ekledi Castor. "Alfa'nın hançeri eline geçtiğinde, son yıldızın da yerine oturacağına inanıyoruz. Ve sonra, İç Krallık'a döndüğünde, son anahtar parşömenle temas ettiğinde Valdor'un Kalbi'nin yeri ortaya çıkacaktır."

"Ama Daxton hapisteyken bu parşömeni nasıl çalacak?" diye sordum, Seamus'un Minaeve'ye verdiği uyarıyı hatırlayarak, eş bağımızın varlığını doğrulayarak, Daxton'ın ruhunun bir parçasını kurtararak. Yüksek Fae ve eş bağlarının tabusu, en azından onu yatağına zorla sokmasını engelledi.

"Minaeve ve Seamus kutlama yapmak isteyeceklerdir." Castor, sıkılmış ellerine baktı, kardeşinin hapsedilmesine duyduğu öfke patlamak üzereydi. "Ve zaferini, kendinden aşağı gördüğün kişilere övünerek anlatamıyorsan, hiçbir kutlama zaman ve enerji harcamaya değmez. Onlar güçlü konumdalar, Skylar. Sahte güvenlik duyguları, küçük ayrıntıları gözden kaçırmalarına neden olacak. Zafer fikri bir kez gerçekleştirildiğinde, kendilerine olan güvenleri en büyük düşüşlerine neden olacak."

"Siktir!" diye küfrettim, ayağa kalkıp başımı avucuma dayadım.

Korkmuştum. Daxton için korkmuştum, halkı için korkmuştum, hepimiz için korkuyordum.

"Minaeve'nin övüneceği varsayımına dayanarak tüm bunlar belirsiz mi? Nasıl kaçması gerekiyor?" diye sordum, yumruklarımı o kadar sıkı sıktım ki parmak eklemlerim beyazladı. Düşüncelerim eşimin tutsak tutulduğu yere kayarken, kafamın içinde hayvanım kükredi. "Kraliçenin Daxton'ın büyüsunü defalarca emip, onu demirlerle bağlayıp, kontrolü altında tutmak için uyuşturucu vereceğinden hiç şüphem yok." Seamus ve Anjani'nin planladığı dayak ve diğer zihin oyunlarından bahsetmiyorum bile. "Nasıl güvende olacak?"

"Ben güvenlik önlemiyim," dedi Zola, gölgeler kendi hayatları varmışçasına etrafında dönüp dururken. "Kraliçe benim büyümü algılayamaz ve onu emip götüremez. Bu, solgunlukla karşılaşmam sayesinde kazandığım özel bir yetenek."

Sol elindeki hançerin ucu, tırnaklarının altındaki kiri kazıyordu; bu kadar keskin, ölümcül silahlar, sanki basit kürdanlar gibi kullanılıyordu. Bu, Zola'nın ölümsüz hayatında benim anlayamadığım denemeler gördüğünü ve bunlara katlandığını hatırlatıyordu.

"Zamanı geldiğinde sarayın içine gölge atlayarak Daxton'ı ve parşömeni çıkaracağım."

"Peki doğru zamanın geldiğini nasıl anlayacaksın?"

"Anlayacağım," dedi Zola kesin bir şekilde. Daha fazla açıklama yapmaktan sıkılmış gibi görünüyordu.

"Zola, Daxton'ı hücrelerinde ziyaret edebilecek," dedi Castor, dik oturarak. "Her zamanki gibi gölgelerde bekleyerek. Bazen büyüü rahatsız edici olsa da, çoğu zaman çok kullanışlı oluyor."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Zola gülerek başını salladı. boynunu çevirdi.

"Aelius sarayında bir müttefikin var mı?" diye sordum, umutla. Bu planın daha fazlası vardı.

Zola dişsiz bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırdı. "Elbette biliyorum. Ama kimlikleri benim için bile bilinmiyor. Saraydaki konumlarının güvende kalması ve hayatlarının tehdit altında olmaması için kimliklerinin gizli kalmasını istediler."

"Geçtiğimiz yüzyılda aldığımız hayati bilgilerle, Dax ve ben muhbirimizin kimliğini sorgulamamaya karar verdik," dedi Castor.

"Owl... onların çağrı adı," dedi Zola, hançerinin bıçağına parmaklarıyla hafifçe vurarak.

"Benim favorim değil, ama işe yarıyor." Castor alaycı bir şekilde güldü. "Owl, Aelius'tan gruplar halinde insanları kaçırmamıza yardım etti ve kraliçenin beklenmedik ziyaretleri konusunda bizi uyardı."

"Owl'a güveniyor musun?" Eşimin hayatı benim için riske atabileceğim bir şey değildi.

"Güveniyoruz," diye cevapladı Castor.

İKİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

"Gunnar!" diye seslendim, uzak durmam söylenmiş olmasına rağmen onun çok uzakta olmadığını biliyordum.

Köşedeki spiral merdivenin basamakları, ikinci kata çıkarken ağırlığı altında gıcırdadı. Giysilerini giymiş ve savaşa hazırды.

"Daxton, Silver Meadows Savaşçıları onun yerine senin yönetmene güveniyor, Gunnar. Bu yüzden, bu plan hakkında ne düşündüğünü soruyorum."

"Savaşa hazırız," diye cevapladı general, uzun kahverengi, gümüş çizgili saçları yarı traşlı kafasına doğru örülmüştü.

Gümüş detaylarla süslenmiş hafif, siyah pullu savaş zırhı, omzuna kazınmış üç gümüş dağ ile kaslı vücudunu vurguluyordu. Koyu kahverengi gözleri savaş ve kan beklentisiyle parlıyordu. Sırtına ikiz baltalar bağlanmıştı.

"Çok uzun zamandır korku içinde yaşadık... korkunun hakimiyetinde," dedi Gunnar, omuzlarını geriye atıp çenesini dik tutarak. "Wilt ortadan kaldırıldığında, Silver Meadows savaşmaya ve kendini kraliçe ilan eden kadının zincirlerini kırmaya hazır olacak. Ve bunların hepsi sana bağlı, Skylar Cathal." Gunnar dizini bükerek gülümsemesini genişletti. "Labirenti yenen, Ice

Gauntlet'te zafer kazanan ve yılan kralını öldüren cesur şekil değiştiren. Yüksek prensimin gerçek eşi. Kendi başına bir savaşçı." Başını eğdi. "Senin yayınla kılıçlarımı kaldıracam ve gururla seni ve yüksek prensimi savaşta takip edeceğim."

Gunnar başını kaldırıp gözlerime baktığında ben de doğruldum. Yüzündeki gurur çok açıktı ve beni bir an için suskun bıraktı. Göğsümü sıkıştıran ve duygularla dolduran sarsılmaz bir inançtı.

Titreyerek nefesimi yuttum ve kendimi hazırladım. "Mevcut alfa'yı hançeri bana vermeye ikna edemezsem, resmi bir meydan okuma ilan etmek zorunda kalacağım."

"O zaman seni kendim eğitmiş olmam iyi oldu." Gunnar sırtıttı ve ayağa kalkarak önümde durdu.

"Çok iyi," dedim, ona kararlı bir şekilde başımı salladıktan sonra kollarımı boynuna dolayarak ona sıkıca sarıldım. Geri çekilip, onun sol koluna baktım, onu zirvenin korumasından ayrılmam için zorlamak amacıyla onun bıçağıyla kestiğim koluna. "Seni iyileştireyim."

"Kendi kendine iyileşir. Bu benim ilk yaralanmam değil, sonuncusu "Son da olmayacak." ra."

Ona sert bir bakış attım ve Gunnar isteksizce içini çekerek kol bandını çıkardı. Hemen avucumu kesik yerine götürdüm ve büyümlle son parçaları birleştirdim.

"Teşekkürler," dedi Gunnar rahat bir nefes alarak.

"Hiçbiriniz söylediklerimi dinlemediniz mi?" Idris'in sesi kütüphanede yankılandı. "Adohan, beni hemen yere indir. Kırmam gereken kemikler ve akıllandırmam gereken kafalar var."

"Şu anda öfkeni serbest bırakmaya cesaret edemem, aşkım. Onu evcilleştirebilecek tek kişi benim," dedi Adohan.

Onun şüphesiz yüzünde beliren gururlu sırıtışı neredeyse duyabiliyordum. Korkuluktan aşağıya bakarak, onun eşini kütüphanenin birinci katında taşımalarını izledim. Idris, ikinci kata çıkan merdivenlerde de fısıldayarak küfürler etmeye devam etti.

"Çok komik." Zola içinden kıkırdadı. "Onu evcilleştirebileceğini sanıyorsun onu evcilleştirebileceğini sanıyorsun, Kızıl Prens. Eş bağın için şükret."

"Siz ikiniz!" Idris, merdivenlerin tepesine bakarak bağırdı. "Bu bebeği doğurmak üzere olduğum için *çok* şanslısınız. Yoksa sizi boğazlayıp iç organlarınızı kendim yakardım." Keskin bakışları Zola'nın saklandığı yere yöneldi. "Bu senin için de geçerli, Z! Orada gölgelerde saklandığını biliyorum. Seni duydum." Idris'in öfkesi kaynarken, ellerinin etrafında alevler dans etti.

Dişlerini göstermeden sırtarak, Zola gölgelerinden çıktı ve tam olarak görünür hale geldi.

"Teşekkürler, Idris," dedim, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Ama ben iyiyim. Sadece biraz zamana ihtiyacım vardı." Aslında hiç zamanımız olmadığını bilmeme rağmen.

Idris, Adohan'a onu bırakması için işaret etti ve Adohan isteksizce onun isteğini yerine getirdi, gözlerini hamile eşinden bir an bile ayırmadı.

"Hiçbiri..." Idris durakladı ve ellerimi tuttu. "Hiçbiri eşinin senden bu şekilde alınmasının ne demek olduğunu anlamıyor." Odaya baktı, bakışları sadece bana dönüp benimkilerle buluştuğunda yumuşadı. "Hâlâ onunla olan bağına hissediyor musun?" diye sordu. "Bağın kopuk olduğunu biliyorum, ama hâlâ Daxton'ı hissedebiliyor musun?"

Göğsümü sıktım, gözlerimi kapattım ve görünmez bağı aradım. Beni eşime doğru yönlendiren, her zaman zayıf bir fısıltı olan çekim. "Biraz," diye hayal kırıklığıyla itiraf ettim. "Bu..."

"Orada," diye cesaretlendirdi Idris, beni elinden geldiğince teselli etmeye çalışarak. "Bağ orada, sen dönüşmemiş olsan bile. Senin sevgin, seni ona bağlayan köprüdür. Buna odaklan, onu *asla* kaybetmeyeceksin."

Tanrılar ateşli kalbini kutsasın, Idris.

"Bu gece Idris ve Adohan'ı Crimson City'ye geri götüreceğim," dedi Zola. "Idris vaftiz çocuğumu doğurmak üzere ve ikizler de ona emanet edildiği için..."

"Finn ve Astro, güçlerimizi bir araya getirip şehri güçlendirmek için fazlasıyla yetenekliler," dedi Adohan, Shadow Jumper'a öfkeyle bakarak.

Eşinin duygularını hisseden Idris, elini uzatıp onun kolunu nazikçe okşadı. "Oğullarımız daha genç. Ama onlara öğretecek

Hazır olacaklar, aşkım."

"Mümkün olduğunca çabuk eve dönmemiz şart." Adohan, Castor aniden ayağa kalkıp sandalyesinden öne doğru adım attığında durakladı.

Nyssa, çiçeklerde iyileştirdiğim düşmüş peri, merdivenlerden yukarı kayarak grubumuza katıldı. Castor'a baktığımda, onun ne kadar gergin ve yerinde olmayan bir durumda olduğunu fark edemedim. Bir heykel gibi donmuş, dikkati sadece ona odaklanmıştı.

"Nyssa." Onun karanlık bakışları Castor'dan bana döndüğünde adını söyledim.

Gunnar, onun varlığından rahatsız olarak arkama geçti ve gerekirse beni korumaya hazırlandı.

"Burada olduğun için mutluyum," dedim yumuşak bir sesle.

O başını salladı, zarif bir şekilde minyon vücudunu yere indirdi, dizlerinin altına sıkı oturan kahverengi elbisesini katladı ve başını eğdi. Konuşmadı. Onu düşmüş bir varlık olarak iyileştirdiğimden beri tek kelime bile etmemişti ve hiçbirimiz ona bu konuda soru sormadık.

Kuzgun siyah saçları omzunun üzerine dökülmüş, keskin, yüksek elmacık kemikleri ve çekik gözleri ile güzel, yumuşak, soluk tenini vurgulamıştı. Nyssa size baktığında, onun görüldüğünden daha fazlası olduğu hissini silmek imkansızdı, sanki bakışları anlatılmamış hikayelerin ve açığa çıkmayı bekleyen sırların ağırlığını taşıyordu. Zola'nın cildinde solmaktan kaynaklanan gece yarısı çizgileri vardı, ama Nyssa'nın yaraları gözle görülmezdi.

Castor tercüme ederken, ellerini zarifçe kaldırarak işaret diline başladı. "Anakaraya dönüp Kalbin hançerini geri almalısın. Alfa'nın hançeri."

"Evet," diye
cevapladım.

"Korkuyor
musun?"

Bu soru beni hazırlıksız yakaladı ve durakladım. Elbette korkuyordum. Aksini söylersem kendime yalan söylemiş olurdum.

Nyssa başını eğdi, sanki zihnimi okuyormuş gibi, henüz söylemediğim kelimeleri arıyordu. "Kendin için korku görmüyorum. Arkadaşların ve ailen için korkuyorsun. Ama en çok eşin için korkuyorsun."

Gunnar bir adım yaklaştı, Zola da onun yanına geçti.

"Biliyor musun?" diye sordu Nyssa.

"Neyi biliyor muyum?"

"Yılan kralının sana söylediği şeyi. Anlıyor musun?"

"Ben..." Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmek için pek vaktim olmamıştı. "Anladın mı?" diye sordum.

O başını salladı.

"O neyden bahsediyor, Skylar?" diye sordu Idris, ama benim dikkatim sadece önümde diz çökmüş düşmüş periye odaklanmıştı.

Göğsümde bir karıncalanma hissi uyandı, hayvanımın varlığı yüzeye çıkıyordu.

"Hayvanın anlıyor," dedi Nyssa, ayağa kalkıp avucunu kalbimin üzerine koydu.

Hareketsiz kaldım, onun büyüünün beni etkisi altına almasını ve bana bir görüntü göstermesini bekledim, ama hiçbir şey olmadı. Avucunu çekti ve parmaklarını birleştirdi, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Ona bak," dedi Nyssa, yüzünde parlak bir nezaket ve yumuşak bir gülümsemeyle. "Hayvanın, ihtiyacın olduğunda sana rehberlik edecek ve seni eve götürecekt."

Yetenekleri sayesinde hayvanımı hissedebiliyor muydu?

"Yılan kralının ne demek istediğini bana söyler misin?" diye sordum.

"Hayır, gerçeği sadece sen ortaya çıkarabilirsin," diye cevapladı. "Zamanla anlayacaksın. Bu yolculuk sana meydan okumak için. Hazır olmadan cevapları bulmak, seni yolundan uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramaz."

"Nyssa," diye fısıldadı Castor, elini uzatarak ona yardım etmek için

Onları yakından izledim, onun nezaketi karşısında yüzü yumuşadı, teklifini kabul edip onun yanında ayağa kalktı, ellerini şefkatle birleştirdiler.

Omuzlarımı geri çektim ve yakındaki pencereden dışarı baktım. "Solace'a tek başıma gideceğim," dedim gruba.

Castor sertleşti.

"Yalnız gideceğim," diye tekrarladım. "Daxton benimle ikinci denemeye katıldı ve bu yüzden neredeyse ölüyordu. Bu denemelerde kendi hayatımı riske atmaya hazırım, ama seninkini değil."

"Skylar..."

"Hayır," dedim Castor'a. Benimle Solace'a gelmeyi beklediğini biliyordum, ama İç Krallık onu gönderemezdi. Şu anda olmazdı. "Bu isyanda her birinizin oynayacağı bir rol var. Ben yokken her birinizin gözetmesi gereken bir görevi var."

"Daxton bundan hoşnut olmayacak."

"Biliyorum," dedim. "Ama bunu kendi başıma yapmam gerekiyor."

Zola hançerinin kabzasını tedirgin bir şekilde oynatıyordu. "Emin misin?" diye sordu Zola cesaretle.

Ona doğru eğildim, gece yarısı gibi karanlık gözlerinde bir meydan okuma parıltısı gördüm. "Kesinlikle."

Zola içini çekti ve dilini şaklattı. "Eğer kararın buysa, saygı duyacağım. Şimdiye kadar başardıklarınla güvenimi kazandın. Bu konuda senin kararını kabul edeceğim," diye cevapladı ve Castor'a kaşlarını kaldırarak baktı.

"Eğer başarısız olursam..." Sol kolumdaki dövmeyle bakarken oda ölümcül bir sessizliğe büründü. "Eğer ölürsem, başka bir şampiyon gelecek. Başka biri..."

"Başka bir şampiyon olmayacak," dedi Adohan yavaşça, kolunu eşinin omzuna dolayarak. Gözlerindeki bakış, sözlerinin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu.

"Peki," dedim, boğazımı temizleyerek. "Sen üzerine düşeni yap, ben de benimkini yapayım."

Adohan kısa bir baş sallama ile cevap verdi, omuzlarında ve saçlarında alevler dans ediyordu. O kadar çok duygu içimde çalkalanıyordu ki, konsantre olmak zordu. Korku, acı, dehşet ve bencilce de olsa Solace'a döneceğim için bir parça sevinç vardı.

Son sınavda başarılı olursam, düşünülemez bir şey istemek, gelenekleri bozmak ve halkımın yaşadığı dünyayı potansiyel olarak parçalamak zorunda kalacaktım.

Alfaya meydan okumak kolay bir iş değildi.

Hazır ol. İstekli ol, basilisk beni uyardı. Babamın sahip olduğu doğuştan gelen hakkı mı kastetmişti? Sürümün bir sonraki alfa olarak benim rolümü mü?

"Opal'ı çağır," dedi Castor.

Elimi kaldırıp açtım ve "Opal'ın kaptanı Fjorda Opal'ın kaptanı Fjorda. Geminizin beni denizlerin ötesine götürüp geri getirmesini talep ediyorum.

Denemelerin son görevimde yardımınızı istiyorum."

Sihir gibi, yüksek sesli bir korna kütüphanenin sessizliğini bozdu ve şehrin doğusundaki limandan Silver Meadows'a kadar yankılandı.

"*Opal*, görünüşe göre çağrınıza cevap vermiş," dedi Gunnar.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Skylar Cathal

Şehir çılgına dönmüştü, ama ben hiç bu kadar sakin hissetmemiştim.

Castor beni Silver Meadows'tan geçerek limana doğru götürürken, adımlarımı kararlılık yönlendiriyordu. Diğerleri veda etmek için bizimle gelmeyeceklerdi. Hepsi benimle gelirse çok zor olurdu.

Yürürken, Silver Meadows'un ne kadar dirençli olduğunu hayranlıkla izledim. İnsanlar, yangınların ve evlerini tahrip eden askerlerin yol açtığı hasarı özenle onarıyorlardı. Çocuklar bile yardım eli uzatıyor, yaralıları tedavi ediyor ya da yetişkinlere gururlu şehirlerini yeniden inşa etmek için çeşitli küçük işlerde yardımcı oluyorlardı.

Denizden ve sakin yeşil nehirden kovalarla su taşınıyor, ayakta kalan binaların yanan küllerini söndürmek için kullanılıyordu. Yaralılar, neyse ki zarar görmemiş olan arşiv kulesinin yakınında toplanarak tedavi ediliyordu.

Minaeve bile halkının korunan tarihini tehdit etmezdi.

Ancak Castor beni şehirde gezdirirken, tüm gözler ve meşgul eller bizi izlemek için durdu. Fısıltılar gidip geliyordu ve bunların ne anlama geldiğini merak etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. İnsanlar tüm bunlar için beni mi suçluyorlardı?

Daxton'ın tutuklanması için... .. kendi evleri ve aileleri yıkılmasını

Liman görünür hale geldiğinde, tanıdık bir yüz yolumuza çıktı.
yolum

uza "Kenara çekil," dedi Castor uyarıcı bir ses tonuyla.
çıktı. Prensini doğrudan emrine rağmen, adam

"Söyleyeceklerimiz var."
harek "Zamanımızın kısıtlı olduğunu ve daha fazla zaman kaybetmenin
ete
geçti.
anlamına geldiğini..."

"Biliyorum," diye araya girdi, ela gözleri çene hattının hemen altında sarkan kahverengi saçlarında kontrast oluşturan gümüş rengi çizgileri vurguluyordu. "Hepimiz bunu biliyoruz, prensim." Bir an durdu, bakışları bana döndü. "Saygısızlık etmek istemem, ama buraya halkınızın sesi olarak geldim. *Onun* bunu duyması gerekiyor."

Onun yüzünü her zaman hatırlayacağım: Daxton'ı Aelius'taki odalarımıza taşımaya yardım eden Yüksek Fae öğrencisinin yüzünü. Gauntlet'ten düşüp hayatta kalan erkeği. Hayatta kaldı, çünkü onu kurtarmak için tam zamanında oradaydım.

"Reece," diye cevap verdim, Castor'un omzuna elimi koyarak, ona sessizce her şeyin yolunda olduğunu işaret ettim. Bu anı ayırabilirdik. "Ne söyleyeceksin?"

"Çabuk ol," diye mırıldandı Castor, alnındaki çizgiler endişeyle kırışıyordu.

Reece, Silver Meadows savaşçısı değildi, ama halkını korumak için hala savaştığı belliydi ve onun yüreğinin gücüne hayran olmamak elde değildi. Güzel kıyafetleri yırtılmış, gömleğinin parçaları alevlerle savaşıırken yanmıştı, ama yine de zarif ve kendinden emin bir tavır sergiliyordu. Kendisi de kraliyet ailesine layık biriydi.

Reece yaklaştı, burnunu genişletip gözlerini büyütürken çenesini bana doğru eğdi. "Doğru," diye fısıldadı.

"Dikkatli ol," dedi Castor sert bir ses tonuyla.

"Her şey... Her şey mantıklı," dedi, parmaklarını duman kalıntıları olan saçlarının arasına geçirerek. "Sen bizim yüksek prensimizin eşisin."

"Evet," diye cevapladım, kalbimde bir sıcaklık yayıldı. "Daxton benim eşim."

Reece önümde diz çöküp başını eğdi. "Sana söylemeye geldiğim şey, bu gerçeğe bakılmaksızın doğru." Durdu, etrafımızdakiler merakla izlemek için durdular. "Sana minnettariız, Skylar Cathal. Yaptığın her şey için sana açıkça teşekkür ediyoruz."

"Bana teşekkür etmek mi?" diye kekeledim. "Şehriniz yanıyordu ve..."

"Evet," diye cevapladı Reece, başını kaldırarak. "Orman yangınları kavramını biliyor musun?"

"Evet," diye cevapladım, bunun nereye varacağını merak ederek.

"Doğa, toprağı temizleyip yeniden başlamak için bir yol bulur. Yaşam ve ölüm arasındaki hassas bir denge." Yüzündeki ifade yumuşadı ve gülümsemesi nezaketle parladı. "Ama bu, toprak yanıp yeniden başlama şansı verilene kadar gerçekleşemez. Bu bizim şansımız. Silver Meadows, yüksek prensimize sonsuza kadar sadıktır. Ve..." Reece durakladı ve ayağı kalktı. "Seni takip ediyoruz, Şampiyon. Yeniden doğuş ve yeni bir başlangıç umudumuz."

Castor yardımcı olmuyordu. Her zamanki gibi, aldatma maskesi yüzünde sabitlenmişti.

Ve ben... ne diyeceğimi bilemedim.

"Sizi daha fazla alıkoymayacağım. Tanrıların hızı sizinle olsun, Şampiyon." Reece gülümsedi, bana son bir selam verdi ve topuklarını dönüp ayrıldı.

Şehrin karmaşası eski hızına geri döndü, bu da Reece'in itirafının önemli bir şey olmadığını, çünkü herkesin doğru olduğuna inandığı bir şey olduğunu doğruladı. Bir gerçek.

"Gel, Skylar," dedi Castor, yanıma yaklaşarak. "*Opal* seni bekliyor."

Onun rehberliğinde, limana giden son sokaklarda dolaştım. Rıhtımın tahta plakaları, bariyerin altında dönen dalgalara karşı sağlandı. Reece'in Silver Meadows vatandaşları adına söylediğı sözler zihnimde tekrar tekrar yankılandı. Söylediklerinden onur duydum, ama bu sözlerin ağırlığı beni etkilemedi.

Periler beni takip ederdi, ama Solace sürüsü de aynı şeyi yapar mıydı?

İki dünya, tek bir kaderle birbirine bağılıydı.

"Hoş geldin," dedi Fjorda, yürüyüş yolunu indirirken. Beyazın zarif vurgularından esinlenerek *Opal* adını verdiği güzel gemisinin kenarına eğildi. "Er ya da geç arayacağını biliyordum," diye ekledi, şüphesiz bu gemiye pek çok kadını ve muhtemelen birkaç su perisini çeken sırtışıyla.

"Merhaba Kaptan," diye cevap verdim ve yürüyüş yoluna adım attım.

Botlarım tahtalarda gıcırdadı, adımlarım ağırdı, sanki taşlar onları aşağı çekiyormuş gibi.

"Bu sefer yanında arkadaşların da geliyor mu?" diye sordu Fjorda, deniz köpüğü rengi gözleri, kalbini tutan deniz dalgaları gibi merakla çalkalanıyordu.

Uzun kahverengi saçları, vahşi okyanus rüzgarıyla uyum içinde omzunun üzerinden sallanıyordu. Elini uzattı ve sabırla cevabımı beklerken, sarı beneklerle süslenmiş, düzgünce kesilmiş sakalını rahatça okşadı.

Donakaldım, tahtanın son basamağında durdum. "Hayır, bu sefer yok," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim.

"Perdeyi nasıl geçeceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Fjorda sordu.

"Tabii ki." Alaycı bir şekilde gülümsedim.

"Bir planım var." "Güvenli mi?"

"Bunların hiçbirisi güvenli mi?" diye sordum, Valdor'da hiçbir şeyin gerçekten güvenli olmadığını biliyordum — Wilt veya Minaeve iktidarda olduğu sürece.

Gülümsemesi genişledi, keskin köpek dişleri parlak bir şekilde ortaya çıktı. "Denizlerde hiçbir şey güvenli değildir."

"Ne kadar uygun," dedim.

"Gerçekten. Bu, mürettebatımın ve benim bayrağım altında hizmet etmeye yemin eden filomun cazibesinin bir parçası. Bilinmeyenin vaadi. Macera heyecanıyla yaşamak."

"Peki, kendinizi zorlu bir yolculuğa hazırlayın."

"Seve seve," diye cevapladı Fjorda, kollarını kavuşturup korkuluğa yaslanarak. Tuzlu deniz havasının kokusu bizi anakaranın karmaşasından uzaklaştırdı. "Sence sana neden bu işareti verdim?"

Bir parçam, onun sadakatine güvenilip güvenilemeyeceğini ya da kaosun heyecanı onun yardım etmesinin asıl nedeni olup olmadığını merak ediyordu.

"Ve niyetim hakkında soru sormaya başlamadan önce," dedi, benim tedirginliğimi okuyarak, "*Opal*, Silver Meadows'un Yüksek Prensi'nin çağrısına her zaman cevap verecektir. Söz verilen prens, çünkü ona sayısız kez hayat borcum var, gemim ve filomun her üyesi de öyle, yaptığı fedakarlıklar için. Deniz bizim kalbimizi çaldı, ama sadakatimiz her zaman ona ait olacak. Senin sadakatine de," dedi yarı gülümseyerek.

"Onur duydum."

Fjorda başını eğdi ve alt dudağını ısırды, parmakları belindeki mücevherlerle süslü kılıcın kabzasına hafifçe vurdu. "Gemiye binmek ister misin?"

Son adımı atmadığımı fark edince, derin bir nefes aldım ve eşiği geçtim.

"Bu sefer iyi silahlanmışsın, Şampiyon," diye ekledi Fjorda. "Bu, o..."

"Evet," diye cevapladım, onun bakışlarının göğüs zırhıma sabitlendiğini fark ederek. "Bu Aegis'in zırhı."

"Bu zırhı Mavi Delik'in derinliklerinden çıkarmakla görevlendirildim. Onu çok iyi tanıyorum."

Bu yorum hakkında daha fazla bilgi almak için içimden not aldım

"Bu, Daxton'ın annesi Arabella'nın yayı mı?"

Başımı salladım, parmaklarım gümüş süslemeli abanoz silahı okşadım. Eşimin annesinin bu silahı kullanmamı onaylayacağını umuyordum.

"Birkaç tane daha ekledim." Kısa kılıcın kabzasına ve uyluklarımın dışına sıkıştırdığım hançerlere hafifçe vurdum.

"Mükemmel," dedi Fjorda, sesinde bir parça şakacılık vardı. "Sözüyle yaptığından daha fazla olan kadınlar yönetmek için yaratılmamıştır."

Mürettebat üyeleri etrafımızda dolaşarak gemiyi yolculuğumuz için hazırlamak için acele ediyorlardı. Halatlar direk direklerine atılmış, deniz yosunu ve çeşitli küçük canlılarla kaplı metalik kaplamaya tutunan çapalar deniz tabanından kaldırılmıştı.

Rüzgarda sallanan zarif beyaz yelkenlere yukarıdan baktım. Starfall Adası ile Silver Meadows arasındaki kıyı şeridinde dönen rüzgarlarla dalgalanıyorlardı. Sayısız denizcinin kaderini elinde tutan vahşi akıntılara kapılmışlardı.

"Skylar."

Bu çağrıyı reddedemeyeceğimi bildiğim için omurgam gerildi. Arkamı döndüğümde Castor'un rıhtımın ucunda tek başına durduğunu gördüm. Başı, heybetli duruşuyla yüksekteydi ve kendini zorlayarak düzenli nefes alıyordu.

"Kardeşimin haklı olduğunu kanıtla," dedi Castor, esen rüzgârın sesiyle.

Daxton'da gördüğüm aynı kararlılık ve mutlak inanç ifadesinin şimdi Castor'un bakışlarında da yansıdığını görünce kalbim hızla çarptı. Gümüş ve siyah renkli savaş kıyafetleri, kaslı vücudunda dalgalanıyordu, gümüş beyazı saçları yüzündeki sert hatları süslüyordu. Sırtına ikiz kılıçlar bağlanmıştı, omzunda üç gümüş dağ zirvesi görünüyordu. Gunnar ve diğer Silver Meadows savaşçılarıyla birlikte kuzeye doğru yürüyüşe çıkmaya hazırды.

Savaşmaya ve gerekirse özgürlükleri için ölmeye hazırды.

"Geri dön. Ve hepimizi özgürleştir," dedi.

Tek yapabildiğim başımı sallamak ve gözyaşlarımı tutmaktı.

"Yelkenleri açın," diye bağırdı bir denizci, beyaz yelkenler başımın üzerinde dolarken. *Opa!* kıyıdan uzaklaşmaya başladı.

Gözlerim Castor'dan hiç ayrılmadı. O, hepimizi yok etmeye çalışan korkunç ağırlığa karşı sarsılmaz bir şekilde rıhtımın kenarında duruyordu.

Büyük salonda asılı duran Silver Meadows'un eski hükümdarlarının portrelerini hatırladım. Daxton ve Castor babalarının tipatıp aynısıydılar, ancak Castor annelerinin kurnaz siyah gözlerini miras almıştı ve bu özelliğin yanı sıra, ölümün yaklaştığını önceden görebilme gibi eşsiz bir yeteneği de vardı. Annesinin kanından miras aldığı yeteneklerle başka neler görebildiğini ve bu yeteneklerin ona, çevresindekilere kıyasla dünyayı farklı bir açıdan görme imkânı sağlayıp sağlamadığını merak ettim.

Solace benim vatanımdı, ama burası benim için güvenli bir liman ve sığınak haline gelmişti. Silver Meadows artık Solace kadar benim evimdi.

Gemi, adayı İç Krallık'tan ayıran akıntıyı yakalayacak kadar uzağa sürüklendi ve bir hız patlamasıyla Castor ve Silver Meadows'un geri kalanı uzaklarda kayboldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Skylar Cathal

Geminin dış korkuluğu boyunca dolaştım, zaman uçup giden bir anı gibi geçiyordu, sinek kuşunun kanat çırpışları gibi bulanık bir şekilde sürükleniyordum.

Güneş bir kez, sonra bir kez daha başımın üzerinde doğdu ve battı, ama ben hala düşüncesizce dolaşıyordum. Huzursuz ve endişeli bir şekilde gemide yürüyüşüme devam ettim. Ne yemeğin rahatlığı ne de uykuya olan acil ihtiyacım beni transımdan çıkarabilirdi.

Daxton'ın kalıcı anıları, dünyalarımızın kaderi ve üstesinden geldiğim her şey içinde kendimi kaybederek sürükleniyordum. Aklım, Solace'a döndüğümde karşılaşabileceğim farklı senaryolar arasında dolaşıyor, nasıl formüle edeceğimi bilmediğim soruların cevaplarını arıyordu. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Ve tanrılar adına, oturup beklemekten nefret ediyorum.

Mürettebat, yarı bilinçli gerçeklik durumumda zayıf bir varlıktı. Neyse ki, mesafelerini koruyarak, bana yıpranmış yoluma erişim izni vermek için ayrıldılar ve müdahale etmeye cesaret edemediler. Bana verdikleri alan için, Fjorda ve mürettebatın ihtiyacım olduğunu anladıkları yalnızlık için minnettardım. Trajik bir kader cilvesiyle, içimdeki şeytanlarla savaşmamın ciddiyetini anlamasalar da, acımı anladılar.

"Böyle devam edersen güverteyi değiştirmek zorunda kalacağım," dedi Fjorda, geminin dümenine yaslanarak.

Günlerdir ilk kez, volta atmayı bırakıp ona, herhangi birine bakmak için döndüm. Batan güneş, yüzüne parlak turuncu ve kırmızı ışınlar saçarak sakalındaki sarı benekleri vurguluyordu.

"Örtü geçişi yaklaşıyor. Sen..."

"Ne yapmalıyım?" Boş bir bakışla ona baktım, bu da onu duraklamaya zorladı.

Fjorda boğazını temizledi ve direksiyondaki duruşunu değiştirdi. "Acını biliyorum, Şampiyon," diye fısıldadı. Vahşi gözleri anlayışla parlıyordu. "Kalbinde taşıdığın acıyı hafifletmek için yapılabilecek hiçbir şey yok."

Daxton. Yalnız yolculuğumuzda, zihnim sürekli ona dönüyordu.

"Yüksek prens bunu atlatacak kadar güçlü. O zaten

—
"Biliyorum," dedim acı dolu bir sesle. "Vaazına ihtiyacım yok. arkadaşımın ne kadar güçlü olduğu hakkında. Karşılaştığı zorlukları biliyorum. Bunca yıldır neyle mücadele ettiğini biliyorum."

"Hepimiz biliyoruz," diye cevapladı Fjorda. "Taşıdığın suçluluk duygusu sadece kalbinde değil. Ruhunu da ağırlaştırıyor. Bu konuda, sandığından daha çok benziyoruz. Acılarımız ortak bir noktada buluşuyor."

Alaycı bir şekilde güldüm ve sonsuz denize baktım. "Ruhum hissediyor..."

"Parçalanmış gibi, hiç fark etmediğin bir parçası eksikmiş gibi." Fjorda'nın sözleri beni derinden etkiledi. "Eş bağı," diye ekledi, dümeni ayarladıktan sonra uzaklaşıp benimle birlikte korkuluğa geldi. "Bu bir armağan, ama aynı zamanda bir lanet."

"Deneyimlerinden mi konuşuyorsun?" "Evet," diye cevapladı.

Fjorda hakkında bunu öğrenince şaşırdım. Deniz kaptanını dikkatle izledim, daha fazla bilgi paylaşacak mı diye endişeyle bekledim.

"Eşim," dedi Fjorda yavaşça, sanki onun adını anmak bile karnına bıçak saplanıyormuş gibi. "O da deniz kadar vahşiydi."

"Ona ne oldu?" "Solma."

Daha fazla söze gerek yoktu. "O bir..."

"Evet," diye cevapladı, başını eğerek.

Yüzündeki ciddi ifadeden, eşinin bir nalusa falaya, yani düşmüş birine dönüştüğünü anladım. Enfekte olmuş konağı yaşayan, ama canlı olmayan bir şeye dönüştüren, wilt'in zehirli büyüünün merhametine kalmış bir yaratık.

"O ölmedi, sadece... *kayboldu*," dedi Fjorda. "Onu tekrar bulmak için bu hayatta dolaşıyorum, bana onu her zaman hatırlatan vahşi denizin yakınında yaşıyorum."

Kaptana bir şekilde teselli vermek istedim, ama kendimi tuttum. Onu düşmüşler arasında bulabilecek miydik, ya da onu geri getirebilecek miydim, bilmiyordum. Nyssa'yı iyileştirmek için güçlerimi kullanmak beni neredeyse öldürüyordu.

"Onu tekrar göreceğine inanıyor musun?" diye sordum.

"Onu sonsuza kadar arayacağıma inanıyorum ve bu hayatta ya da bir sonraki hayatta, onunla tekrar birlikte olacağım. Bununla barışmak için zamanım oldu." Göğsünün ortasına dokundu. "Bağ sizi bir araya getirir, ama kalbin, sevgin, ruhlarınız arasındaki gerçek köprüdür."

"İdris gibi konuşuyorsun," diye cevap verdim.

"Çünkü o da deneyimlerinden biliyor." Rüzgarlar dans etmeye başladı, yaklaşan vahşi büyüünün varlığıyla birlikte dönüyordu. "Perdeyi geçme teorini test etmeye hazır mısınız?"

"Her zamanki gibi hazırım."

"Güzel," diye cevapladı Fjorda, korkuluktan iterek dümenin başına döndü. "Öyleyse, bu geminin kaptanı olarak sana dinlenmeni ve kışlana gitmeni emrediyorum."

"Ne?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

"Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve son iki gündür denizde karnında guruldayan sesler fark edilmeden kalmıyor. Hiç yemek yemeden durmaksızın dolaşıp duruyorsun, ekibimden bir kepçe su almak için bile zar zor duruyorsun."

kendine işkence etmek *onun* acısını dindirmeyecek."

"Ben..."

"Doğru. Artık değil," diye meydan okudu Fjorda. "Yeter artık. Önümüzdeki duruşmada gücüne ihtiyacın olacak. Kendini yok etmeye çalışmak davamıza yardımcı olmaz."

Ona öfkeyle baktım, boş mideimin ve ayaklarımın ve bacaklarımın ağrıyan kaslarının çığlık atan acısını kabul etmeyi reddettim. İki gün. Gerçekten de iki gün boyunca akılsızca dolaşıp etrafımdaki her şeyin farkında olmadan mı geçirdim?

"Rüzgarlar, geçmemiz gereken yerin yaklaştığını gösteriyor," dedi Fjorda, dümeni ayarlarken. "İç Krallıklar'ın uzunluğunu kuzey sınırına kadar yelken açmamız gerekiyordu. İnsan topraklarının sularına girmeye cesaret edemem."

"Neden insan topraklarına giremiyoruz?" diye sordum.

"Konuyu değiştirmeye çalışma." Fjorda, çarpan bir dalganın üzerimize deniz suyu sıçratmasıyla kıkırdadı. "Senin konumun ne olursa olsun, benim gemimde benim emirlerime uyacaksın. Kışlana dönüp dinlenmen emredildi."

Ellerimi belime koydum ve ona öfkeyle baktım.

"İstediğin kadar o yüz ifadesini takın. Sessiz tehditlerin, açlığının kükremeleriyle boğulduğu için, sandığın kadar korkutucu değil."

Midem guruldadığında irkildim, ağrıyan karnımı tutarak sonunda kendime *bir şeyler* hissetmeme izin verdim.

"Git," dedi Fjorda. "Gemimde ilk kaldığın sırada kullandığın odada seni bekleyen yemek var."

Dönüp uzaklaşmaya başladım ama durdum. "Ya uyuyamazsam? Ya korkarsam?" diye itiraf ettim, sakın kalmak için dudağımı ısırarak.

"Seni eşine götüren ilk başta rüyaların değil miydi? İhtiyacın olduğunda teselli ve rahatlık bulduğun yer?"

Döndüm ve omzumun üzerinden çekici deniz kaptanına baktım. "Öyleydi."

"O zaman onların geri dönüp seni bir kez daha rahatlatmasına izin ver."

O veda etmek için başını eğdiğinde ben de başımı salladım. Arkanı döndüm ve Dax, Castor ve benim *Opal'da* ilk kaldığımızda kullandığımız odalara doğru yürümeye başladım. Küçük, rahat odamın kapısını açtığımda, Fjorda'nın söz verdiği gibi, beni bekleyen taze yemeklerin muhteşem kokusu duyularımı doldurdu.

Bir an daha kaybetmeden, gelmeden hemen önce getirilen lezzetli tabağa daldım. Pişmiş balık ve buharda pişirilmiş pirinç, midemin derinliklerindeki acımasız ağrıyı dindirdi. Tabağımı bitirdiğimde, deniz üzerine gece çökmüştü ve gözlerim artık açık kalamıyordu. İki gün boyunca, zihnimde kilitli kalmış, kendime eziyet ederek gemide dolaşmışım.

İsteksizce başımı yastığa koyup yorgunluğuma teslim oldum ve zihnimin rüyalara dalmasına izin verdim.

BÖLÜM BEŞ

Skylar Cathal

Rüyamda Meja Dağı'nın altındaki asma vadiyi görmeyi bekliyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde, rüyamda oraya gitmedim.

Siyah bir slip elbise, esintinin dizlerimde dans etmesine izin vererek, sıcak yaz gününün sıcağından beni serinletti. Çalkantılı okyanus akıntılarının dalgaları, ayaklarımın altındaki olivin kristalize kumlara şakacı bir şekilde sıçrayarak, yüzüme sakın bir gülümseme getirerek kararmış ruhumu aydınlattı.

Dalgalar bacaklarımı yıkarken, ayak parmaklarımın arasına yerleşen kuma bakarak kıkırdadım. Kıyı şeridini aşan her dalga ile ayaklarım parlak zümrüt tanelerinin katmanlarına daha da gömüldü. Başımı geriye yaslayarak, tanıdık tuzlu deniz havasının kokusunu içime çektim ve bu özel yerin, göğsümdeki pervasız hayvan ruhunu sakinleştiren bir huzur tabakasıyla beni sarmasına izin verdim.

Burası benim plajımdı. Bana her zaman huzur veren, güvенеbileceğim bir sığınak.

"Spitfire?"

Donakaldım.

ım.

Umut kalbimde çırpınmaya cesaret ederken, omurgamdan bir ürperti geçti.

.

"Spitfire," dedi. "Lütfen, Tanrılar, gerçekten sen olduğunu söyle."
Nefes almaya cesaret edemedim. Sesi, tenimi okşayan bir dokunuş gibiydi.

"Skylar?"

O kadar hızlı döndüm ki dünya başım döndü. Karşımda duran eşimi görünce şoktan gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bu bir rüyaydı, değil mi? Ya da bir şekilde, belki de gerçek miydi?

"Daxton?" diye fısıldamaya cesaret ettim.

Gri gözler, benimkilerle aynı şok ifadesiyle açıldı. Aynı şok ifadesiyle açıldı. Çıplaktı, dalgaların arasında duruyordu, pantolonu dizlerine kadar sıyrılmıştı. Göğsünde gümüş ipliklerle işlenmiş aynı siyah tunik vardı.

"Daxton!" diye bağırdım.

Bana doğru koştu. Kumdan gömülü ayaklarım kaldırdım ve ona doğru koştum.

"Daxton!" Bir kez daha bağırdım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmak üzereydi.

"Skylar!" diye bağırdı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

Onun kollarının arasına atladım, her türlü sıkıntıyı ve korkuyu eriten

her türlü sıkıntı ve korkuyu eritip yok eden, sanki gerçekmiş gibi hissettiren bir kucaklaşmada döndüm. Kucaklaması o kadar sıktı ki nefes almam zorlaştı, ama umurumda değildi. Kollarımı eşime doladım, yüzümü boynuna gömdüm.

Daxton buradaydı.

Beni kuma indirip belimden bıraktı, yüzümü avuçlayıp ateşli bir arzuyla öptü. Dili açık ağzımın içini dolaştı, tadımı aldı, bana canlı ve bütün hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattı. Parmaklarımı saçlarına geçirdim, vücudumu onun vücuduna yapıştırdım, her santimimde onun dokunuşunu hissetmeye ihtiyacım vardı. Öpüşmemiz derinleşirken elleri kaburgalarımı okşamaya başladı, ben onun ağzına inerken ellerini kalçalarımın kıvrımlarına kaydırdı.

Sonra, aniden, Daxton hareketsiz kaldı.

Sanki acı çekiyormuş gibi tüm vücudu gerildi. Gözlerini sıkıca kapattı ve dişlerini sıkarak keskin nefesler aldı. Onun acı çekmesini çaresizce izlerken göğsümdeki boşluk daha da genişledi.

"Dax?" diye sordu, sesimde endişeyle onun yüzünü okşadı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi, dişlerinin arasından acı içinde nefes alarak. "Onlar... Onlar sadece beni taşıyorlar."

"Kim..."

Gözleri birden açıldı ve benimkilere baktı, ben de anladım. Tanrılar adına, onun ne demek istediğini herkesten daha iyi anlıyordum. Onu işkence etmek için uygun gördükleri yerden, nezaret hücrelerine geri götürüyorlardı.

"Bunun için *hepsini* öldüreceğim. Her birini," diye yemin ettim. Eşime zarar verdikleri için kanları ellerimde hoş bir leke olacak.

Daxton'ın vücudu, bacaklarındaki güç kaybolunca tekrar gerildi. Kumların üzerine çöktü, yumruklarıyla olivin kristallerini sıkıca tuttu ve benim göremediğim yaralarından acı içinde inledi. Burada kalmak için, benimle birlikte bu yerde bilinçsiz kalmak için mücadele ediyordu.

Yanına diz çöktüm, ellerimi omuzlarına koyarak büyümü çağırdım, ama hiçbir şey olmadı.

"Sorun yok, Spitfire," dedi Daxton, keskin bir nefes alarak. "Ama fazla vaktim yok. Yakında uyanacağım." Kumsalda oturur pozisyona geçti ve beni kucağına alabilmek için yanına gelmemi işaret etti.

Mutlulukla kabul ettim, kollarımı ona doladım ve başımı göğsüne gömdüm, acısını dindirmek için çabaladım. Okyanus dalgaları bacaklarımızı nazikçe okşarken, kalbinin gürleyen gücünü ve düzenli nefesini dinledim.

"Beni buldun." Sesinde hafif bir gülümseme vardı. "Hiç şüphe var mıydı?" diye cevap verdim.

O gülümsedi ve beni kendine daha da yaklaştırdı, başımın üstüne öpücük kondurdu ve derin bir nefes aldı. "Beni şaşırtmaya devam edeceksin."

"Biz sıradan olmak için yaratılmadık. Sen kendin söyledin," dedim.

"Çok bilgeyim."

"Tanrım. Zaten şişirilmiş egonu daha da şişirmeyelim."

"Biraz yardım eder misin?" O hareket etti ve istemese de, onun bana karşı sertleştiğini hissedebildim.

"Daha önce benimle ilgili bu tür rüyalar gördün mü, Daxton Aegaeon?" diye sordum, ona şakacı bir gülümseme atarak. "Bana dokunmakla ilgili," diye mırıldandım, ellerini uyluklarımın arasına yönlendirirken.

Sırtımı kavisleyerek ona doğru hareket ettim. Boynuma dudaklarını değdirirken dudaklarından derin bir inilti kaçtı.

"İlk kez olacağını söyleyemem," diye fısıldadı Daxton ateşli tenime. "Seninle birlikte olmanın ayrıcalığını yaşamadan çok önce, bunu hayal etmiştim." Sesi daha ciddi bir tona dönüştü. "Ama itiraf etmeliyim ki, gerçekte yaşamakla kıyaslanamaz."

Parmakları iç uyluklarımı okşarken, dokunuşuyla beni kışkırtarak titredim. Onu öpmek için boynunun dibini çektim, dudaklarının benimkilerle temas ettiği her dokunuşun ve hissin tadını çıkardım.

"Seni nasıl buldum, Dax?" Öpüşmelerimizin arasında fısıldadım. "Burada, tüm yerler arasından?"

"Neden sürekli sihir ve bağımızın sınırlarını sorguluyorsun?" Daxton eğlenerek cevap verdi. "Silver Meadows'daki asma vadiyi rüyanda gördüğünü söylemiştin."

"Evet," diye fısıldadım.

"En karanlık zamanlarımda bu kumsalı hayal ettim. Son yirmi yıl boyunca, ya da en zor zamanlarımda, burayı hayal ettim ve bu bana rahatlık verdi."

"Benim kumsalım mı?" diye sordum.

Bana, ayak parmaklarımı kıvırmamı sağlayan yarım bir gülümseme attı. "Solace'daki ilk günlerimde neden oraya gittiğimi sanıyorsun? Yıllardır hayalini kuruyordum. Dolayısıyla, doğal olarak, kendi gözlerimle görmek zorundaydım ve sonra bir... kitap buldum."

Bunu çok iyi hatırlayarak gülümsedim. "Ve sonra," diye devam etti.

"Sonra onu almak için oraya gittim."

"Ve bu rüyaların nedeni apaçık ortada oldu."

Parmaklarımla onun gece yarısı gümüş çizgili saçlarını okşadım, gözlerim bu dünyada en çok değer verdiğim yüzü taradı, hatırlayabildiğim her ayrıntıyı hafızama kazıdım.

"Skylar." Daxton kaşlarını benimkilere indirirken iç geçirdi. "Daha fazla kalamam."

"Biliyorum," diye cevap verdim, onun aldatmacasından duyduğum hayal kırıklığının rüya dünyamızdaki bu değerli anları gölgelemesine izin vermeden. Bu bekleyebilirdi. Şu anda sadece biz vardık. "Rüyalarımızda tekrar görüşecek miyiz? Burada mı, yoksa asılı vadide mi?"

"Emin değilim," diye cevapladı Daxton.

Kumda onun üzerine çöktüm ve sonsuz bağlılığını ve sarsılmaz gücünü yansıtan gözlerinin derinliklerine baktım.

"Perdeyi geçtin mi?" "Hayır, geçmek üzereyiz."

"Anlıyorum." Dudakları ince bir çizgiye dönüştü, ama midemde biriken korkuyu doğrulamaya cesaret edemedi.

Cevabın yüzünde yazılı olduğunu görebiliyordum. Perdeyi geçtikten sonra rüyalarımızda birbirimizi bulabileceğimizden şüphe duyuyordu.

"Seni bulacağım," diye fısıldadım ve yanağına öptüm.

Daxton gülümsedi ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına koydu, bana sadece masallarda okuduğun türden derin bir sevgi ve bağlılıkla baktı.

"Birbirimizi her zaman bulacağız," diye cevapladı, ben onu öperken.

ALTINCI BÖLÜM

Skylar Cathal

Uyanmamayı düşündüm.

Bir an için, orada kalmayı hayal ettim. Ama hayaller gerçek değildir. Pes etmek ve teslim olmak benim doğamda yoktu, ne kadar cazip olursa olsun.

Başımın üzerindeki ahşap paneller, kapıdaki pencereden giren sabah güneşinin ışınlarıyla parılıyordu. Yumuşak örtülerin içinde yan döndüm ve gözlerimi ışığa alıştırdım. İki gündür ilk kez bütün gece uyumuştum ve tanrılar adına, buna ihtiyacım vardı.

"Geçiş için hazırlanın!" Fjorda'nın sesi, deniz tuzu rüzgarı kadar sert bir şekilde yankılandı.

Yorganı geriye atarak, hızla botlarımı giydim. Koyu gri pantolonum ve beyaz uzun kollu tunik, yelken koşulları için mükemmeldi. Ayrılmadan önce, Gunnar beni basilisk'i öldürerek ikinci zirveyi hak ettiğime neredeyse ikna etmişti, ama ben bunu kabul edemedim. Buna karşılık, hançeri alıp gerçek bir zafer kazandığımda bunu düşüneceğimi söyledim.

Odama kapıyı açtığımda, sabah güneşinin ışınları ufku muhteşem bir manzarayla süslüyordu. Muhteşem pembe ve sarı renkler, Ana'nın kendisi tarafından kutsanmış gibi, İç Krallık'ın uzak topraklarında dans ediyordu.

Kuzey geçidine ulaşmak için kıtanın uzunluğunu boydan boya geçmek zorundaydık, bu da yolculuğumuza bir gün daha ekliyordu.

Ve bir kez geçtikten sonra, Solace'a sadece birkaç gün kalacaktı.

Kaptanın kendine özgü kokusu, konuşmadan önce varlığını haber verdi. "Hazır mısın?"

"Her zamanki gibi hazırım," diye cevap verdim, kendinden emin bir gülümsemeyle.

"Güzel. Ne planladın? Daxton olmadan bir iki kez geçmeyi denedim ama iyi sonuçlanmadı."

"Ne olduğunu bilmek istiyor muyum?"

"Bu benim komutamdaki ilk gemi değil diyelim. Diğerleri, yolu açmak için büyü kullanmadan geçmeye çalıştıkları için denizin kurbanı oldular." Fjorda kollarını kavuşturdu ve panelli duvara yaslandı.

Cebime uzandım ve parmaklarımı basilisk'in katılaştırmış gözüne doladım. Denemelerin ikinci anahtarı, kendi gücüyle avucumda titriyordu, neredeyse serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Hiçbir şey olmayacak.

"Bu işe yarar," dedim ve anahtarı kaptana uzattım.

Fjorda, ortadaki sekiz köşeli yıldızı fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı ve bakışları kolumdaki dövmeyle kaydı. "Umalım da öyle olsun."

Geminin yelkenleri kaos içinde çırpınıyordu, bu da hedeflediğimiz varış noktasına yaklaştığımızın açık bir işaretiydi.

"Onları bağlayın!" Fjorda, benimle birlikte geminin ön tarafına doğru yürürken, yelkenleri işaret ederek bağırdı. "Kürekleri hazırlayın. Sanırım ekstra itiş gücüne ihtiyacımız olacak."

"Geçen sefer bunları kullanmamıştın."

"Hayır, ama bu sefer sularda farklı bir atmosfer var." Fjorda, sanki sulardan gelen bir rehberliği dinliyormuş gibi, düşüncelere dalmış bir şekilde sarı benekli sakalını okşadı. "Güven bana, onlara ihtiyacımız olacak."

"Deniz bugün canlı, Kaptan," dedi bir denizci, sesi alçak ve tedirginlikle doluydu. "Akıntılar huzursuz. Daha önce hiç hissetmediğim şekilde çalkalanıyor, hızlanıyor, dönüyor. Bu geçiş diğerleri gibi değil. Havada bir gerginlik var, kemiklerimde bir uyarı hissediyorum."

Aşağıdaki karanlık sulara bakarak tereddüt ettim. "Derinliklerde neyden korkmalıyız?"

Fey denizcinin bakışları bana kaydı, ifadesi değişti. "Bazı şeyler, Şampiyon," dedi ciddi bir sesle, "bilinmemesi daha iyidir."

İçgüdülerim bu konuyu daha fazla zorlamamamı söylüyordu ve bir kez olsun, onu dinlemeye meyilliydi.

"Senin odak noktan bizi karşıya geçirmek. Benimki ise denizleri aşarken hayatta kalmamızı sağlamak," dedi Fjorda.

Başımı salladım. "Peki, sana güveniyorum." "Ben de sana."

Geminin pruvasına adım attım ve kendimi hazırladım, tuzlu rüzgar kollarımı çekiyordu. Perdenin baskın gücüyle bağlantı kurmadan önce, cildimde hafif bir ham büyü akıntısı hissettim. Hayvanım yüzeyin hemen altında kıpırdadı, özü keskinleşti, perdenin vahşi büyüyle uyandı.

Sol elimde, avucumun içindeki küçük küreden yayılan gücüyle basilisk'in gözünü tutuyordum. Görünmez eller tarafından çekilen bir perde gibi, bariyerin içinden bir yol belirdi. Gemi, kürekçilerin senkronize gücüyle, sabit ve sarsılmaz bir ritimle ilerledi. Önde, anahtar hafifçe parlayarak görünmez güçleri kesip ileride bir yol açtı.

Perdenin içinden geçerken sinirlerimde ateşli iğneler dans ediyordu. Ve tıpkı önceki seferki gibi, dış bariyeri geçene kadar etrafımı saran büyüün güzelliğini göremedim.

Kristal renkler etrafımızda dans ediyordu, ama öncekinden farklı olarak, yoğun arzu ve şehvet dalgalarının çılgınca akışını hissetmedim. Kalp atışlarım heyecan verici bir şekilde hızlandı, ama ilk geçtiğim zamanki gibi değildi.

"Bu yolculukta daha iyi dayanıyorsun, görüyorum," dedi Fjorda. "Planının işe yaradığına sevindim."

Gözü hala elimde tutarak ona döndüm. "Bu geçiş farklı geliyor."

Büyü cildimde çatırdadı, duyularım keskinleşti, uyanık hale geldi, ama Daxton'la hissettiğim her şeyi tüketen sıcaklık yoktu. Nefes kesen özlem yoktu. Beni boğacak adrenalin seli yoktu.

"Her seferinde farklıdır," diye cevapladı sade bir şekilde. "Büyü, deniz kadar vahşi ve öngörülemez. Ve..." Fjorda, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirirken durakladı. "Zaten mevcut olan büyüü güçlendirdiği de bilinir."

Bizim eş başımız.

Bağlantıyı daha önce fark edemediği için şekil değiştiren tarafımı içimden sessizce lanetledim.

"Perdenin büyüü," diye fısıldadım. "Ne kadar tanıdık geldiği garip "

"Bir rüyadan uyanmak gibi," diye cevapladı Fjorda, ön tarafa yaslanarak gözlerini kapattı ve parlak kristal renklerin yüzünde dans etmesine izin verdi. "Ama ayrıntıları hatırlamamak gibi."

"Evet, aynen öyle," dedim, kaşlarımı kaldırarak.

Fjorda bakışlarını peçe açıklığına dikti. "Artık çok uzun sürmeyecek."

Aniden, kristalleşmiş tabaka kaybolurken etrafımızdaki hava temizlendi ve arkamızda hiçbir şeyin olmadığı geniş bir deniz ortaya çıktı. Kolumu geri çektim ve küre parçalanıp toz zerreciklerine dönüşmeye başlarken, anahtarı avucumda nazikçe tuttum. Kıvrımlı rüzgarlar, sanki canlıymışçasına etrafımda dönüyor, düşmüş yılan kralının son kalıntılarını taşıyarak onu uçsuz bucaksız açık sulardan bilinmeyen diyarlara götürüyor ve sonunda onu özgür bırakıyordu.

Belki şimdi basilisk huzur bulacaktı. Öyle olmasını umuyordum. bunu bulmasını umuyordum.

"Görünüşe göre bu tek yönlü bir anahtarmış."

"Hançer," dedim, ellerimi rüzgarda çevirerek, "Alfa'nın hançeri her şeyi kesebilir ve bu denemelerin üçüncü anahtarı olduğu için, kılıcın büyüü yolu açacak ve geri dönmemizi sağlayacaktır."

"Zekice." Fjorda dilini şaklattı.

"Gerçekten. Şimdi onu elde etmek gibi daha zor bir görev var."

"Yeterince basit olmalı, değil mi?"

Dönüp Fjorda'ya sert bir bakış attım. "Tabii, haklısın." Alaycı bir şekilde güldüm. "Öyle değil mi?"

Ona kaşlarımı kaldırdım ve içimden güldüm.

"Ne?" Fjorda omuzlarını silkiyordu. "Valdor'u kurtarmaya çalışıyorsun. Çürüme muhtemelen ana karaya ve Solace'a da yayılmıştır. Alfa'n bıçağı bırakacaktır, değil mi?"

"Ondan daha fazlası." Bir an durdum, midemde bir korku hissettim. "Bu, halkımızın yapısı ve hiyerarşisi. Kültürümüz. O silahı taşımak, sadece alfa unvanından daha fazlasını ifade ediyor. Bu, sürüyü hayatın pahasına korumaya, bu dünyadaki son nefesinle onu savunmaya yemin ettiğin anlamına geliyor. Hançeri taşımak, halkına bağlı olduğun ve onların da sana bağlı olduğu anlamına geliyor."

Kalbimde, alfa kim olursa olsun, hançeri isteyerek bırakmayacağını biliyordum. Bu bizim doğamızda yoktu.

"İsteyeceğim, ama alfa isteğimi reddederse, resmi bir meydan okuma yapıp kazanmak zorunda kalacağım."

"Anlıyorum," dedi Fjorda, çenesini okşayarak. "O zaman kendini hazırla ve son birkaç gündür yaptığın gibi gemimde somurtarak dolaşmaktan vazgeç. Açlıktan ölmek üzere, yorgunluktan yarı ölü halde ortaya çıkıp, ülkedeki en güçlü şekil değiştiriciye meydan okumak zorunda kalırsan çok utanç verici olur."

"Doğru." *Haklıydı. Bunu inkar edemezdim.* "Solace'a varmamız ne kadar sürer?"

"Rüzgarlar lehimize olursa üç gün," dedi Fjorda gülümseyerek. "Şimdi, kürekleri çağırdığım için memnun değil misin?" Gözleri tunikamdaki dağ zirvesini gördüğünde göz kırptı. "Liman'da Silver Meadows'ta antrenman yaptığın söylentilerini duydum."

"Evet," diye cevapladım, aklımda Daxton ve Gunnar'ı sevgiyle düşünerek. Yüzüme yarı bir gülümseme yayıldı, o mutluluk kıvılcımını hak ettiğime inanmasam da.

"O zaman tavsiyem..." Fjorda elini omzuma koydu. "Müsabakayı kazan, Şampiyon." Bunun üzerine kaptan, korkuluktan itti ve ayrıldı.

O uzaklaşırken gülümsedim ve beni harekete geçirdiği için ona teşekkür ettim.

Yapacak işlerim vardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Daxton Aegaeon

Hapishanedeki ilk gecemde, Anjani bana demir tasmayı takarken gülmüştü. "Şimdi, eşin gibi uslu bir *evcil hayvan* ol ve uslu durmaya çalış."

Seamus'un ikinci komutanı Anjani Duran, çekici olduğu kadar ölümcül de olan kötü ve sadist bir yaratıktı. Seamus'un gözleriyle aynı renkteki, unutulmaz Duran yeşil gözleri yıkım ve tehdit doluydu. Kadın, *bakımındaki* kişilerden her şeyi elde edebilme yeteneğiyle gurur duyuyordu.

Eşimden *evcil hayvan* olarak bahsedilmesi içimde öfke dalgaları uyandırdı. Seamus'un Crimson City'de onu işkence etmek için anılarından çıkardığı isimle aynıydı. Benim kollarımda çığlık atarak uyandığında kabuslarında duyduğu isimle aynıydı.

Çıplak ellerimle boynunu kırmak niyetiyle ileri atıldım, ama bir gölge duvarı beni sırt üstü yere fırlattı.

Onun kara büyüünün etkisinden kurtulmaya çalıştım, ama Minaeve beni alt etti. Anjani'nin illüzyonlarıyla örtülü olarak koridorda belirdi ve onu alt etmeye yönelik zayıf girişimime keskin ve acımasız bir kahkaha attı.

Dikkatim dağıldığı için kraliçe bu anı kaçırmadı ve beni daha da zayıflatmak için gücümün bir kısmını emdi.

Minaeve'nin dudakları zehir gibiydi.

Her emişte, sanki yaşam gücüm benden çalınıyormuş gibi hissediyordum. Büyümün içimde çalkalandığını hissedebiliyordum,

ekişmeye karşı savaşıyordu. Damarlarımda kalmak için savaşıyordu, ama ne yazık ki, onun gölgeleri her zaman gücümü buluyor ve onu süpürüp götürüyordu. Buz damladı dökülüyordu derim dökülüyordu dökülüyordu o benim benim büyümü benim zm de benim teleportasyon yeteneğime bağlı gümüş ışık parlamasıyla aldı.

Bana zorla uyguladığı her seferinde, hangi yeteneklerimi çektiğine bağlı olarak emme niyeti farklıydı, ama bu sefer, tanrılar aşkına... Bu sefer, sanki ruhum yutuluyormuş gibi hissettim. Kalan g ipliklerim parçalandı.

Yüzündeki saf sevinç ifadesi, parıldayan güzelliğinin altında bile korkunçtu. Gerçeküstü bir altın ışık onu sardı ve ona yeni bir hayat veren, başka bir dünyaya ait bir parlaklık yaydı.

Onun bu kadar parlak olduğunu daha önce hiç görmemiştim. Byleyiciydi ve çok, çok yanlıştı.

Karanlık beni bir kez daha ele geçirmeden önce aklıma gelen son düşünce buydu.

Uyandığımda, ellerim başımın üstünde bağlıydı ve ayak parmaklarım yere zar zor değecek şekilde havada asılıydım. Gmleğim bir kenara atılmış, göğsüm çıplaktı.

Anjani, mağara benzeri işkence odasında karşımda duruyordu. Gözlerimi kısıarak baktığımda, köşedeki tek başına duran peri ışığı onun siluetini ortaya çıkardı. Gözlerimi daha fazla açmaya cesaret edemedim. İki gün boyunca karanlıkta kaldıktan sonra, bu zayıf ışık gözlerimi kamaştırıyordu.

Anjani'nin kısa kahverengi saçları yana doğru örülmüştü, koyu yeşil deri giysileri çeşitli işkence aletlerini gizlemek için tasarlanmıştı.

"Oyunlar başlasın," diye alaycı bir şekilde gülümsedi ve dikenli bir kırbaç uzattı.

kırbaç uzandı.

Yzmde yayılan gülümsemeye engel olamadım, ardından düşük, çılgınca bir kahkaha attım.

"Aklın bu kadar çabuk çöktü m, Aegaeon?" diye alay etti Anjani.

"Hayır," diye cevap verdim, karanlık bir kahkaha atarak, gözlerimi açıp onun gözlerine baktım. "Sadece sağ elini daha çok kullandığını biliyorum."

Anjani'nin çenesi sıkıldı öfkesi başladı kaynıyordu içinde. "Minaeve bana seninle istediğimi yapmamı, bedenini ve sonra zihnini, geriye boş bir kabuk kalana kadar parçalamamı söyledi."

"İyi şanslar." Korkusuzca onun bakışlarına karşılık verdim, en kötüsünü yapması için onu kışkırttım.

Hiç uyarı yapmadan, kırbacını göğsüme indirdi. Dikenler etimi parçaladı, kan fışkıran yaralar açtı ve altımdaki zemini kırmızıya boyadı. Kanımın sıcaklığı önümden, arkamdan ve yanlarımdan aşağı sızıyordu. Vücudumun hiçbir yeri onun kırbaçlarından kurtulamadı.

Tekrar tekrar vurdu.

Tekrar tekrar, onun bakışlarına karşılık verdim.

Anjani'ye tam olarak kimi esir aldığını hatırlatmak istedim. Sahte kral ve kraliçelerine zindanlarında kimin saklandığını rapor etmesini istedim. Bu hücrelerde neyin doğduğunu hatırlamalarını istedim.

Gümüş Gölge.

Bu ismi, bu duvarların içine hapsedilmeden önce savaş alanlarında almıştım. Ama gölgenin gerçekte doğduğu yer burasıydı. Bu yerden sağ çıkmak beni başka bir şeye dönüştürmek zorunda bıraktı. Seamus'u bile tedirginlikle titretmeye yetecek kadar ölümcül bir şeye.

Sonunda Anjani, beni kırmanın imkânsız olduğunu anlayınca yoruldu *ya da sıkıldı.*

"Muhafızlar," diye seslendi ve kırbacını uzak köşedeki masanın üzerine bıraktı. "Bir sonraki seansımıza kadar, Aegaeon," diye tısladı ve duvardan bir kolu çekerek beni bir taş gibi yere düşürdü. "İyileştirici merhemi sürdüğünüzden emin olun. İntikamımı sürdürmek için boş bir tuval tercih ederim." Kıkırdadı.

Zincirler beni serbest bırakırken tıkırdadı. Sonunda pes edip bir kez daha bilincimi kaybettiğimde başım yere şiddetle çarptı.

İlk başta Skylar'ın bir illüzyon olduğunu, yeni bir işkence duygusuna dönüştürülmüş bir arzu olduğunu düşündüm.

Geçmişte Anjani, büyüyle rüyalarımı giremiyordu, ama intikam arzusu güçlü bir motivasyon kaynağıydı.

Ilık esinti, terden ıslanmış saçlarımı boynumdan kaldırdı. Güneş ışığı, soğuk ve yaralı cildimi ısıtırken, beyaz bulutlar berrak gökyüzünde dans ediyordu. Elimi uzattım ve saçlarımı arkaya bağladım, bu rüyanın huzurunu, son yirmi yıldır hayalini kurduğum bu yeri tadını çıkardım.

Tanıdık dalgaların kırıldığı kıyıda yürürken, suların kalıcı acılarımı silip süpürmesi için dua ediyordum ki, birdenbire *karşımda* belirdi.

"Spitfire!" diye seslendim, şüpheyile, ama onun gerçekten o olduğunu umarak.

Bana dönüp baktığında, kalbim sevinçle doldu. Aramızdaki bağ parladı ve sadece bizim duyabileceğimiz güzel bir melodi çaldı.

"Daxton!" diye bağırdı. Gözleri yaşlarla doldu. Oydı, Skylar.

Eşim, nefes kesici güzellikte bir manzaraydı. Ana bile onu kıskanırdı.

Skylar bana doğru koşmaya başladığında, dolgun, kalın altın kahverengi saçları arkasında dalgalandı. Siyah slip elbise, mükemmel kıvrımlarını ortaya çıkararak, beni çılgına çeviren gücünü ve kadınsı zarafetini vurguluyordu. Kehribar rengi gözleri canlı alevler gibi parlıyordu, sıcaklığı ve gücüyle beni kendine çekiyordu.

"Skylar!" diye bağırdım, dalgaların arasından geçerek. "Dax!"

O benim açılmış kollarıma atladığında, o anda mutlu bir şekilde ölebilirdim.

Onu kucaklamak, sonsuza kadar değer vereceğim bir hediye idi. Kokusu beni sarstı, bana yanan sedir ağacı ve açık gökyüzünü, memleketimdeki çam ağaçlarının kokusunu hatırlattı.

Bu koku başımı
döndürüyordu. Bu
kadın benimdi.

Arkadaşlık bağımızın mühürlenmiş olup olmadığı önemli değildi. Siktir et. Aşkımız, mühürlenmemiş bağımızın ipliklerini oluşturmaya yetecek kadar güçlüydü.

Ona öpmek için eğildim ve sanki uçuyormuşum gibi hissettim.

Ona asla doyamazdım. O benim her şeyimdi. Onunla geçirdiğim zaman için tanrılara şükrettim, her ne kadar bunun asla yeterli olmayacağını bilsem de. Onun kollarına tekrar kavuşmak için mücadele etmekten asla vazgeçmeyecektim, asla.

Çok geçmeden, ortak rüyamızdan çekildim ve isteksizce uyanık dünyaya geri döndüm.

Yine de, onunla geçirdiğim o an, devam etmem için yeterliydi, beni güçlendirerek, beni rahatsız eden karanlığı ve ıstırapı bir kenara itmeme sağladı. Yüzünün çarpıcı detayları, kollarımda nasıl hissettiği ve onu öptüğümde dudaklarının tadı.

Benim ateşli kızım. Benim kalbim ve ruhum.

Maskeli High Fae muhafızları beni ölüm kokan karanlık koridorda sürüklediler. Skylar ile olan rüyamdan koparılmıştım, ama onu yanımda taşıdığımı biliyordum. Bizi ayıran mesafeye rağmen, asla yalnız değildik.

Seni bulacağım. Her zaman birbirimizi bulacağız.

"Acınası," diye öfkeleni gardiyanlardan biri beni taşıırken.

"O böyle devam ederse, fazla dayanamaz," diye cevapladı diğer gardiyan. "Yaraları için iyileştirici merhem olsa bile."

"Anjani yorgun düştü ve şimdiden pes mi etti?" diye alaycı bir fısıltıyla sordum.

"O delirdi."

"Henüz değil." Sesim çatallanarak güldüm. Her kelime acıya değdi.

Ertesi gün, ikinci seansımızda, Anjani'nin kırbaçlamaları kişisel hale geldi. Yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi yoktu. Beni dövmekten neredeyse en az dövmekten aldığı kadar zevk alıyordu.

Hücremden çıkarılmadan önce demir tozu ile uyuşturulmuştum.

O ve emrindeki diğ erleri, ellerime ve ayaklarıma derin yaralar açmaya odaklandılar. Bu bölgelere indirilen darbelerin, ölümcül darbelerden neredeyse daha fazla acı verdiği dikkat çekiciydi. Anjani sağ elimden iki tırnağımı kopardı, pelerinli uçağı ise sol elimdeki parmakları kırdı. Ayaklarım da aynı dikenli kırbaçla dövüldü, bu yüzden istesem bile y r yemiyordum.

Kahretsin, bu çok acıtıyordu.

Bir Şekilde, acı  ığlıklarımı kontrol etmeyi ba ardım ve pes etmedim. Kendimdeki karanlığın derinliklerine, hiçbir duygunun olmadığı yere çekildim, fiziksel acıdan uzakla tım ve bir kez daha gerçek Silver Shadow oldum.

BÖLÜM SEKİZ

Skylar Cathal

Solace'a yelken açarak geçirdiğimiz üç gün boşa gitmedi.

Rüzgarlar lehimizeydi, sanki Valdor kendisi yolculuğumuzda bize yardım ediyordu. Fırtına bulutları yolculuğumuzu tehdit etmedi, sadece mavi gökyüzü ve ılık rüzgarlar bizi Dar Deniz'den geçirdi.

Ve böylece, gün doğduğundan gün battığına kadar antrenman yaptım. O kadar yorgundum ki, gece olunca gözlerimi açık tutamıyordum, başım yastığa değdiği anda rüyasız bir uykuya dalıyordum.

Bir yanımda Daxton'ı tekrar rüyamda görmek istiyordu, ama bunun en iyisi olduğunu da biliyordum. Denemeye odaklanmam gerekiyordu ve onunla birlikte uykuya dalmanın cazibesi çok büyüktü.

Silver Meadows'ta eğitimim sırasında Daxton ve Gunnar'ın bana öğrettiği çeşitli hareketleri çalışmaya odaklandım. Alfa'yı kaba kuvvetle alt edemeyeceğimi biliyordum. Kafamı kullanmam gerekecekti.

Soru şuydu: Alfa Alistar mı yoksa Gilen mi olacaktı?

Alistar hayatım boyunca liderimiz olmuştu. Savaşta çok deneyimliydi ve hayvanına erişimi vardı. Ama Gilen babasının yerini almaya hazırlanıyordu. Ben ayrıldığımdan beri gücü muhtemelen artmıştı ve bu pozisyonu kimin alacağını tahmin etmem gerekirse, bu Gilen olurdu.

Çocukluk arkadaşşıma meydan okuma düşüncesinden nefret ediyordum. Tanrıların ona mantıklı davranmasını ve beni dinlemesini umut ediyor ve dua ediyordum

Parşömen bu görevi ruhun bir sınavı olarak değerlendirmişti ve ben de

, ana karaya ayak basmadan önce, bunun şimdiye kadarki en zor sınav olacağını biliyordum.

Karga yuvasının tepesindeki bir denizci, uzun ve tiz bir ıslık çaldı, bu da karanın görüldüğünü işaret ediyordu.

Buraya gelmiştik.

Teselli.

Direğe tırmandım, bileğime bir ip doladım ve geminin sancak tarafına eğilmek için bembeyaz korkuluğa atladım. Çok iyi tanıdığım kıyı şeridini görünce kalbim göğsümde atmaya başladı. Bu mesafeden bile tanıdık ormanın kokusu ruhumu uçurdu.

Deniz kayalıklarını dönüp dalgalara düşen uçurumları gördüğümüzde, sevincimin yerini derin bir korku aldı.

"Tanrım..." Yakındaki bir Yüksek Fae fısıldadı ve dehşet içinde nefesini tuttu.

Hayır. Keskin bir nefes aldım.

Yeşil kumlu plaj ile Solace'a en yakın kıyı şeridi arasındaki kayalıklar, solgunluk izleri taşıyordu. Parşömene dökülmüş mürekkep gibi, deniz kenarında toplanmış ve yavaşça karaya yayılmıştı.

Kıyı şeridi boyunca siyah damarlar kıvrılıyor, yanmış iskeletlere benzeyen ağaçların bulunduğu ormana giriyordu. Bir zamanlar canlı olan yeşillik, artık İç Krallık'taki kara büyü yaratıklarının istila ettiği ve kontrol ettiği bölgeyi andırıyordu. Deniz melteminden cansız bir şekilde sallanan ağaçlar kararmıştı. Kabuğu ve yaprakları dökülmüş, iç kesimlerdeki çam ağaçları bile kahverengi ve solmuştu.

Dünyamızın çürümesi artık bir tehdit değil, bir gerçeklikti. Solgunluk nihayet anakaraya da ulaşmıştı.

Valdor büyük tehlike altındaydı.

Artık açıktı ki, eğer başarısız olursam, denemeleri kazanamazsam, her şey kaybedilecekti. Yüz yıl daha hayatta kalamayacaktık. Yüksek Fae kraliçesinin büyü, yaratıkları ve İç Krallık'taki çürümenin ilerlemesini engelleyebilirdi, ama anakara

güvende olmayacaktı. Buna karşı savunmamız yoktu. Toprağı ve yoluna çıkan her şeyi boğan solgunluğa karşı savaşıacak hiçbir şeyimiz yoktu.

Parmaklıkların üzerinden geriye doğru sallandım, denizciler yan yana dizilmiş, kıyı şeridini hayretle seyrediyorlardı.

"İnanamıyorum," diye kekeledi High Fae kadınlarından biri. "Nasıl? Bu nasıl bu kadar çabuk oldu?"

Benim de sorduğum soru buydu. Sadece üç ay geçmişti ve biz ayrıldığımızda, ölümün siyah damarları henüz anakaraya geçmemişti.

Bu ilerlemeyi bu kadar hızlı yapan neydi? Güneydeki insan toprakları da bu iplikleri tutuyor muydu?

Fjorda yanımda belirdi. "Perdenin farklı hissettirdiğini mi söyledin? Geçişteki büyü o kadar güçlü değildi?" "Evet," diye cevapladım.

Etrafımızı saran diğerleri de başlarını salladılar.

"Yukarıdaki tanrılar," diye küfretti Fjorda.

Nefesim kesildi. "Olamaz!"

"Bu ne anlama geliyor, Kaptan?" diye sordu güzel sarışın bir kadın, onun yanına doğru büyük adımlarla ilerleyerek.

Onu Fjorda'nın birinci zabiti olarak tanıdım. Castor, İç Krallığa yelken açarken onu birden fazla kez kamarasına götürmüştü.

"Onlara söylemek ister misin?" Fjorda başını bana doğru eğdi, benim de onunla aynı korkunç sonuca vardığımı biliyordu.

"Bu demek oluyor ki," diye başladım, sesimin titremesine izin vermeyerek, güçlü olmaya kararlıydım, çünkü bu noktada başka seçenek yoktu. "Bu, perdenin gücünü kaybettiği anlamına geliyor. Zayıflıyor."

"Nasıl?" diye bağırdı kalabalıktan biri. Rüzgar yön değiştirmeye başladı ve *Opa'lı* kıyıya yaklaştırarak, solgunluğun yıkımının daha fazla kanıtını ortaya çıkardı.

"Peçe beş yüz yıldır ayaktaydı! *Şimdi* nasıl" diye bağırdı bir başkası.

Fjorda'ya baktım ve o bana kısa bir baş sallama ile cevap verdi, gözleri turkuaz denizler gibi çılgınca dalgalanıyordu. Perdenin neden zayıfladığını, neden düşmeye başladığını tam olarak anlıyordu. Tek bir değişiklik, tek bir belirgin fark vardı.

"Benim yüzümden," dedim.

Gemideki Yüksek Fae'ler sessizleşti, bakışları hep benim yönüme döndü. Bazıları şaşkın, bazıları şok olmuş görünüyordu, ama gerçeği anlayan bir avuç insan da vardı.

Derin bir nefes aldım, hayvanım içime cesaret dalgası gönderdi. "Denemelerde ilerledikçe, perdenin büyüğü zayıflıyor."

Mürettebat arasında fısıltılar yükseldi.

Kumlara baktım, vatanımın durumu yüzünden kalbim parçalanacak gibiydim, halkımı bu ölümcül lanetten kurtarabilmeyi dilerdim.

"Onlar birbirine bağlı. Tanrılar lanet olsun. Daxton haklıydı," dedim kendi kendime.

Ah, anne ve baba, bunu duyduktan sonra onunla yaşamak imkansız olacaktı. Etrafımdaki konuşmalar artarken başımı salladım.

"Gümüş Çayır'ın yüksek prensi onların birbirine bağlı olduğuna mı inanıyordu?" diye sordu birinci zabıt, beni duymuş.

Uzun örgüsü, neredeyse beyaz, ipeksi bukleler halinde omzuna dökülüyordu. Sırtındaki ince kılıç, uyluklarına bağlanmış hançerlerle eşleşiyor, görünüşünü keskinleştiriyor ve kadınsı güzelliğini ölümcül bir savaşçının güzelliğiyle dengeliyordu.

"Evet, inanıyordu," diye cevapladım. "Eşim, Kalbi açtığımda perdenin düşeceği ve dünyalarımızın birbirine yeniden açılacağı teorisini savunuyordu."

"*Eşin*," diye tekrarladı, ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. "Bu koku değişikliğini açıklıyor."

Etrafındaki diğerleri de onaylayarak başlarını salladılar.

"Mantıklı," dedi Fjorda, mürettebatının mırıldanmalarını susturarak. "Perde, Kalp kilitlendiğinde ortaya çıktı. Bunların birbirine bağlı olması mantıklı."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu bir erkek denizci.

Kıyı şeridini gözden geçirdim ve yeşil kumlu plajımı tanıdıktan sonra Fjorda'ya döndüm. "Kullanabileceğimiz bir kayık var mı?"

BÖLÜM DOKUZ

Daxton Aegaeon

"Tanrılar aşkına!" Zindanın parke taşlı zemininde zorla dönmeye çalışırken, parçalanmış dudaklarımdan çıkan küfürleri engelleyemedim.

Hapishanenin sürekli karanlığı ruhunuzu kırmaya yetmiyorsa, ölüm kokusu, ışık ve bok kokusu kesinlikle yetiyordu. Bu hücrelerin hiç temizlendiğini sanmıyordum. Ölülerin bazıları buradan götürülmüştü, ama hepsi buradan kaçacak kadar şanslı değildi. Ölülerinde bile, burada geçirdikleri zamanın kanıtı olarak sadece iskeletleri kalmıştı.

Sonunda gözlerim karanlığa alıştı. Demir parmaklıklı hücrelerin arasında dolanan mezarlık koridorlarının kıvrımlarını ve dönüşlerini belli belirsiz seçebiliyordum.

Oturarak, elimle kaya duvarının yüzeyini izledim ve hücrenin demir parmaklıklarının kaba taşla birleştiği noktayı buldum. Demir sadece fiziksel bir engel değildi. Büyüye sahip olanlar için acımasız bir tuzaktı. Varlığı, güçlerimin akışını engelliyor, onları hapsediyor ve akıl sağlığımı kemiriyor, bu sefil hapishanenin boğucu umutsuzluğunu artırıyor.

Burada şüphesiz yüzlerce mülk vardı. Kendi bölümümden daha uzağa hiç gitmedim, bu yüzden kesin olarak bilmiyordum. Ama onları *duydum*.

Taşların arasında yankılanan akrabalarımın çığlıkları, uyanırken de uykudayken de zihnimi meşgul ediyordu. Dryadlar, periler ve Yüksek Fae'ler

burada hapsedilmiş, sahte kraliçenin gazabına maruz kalmaya mahkum edilmişlerdi, ya da daha kötüsü, sihir emmek için bir güç kaynağı haline gelmişlerdi.

Onlara yardım edemediğim için kendimden nefret ediyordum, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ruhumun kararmış parçaları, onların acı çığlıklarını duyunca parçalandı.

"Lanet olası demirler," diye küfrettim, ama zincirlerin sorunlarımın en küçüğü olduğunu biliyordum.

Uzuvlarım sürekli acı içindeydi. Hayır, düzeltme, tanrılar lanet olsun, tüm vücudum ellerimi, ayak bileklerimi ve boynumu bağlayan büyü metalin etkisini hissediyordu. Demir tasma, bu zindanlara son ziyaretimde deneyimleme şerefine nail olamadığım yeni bir sürprizdi. Zincirler önden birbirine bağlıydı, bu da yarı çömelmiş pozisyondan vücudumu çözmemi neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Köşedeki kovaya işlemeyi başardım, demir parmaklıkların yanına kayarken dişlerimi sıkarak iniltiyi bastırmaya çalıştım ve kurumuş boğazımı rahatlatmak için su aradım.

Anjani yakında geri dönecekti ve Minaeve'nin ona eşlik edeceğinden hiç şüphem yoktu. Silver Meadows'tan bu yana bir hafta geçmişti. En azından, Anjani'nin ikinci işkence turundan sonra maskeli muhafızların mırıldandıklarını duymuştum.

Bir hafta.

Cesur ve ateşli Skylar, yakında Solace'a varacaktı.

Hücre parmaklıklarının dışındaki, sızan bir su kovaasında duran kepçeyi tutmaya çalışırken homurdandım. Hemen içmezsem, su yere akıp gidecekti.

Parçalanmış parmaklarım şişmiş ve bükülmüştü. Sol elimdeki parmaklarımın çoğu kırılmıştı, sağ elimdeki iki tırnağım ise yok olmuştu. Yine de kepçeyi tutmayı başardım ve ferahlatıcı suyu yudumladım... *Kahretsin.*

Öksürdüm ve ağızımdaki suyu tükürdüm. Nefes almaya çalışırken omuzlarım inip kalktı, tüm vücudum titriyordu.

"Siktir!" diye küfrettim, ağızımda tanıdık demir tadı hissettim. Bir an için kirli kaynağı içmemeyi düşündüm, ama neredeyse üç gündür bir damla su bile içmemiştim.

Daha önce beş gün susuz kalmıştım, ama bu süreyi tekrar denemeye cesaret edemedim, en azından burada değil.

Saatlerce sürmüş gibi gelen bir süre boyunca parmaklıkların diğer tarafındaki kovaya öfkeyle baktım. Yutkunmaya zorladığımda boğazım parçalandı. Vücudumun çaresizliği, büyümü hissetme ve serbest bırakma ihtiyacını bastırdı. İsteksizce kepçeyi tuttum ve kirli suyu yudumladım.

Boğazıma takılan tasma cildimi yıprattı. Zincirin gerginliği bağırmamı, yutmamı ve hatta rahatça nefes almamı engelliyordu. Her yudumda boğazım geriliyordu. Demir parçacıkları içimden dışıma her santimetrekareme nüfuz etmişti.

Kovanın içindekileri boşalttıktan sonra, yenilmiş hissederek ama pes etmeyi reddederek taşla yaslandım.

ONUNCU BÖLÜM

Skylar Cathal

"Yalnız gitmek zorunda değilsin," dedi Fjorda, planımı paylaştığımdan beri muhtemelen onuncu kez. "*Opal* kolayca limana yanaşabilir..."

"Hayır," diye kesin bir sesle cevap verdim. "Kıyıya tek başıma gideceğim. Mürettebatının güvenliğini tehlikeye atmak istemiyorum."

Fjorda kollarını kavuşturdu ve sert bir ifadeyle kaşlarını çatı.

"İstediğin kadar somurt. Bu benim fikrimi değiştirmeyecek," dedim.

"İnatçı şekil değiştiren," diye homurdandı.

"En iyi özelliklerimizden biri," dedim şakacı bir göz kırparak, yayımı göğsüme bağlayıp küçük çantamı omzuma astım. Daxton'dan gelen mektup, henüz açıp okumaya cesaret edememiş olsam da, şimdilik güvenli bir şekilde göğsümdeki bağların arasına sıkıştırılmıştı.

Silver Meadows'tan aldığım üniformamı giymeye karar verdim: gümüş ipliklerle süslenmiş siyah deri kıyafet, omzumda gururla tek bir dağ zirvesini sergiliyordu. Ancak Aegis zırhını çantamda güvenli bir şekilde sakladım, elimden gelirse cephaneliğimdeki tüm araçları ortaya çıkarmamaya karar verdim.

"Nerede bekleyeceksin?" diye sordum, korkuluğa yaklaşarak.

"Yakınlarda kalacağız. Belki açık denizlerde dolaşp anakaranın kuzey ucuna gideriz, ama acil bir durumda bize ihtiyacın olursa daha uzağa gitmeyiz."

"Peki sana ihtiyacım olduğunda?"

"İşaretin hala geçerli." Fjorda avucumu işaret etti. "
Opal, tıpkı eskisi gibi çağrına cevap verecektir."

"Teşekkür ederim," diye cevapladım ve korkuluğun üzerinden atlayarak, aşağıdaki küçük kayığa inen ip merdiveni tırmanmaya hazırlandım.

"hiç şüphe sihir büyü olacağı hala işe yarayacağından Fjorda kaşlarını çatarak sordu.

"Bunun tek seferlik bir yetenek olduğunu sanıyordum. Hala kullanabileceğimi bilmek güzel."

"Sana işareti verdiğim sürece işe yarayacak," dedi Fjorda.

Bir kez daha teşekkür ettikten sonra inişe geçtim, tahta bankta oturdum ve her iki elimle kürekleri tutup kendimi kıyıya doğru sürükledim.

"Acele et, Şampiyon," diye seslendi Fjorda, ben de vatanıma doğru su üstünde yolculuğuma başladım.

Geminin yelkenleri açılıp muhteşem beyaz tekneyi kıyı şeridinden uzaklaştırırken ona başımla selam verdim.

Küreklerimin ritmiyle yavaş yavaş yumuşak bir ritim yakaladım ve bu ritim beni yeşil kumlu plaja taşıdı. Daxton'ın hayalini kurduğu ve benim de çevremdeki kaosun ortasında sığınağım olarak adlandırdığım plaj.

Silver Meadows'daki asılı vadi Daxton'ın sığınağı olduğu gibi, bu da benim kişisel sığınağımdı.

Küreklerimi son bir kez çekerek, bir dalgayı yakalayıp kıyıya kolayca süzölmeyi başardım. Teknem, sayısız gencin hayvan ruhlarını sınamak için kullandığı batı kayalıklarına güneşin batışıyla birlikte kuma kaydı.

Soğuk kış sıcaklıkları araziye kavramaya başlamıştı. Akşam havası, uzun ve sıcak yaz aylarından farklı bir serinlik taşıyordu. Solace'da kar asla yerleşmezdi, ancak kuzey ve doğudaki dağların zirveleri ilkbahar ve yaza kadar beyaz kar yamalarıyla kaplı kalırdı.

Ayaklarımla her iki tarafa da tutunarak dengemi sağladım ve kayıktan atladım.

Ayaklarım yeşil kuma değdiği anda, kendimi canlı hissettim. Bu kumsal, benim gibi farklı olduğu için kalbimde her zaman özel bir yere sahipti.

farklıydı.

Eğilip bir avuç olivin tanesi aldım ve dik durarak derin bir nefes aldım. Elimi açtığımda, tanelerin toprağa geri dökülmesini izledim. Her bir kum tanesi, zamanın anları gibi düşerken, memleketime son ayak bastığımdan beri olan olayları düşünmeme neden oldu.

"Kimse dinliyor mu, beni duyabiliyor musunuz bilmiyorum," diye kimseye, herkese seslendim. "Vazgeçmeyeceğime söz veriyorum. Kazanamayabilirim, ama asla vazgeçmeyeceğime yemin ederim."

Solma, kıyı şeridinin bu bölümünü henüz yok etmemişti, ama yakında yok edecekti.

Yukarıya baktığımda, Solace yönünden yükselen duman bulutlarını fark ettim. Kalbim gümledi ve evimi ve ailemi tehdit edebilecek bilinmeyen tehlikelere doğru koşarak uçurumlara doğru koşmaya başladım.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Daxton Aegaeon

Ellerimi ayak bileklerimdeki prangalara bağlayan zincirler yere çarparak, kendimi zorla aldığım her nefesle daha da büyüyen umutsuzluk uçurumunda gürültülü bir yankı yaratıyordu.

Uyku bana pek rahatlık vermiyordu. Sudaki demirin etkisini hissetmeye başlamıştım bile. Yine de, ağızda kalan tadı ve büyümem üzerindeki kalıcı etkileri olmasına rağmen, bu rahatlama hoş bir şeydi.

Koridorda iki çift ayak sesi yankılandı. Anjani'nin yürüyüşünün ritmini tanıdım, kibir ve sahte otoriteyle doluydu.

Ama ikincisi beni şaşırttı.

"Bugün yanında misafir mi getirdin, Anjani?" diye sordu, ellerimdeki ve ayaklarımdaki acıyla mücadele ederek dizlerimin üzerine çöktüm. "Seni işkenceci bir ruh olarak görmemiştim, Rhett."

Koridora açılan parmaklıkların arasından bakarken, mağara duvarlarında titrek bir meşale ışığı gördüm, peri ışığı değil. Rhett'in elindeki meşale, sihirli bir şekilde derin mavi renkte yanıyordu, ama bunun nedenini sadece tanrılar bilebilirdi.

Rhett ilk başta pek eğlenmiyor gibi görünüyordu, ama sonra Anjani'ye baktı. İkisi birlikte, omurgamı ürperten bir sırıtış paylaştılar ve sessizce benim acı ve ıstırabımın tadını çıkardılar.

"Ah, ne kadar da düşmüşsün, Gümüş Çayırların *Yüksek Prensi*." Rhett alaycı bir şekilde güldü ve iyi çalışılmış bir reveransla

geniş, yapmacık bir gülümsemeyle abartılı bir reverans yaptı. Çelik mavisi gözleri, elindeki meşalenin alevleri gibi çalkalanıyordu.

Ona güvenmememiz gerektiğini biliyordum.

Skylar'a Aegis zırhını hediye ettikten sonra, belki, sadece belki, onu çabalarımıza katabiliriz diye düşündüm. Ama hayır, o da gözetmenleri kadar sapkındı. Rhett annemin uzak bir akrabası olsa da, sadakatinin gerçekte kime ait olduğu açıktı.

"Uslu duracak mısın?" Anjani, ince kolunu parmaklıklara dayayarak sordu. Bir zamanlar elinin olduğu yerdeki kütük, parlak metalik bir kaplama ile sarılmış ve bağlanmıştı. Demir parmaklıklara vurarak, sessizliğime sabırsızlığını gösterdi. "Ee?"

Soğuk bakışlarım hiç değişmedi. "Siktir git."

"Bu bir *hayır* demek," dedi Rhett, iç çekerek ve karanlık taş duvara yaslanarak. "Beni bunun için yataktan kaldırmayı başardığına inanamıyorum..."

"Sen gelmek istedin," dedi Anjani, gözlerini devirerek. "Bunu kendim de yapabilirdim. Sana ihtiyacım yoktu."

"Elimde değildi. Onunla ne yaptığını merak ettim," diye cevapladı Rhett, sesinde bir keskinlik vardı.

"Bu yüzden kapını çaldım." "Ben hoş bir şekilde eğleniyordum..."

"Biliyorum," diye inledi Anjani ve Rhett'e döndü, gözleri tehditkar bir şekilde parlıyordu.

"Her zaman katılabilirsin. Senin gibi bir güzelliği geri çevirmeyi hayal bile edemem ve eminim diğerleri de aldırılmaz."

Kafamı salladım, onları dinlemeye tahammül edemiyordum.

"Benim kişisel zevklerim senin kadar maceracı değil, Rhett."

"Çok şey kaçırıyorsun. Bağlanmadan yaşamak *özgürleştirici*." Rhett gözlerini kısarak, şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve utanmadan Anjani ile flört etmeye başladı.

Cesur, hatta biraz psikopat.

"Bu oturum Kraliçe Minaeve tarafından onaylandı," dedi Anjani. "O yüzden dikkatli dinleyin."

"Kraliçenin benim belgelememi istediği şeyin farkındayım," diye cevapladı Rhett düşük bir sesle.

Rhett, Seamus veya Anjani gibi kılıç veya bıçak kullanmak için eğitilmemişti. Onun becerisi, engin bilgi birikiminde yatıyordu. Sadece bir aptal bunu göz ardı edebilir. Zihin ölümcül bir silahtı ve doğru kullanıldığında, herhangi bir bıçaktan daha keskin ve daha ölümcül olabilirdi.

"Muhafızlar!" Anjani koridora doğru bağırdı. "Onu hücresinde tutun." hücre sine götürün."

"Bu sefer özel bir gezi yok mu?" diye hırıldadım, bakışlarımı hiç bakışımı hiç bırakmadan.

"Henüz değil," diye cevapladı Anjani. "Bunu tekrar tekrar yaşamayı istiyorum. Sonunda gerçek acının ne olduğunu anlayacaksın, Aegaeon."

"Lütfen," diye homurdandım, "Bir haftadır seninle birlikte olmanın zevkini yaşıyorum. İnan bana, gerçek acının ne olduğunu biliyorum."

"Kırılacaksın," dedi Anjani.

Anjani, hücremin dışındaki sızan tahta kovaya bakarken, pelerinli muhafızlar geldi.

"Güzel," dedi acımasız bir gülümsemeyle.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, vücudum titremeye başladı ve kör edici bir acı içimi kaplarken kükredim.

"Demirin tadı gizleyeceğini söylemişim," dedi Rhett, gülümsemesi genişlemeye başlarken. "Uykuya dalması çok uzun sürmeyecek. Onu taşımak için muhafızlara bile ihtiyacımız olmayabilir. Portal işimizi görecektir."

"Hayır." Vücudum beni yüzüstü bırakmaya başladığında öne doğru eğildim, alnım taşa değdi.

"Uyu, Prens," diye fısıldadı Rhett, parmaklıklara diz çökerek.

Yanıma yığıldım, demir parmaklıkların arasından onlara baktım.

"Kırılacaksın," diye tekrarladı Anjani, gözleri

Rhett'in ifadesi değişmedi. Soğuk gözlerinin kararmasını ve etrafım

Rhett'in ifadesi değişmedi. Soğuk gözlerinin kararmasını izledim ve etrafımdaki dünya karardı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Daxton Aegaeon

Evimdeydim, bir şekilde *evimdeydim*... Silver Meadows'ta.

Avuç içimin altında tanıdık, yumuşak şezlong kumaşının hissiyle uyandım. Çatlak pencereden içeri giren kitap kokusu ve vahşi dağ havası, içimi sakinleştirdi, Aelius'un kalesinin altındaki zindanlarda kırılan ve parçalanan her şeyi onardı. Güneş ışığı, muhteşem, parlak güneş ışığı, oturup kütüphaneme bakarken kucağımda dans ediyordu.

Ortam sessizdi.

Kafamda uyarı çanları çalmaya başladı, sessizliğin içinde gizlenen yaklaşan bir felakete karşı beni uyarıyordu. Neler olup bittiğini araştırmam gerekiyordu. Gözlerimi kırptım, kendimi sarayın dışına ışınladım ve aşağıdaki Silver Meadows'u taradım.

Çenemi yukarı doğru kaldırdığımda, esintide hafif bir duman kokusu aldım. Dönüp baktığımda, nefesim kesildi, önümde yanan manzara gözlerimin önüne serildi.

Zirve yanıyordu.

Çılgınlık arazide yankılanıyordu, sayısız peri çılgınca koşuyor, açgözlü alevlerin onları diri diri yakmasını engellemeye çalışıyordu.

Yıkımı durdurmak için buz büyüüne uzandım, ama çağırdığımda hiçbir şey olmadı. Büyüm, güç kaynağım, sessizliğe büründü. Halkımı kurtarmak için babamın bana verdiği yeteneği kullanamadım.

Bunu nasıl durduracaktım?

"Dax!" Castor alevlerin içinden seslendi.

"Daxton!" Gunnar'ın çığılı da hemen ardından patladı.

"Hayır!" Etrafımdaki duvarların çökme tehlikesini umursamadan alevlerin içine atıldım. "Cas! Gunnar!" diye bağırdım, kalın duman bulutlarının içinden ilerlerken öksürerek.

Yanan girişten koşarak geçtim. Kollarım kavurucu alevlere değdi, ama yanıkların acısı bile onlara ulaşmamı engelleyemedi. Bu yangının sihirle yaratıldığını ve taş duvarlarımızı çökertmeye yetecek kadar sıcak olduğunu fark ederek, çılgınca kolumdaki kumaşı yırttım. Cildim kabarcıklar ve su topladı, ama bunu umursamadım.

"Cas!" diye tekrar bağırdım. "Gunnar!"

Bu yangın suyla söndürülemez ya da toprakla bastırılamazdı. Kaynağı söndürülene, ya da büyücüsü öldürülene ya da gücü tükenene kadar yanmaya devam ederdi. Bu tür büyü yapabilen sadece birkaç peri ya da büyücü tanıyordum, ama onlar ortalıkta yoktu.

"Dax!" Kardeşimin çığılı merdivenlerden yankılandı.

Kendi güvenliğini hiçe sayarak, ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde sesinin geldiği yöne doğru koştum.

Duman ciğerlerimi yakarken görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Alevlerin ısısı çevredeki taşları eritecek kadar sıcaktı. Kırık merdivenlerin dibinde kayarak durduğumda midem düğümlendi.

Başımı cam tavan penceresine doğru eğdim. Tavan, biriken ısı ile etkisiyle parçalanmıştı. Zirve, gözlerimin önünde paramparça oluyordu.

"Daxton!"

Merdivenlerin tepesinde, yükselen dumanın arasından Gunnar'ın omzuna yaslanmış Castor'un silüetini zar zor tanıdım. Dumanlar dağılmaya başlayınca, vücutlarının ne kadar kötü yanık ve kabarcıklarla kaplı olduğunu görünce keskin bir nefes aldım.

Kardeşimin gözlerinin siyahlaşmasını dehşetle izledim.

Gunnar, Castor'un büyüünü hissederek başını yana eğdi ve anlaması sadece bir nefes sürdü.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır!" Gunnar'ın bakışları benimkilerle buluştuğunda çığlık attım.

Gunnar, gözlerinde tek bir parça korku bile olmadan cesurca bana başını salladı, altlarındaki zemin çöktü ve alevler yükseldi.

"Castor! Gunnar!" diye bağırdım. "Hayır!" diye kükredim, ne yapacağımı veya ne düşüneceğimi bilemeden dizlerimin üzerine çöktüm.

"Majesteleri!" diye bağırdı bir erkek, yanmış bedenimi tutup beni ayağa kaldırdı. Yanıklarımın acısı beni kendine getirdi. "Kaçmanız gerekiyor! Sizi de kaybedemeyiz!"

Körü körüne onun peşinden gittim, ana kapıya doğru çekildim ve bir kez daha ateşlerin içinden geçerek Zirve girişine atladım.

Castor ve Gunnar'ın görüntüsü zihnimde tekrar tekrar canlanırken kalbim parçalandı, keder ve pişmanlık beni karada boğuyordu. Kederin uçurumu içimi parçalarken, kalbimin ortasına karanlık bir boşluk yerleşti.

Kardeşim ve Gunnar... Nefes alamıyordum.

Kardeşim ölmüştü. Gunnar ölmüştü.

"Buna tanık olmak, umabileceğim her şeyden çok daha iyi

."

Anjani...

Bu hayatta ve sonraki hayatta onun varlığını ortadan kaldırırdım, eğer son yaptığım şey bu olsaydı.

Hiçbir uyarı olmadan, bir bıçağın et ve kemiği kesen sesi duyuldu, ardından boğuk ölüm çığlıkları ve ayaklarıma doğru akan kırmızı bir akıntı geldi. Dönüp baktığımda, Adohan ve Idris'in başsız cesetlerinin kendi adımlarımın üzerinde yayılmış olduğunu görünce dehşet içinde nefesim kesildi.

"İkizler halledildi," dedi Anjani.

Beyaz sıcak öfke görüşümü bulanıklaştırdı, başımı kaldırdığımda kanla ıslanmış bir bıçakla Anjani'den başkası değildi, Rhett ve Seamus da onun iki yanında duruyorlardı.

Onlara saldırdım, Valencia'yı elimde çağırarak ileri atıldım.

"Aptal." Anjani parmaklarını şıklatarak güldü.

Gözlerim birden açıldı ve kaldırım taşlarının üzerine kustum. Ayakta kalmaya çalışırken uzuvlarım kontrolsüz bir şekilde titriyordu.

Kollarımdaki yanıklara yarım yürekle baktım. Yaralarımın acısı en son endişelendiğim şeydi.

"Rüyalar, zihninin sınırları içinde uygun şekilde cezbedildiğinde gerçeğe dönüşebilir," dedi Anjani alçak sesle.

Rhett ve Anjani hücrenin içindeydiler, ama saldırmak için güç bulamadım. Zincirlerim kayaya çivilenmişti ve hala illüzyondan sarsılmıştım, kendimi toparlayamıyordum.

Lanet olsun, hepsinin ölümünü izledim.

Onun illüzyonundaki her şey bir şekilde çok gerçekçi görünüyordu.

Nasıl?

"İhtiyacımız olan her şeyi kaydettin mi?" Anjani, Rhett'e sordu. "Tonik, büyümü güçlendirmeye yardımcı olmuş gibi görünüyor."

Yandaki parşömen bekçisine yan gözle baktım. Gözlerim tiksinti ve öfkeyle yanıyordu.

"Harikaydı," dedi Rhett, her şeyi bilen bir gülümsemeyle parşömene notlar alırken. "Elini kaybetmen, büyünün kurnaz doğasını engellemiş gibi görünmüyor."

Anjani, Rhett'e kaşlarını çatarak, kollarımı kaplayan yanıklara yardımcı olan meşaleyi aldı. Hücrenin kapısına yürüdü ve arkadaşının geçmesi için kapıyı açık tuttu, ardından arkalarından kilitleti.

"Oh, bekle," diye zevkle mırıldandı. "Senin o güzelim melez eşini de bu illüzyonlara ekleyene kadar bekle."

Ona dişlerimi göstererek hırıldadım, öfkemi bastıramadım. öfkemi kontrol edemedim.

"İstedğin kadar itiraz et. Ne olduğunu bile anlamayacaksın. Bu, seni içten dışa yıkmak için çıktığımız yolculuğumuzun sadece bir durağıydı."

"Deneyebilirsin..." diye hırıltılı bir sesle söyledim ve kendimi dik oturmaya zorladım.

"Bunun ironisini görüyorsun, değil mi?" diye sordu Anjani, meraklı bir gülümsemeyle.

Silver Shadow'un sessiz, ıssız bakışları benim tek cevabımdı.

"Onu sahiplenmedin."

Rhett bile Anjani'nin sözlerine merakla başını eğdi. "Ne?" diye hırıltıyla sordum.

Anjani, boynunun dibine dokunarak kötücül bir şekilde güldü. "Sen onu, şekil değiştirenlerin geleneklerine göre sahiplenmedin. Sonra da onu, onu elde etmek için *her şeyi* yapabilecek başka bir erkeğin kollarına gönderdin." Onun keskin kahkahası, taşa tırnakların çizdiği sağır edici bir çığlık gibiydi. "Onu seçtiği eş olarak işaretlemekten başka bir şey istemeyen güçlü bir alfanın ellerine. Belki Gilen, bunun sonunda kaderin onun lehine döndüğüne inanır. Tanrılar, onun sahiplenilme işareti olmadan geri dönmesine izin veriyor."

"Skylar asla..."

"Asla neyi?" Anjani dişlerini emerek meydan okudu. "Sevdiklerini kurtarmak için asla fedakarlık yapmaz mı? Denemeleri başarıyla tamamlamak için asla kendini alfa'ya hançer karşılığında takas etmez mi?"

Dünyam durdu.

Anjani, benim tepkimi görünce kötücül gülümsemesini daha da genişletti. "Onu sahiplenmedin!" diye alay etti, boynuna dokunarak. "Onu sahiplenmedin! Onu sahiplenmedin!" Tekrar güldü.

Umutsuzluk, kırılan kalbimin çatlaklarından sızarken midem düğümlendi. Göğsüm ağrıyordu. Sanki ruhum yok olmak üzereymiş gibi içim parçalanıyordu.

"Hayır," diye hırıltıyla söyledim.

Rhett ve Anjani, birbirlerine kendini beğenmiş bakışlar attıktan sonra, topuklarını dönüp hapisane hücrelerinden çıktılar ve kanayan kalbime hayali bir ölüm darbesi indirdiler.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Skylar Cathal

Evdeydim, ama bir şekilde evde değildim.

Kayalıkların tepesine çıktığımda, yeşil kumlu plajdan gördüğüm dumanın, topraklarımızın doğu bölgelerinden geldiğini fark ettim. Uzak tepelerdeki koyu renkli dumanlar Solace için acil bir tehdit oluşturmuyordu, ama yine de bu manzara rahatsız ediciydi.

Babam Emery, tam da o tarlalarda savaşıırken öldü. Değişkenler ve insanların toprakları arasında sayısız savaşlar yapıldı. İnsan topraklarının her yeni hükümdarı ile birlikte, yeni bir bölünme ve geçici barış antlaşması imzalandı; bağlayıcı yasa, evlerimizi korumak için savaşıırken hayatını kaybedenlerin kanıyla yazıldı.

İnsanlar Valdor'da doğmamışlardı, ancak tarih kitaplarımızda ve hatta Yüksek Fae kayıtlarında onların kökenleri hakkında ayrıntılı bilgiler yoktu.

Gençken, mirasımın diğer yarısı hakkında doğal olarak merak duyduğum için, insan kültürü hakkında bulabildiğim her şeyi okumaya çalıştığımı hatırlıyorum. Elimizdeki kayıtlara göre, insanlar yüzyıllar önce barış vaadiyle Valdor'un büyüüne kapılarak boş denizi geçip doğuya yelken açmışlar ve anakaranın güney bölgesine yerleşerek bir kale kurmuşlar.

İnsanlarda büyü, nadir görülen bir genetik yetenek gibi görünürken, diğerleri bu yeteneği aile soyundan miras almıştı. Bazı insanlar, bu yeteneği kullanma ve

dünyamızın büyüüne bağlanarak, şekil değiştirenler ve periler gibi, ham büyüü kullanarak onu kendi iradelerine göre yönlendirip, şifa gibi güzel mucizeler ve bazen de avcılar gibi karanlık silahlar yaratabiliyorlardı. Diğerleri ise büyüü enerjiden silahlar yaratabiliyordu ve bazılarının öngörü yeteneği olduğu bile söyleniyordu.

Ancak çok geçmeden, güç ve kontrol arzusu insanlar, şekil değiştirenler ve periler arasında savaş ve kan dökülmesine yol açtı.

Diz çöküp avucumu soğuk toprağa koyarak, kendimi bir kez daha vatanımın tanıdık varlığına bağladım. İçimde güçlü bir tedirginlik hissi dolaşıyordu, içgüdülerim bana bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyordu.

Pelerinimin başlığını başıma çektim, ilerledim ve ormana girdim. Hayvanım güçlü bir endişe dalgasıyla kıpırdadı ve tüm duyularımı yüksek alarm durumuna geçirdi.

Orman sessizdi. Sanki vahşi doğa, ölümün kemiklere işleyen sessizliğini somutlaştırmış gibiydi. Gürültücü ötücü kuşlar sustu. Toprağın doğal müziği kesildi.

Avcıların kalesinde hissettiğim ürpertici his omurgamdan aşağı süzülerek ensemdede tüylerimi diken diken etti.

Avcılar burada mıydı?

Hayır, yine olmaz. *Benim* evimde olmaz.

Bıçağımı çektim ve yakındaki eğrelti otlarının arasında çömelerek, şeytan kulübesi bitkilerini dikkatlice kaçındım. Gözlerim çıplak söğüt ve ladin ağaçlarını titizlikle taradı. Daxton'dan aldığım eğitimi kullanarak, kokumu gizlemek için bir bariyer oluşturdum ve yakınlarda beni saklandığım yerden çıkarmaya çalışan bir şey olması ihtimaline karşı kendimi gizledim.

Bıçağımı çekili tutarak bekledim ve gözlemledim. Ama yine de olağan dışı bir şey görünmüyordu.

Ayakta durarak, bıçağımı hazır tutarak, ezbere bildiğim yolu takip ettim. Daha önce yüzlerce, hatta binlerce kez yürüdüğüm yolu. Beni evime götüren yolu. Julia'ya, Neera'ya, Magnus'a.

Onları tekrar göreceğim düşüncesiyle kalbimde parıldayan sevinç kıvılcımını söndüremedim. Şimdiye kadarki denemelerin umutsuzluğu ve mutlak dehşetine rağmen, ailemle yeniden bir araya gelmek bir umut ışığıydı.

Hareketsiz kaldığımda kalbimin sızladığını hissettim.

Gözlerimi sıkıca kapatarak göğsümü kavradım. Onu *hissedebiliyordum*. Bağımız sayesinde onun acısı benim acıma dönüştü. Titredim, onun işkence gördüğünü bilmenin kalbimi parçalayan acısına boyun eğmemeye çalışarak. Onun varlığı sadece bir anlık bir titreşim gibiydi, bir saniye sonra kayboldu, ama yine de beni rahatsız ediyordu.

Seni bulacağım. Her zaman birbirimizi bulacağız.

Sihir gibi, sözleri zihnimde yankılandı, her zamanki gibi beni güçlendirip rahatlattı.

Ve bir kez olsun, bu sözlerin nasıl ve neden ortaya çıktığını sorgulamayacaktım.

Ailemin evinin dışındaki yoğun ormana vardığımda, alacakaranlık çökmeye başlamıştı. Önce kuzenim Neera'nın kokusunu aldım, ardından Magnus'un kokusu ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, Shaw'un güçlü kokusu. İlerlerken, Rhea'nın kokusunun da bu karışımın içine hafifçe karıştığını fark ettim.

Dışarıda fenerler yanmıyordu ve mutfaktan yemek kokusu gelmiyordu. *Bu garipti*. Günün bu saatinde Julia'nın Magnus ve Neera'ya yemek hazırlamak için mutfakta koşturduğunu düşünürdüm. Ben yokken bile, Magnus tek başına tüm ailenin yemeğini kolayca bitirebilirdi, tabii ona izin versek.

Daha fazla araştırmak için çenemi yukarı kaldırdım ve açıklığın kuzey tarafındaki ormanda bir kargaşa duymadan önce kokuyu algıladım. Hayvanım beni yüksek alarmda olmaya zorlamamış olsaydı, bunu kaçırabilirdim.

Karşıdaki sık çalı ve ağaçların arasından, sırtı altın rengi bir tonla süslenmiş, koyu kahverengi kürklü güzel bir dişi geyik çıktı. Neera ve Magnus'un sahip olduğu Cathal yeşili gözleri, açıklığı dikkatle taradı. Dişi geyik başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve havayı kokladıktan sonra yeşil bir parıltıyla büyüsünü serbest bıraktı ve insan formuna dönüştü.

Bu Neera'ydı.

Neera dönüşmüştü!

Ayağa kalkıp ona seslenmek için harekete geçtim, ama arkamda bir dalın kırılma sesi duyuldu, ardından boynumdaki tüm tüyleri diken diken eden düşük bir hırıltı geldi.

tüylerimi diken diken eden düşük bir hırıltı duyuldu. Bu bir ayı, kurt ya da dağ aslanının hırıltısı değildi. Bu çok daha büyük ve çok daha korkutucu bir şeydi.

Hançerimin kabzasına sıkıca tutundum ve kendimi savunmaya hazırlandım. Ama dönüp saldırmaya hazırlanamadan, av haline gelmişim.

Ooof, sırtım yere çarptığında inledim.

Kocaman, siyah tüylü bir pençe göğsüme bastırarak beni sırt üstü yatırdı. Pürüzsüz, gece yarısı rengi tüylerin altından keskin, ölümcül pençeler uzanıyordu. Bu hayvandan çıkan hırıltı ölüm vaadiyle doluydu, ama yine de korkmuyordum.

Bunun kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Canavarın sıcak nefesi yüzümü okşadı ve burnuyla pelerinin başlığını geri itti. Büyük bir at büyüklüğünde devasa bir panter üzerimde duruyordu. Uzun, ölümcül fildişi dişleri ortaya çıkmış ve boğazımı parçalamaya hazırdı, ta ki... ta ki bakışları sonunda benimkilerle buluşana kadar.

Shaw.

Parlak ela gözleri ve çok iyi tanıdığım kokusu ile onu hemen tanıdım. Benim gibi, derimizde bıraktığı izlerden daha derin yaralar taşıyan sevgili dostum. Beni kurtarmak için kendi korkularıyla yüzleşen ve iyileşmemde bana rehberlik eden dostum. Ne olursa olsun, her zaman güvenilebileceğim dostum.

"Shaw," dedim, kalkanımı kaldırıp kokumu ortaya çıkardım.

Yavaşça keskin pençelerini geri çekti ve göğsümdeki baskı azaldı. Hızla gözlerini kırptı. Yırtıcı kedi gözleri yüzümü tararken, etrafımdaki havayı kokladı.

Kokumun Daxton'ın kokusuyla karışarak değiştiğini hatırladım, ama o benim olduğumu biliyordu, değil mi?

"Shaw, benim!" Oturmayı başardım ve pelerinimi çözdüm. "Benim, Sky."

Dudakları geri çekildi ve dişleri parladı, hayvanın tehditkar hırıltısı kocaman göğsünden yayıldı.

Kahretsin, tam olarak ikna olmamıştı.

Hayvanımın yardımını isteyerek onun panteriyle bağlantı kurmaya çalıştım. Yakalandıktan sonra Shaw'u ilk gördüğümde, birbirlerinin acısına nasıl tepki verdiklerine şaşırıyordum. Benzersiz bir bağla birbirlerini teselli ediyor ve güçlendiriyorlardı.

Gücüm artmaya başladı, uzuvlarımı sihirle doldurdu. Geri çekilmeyi reddederek ayağa kalktım. "Shaw," dedim yavaşça, sesimde tam olarak anlayamadığım bir güç vardı. "Benim, Skylar."

Panter gözlerini kırptı, başını yana eğdi ve beni bir kez daha süzdü. Gözlerini indirip boyun eğme işareti olarak başını eğdiğinde, tehditkar hırıltısının yerini yumuşak bir mırıldanma aldı.

Omuzlarımdaki gerginliği hafif bir rahatlama iç çekişiyle bıraktım. Panter ve Shaw bunun bir tür hile veya taklit olmadığını anladılar.

"Dönüş, Shaw," diye emrettim ve ona yaklaştım.

Panter başını yere doğru eğdiğinde gözleri büyüdü ve bir anda insan formuna dönüştü.

"Ne oluyor..." Shaw cümlesini bitiremedi.

Kendimi onun göğsüne attım ve kollarımı ona doladım. O da başını boynuma gömdü ve beni aynı şekilde sıkıca sarıldı. "Bu da neydi böyle? Burada ne işin var Sky?" Shaw inanamayan bir sesle sordu. "Nasıl? Nasıl buradasın?"

"Uzun hikaye," dedim ve Shaw'un tutunduğum yerden bırakarak, muhtemelen yakındaki çalılıklarda sakladığı kıyafetlerini bulmasını sağladım.

"O zaman anlatmaya başla." Neera'nın tatlı sesi arkamda yankılandı, hemen ardından bronzlaşmış, çilli yanaklarından gözyaşları akarak kollarıma atladı.

İçimde dalgalanan duyguların ağırlığıyla titrerken, onun tatlı, çiçeksi kokusunu içime çektim. Kuzenime tüm gücümle sarıldım, paylaştığımız koşulsuz sevgiyi değer vererek ve bana bu küçük mutluluğu verdiği için tanrılara şükrederek.

Geri çekilip tatlı yüzünü avuçlarımdan arasına aldım, alnını öptüm ve onu tekrar kollarıma aldım. "Seni özledim."

"Ben de." Neera'nın sözleri gözyaşları arasında boğuldu. "Senin bildiğinden daha çok, Skylar." Kollarımda titreyerek ağlaması daha da şiddetlendi.

"Neera?" diye sordum, ona bakarak.

Beni belimden tutmaya devam etti ve geri çekilerek gözlerime baktı. Gözlerinin köşelerindeki kırışık çizgiler seğıirdi, titrek gözyaşlarını durdurmak için dudağını ısırdı.

"Neera?" diye tekrar sordum, sesim fısıltıya dönüştü. "Ne oldu?"

Shaw'un yönüne baktım, kuzenimin yüzünde resmedilen dayanılmaz kalp acısından başka bir şey, herhangi bir şey görmeyi umuyordum.

"İçeri gelin," dedi Shaw, sesi alçaldı, nefesim kesildi. Bize doğru yürüdü, yüzündeki ifade karardı. "Size anlatmamız gereken çok şey var."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Skylar Cathal

"Ne?" diye bağırdım ve yumruklarımı tezgaha vurdum.

Hayvanım yaralı kalbimin içinde kederle öfkelenirken, tüm vücudum titremeye başladı, artık kontrolüm yoktu. Dişlerim çatlayacak kadar sıkı dişlerimi sıktım, gözyaşları yüzümden akıyordu. Öfke, pişmanlık ve... inanılmaz *bir kederle* uzuvlarım kontrolsüzce titriyordu.

Beni büyüten, beni evine alan ve kendi çocuğu gibi seven teyzem Julia ölmüştü.

"Julia, topraklarımızın güney sınırlarını devriye gezmek için bir görevdeydi," dedi Shaw yavaşça. "Rutin bir görevdi. O yolları herkesten daha iyi bilirdi."

"Ama rutin değildi," diye bağırdım. "O öldü."

Shaw akıllıca bir adım geri attı, dudaklarını sıkıştırarak yutkundu, sert ses tonumda yankılanan büyüden irkildi.

Mutfaktaki gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğundu. Gözyaşlarım yere damlarken, sessizlik kulakları sağır ediyordu.

"Ancak," Neera kendini tutmaya çalışırken, "annem ve onunla birlikte olan diğerleri pusuya düşürüldü."

Başımı kaldırıp sevgili kuzenime baktım, bu kaybın onu da benim kadar üzdüğünü biliyordum.

Shaw boğazını temizledi. "O ve grubundaki diğerleri, Kral Taran'ın askerlerine eşlik eden avcılar tarafından görür görmez öldürüldüler."

"Pervasızca," diye öfkelen dim. "Ben ayrıldığımda gerginlik zaten artıyordu. Nasıl yapabilirler..." Keder sözlerimi yuttu.

Carth Gölü yakınlarındaki güney bölgesi, topraklarımız arasında gerginliğin olduğu bilinen bir yerdi. O bölgeden geçmek asla rutin bir yolculuk değildi. Julia bunu biliyordu...

"Julia," diye hıçkırarak mutfak tezgahına başımı dayadım. "Hayır, hayır, hayır."

Shaw beni teselli etmeye çalıştı, ama ben onu ittim. Masadan dönüp tekrar bağırdım, öfkeyle saçlarımı elleriyle taradım ve sonra yumruğumu duvara vurdum. Öfkemin gücüyle ahşap parçalandı. Nefesim hızlandı ve düzensizleşti. Göğsüm çöktü ve kalbim, lanet olası kalbim kırılmaya başladı, gözlerim yaşlarla doldu.

Mutfağa göz gezdirdim ve onunla ilgili tüm değerli anılarım zihnimde canlandı. Teyzem sevdiklerini lezzetli yemeklerle şımartır, her lokmaya şefkatini ve neşesini katardı. Julia'nın ölümünden bu yana bir ay geçmesine rağmen, köşede dokunulmamış gibi duran, istiflenmiş ve temizlenmiş ama üzerinde ince bir toz tabakası olan kaşık ve tencereleri dalgın dalgın elime aldım.

Neden... Neden öldü?

Neera'yı bulmak için döndüm ve gözyaşlarıyla ıslanmış gözlerinin altındaki kırışık çizgiler ve kararmış torbalarda kaybımın on katını görebiliyordum. Shaw arkasına yaklaşp, o göğsüne yaslanmak için döndüğünde nazıkçe ellerini tutarken, Neera başını eğdi. Neera'nın hıçkırıkları gömleğini ıslatırken, Shaw onun saçlarını okşadı.

"Neera," diye fısıldadım, gözleri bana çevrildi. "Ben çok... *Üzgünüm.*" Tek söyleyebildiğim buydu.

"İnsanlarla savaş başladı," dedi Shaw.

Neera, hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken nefes almakta zorlanıyordu, cevap vermek bir yana.

"Sen gittiğinde, alfamız saldırıya hazırlık olarak savunmamızı toplamaya başladı." Shaw durakladı.

"Saldırı mı?" diye sordum, gözlerimi kocaman açarak mutfağın ortasındaki tezgahın üzerine eğildim.

"Evet," diye hıçkırdı Neera.

"Ne zaman? Ben gittikten ne kadar sonra..."

"Sen gittikten yaklaşık üç hafta sonra, Sky," dedi Shaw, yüzünde sert ve soğuk bir ifadeyle. "İnsanlar saldırıyı kendilerini korumak için yaptıklarını söyleyerek haklı çıkardılar."

"Saçmalık," diye tükürdüm.

Neera kendini yeterince sakinleştirip başını kaldırmayı başardı, bana köşeyi dönüp onu hızla kollarımın arasına almam için yer açtı, onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı.

"İnsanlar nasıl tehlike altında olduklarını hissedebilirler ki? Bizim topraklarımızda pusuda bekleyen ve şekil değiştirenleri çalanlar onların avcıları..." Sesim kesildi, Shaw'un gözlerinde anlayışla parıltıyan ışığı gördüm. "Deneyleri için."

"Burada işler değişti," dedi Neera, geri çekilip bana bakarak. "Tehdit *biz* olduk."

"Ne değişti?" diye dikkatlice sordum.

"Sürümüzdeki herkes bunu hissetti," dedi Shaw. "Sen denemelere gittikten iki hafta sonra, gücümüzde bir değişiklik oldu. Büyümüz gelişti."

"Bu alfa'dan mı kaynaklandı?" diye sordum, henüz alfa'nın *kim* olduğunu soracak kadar cesur değildim.

"Evet, sadece alfa değil," diye cevapladı Neera, geriye uzanarak Shaw'un elini tuttu.

Gözlerim, birbirine dolanmış parmakları arasındaki rahat samimiyeti fark etti ve ağzımı kapalı tutup sadece dinlemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Neera derin bir nefes aldı ve kendini hazırladı. "*Hepimiz* değişmeye başladık
değişmeye başladık."

Kaşlarımı kaldırdım ve Shaw'a baktım, o da bana kesin bir şekilde başını sallayarak
Neera'nın anlattıklarını doğruladı.

"Ve sadece reşit olanlar değil, Sky."

"Ne?" diye kekeledim, bu habere şok olarak kuzenimi bıraktım. "Büyükler bunun için bir açıklama yaptı mı?"

"Keşke olsaydı," dedi Neera. "Ama nedense, sen gittikten yaklaşık iki hafta sonra, değişime çağırıldığımızı hissettik. Hatta yeni ayın olduğu gecede idi."

Nefesim kesildi, gözlerim büyüdü ve başım dönmeye başladı, tüm parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum.

"Hayvanlarının varlığını hissedebilen herkes dönüşebildi," diye açıkladı Shaw. "Hayvanlarını henüz hissetmemiş olan gençler dönüşemediler, ama on bir yaşında olanlar bile artık hayvan formlarına dönüşebiliyorlar."

Gömleğimin kollarını sıvadım, mutfağımızın tanıdık ahşap zemininde bir ileri bir geri yürürken saçımın bir tutamını oynuyordum. Gözümün ucuyla Shaw'ın dövmeme baktığını fark ettim.

"Sen..." Neera'yı bıraktı ve bana doğru adım atarak sol kolumu tuttu. Parmakları, derimde çizilmiş iki yıldızı okşadı. "Sadece bir denemeyi geçmedin, değil mi?"

Shaw'un zeki zihnine minnettar olarak iç çekip gözlerimi kırptım. "Ö-öbür dünya," diye kekeledim. "Denemeler, onlar..."

"Ne zaman?" diye sordu Shaw. Gözleri çılgınca bakmasına rağmen nefes alışsı sabit kalmıştı. Zihni cevapları bulmak için hızla çalışıyordu.

"Ayrıldıktan *iki hafta* sonra zihin sınavını geçtim. Labirent tam bir zihin karmaşasıydı, bunu size daha sonra anlatacağım..." Neera'nın yeni ayı bahsettiğini hatırlayarak durakladım.

Daxton bizi labirentten ışınladığında, başımın üstünde yeni ayın silik siluetini hatırladım ve içimde yeni bir güç ve yaşam dalgası hissettim.

Shaw'un bakışları benimkilerle buluştu ve onun da benimle aynı sonuca vardığını anladım.

"Denemeler sadece Valdor'un Kalbi ile bağlantılı değil, aynı zamanda perde ve bir şekilde büyümüzle de bağlantılı. Değişim yeteneğimizle," dedim.

"İkinci denemeyi ne zaman tamamladın?" diye sordu Shaw.

"Geçen hafta." Gerildim. "Yılan kralı, bir basilisk'i, bir haftadan biraz fazla bir süre önce öldürdüm."

Neera bu haberi duyunca neredeyse bayılacaktı ve Shaw'un ağzı o kadar açık kalmıştı ki, nehirden bir balık sürüsü yakalayabilirdi.

"Tekrar," dedim, ayaklarımın üzerinde kayarak. "Detayları ."

"Bu çok mantıklı," dedi Shaw. "Geçen hafta, kayalıklar boyunca siyah damarlar

kayalıklar boyunca ortaya çıktı. Ağaçların kökleri çürümeye başladı,

İç Krallığa en yakın bitki örtüsü ve vahşi yaşamla birlikte çürümeye başladı." "Perde, sadece dünyalarımız arasındaki bir ayırım değildir.

solmayı kontrol altına almak için, muhtemelen bizim ve perilerin büyüyle yapılmış bir kafestir." Yavaş yavaş, Valdor'un Kalbi'nin sadece Yüksek Periler tarafından değil, bir şekilde şekil değiştirenler tarafından da kilitlendiğini fark ettim.

Ama neden? Atalarımızın tüm bunlarla ne ilgisi vardı?

Aklım hızla çalışıyor, cevap bulmak için anılarımı tarıyordu ki, aniden su perilerinin kralı Malek ve ilk deneme zaferimden sonra bana söylediklerini hatırladım.

Solmadan önceki zamanlardan özgürce bahsetmiyoruz, genç şekil değiştiren — henüz değil, korkarım. Belki de bizi özgürleştirecek kişi gerçekten sensin.

O bir şeyler biliyordu.

"Bu sefer perdeyi geçmek farklıydı," dedim Shaw ve Neera'ya.

"Nasıl farklı?" diye sordu Shaw, eğilerek ve cevabımı merakla bekleyerek.

"O kadar güçlü değildi," dedim. "Seyahat ettiğim geminin kaptanı Fjorda da aynı sonuca varmıştı. Perdenin zayıflamasından kaynaklandığını söyledi."

"Denemelerde ilerledikçe," dedi Shaw, bu bulmacanın parçalarını bir araya getirerek, "bariyer zayıflıyor. Denemeler ve perde, şekil değiştirenlerin büyüyle bağlantılı."

"Ama nasıl? Neden?" diye sordu Neera.

Kaşlarımı çatarak, cevap vermeden önce bir an bekledim. "Son sınavı geçip Valdor'un Kalbi'nin kilidini açana kadar kesin olarak bilemeyiz."

"Son sınav..." Neera sözünü yarım bıraktı. "Ruhla ilgili, değil mi?" Başımı salladım.

"Bu yüzden mi buradasın, Sky?" diye sordu. Gözleri endişeyle büyülmüştü. "Ne yapman gerekiyor?"

"Bir nesneyi geri getirmekle görevlendirildim."

"Ne nesne?" Shaw'un sesi derinleşti düştü döndükçe Neera'nın Neera'nın omzuna koruyucu bir kol attı.

Biliyordu.

Tanrılar adına, Shaw bir şekilde biliyordu.

"Ayrıca," arkamda çok tanıdık bir ses yankılandı.

Dönüp baktığımda, kapıyı dolduran minyon ama enerjik bir figür gördüm. Çarpıcı masmavi gözlerinin etrafında kızıl saçları çılgınca dalgalanıyordu.

Rhea sırttı ve bana göz kırptı. "Neden *böyle* kokuyorsun lan?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

"Rhea!" diye bağırdım, birbirimize çarptığımızda. "Rhea." Hıçkırarak, onu elimden geldiğince sıkı sarıldım.

"Tanrılar aşkına, Sky," diye cevapladı Rhea, gözyaşları omzumu ıslatırken sesi titriyordu.

Geri çekildim ve Rhea'nın bana zoraki bir gülümsemeyle baktığını gördüm. Beni gördüğüne kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mutluydu, ama sevincinin çatlaklarında onun acısının kırık parçaları kalmış olduğunu görebiliyordum. Sessizce ellerini tuttum ve ona anlayışla başımı salladım. Savaş yaklaşıyordu. Kan ve kaybedilen hayatların kaosu, taşınması zor bir yükü.

"Daha iyi görünüyordun," dedim.

Gözlerini devirdi ve küçük bir kahkaha attı. "Herkes büyümlü bir diyara götürölüp, uzun boylu Yüksek Fae prensleri tarafından şımartılmaz." Rhea esprili bir sırıtışla güldü. Eğilip beni kokladı. "Bu Daxton'ın kokusu, değil mi?"

"Silver Meadows yüksek prensi," diye cevapladı Talon, Rhea'nın arkasından girip kafasına bir gömlek geçirirken. "Biliyordum."

Talon'a baktım, dağınık siyah saçları ve soluk mavi gözleri, mekanı aydınlatan yağ lambalarının ışığında birer fener gibi parlıyordu.

"Selam Sky," dedi, kollarını açarak gülümsedi ve bu gülümseme, çarpık burnunu hareket ettirdi.

"Talon." Onun kollarını arzularak içine düştüğümde iç geçirdim. "Rhea bunu kabul etmiyor," kulağıma fısıldadı. "Ama ona söyledim, o gece

neredeyse onu öldürdüğü gece, orada bir şey olduğunu söyledim. Teknik olarak, bahsi ben kazandım."

"Tamam, onun dikkatini çekme," dedi Rhea, Talon Shaw'a selam verirken ve Neera bana yaklaşıırken beni tekrar kucakladı.

"Seni tek parça halinde gördüğüme sevindim," dedi Shaw kardeşine, omzuna dokunarak.

"Bu sefer kıl payı kurtuldum. Istar, Kral Taran'ın kişisel muhafızlarıyla birlikte büyücüler de gönderiyor," dedi Talon, Shaw'ı kucaklayarak.

Shaw'un Talon'un haberine nasıl gerildiğini fark etmeden edemedim. Savaş kapımızda iken, hangi anların son anlarımız olacağını kim bilebilirdi?

"O piç avcılar kolay pes etmezler, ama son savaşta şansımız yaver gitti. Solace'ın güneyindeki Satellite sürüsü şimdilik güvende," diye devam etti Talon.

Istar, insan kralının baş büyücüsüydü ve kurnaz olduğu kadar güçlü olduğu söyleniyordu. Kral kadar bizim türümüzden nefret ettiği bilinen ölümcül bir düşmandı.

"Sana şunu söylediler mi?" Rhea beni daha sıkı sararken fısıldadı.

Başımı sallayarak cevap verdim, daha fazlasını söyleyemeyecek ya da yapamayacak durumdaydım, yoksa kollarında parçalanma riski vardı.

"Julia *asla* unutulmayacak," dedi Rhea. "O, Neera ve senin aracılığıyla yaşıyor, Skylar. Onun anısını ve adını taşıyan hepimiz aracılığıyla yaşıyor."

Rhea'nın nazik ve teselli edici sözlerine minnettar olarak ona daha sıkı sarıldım.

Zamanla düzelecek, dedim kendime.

Julia'nın vefatını gerektiği gibi yas tutmanın ve veda etmek için son dinlenme yerine gitmenin zamanı geldi. Onu ne kadar sevdiğimi söylemek ve bana verdiği güç ve yetim bir çocuğa cömertçe verdiği sevgi için her şey için teşekkür etmek istedim. Asla pes etmemek suretiyle Julia'nın anısını onurlandıracağıma kendime söz verdim. Başımı dik tutmak ve mücadeleye devam etmek.

Biz sadece şekil değiştirenler değiliz, biz Cathallarız! Çocukken bana söylediğini hatırlıyorum. Düştüğümüzde ne yaparız? Bana öğretmeyi en sevdiği ders buydu. Tekrar ayağa kalkar ve tekrar deneriz.

"Tamam," dedi Rhea, boğazını temizleyerek. "Şimdi anlat." "Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Neden Yüksek Fae prensi gibi koktuğundan başlayarak," dedi göz kırparak ve Talon'a uzanırken beni de yanında sürükledi.

"Daxton," diye fısıldadım. Herkes benim tereddütümü hissederek gerildi. "O... O benim eşim."

"Oh, Skylar." Neera içini çekerek ellerini kalbine götürdü.

"Ödemeyi sonra yapabilirsin. Bu hesabı nasıl kapatabileceğimiz konusunda birkaç fikrim var." Talon, Rhea'nın kulağına kıkırdadı.

"Yani, bu sadece seksten daha fazlası mı?" diye sordu Rhea, Talon'un alaycı sözlerini savuşturarak.

"Evet," dedim, yanaklarımın kızarmasını engelleyemeden.

"Seni suçlamam." Rhea, eşinin *yüksek sesle* gözlerini devirmesini görmezden gelerek içini çekti. "Bence kendini çok uzun zamandır kilitli tutuyorsun."

"O *bekliyordu*," dedi Neera beni savunarak.

"Tamam, peki. Herkesin kendi tercihi," dedi Rhea, Neera'yı eliyle uzaklaştırarak. "Devam et, Sky. Onun eşin olduğunu nereden biliyorsun?"

"Yüksek Fae eş bağıını hissedebilir, ama bu önemli değil, çünkü dürüst olmak gerekirse... ona aşık oldum."

"Bu şaşırtıcı bir haber değil," diye homurdandı Talon.

Rhea şakacı bir şekilde Talon'un göğsüne vurdu. "Talon'un Daxton'ın sana ilgi duyduğunu fark etmesine şaşırdık, ama sen henüz fark etmemiştin," diye mırıldandı Rhea.

"İkinci denemeden önce ona onu sevdiğimi söyledim," dedim, "ve o..." Sesim kesildi, o geceyi net bir şekilde hatırlayarak sevgiyle. "Beni çayırda ilk gördüğü andan beri bildiğini itiraf etti... Ruhunun diğer yarısını bulduğunu. Benim onun eşi olduğumu ve bana umutsuzca ve sonsuza kadar aşık olduğunu."

Neera gözleri yumuşayarak iç geçirdi.

"Bu o kadar açıktı ki, kardeşim bile görebiliyordu," diye cevapladı Shaw, bana yarım bir gülümsemeyle.

"İkiniz de gidip bir kayayı emmeye başlayın." Talon, geniş kollarını göğsünde kavuşturarak onlara öfkeyle baktı.

"Bu hikayeyi bitirebilecek miyim?" diye sordum.

"Muhtemelen hayır," diye cevapladı Shaw grubu adına. "Ama deneyebilirsin."

"Tamam." Ben güldüm. "Rüyamı hatırlıyor musunuz? Çayırdaki gördüğüm rüyayı?"

"Evet," diye cevapladılar Rhea ve Neera, yüzlerinde merakla parıldayan bir ifadeyle.

"O çayır Silver Meadows'ta. Peki ya abanoz saplı turuncu ve gümüş rengi çiçek?"

"Yıllardır takıntılı olduğun o hayali çiçek mi?" diye sordu Rhea diye

sordu. "Evet." Gülümsedim. "O gerçek. Daxton onu yarattı."

"Tanrılar aşkına," Talon nefesini tuttu. "Bu, kader eşleri için *kader* eşleri için yeni bir standart olabilir."

"Ama henüz dönüşmedin, değil mi?" Neera sordu.

"Bağımız henüz mühürlenmedi, ama var," dedim, dalgın dalgın bileğimdeki yara izini ovuşturarak. Hayvanım göğsümde canlandı, Daxton'ın sevgisinin beni bir zırh gibi sardığı düşüncesi.

Rhea elini uzattı ve elimi tuttu. "Bir kıvılcım gibi, ya da damarlarında dolaşan sıvı ateş hissi gibi. Ona doğru bir çekim hissediyorsun. Her zaman onun nerede olduğunu ve ne hissettiğini biliyorsun."

Başımı salladım.

"Aşk bir köprüdür." Neera iç geçirdi.

"O zaman sormak zorundayım, Daxton neden seninle birlikte değil?" diye sordu Shaw.

Gözlerimi sıkıca kapattım, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak. "O yakalandı.

Ve benim geri dönmem için pazarlık kozu olarak tutuluyor."

"Daxton'ı yakalayacak kadar güçlü kim olabilir ki?" Rhea, kollarını kavuşturup yana doğru eğilerek sordu.

"Kraliçe Minaeve."

Oda sessizliğe büründü.

"Daha önce söylemediysem, ondan *nefret ediyorum*," diye küfretti Neera.

Hepimiz şaşkınlıkla kaşlarımızı kaldırdık.

"Yerleşin ve dinleyin. Size her şeyi anlatacağım," dedim arkadaşlarıma.

İç Krallık'ta geçirdiğim zamanları anlattım, Kızıl Şehir'e, Aelius'a, Seamus'a, parşömene ve zihin sınavına geri döndüm. Hatta Nyssa'yı ve diğer düşmüş yaratıkları nasıl iyileştirdiğimi de anlattım. Sonra Gümüş Çayırılar'dan bahsettim. Idris, Adohan, Zola ve Gunnar'dan bahsettim. Onlara Buz Eldiveni'nden bahsettim, siyah deri giysilerimin üzerindeki gümüş dağ zirvesini gösterdim. Sonra bedenin yargılanmasından, basiliskten ve ardından eşimin Yüksek Fae kraliçesi tarafından esir alınmasını içeren talihsiz plandan bahsettim.

"Tanrılar aşkına," diye küfretti Rhea yanımda.

"Değil mi?" dedim, mutfak adasından Shaw ve Neera'ya bakarak. Gözlerim ikisi arasında gidip geldi, artık onların samimiyetini ve yakınlığını görmezden gelemezdim. "Siz... Siz ikiniz..."

"Başlama," diye uyardı Talon, avucunu kaldırarak.

"Lütfen." Rhea içini çekerek gözlerini kısarak ve dudaklarını ısırarak kaşları

nı "Ne?" diye sordum.

çattı. Shaw, Neera'nın elini tuttu ve ona yumuşak bir gülümseme attı.

"Hayır.

Biz eşleşmiş bir çift değiliz, ama..."

"Ama," diye ekledi Neera, "belki de bu hayatta bir başkasıyla mutluluğu bulmanın *tek* yolu eş bağı değildir."

"Oh," diye şaşkınlıkla, hayır, aslında şokla cevap verdim.

Neera bize defalarca, sadece gerçek eşiyle bir sahiplik işareti paylaşacağına yemin etmişti. *Hepimiz* bunu biliyorduk.

Shaw'a sert bir bakış attım, gözlerimi ona dikerek. O da benim koruyucu niyetimi anlayarak bana göz kırptı ve akıllıca kuzenimden yarım adım uzaklaştı.

"Dediğimiz gibi." Talon eğlenerek güldü. "Başlama." "Magnus bu konuda ne düşünüyor?" diye sordum, başımı çevirip kafamı çevirip havayı koklayarak sordum. "Aslında Magnus nerede? Neden evde değil? Burada olması gerekirdi."

Julia'nın bir aydan az bir süre önce vefat ettiğini bilen Magnus'un, beta rolüne bakılmaksızın Neera'nın yanında kalması mantıklıydı.

"B-Babam..." Neera, oda sessizliğe bürünürken kekeleydi.

"Magnus nerede?" Talon'a ve sonra

Shaw'

a "O hayatta," diye cevapladı Shaw. "Ama..."

baktım Dudaklarımı ısırdım, omuzlarımı düzelttim ve gözlerim

cevap bekleyen bir istekle parladı. Alfa komutumun büyüğü sözlerime karışmıştı. "Amcam nerede, Shaw?"

"Kayboldu. Hayvan formuna dönüştü," diye cevapladı Shaw, gücüm odayı doldururken bir adım geriye sendeledi.

Shaw'un cevabına nefesimi tutarak karşılık verdim.

Bir şekil değiştiren, taşıyamayacağı kadar büyük bir kayıp yaşadığında, hayvan ruhu kontrolü ele geçirirdi. Hayvanlarının gücüne boyun eğdiler ve insan yarıları uzak bir anıya dönüşürdü. Bazıları asla geri dönmezken, diğerleri insan ruhlarının acısı iyileştiğinde geri dönebilirdi ya da onları dönüşümden geçirecek kadar güçlü bir şey tarafından geri çağırılabilirdi.

"O güç neydi Skylar?" Talon sordu ve içgüdüsel olarak eşine yaklaşırken beni geri çekti.

"Ah, o mu." Omuzlarımı silkerken kafamın arkasını kaşımaya başladım. "Bu yeni bir şey."

"Açıkla," diye bağırdı Talon. Gözleri parladı ve başını yana eğerek beni süzdü. "Bu lanet olası bir alfa emri gibiydi, Sky."

Neera elini Shaw'un omzuna koydu, ama Shaw elini çekerek iyi olduğunu söyledi.

"Şimdi çok daha mantıklı geliyor," dedi Shaw. "Bunu ilk kez kullanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladım. Odanın diğer tarafına baktım, hepsinin alfa emrimin gücünü hissettiğini biliyordum. "Tamam, özetlemek gerekirse," dedim, kollarımı kavuşturarak, "şekil değiştirenler ve insanlar savaşın eşliğinde, hatta belki de savaşın içindeler."

Hepsi başlarını salladı.

"Teyzem..." Cümleyi tamamlamadım. Acı, bıçak gibi kalbimi deldi. Kendimi sarsarak, gözyaşlarımı tutmak için dudağımı ısırdım. "Hemen hemen herkes dönüşebilir ve... Magnus ayı formunda kayboldu."

Neera'nın gözleri kararırken ona baktım ve onun acısını dindirmek, gözlerinde eskiden parıldayan ışığı geri getirmek istedim.

"Ve şimdi, son sınavı tamamlamam gerekiyor. Kim..." Kendimi hazırlamak için derin bir nefes aldım. "Alfa kim?"

"Gilen," diye cevapladı Rhea, hoşnutsuz bir homurtuyla. "Harika," diye cevapladım, Talon'a bakarak.

"Son deneme için ne yapman gerekiyor, Sky?" diye sordu Neera. sordu.

"Alfa'nın hançeri," dedim.

"Kahretsin," diye küfretti

Talon.

Neera, Shaw'un koluna sıkıca tutunurken Rhea'nın yüzü soldu. gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bir meydan okuma ilan etmeyi planlıyorsun," dedi Shaw, soru olarak değil, bir ifade olarak.

"Evet," diye cevap verdim kendinden emin bir şekilde. "Eğer iş o noktaya gelirse." Shaw başını salladı. "Ben de seninle birlikte olacağım."

"Biz de!" diye ekledi Rhea otoriter bir sesle.

Rhea'nın eşine baktım, Talon'dan neredeyse hiç duyulmamış bir şey istediğimin farkındaydım.

"Alfanı ara," dedim. "Onun betası olarak, Gilen'e ne yapmayı planladığımı söyleyebilirsin."

Talon'un yüzü taş gibi sertleşirken ifadesi düştü. "Ben... Ben beta değilim."

Şokla gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Rhea, eşini savunmak için boğazının derinliklerinden gelen bir hırıltıyla kaşlarını çatı.

"Ben Gilen'in beta'sı değilim." Talon, bu konuyla ilgili rahatsızlığını gizlemeye çalışırken, eğri burnunu yana doğru kıvrıdı. "Bu yüzden, sen ona meydan okurken kenarda durmakta hiçbir sorunum yok."

Bu hikayenin daha fazlası olduğunu biliyordum, ama Shaw ve Rhea'nın bana attığı bakışlar, konuyu daha fazla zorlamamam için bir uyarıydı.

Beta ve alfa arasındaki bağı kendi iradesi vardı. "Önce Gilen'den hançeri bana vermesini isteyeceğim ve dostça bir yaklaşımı deneyeceğim," dedim.

Odadaki herkes bana bakakaldı.

Cesur olan Shaw, grubun sessizliğini bozdu. "Senin..."

"Biliyorum," diye araya girdim, kalbimde yapılması gerekenin ne olduğunu anladım. "Önce onunla konuşmayı deneyeceğim. Denemeliyim."

"Bol şans," diye mırıldandı Rhea. "Tavsiyem mi? B planının aslında A planı olduğundan emin ol." Derin bir nefes aldı. "Ona meydan okumalısın Sky. Ve kazanmalısın."

ON ALTI.

Castor Aegaeon

Dualar, karanlık ruhlarının derinliklerinde kalan kırılğan umut ipliklerine tutunanlar için son sığınaktır.

Ve ben henüz o noktaya gelmemiştim.

En son tanrılara dua ettiğimde, annem ve babam bu dünyadan ayrılmıştı ve ardından kardeşim aldatılarak esir alınmıştı. Kardeşim serbest bırakılıp bize geri dönene kadar, bir sonraki yüzyıl boyunca Silver Meadows'un tek varisi ben oldum.

Genç ve korkmuştum, *çok naiftim.*

Dizlerimin üzerine çökerek tanrılardan yardım diledim ve onlar da cevap verdiler. Evet, tanrılar cevap verdiler ve bana ölümün yaklaştığını önceden görebilme "yeteneği"ni bahşettiler.

On bir yaşında bile, o gün değerli bir ders aldım. Fiziksel güç sizi ancak bir yere kadar götürebilir. Zihniniz, taşıyabileceğiniz en keskin ve en ölümcül araçtır. Ve ben zihnimin körelmesine *asla* izin vermedim.

Şimdi bile, tanrılardan yardım dilemeyi reddettim. Henüz umudumu tamamen kaybetmemiştim.

Ancak, *unutabilmeyi* dilerdim.

Keşke Aelius hapishanesindeki kardeşimi *tekrar* unutabilseydim. Onun arkadaşını, benim de sevmeye başladığım korkusuz yarı dönüşümcü, Dar Deniz'in ötesinde tek başına savaşan arkadaşını unutabilseydim. Seamus'un artık kendisine *Yüksek Kral* dediğini unutabilseydim. Ter kokusunu, yürüyüşten ağrıyan ayakları ve batıda gölgelerin arasında sürekli, sinir bozucu

korkuyu unutmak istedim. Beni sonsuza dek takip eden ölümün parıltılarını unutmak istedim. Ve en önemlisi, unutmak istedim...

"Prens Castor?" Kanvas çadırımın kepçesi geriye katlanarak, girişinde duran muhteşem bir kadını ortaya çıkardı. "Bir sorun mu var?" Tatlı sesi, içeri girerken kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde bir yandan diğer yana sallarken mırıldanıyordu, cüppesinin açıklığı altındaki çıplak teninden başka bir şey göstermiyordu.

Meraklanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. O tam da ihtiyacım olan türden bir dikkat dağınıklığıydı. Bana sarılan bir kadınla rahatlamamanın mutluluğunda kendimi kaybetmek, çok cazip bir kaçış yoluydu.

Dik oturdum, gözlerim utanmadan onun baştan çıkarıcı kıvrımlarını izliyordu. Yine de, bu kadını sahiplenme arzusu giderek artmasına rağmen, düşüncelerim başka yerlere kaymaya başladı.

Onun altımda olduğunu düşününce penisim sertleşti. Açıklıkta çıplak duran kadın değil... o.

"Bak, niyetim..." Sözlerim yarıda kesildi.

Yumruklarımı sıkarken, yeteneğimin büyüsünün beni dibe çekeceğini hissettim. Vücudumun her kası mengene gibi gerilince tüm vücudum gerildi.

"Prens Castor?" açıklıktaki kadın sordu. "İyi misiniz?"

Gözlerimi kapattım, bunun ani bir ölümün habercisi mi yoksa sadece her tarafımızı saran çürümenin bir başka kurbanı mı olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Siktir. Bu çürümeye bu kadar yakın olmaktan nefret ediyordum.

Çürümenin sınırları boyunca yürümek büyümü bozdu, ama başka seçeneğimiz yoktu. Minaeve ve Aelius doğuda olduğu için, fark edilmeden gidebileceğimiz tek yol buydu. Sahte kraliçenin buraya ulaşması imkansızdı, tıpkı bizim gibi çürümenin büyüsünü tamamen delip geçemiyordu.

Yatağın üzerinde dik durmaya çalıştım, uyluklarımın üzerine eğildim, dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki ağızımda parçalanacaklarından emindim.

Nefes al, dedim kendime. Anlamını bul... İleriye bak, daima ileriye bak.

Ama dalmadan önce, görüntü kayboldu, heyecanım da onunla birlikte.

Harika.

"Artık arkadaşlık havasında değilim," dedim yarı

"Anlıyorum. En azından rahatlamana yardım edeyim." Kadının ihtiyaçla dolu ağır bir sesle konuştu. "Bu gece biriyle birlikte olmak konusunda fikrini değiştirebileceğime eminim."

Bu karanlık çadırda bile, bakışlarında yanan arzuyu görebiliyordum.

Eski alışkanlıklara geri dönüp anıları siktirip atmak çok kolay olurdu. Gözlerimi kapatıp başımı geriye eğdim ve kendi kendime güldüm. Eskiden çok basitti. Sıkı bir kadının içine gömebilir ve bana acı veren her şeyi unutabilirdim.

Tanrılar biliyordu ki, buna ihtiyacım vardı.

Eğer aklımın yarısı bile kalmış olsaydı, bedensel ihtiyaçlarıma boyun eğip bu işkenceye son verirdim, lezzetli bir rahatlama bulurdum, o benim adımları inerken iç duvarlarının beni sıkıca kavradığını hissederdim.

"Lanet olsun," diye küfrettim, saçımı yumruklayarak.

Yine o. Her zaman o.

Aylardır doymamıştım. Karşımda duran bu kadın sadece istekli değil, aynı zamanda kendimi zorlayarak kaçıramayacağım güzel bir fırsattı.

"Prens?"

Kadına dönüp baktım, alt dudağını ısırırken kızıl gözleri arzuyla doluydu. Tamamen benim ilgimi çekmek için, cüppesinin üstünü indirince o mükemmel göğüsleri ortaya çıktı.

"Bu..." Hayal kırıklığıyla inledim. "Bu gece olmaz," diye itiraf ettim, tamamen yenilmiş bir halde. "Ben çıkarım."

Aniden ayağa kalktım, onu susturarak pantolonumu uzandım, onu giydim ve kemerimi belime bağladım. Zalim olmak istememiştim, ama bazen, özellikle bu gibi durumlarda, en nazik davranış bu olurdu.

Hızla gözlerini kırıştırdı, kendini örtmek için bornozunun uçlarına uzanırken sendeledi. "Ne... Ne oldu? Ben bir şey mi yaptım..."

"Biraz dinlenmelisin. Bu gece benim çadırımda kal. Ben kullanmayacağım," dedim, sesim sertleşerek. "Şafak sökünce tekrar yola çıkacağız."

Utangaç bir şekilde cüppesini tuttu, kaşları sinirle çatıldı ve onu suçlayamazdım.

"Peki," diye cevapladı.

Çadırın kapısını açmak için döndüğümde, boğazını temizlediğini duydum.

"Prensimi üzecek bir şey yaptıysam, gerçekten üzgünüm."

Ses tonu beni duraklattı. Ben tamamen kalpsiz bir bir canavardım. "Görülerim," diye fısıldadım, arkama bakmadan.

Bu geçerli bir bahaneydi ve kısmen doğrudu. Her iyi yalan, onu daha inandırıcı kılmak için dokunmuş gerçek parçacıkları içerir.

"Anlıyorum," dedi, karyola onun ağırlığıyla gıcırdayarak teklifimi kabul ettiğini işaret etti.

Arkamı dönmeden ikiz bıçaklarımı aldım ve gömleğimi omzuma atarak geceye adım attım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Castor Aegaeon

Kaçışımızın olumlu sonuçlarından biri, akşamları havanın daha sıcak olmasıydı.

Silver Meadows'ta yaklaşan kış aylarının soğğundan sonra bu hoş bir değışiklikti. Kar, evimizde uzun süre kalmazdı, daha çok birkaç gün, şanslıysak birkaç hafta boyunca manzarayı kaplayan bir toz gibiydi. Ama geceleri sıcaklık donma noktasına ulaşrdı.

Başımın üstündeki aya bir bakış attım, eşinin uykusunda olduğu sırada bizi koruyan uyanık Baba. Aklım, kilometrelerce uzakta ama yine de aynı gökyüzünün altında olan sevdiklerime gitti. Basit bir kavramdı, bizi ayıran mesafe ne olursa olsun hepimizin birbirine bağlı olduğunu bilmek. Teorik olarak, hepimiz aynı anda yukarıya bakıyor olabilirdik, bu da bize mesafenin akrabalığı asla aşamayacak bir sayıdan ibaret olduğunu hatırlatıyordu.

"Bitirdin mi?" Gunnar'ın alaycı kahkahası beni transımdan çıkardı. "Senin için bile çok hızlı."

Onun alaycı sözlerini görmezden gelerek, onun ve bir avuç diğer savaşçının toplandığı ateşin yanına doğru yürüdüm.

"Hiç başlamadım," dedim Gunnar'a, onun karşısındaki alevlerin önünde dururken.

Gunnar şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Formunda değilsin."

"Kartlarını doğru oynarsan..." Diğerlerinin dinlediğini bilerek, eğlenerek ona yarı alaycı bir gülümseme attım. "*Birisi*

benim yokluğumdan faydalanabilir."

Ateşin yanında oturan bir kadın ve bir erkek ilgilenmiş görünüyordu, ben de bu fırsatı değerlendirip ikisini de akşam için çadırımı kullanmaya davet ettim.

Askerlerin moralini yüksek tutmak için her şeyi yapardım.

"Çadırımdaki kadın, sanırım bu gece onu kim memnun edecek ya da kim eşlik edecek konusunda pek seçici değil," diye gruba duyurdum.

Gunnar'ın yanında oturan erkek ve kadın savaşçılar birbirlerine baktılar.

Kadın ayağa kalkarken yanakları biraz kızardı ve erkeğe kaşlarını kaldırdı. "Utangaç değilim ve paylaşmayı severim."

Erkek boğazını temizledi ve heyecanla ayağa kalkarak kadını takip ederek çadırıma girdi.

Güzel, en azından bu gece birileri gerginliği biraz azaltacak.

"Bu nöbet sırasında sakın bir akşam geçireceğimizi sanıyordum," diye alay etti Gunnar, arkasına yaslanarak elindeki küçük heykelciği oymaya devam etti.

"Bu gece ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bir yılan," diye cevapladı Gunnar, oyma parçayı dik tutarak, sırtına kazınmış benzersiz pul desenini vurguladı. "Basilisk oyma yapmayı düşündüm, ama Skylar'ın bundan hoşlanmayacağını düşündüm."

Gülerek gömleğimi başımdan çıkardım.

"Ayrıca bacakları deforme görünüyordu. Bu çok daha basit bir tasarım."

Gunnar'ın dişlere verdiği özenli detayları ve yılanın vücudunun kıvrılma şeklini hayranlıkla bir kez daha inceledim.

Zihnini keskin tutmak için kendini meşgul ediyordu. *Akıllıca. Bu numarayı ona ben öğretmiştim.*

"Savaş kampında hiçbir akşam sakın geçmez," dedim.

"Ve şimdi arkamızda bir düet yerine üçlü bir koro var." Gunnar güldü. "Ne güzel."

"Saatinin asla sıkıcı olmasını istemem," diye ekledim, kılıçlarımı sırtıma bağlayıp etrafımızı taradım. "Bu yüzden bu akşam sana şeref vererek geldim."

Gunnar'ın alaycı gülüşü, dişsiz bir gülümsemeyle ellerimi başımın arkasında birleştirirken duymam gereken tek şeydi.

Sterlyn Gölü'nün güney ucundaydık, su kenarının batı tarafına doğru yönelmiştik, solgunluğun sınırından sadece kısa bir yürüyüş mesafesindeydik. Kalın çam ve huş ağaçları bir şekilde hala ayakta duruyordu, arkamızda ise inişli çıkışlı tepeler ve daha küçük dağlar vardı. Bir zamanlar dağların tepesinde duran büyük kayalara baktım ve bunların buraya nasıl tek parça halinde gelmeyi başardıklarını merak ettim. Birçoğu küçük bir ev büyüklüğündeydi, bazıları ise bir at kadar büyüktü. Farklı boyutları beni şaşırttı ve nasıl oluştukları konusunda zihnimi keyifli bir şekilde zorladı.

Bu açıklık bizim buluşma noktamızdı ve Crimson City güçleri kuzeyden gelene kadar ya da kardeşim komutasından ilerleme emri gelene kadar burada kalacaktık.

Sayırsız yüzyıllar süren araştırmaların ardından, en iyi tahminim Valdor'un Kalbi'nin İç Krallık'ın merkezinde olduğu yönündeydi. Ancak tahminim doğru olsun ya da olmasın, burası saldırı için güçlü bir konumdu. Doğuda, göl kıyısında, su yoluyla seyahat etme ihtiyacı doğması ihtimaline karşı tekneler bağlanmış ve emniyete alınmıştı.

"Her şey yolunda," dedi Gunnar. "Yarım saat önce bizzat ben çevreyi kontrol ettim."

"İyi," dedim.

"Skylar'dan haber var mı? Ya da Adohan'dan?" diye sordu Gunnar.

Cebime uzandım ve büyümlü parşömeni çıkardım, açtım ve başımı salladım. "Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Skylar henüz Daxton'ın mektubunu açmadı ve benim mesajımı görmedi."

"Ona ne yazdın?" dedi Gunnar. "Sormak istiyordum sormak istiyordum."

Saçlarımı parmaklarımla tararken, alaycı bir kahkaha attım. " kızarmış roc tadı nasıldır?"

Gunnar gülmekten ikiye katlandı. "Eh, bu da onun dikkatini çekmenin bir yolu."

"Uygun olduğunu düşündüm. Ve belki de ona alaycı bir cevap vermesi için yeterince espriliydi ve..."

"Böylece onun güvende olduğunu anladık," diye Gunnar benim için cümleyi tamamladı. "Evet."

"Alfa'ya karşı mücadelede kazanacağını biliyorsun. Onu ben eğittim."

"Ben de ondan korkuyorum," dedim.

Gunnar hareket etmeden önce, zihnimde bir ölüm görüntüsü belirdi ve akıllıca ağırlığımı sağa kaydırdım.

"Şanslı piç," diye küfretti Gunnar, hançeri yakındaki bir çadırın direğine saplanırken.

"Komutanını bu şekilde aşağılamak akıllıca mı? Ya da bana zarar vermeye çalışmak?" diye sordum. "Senin hakkında daha iyi düşünmüştüm..."

"Benim öğretilerimi aşağılamaman gerektiğini çok iyi biliyordun," diye cevapladı Gunnar, ayağa kalkarak silahını almaya yöneldi. "Ve ben de senin yaklaşan ölümünün önsezisini alacağını ve bunu önlemek için zamanında tepki vereceğini biliyordum."

"Daha çok senin *şansın* gibi görünüyor."

"Hayır," diye övündü Gunnar, "zeka." Geniş bir gülümsemeyle, kendinden emin bir şekilde göz kırparak hançerinin ucunu şakağına dokundurdu.

Kafamı salladım ve iç geçirdim.

Gunnar hoşnutsuz bir iniltiyle geriye yaslandı ve kılıcını kemerine kınladı. Gürleyen alevlerin yanındaki toprağa uzanırken, yüzünün bir tarafında çok tanıdık bir sırıtış belirdi. "Son birkaç aydır elin sana yetmedi mi, Cas? Biriken tüm bu gerginlik seni *huysuz mu* yaptı?"

"Dikkatli ol," diye uyardım, konuşmamızın tonu birdenbire değişti.

"Haklısın," diye cevapladı Gunnar, şakalaşmamızın durma noktasına geldiğini anlayarak. Ve bu konunun kesinlikle yasak olduğunu biliyordu.

Kampı bir kez daha taradım, aradığım şeyi... Tanrım, aradığım şeyi kendime bile itiraf etmek istemiyordum.

"Bir sonraki çevre kontrolünü ben yapacağım," dedim ona, yakındaki askıda asılı duran siyah pelerini giyerek.

"Devriyeyi batıdaki kayalıkların üzerinde bitirmek isteyeceksin," dedi Gunnar ve oyma işine devam etti. Yarısı traşlı kafasından yansıyan alevler, kafatasına kazınmış dövmeleri vurguluyordu.

"Neden?" diye sordum, şüpheyle.

"Göreceksin," dedi ve gece boyunca oyma yapmaya devam etmek için başka bir kütüğe uzandı. "Bu konuda bana güven."

Nefesimi tuttum ve ona kısa bir baş sallama ile cevap verdim, pelerininin kapüşonunu çekip ateşten uzaklaştım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Castor Aegaeon

Taze gece havası eşsiz bir ferahlık veriyordu.

Bu kadar solgunluğa rağmen, hayatın hala gelişmenin bir yolunu bulması bir lütuftu. Gece kuşlarının yumuşak melodisi ve küçük gece hayvanlarının hışırtısı, şimdilik her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu. Bu toprağın büyüğü hala hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Onun izlerini, bir annenin yeni doğmuş bebeğine verdiği yumuşak öpücükler gibi cildimde dans ederken hissettim.

Kimseyle konuşmadım, sadece beni tanıyan savaşçılara başımı sallayarak selam verdim. Kendi zihnimin hendeklerinde kaybolmuştum, bir sonraki adımları ve ondan sonraki adımları düşünerek planlar yapıyordum, stratejimizin farklı karmaşıklıklarını inceleyerek, A ve B planları işe yaramazsa C planını bulmaya çalışıyordum. Her zaman sonraki çabalarımızı hesaplıyor, şaşırmamak ve hazırlıksız yakalanmamak için elimden geleni yapıyordum.

Aşağıdaki açıklığa bakan doğal bir kamp alanı oluşturan küçük bir gri kaya çıkıntısına ulaştım. Buranın mükemmel bir gözetleme noktası olacağına ve savaşçıların kargaşasından uzaklaşabileceğime karar verdim. Doğal kayalık tepe, kolayca tırmanabileceğim basamaklı bir merdiven oluşturunuyordu. Ellerimin altındaki kayaların üzerinde, ay ışığının yansımada daha koyu renkli taşların arasında parıldayan mineral çizgileri vardı.

Skylar bunun adını bilirdi.

Göğsümde bir acı hissettim. Onun ve kardeşimin güvenliği için endişelendim.

Zirveye ulaştığımda, dinlenmek için huzurlu bir yer aradım. Arkamdan bir ses yankılandı. Hazırlıksız yakalanmamak için elimden geleni yapmama rağmen, şoktan gözlerim fal taşı gibi açılmış, olduğum yerde donakaldım.

O çok hareketsizdi.

Sadece ölülerin ulaşabileceğine inandığım bir hareketsizlikti bu. Yine de huzurlu görünüyordu ve her zamanki gibi muhteşem bir güzelliğe sahipti.

Boğazımı temizledim, yarı uykuda mı diye merak ederek. "Nyssa," diye seslendim, elimden geldiğince cesurca.

Kıpırdamadı, nefes bile almadı.

"Nyssa." Bunu bir soru olarak sormadım çünkü onun nerede olduğunu biliyordum, bir parçam her zaman biliyordu...

İnce bir uyluğun üstündeki beyaz tenim dikkatimi çekti. Uzun abanoz rengi elbisesinin yırtmaç kısmı, benim şiddetli açlığımı biraz olsun dindirmek için hareket etti. Bacağı dinlenme pozisyonundan düzleşirken ben hareketsiz kaldım ve o, büyük kayaların gölgesinden kalkıp ay ışığına doğru eğildi.

Badem şeklindeki dar gözleri o kadar koyu ki neredeyse siyahtı, ama beni daha önce hiç kimsenin yapamadığı kadar büyüledi. Bu hayatta bize bahşedilen hazinelerin bazılarını ancak karanlıkta görebileceğimizi biliyordum. Yukarıdaki yıldızlar gibi, onun bakışlarında yansıyan kadim, her şeyi bilen bir bilgelikle parıldıyorlardı.

"Üşüdün mü?" diye sordum ve pelerinimi çıkarmaya başladım.

"Hayır," diye işaret etti. "Ben iyiyim, Prens Castor. Benim için zahmet etmenize gerek yok." Derin bir nefes verdi ve önceki sözlerine rağmen, nefesinden soğukluğun izlerini görebiliyordum.

Onun itirazını dikkate almadım ve pelerinimi çıkarmaya devam ettim. Yavaşça, kayalara yaslanmış olduğu yere doğru yürüdüm ve pelerini onun kucağına yerleştirdim. "Burası uyumak için en rahat yer değil," dedim. "Ama en sessiz yer olabilir," diye ekledim, geçmişte sayısız kadının kalbini kazandığım gülümsemeyle.

"Kimseyi endişelendirmek istemedim. Sadece biraz huzur bulmak istedim," dedi Nyssa işaret diliyle.

Benden gitmemi istemesini bekledim, ama şaşırtıcı bir şekilde, istemedi. Teklifimi hemen reddetmemiş olması umut vericiydi.

"Başka bir yer bulup nöbet tutabilirim," dedim, gitmek istemiyordum ama yine de isterse mahremiyetini koruyabileceğini söyledim.

Tanrılar, bana sorsa ona her şeyi verirdim. Katlanmak zorunda kaldığı onca şeyden ve yaşamaya devam etmek için gösterdiği cesareten sonra, ona verebileceğimden daha fazlasını hak ediyordu.

"Eğer istersen, seninle birlikte olmaktan rahatsızlık duymam.

Ama sadece

senin eşlik etmene," dedi, kaşlarını uyarıcı bir şekilde kaldırarak.

"Birçok kişi ilk başta öyle der," dedim gülümseyerek, gümüş rengi saçlarımı elime alıp okşayarak.

Nyssa, "Tüm kadınları, uzun kirpiklerini kırpıp parlak bir gülümsemeyle bu kadar kolay etkileyebiliyor musun?" diye işaret diliyle sorarken, sırtışını gizlemeye çalıştı.

Beni alay mı ediyordu, yoksa hakaret mi ediyordu, anlayamadım, ama ne olursa olsun, ona ayak uydurmaya karar verdim. "İkisi de değil. Saçlarımdan dolayı."

Nyssa gülerek başını salladı ve yanına oturmamı işaret etti. Ben de seve seve kabul ettim ve o da pelerinimi kaldırarak daha yakın oturabilmemizi sağladı. Sırtlarımız kayalara yaslanarak, ay ışığının aydınlattığı kampı ve aşağıdaki tarlayı seyredebildik.

"Sende sadece yakışıklı görünüşünden daha fazlası var, Prens Castor," diye işaret diliyle konuştu Nyssa. "En güzel yanların, gösterişli şakalar ve hilelerle kamufle edilerek dünyanın geri kalanından gizlenmiş durumda."

Onun bakışlarına cesaret edemedim. Gözlerim sadece ellerine odaklanmıştı, bana söyleyeceği tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyordum.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, Nyssa'nın onun gürleyen ritminin titreşimlerini hissedebileceğine yemin edebilirim. Yalnızdık, ilk kez o zamandan beri...

"Demek beni izliyordun?" Şakacı bir sesle sordum. "Her zaman sessiz olanları dikkatle izlemek gerekir."

Nyssa bana dirsek attı ve ben güldüm.

"Beni izlerken ne görüyorsun, Nyssa?"

Sorum uzun bir süre sessizce aramızda asılı kaldı. Elleri kucağında hareketsiz kaldı, bu da beni Skylar'ın iyileştirici büyüsü onu kurtardığından beri her gece rüyamda gördüğüm yüzüne bakmaya zorladı.

"Nyssa?"

Gözlerimiz buluştu ve dünyam durdu. Onun bakışlarında hissettiğim arzuyu fark edince nefesim hızlandı. Cesaretimi toplayıp ona yaklaştım, dudaklarım onunkilerden sadece bir nefes uzaklıktaydı.

Yine de konuşmadı ve ben onu bu yüzden yargılamadım ya da suçlamadım. Tanrılar lanet olsun, bazen on kişiye yetecek kadar konuşurdum.

Nyssa sessizce ellerini kaldırdı. Parmak uçları çenemi okşadıktan sonra kulaklarımın uçlarını okşadı, gözlerim kapandı ve geriye doğru yuvarlandı. Başparmağı alt dudağımı okşadı ve deri giysimin sıkışmasından dolayı sikimin zonkladığını hissettim.

Siktir, bu kadın sadece dokunuşuyla bana bunu nasıl yapabilirdi?

Nyssa'nın tereddüt ettiğini hissettim ve gözlerimi açarak onun gözlerine baktım. "Göster bana," dedim.

Nyssa başını salladı ve bir anda beni bir vizyona çekti.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Castor Aegaeon

Gecenin karanlığı gözlerimin önüne geldi ve sonra... hiçbir şey.

Tamamen boşluk hissi. Burada ses bile yoktu.

Umutun, ışığın ve yaşamaya değer herhangi bir şeyin olmadığı gölgelerin uçurumunda dolaşıyordum. Göğsümdeki nefesimi sürdüren tek şey hayatta kalma içgüdüsiydi. Ölümün daha uygun bir seçenek olmasına rağmen pes etmemizi engelleyen, hepimizin içindeki ilkel duygu. Kendi ayaklarımla değil, gölgelerin arasında dolaşıyordum.

Bu, onun düşmüş bir varlık olarak yaşadığı hayat mıydı?

Bu yaşamak değildi. Bu, zar zor hayatta kalmaktı.

Tanrılar adına. Nyssa için kalbim parçalandı. Onun bunu katlanmak zorunda olduğunu bilmek ruhumu acıtiyordu.

Sonra aniden ışık sızmaya başladı. Ses, hapishanemin sağır edici sessizliği içinde yankılandı ve kulaklarımdan sekip geri döndü. Çürümeyi hemen fark ettim. Çürümüş toprak beni çevreliyordu, siyah damarlar düşmüş ve ölmüş ağaçların köklerine nüfuz ediyordu. Toprak, bir zamanlar burada yeşeren yaşamdan mahrum kalmıştı.

Ve sonra *kendimi* gördüm.

Skylar, Daxton ve ben, derilerimizi buz kaplamış halde birbirimize sarılırken, harpiller saldırırken kardeşim için bağırđđđđđıduydum.

İçimde bir sıcaklık ya da belki de bir yaşam hissi uyandı. Skylar'ın parlayan elleri bana uzandı ve yavaş yavaş ölümün pençesinin gevşediğini hissetmeye başladım, ta ki sonunda özgür kalana kadar.

"Adın ne?" Kendi sesim olduğunu bildiğim o sese doğru başımın döndüğünü hissettim.

Nyssa'yı bir duygu seli kapladı. Yüzlerce yıldır, düşmüş haliyle ona yabancı olan bir duygu. Yukarıya bakarken içimde bir sıcaklık yayıldı. "Güvendesin."

Nyssa olarak, huzur ve mutlak bir güvenlik hissi beni sardı. Gümüş saçlı Yüksek Fae'nin yanında kaldığım sürece güvende olacağımı biliyordum.

Görüntü kayboldu ve kendi bedenime döndüm, Nyssa karşımda oturuyordu.

O arkasına yaslandı ve ellerini kaldırarak işaret dilinde konuşmaya başladı. "Cesaretini görüyorum, Castor. Acısını gülüşler ve şakalarla gizleyen, böylece başkalarının her gün katlanmak zorunda kaldığı şeyleri dert etmemelerini sağlayan birini görüyorum. Sessiz bir güç görüyorum. Cesur ve her şeyden önce sevdiklerini seçtiği kişilere sadık birini görüyorum."

Konuşmadan hareketsiz kaldım.

"Sen ve ben," diye başladı, elini uzatıp benim kalbime ve sonra kendi kalbine dokundu. "Taşıdığın yükü biliyorum, çünkü ben de onu yaşadım."

"Ölüm," diye fısıldadım, gözlerimi sıkıca kapatarak. "Her nefesimde ölümü taşıyorum. Ve burada, solgunluğun yanında, o..."

Nyssa'nın elinin yanağımı okşadığını hissettim, gözlerimi açıp onun gözlerine bakmam için zorladı.

"İkimiz de sadece ölümün ortaya çıkarabileceği güzelliği görebiliyoruz," diye işaret diliyle konuştu Nyssa.

Onun gözlerinin derinliklerine bakarken vücudum titremeye başladı, kendimi onun gözlerinden gördüğüm her şeyin içine çekilip sürüklenmeye bıraktım.

"Nyssa," diye fısıldadım.

"Sessizlik," diye işaret etti. "Benim için, hayatım bu kadar güzellikle dolu iken, ölümün en zor kısmı budur."

Daha fazlasını duymak, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için başımı eğdim. "Anlat bana."

"Yeteneğim ilk kez ortaya çıktığında on sekiz yaşındaydım. Diğerlerinden çok daha geç, ama varlığını inkar etmek mümkün değildi."

"Yeteneğin mi?" diye sordum.

Yarı gülümsemesi büyüleyiciydi ve ondan ilk kez gördüğüm gülümsemelerden biriydi. Kalbim yumuşadı.

"Sesim." Parmaklarını boğazına götürdü.

Gözlerim, onun güzel ve narin ellerinin her hareketine dikkatle kilitlenmişti.

"Sözsüz şarkılarımı söylediğimde, müziğimdaki duygu onu dinleyen herkes tarafından hissedilir. Dinleyenlerde hüznün, neşe ve bazen de ilham uyandırabilirim."

Onun tarif ettiği yeteneğe hayranlıkla gözlerimi kırdım. "Müziğinle duyguları harekete geçirmek zihnin bir yeteneğidir. Aelius'ta mı doğdun?"

"Aelius'ta değil, ama oraya seyahat ediyordum..." Gözleri uzaklara daldı ve bakışlarını kaçırdı.

İçgüdüsel olarak, elimi uzatıp yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve bakışlarını bana çevirdim. "Benimle birlikteyken asla saklanmana gerek yok, Nyssa," dedim. "Yükünü taşımanda sana yardım edeceğim. Benim gücüm senin gücündür."

Bunu hissedebiliyor muydu? Söylediklerimin ardındaki niyeti hissedebiliyor veya anlayabiliyor muydu? Onun güvende olması için kendi akıl sağlığımı ve refahımı seve seve feda edebilirdim.

Geçmişte olduğu gibi dokunuşumdan kaçmadı ya da irkilmemişti. Korkularımı yuttum ve işleri daha da ileri götürdüm.

Kaşımı onun kaşına dokundurarak, pürüzsüz teninin benimkine değiştiğini hissettim. Ruhumda arzu ateşini yakan kokusunu içime çektim. O bir hayatta kalan, kendi zamanında iyileşen biriydi. Buna saygı duymalıyım. Artık bana acı verici bir şekilde baskı yapan, zonklayan ihtiyacımı bastırmak için kendimi zorlamalıyım.

Bunun sınırlarımın sonu olabileceğini hissederek, onu son bir kez daha hafızama kazımak için bir an durdum, ama uzaklaşmak için hareket ettiğimde, eli ensemin dibindeki saçlarıma dolandı.

Hareketsiz kaldım. O vücudunu bana yaklaştıırken saniyeler yıllar gibi geçti. Ağzımı ıslak bir yudumla doldurdum, heyecanım hızla çarpan kalbimle birlikte yoğunlaşırken nefesim hızlandı.

"C-as-t-or." Bu, bu kadar yakın mesafeden bile neredeyse duyulmayacak kadar zayıf bir fısıltıydı, ama bunun Nyssa'dan geldiğini biliyordum.

Benim adım. Skylar'ın iyileşmesinden beri konuşmamıştı ve ilk söylediği kelime *benim adımdı*.

Hızla ona yaklaştım, dudaklarımla onun fısıltılarını yuttum, çok uzun zamandır kafamda dolaşan yasak meyveyi yedim. Nyssa beni kendine çekerek parmaklarını saçlarıma doladı. Onu tatmak için ağzımı açtım ve tanrılar adına, o çok lezzetliydi.

Elimi elbisesinin yırtmaçının altına uzattım. Ama tereddüt ettiğini hissettim ve hemen geri çekildim.

"Özür dilerim." Nefes nefese, düşünmeden cesaretimi gösterip arzularıma teslim olduğum için özür diledim.

Tanrılar, onu istiyordum. Ama onun tüm kalbiyle istemediği hiçbir şeyi ona zorla yaptıramazdım.

Elini başımın arkasından çekti. "Özür dileme," işaret diliyle söyledi. "Sadece..."

"Benim, Nyssa," dedim. "Hiçbir şey açıklamana gerek yok. Anlıyorum ve... sabırlı olabilirim."

Bu konuyu Zola ile sayısız geceler boyunca konuşmuştum. Nyssa gibi, Zola da solgunluğun büyüüne kapılmıştı ve karanlık büyü'nün kalıcı etkileri, Zola'da olduğu gibi muhtemelen onu da hâlâ etkiliyordu.

Zola bana *zaman ve anlayış* gerektiğini söylemişti. Tanrılar şahidimdir ki, *onun* için ikisini de seve seve sunardım.

Nyssa'nın omuzları gevşedi ve ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Hafifçe homurdandı. "Sana söyleyemem."

"Ayrıca bu gece sadece benimle birlikte olmak istediğini söylemiştin, ama..." Sözümü yarım bıraktım ve bir dakika önce zevkle tadına baktığım dudağını ısırtmasını izledim.

"*Bu* planlanmamıştı," dedi, ağzının köşesinde küçük bir gülümsemeyle.

"Bazen hayattaki en güzel şeyler planlanmamış şeylerdir." Onun ifadesine bakarak ne hissettiğini anlamaya çalıştım.

"Bunu senden duymak şaşırtıcı."

"Bazen, o anın güzelliği yeterlidir," dedim, Daxton'ın *Opal'da* Skylar ile ilk öpücüğünden sonra bana söylediği sözleri hatırlayarak.

Kardeşimin, aralarında mesafe koymaya çalışıp başarısız olmasına rağmen, birlikte geçirdikleri her saniye eşine daha da aşık olduğunu gördüm. Onun nasıl hissettiğini çok iyi bildiğim için gülümsedim.

"Sence ben hiç iyileşecek miyim? Bir daha kendim olabilecek miyim, Castor?"

Ona tüm dikkatimi ve samimi sözlerimi vermek için bir an durdum. "Evet," dedim ona, ruhumun her zerresiyle onun bunu başaracağına inanarak. "Bir gün," dedim serin gece havasına. "Bir gün, bir şey seni tekrar şarkı söylemeye ilham verecek, Nyssa. Ve o gün, sonsuza kadar benimle kalacak."

"Öldüğümde bile mi?" diye sordu.

"Sadece az önce fısıldadığın sözler..." Durup kendimi topladım. "...benim yol göstericim ve gücüm olacak, beni sonsuza kadar daha parlak bir yarın ve yeni bir başlangıç umuduna yönlendirecek."

Hareketsiz kaldı, göğsü bir an için durdu, sonra işaret diliyle "Sözlerin benim ışığımdı, Castor" dedi.

Dünya durmuş gibiydi. Aramızda örülmüş, bir zamanlar görünmez olan, söylenmemiş iplikler şimdi parılıyordu.

"Uyu, Nyssa," dedim ve kolumu açarak göğsüme yaslanmasını davet ettim. "Seni koruyacağım. Ben yanımdayken kabusların rüyalarına girmeye cesaret edemeyecek."

Sevinçle, bana yarım bir gülümseme verdi ve kendini bana yasladı. Avucumun altındaki yumuşak teni ve ince kıvrımları arzumu ateşledi. Beklemeye değer olduğu için tüm gücümü kullandım.

O *her* şeye değerdi.

"Uyu." Cesaretimi toplayıp, gece yarısı rengindeki saçlarının tepesine bir öpücük kondurdum.

Onun kucaklamama daha da sokulduğunu hissettim ve neredeyse tüm duyularımı kaybettim. Onu sıkıca sarıldım, daha yakın olabilmesi için yerimi değiştirdim, gözlerimi kapattım ve vücudunun benim vücudumun üzerinde olduğunu hissetmenin keyfini çıkardım.

Kısa süre sonra, Nyssa'nın ritmik nefesleri uykuya daldığını gösteriyordu ve ben, bu anının hayatımın geri kalanında, ne kadar uzun sürerse sürsün, benimle birlikte olacağını bilerek, yıldızların altında saklı bu huzurlu anın tadını çıkardım.

Aklım aynı ışığın altında olanlara giderken, başımın üstündeki ayı seyrettim. Kardeşim ve Skylar için kalbim sızladı, dünyamızı kurtarmak için yaptıkları fedakarlıkların ölçülemez olduğunu bilerek, planladığımız ve uğruna çalıştığımız her şeyin onları kurtarmaya yeteceğini umarak.

Hepimizi kurtarmak için.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

Ay ışığı, taşların arasına karışmış toprak ve yabani otlarla kaplı, yıpranmış parke taşlı yolu aydınlatıyordu. Yıldızlar tepede parıldarken, soğuk kış rüzgârlarında bulutlar dolaşıyordu. Soğuk hava ciğerlerimi doldurdu. Çevremdeki ormanın rahatlatıcı kokusu içimdeki kargaşayı yatıştırdı.

Hayvanım yüksek alarmda iken, sessizce kasabanın merkezinden geçerken adımlarım ağırlaşmıştı. Bunun Julia'yı kaybetmenin acısı, Magnus'un yokluğunun bilinci mi, yoksa eşimin etrafında mı odaklandığımı bilmiyordum.

Ama kendi kederlerim ne olursa olsun, tamamlamam gereken bir sınav vardı.

Arkadaşlarım ve kuzenim peşimdeyken, ana caddelerden uzaklaşarak kuzeye döndüm. Yan tarafa sapılan yıpranmış toprak yol tanıdıktı, ama bu seferkinin farklı olduğu inkar edilemezdi.

Kış iyice yerleşmişti, havada soğuk bir esinti vardı ve sıcak nefesim bu esintiyle kıvrılıyordu. Bu arada Solace, alışılmadık bir şekilde sessiz kalıyordu.

Istar ve Kral Taran'ın ordularının yaklaştığı haberi, diplomatik bir çözümün ufukta görünmediğini gösteriyordu. Ve Gilen'in bu tehditten geri adım atmayacağını biliyordum. Yeni bir alfa olarak, bunu kendini kanıtlamak, halkımızı korumak ve savunmak için savaşıp iddiasını sağlamlaştırmak için bir fırsat olarak görecekti, tıpkı geçmişteki alfalarımız gibi

Alistar gibi, babam gibi. Sadece onun ve sayısız diğerlerinin bu süreçte ölmek zorunda kalmayacağını umuyordum.

Dönüşenler insanlara göre avantajlıydılar, ama bu avantajın bir sorunu vardı: insanlar sayıca bizden fazlaydı. Her dönüşen için muhtemelen on insan askeri vardı ve savaşları genellikle sayıca üstün olan kazanırdı.

Alfa'nın malikanesi görünür hale geldiğinde, dekoratif gri ve beyaz taşlarla çerçevelenmiş sağlam yapıyı hayranlıkla seyrettim. Aşağıdan yukarıya doğru kıvrılan yıpranmış sarmaşıklar ve kompleksi çevreleyen aşırı büyümüş çitler, sanki doğa yapının etrafını sarmış gibi, ona rustik bir güzellik katıyordu.

"Son saldırıda bir büyücüyle karşılaştın mı?" diye sordu Shaw, Talon'a.

"Evet," diye cevapladı Talon. "Onlarla savaşmak zorunda kalana kadar, ne tür bir büyüye sahip olduklarını hiç anlamamıştım."

Neera ve Rhea'nın da aynı şeyi yaptığını fark ederek, dinlemek için adımlarımı yavaşlatmaktan kendimi alamadım.

"Bir şekilde enerjiyi ve hatta çevrelerindeki elementleri manipüle edebiliyorlar," dedi Talon, bileklerini döndürerek ve parmaklarını hareket ettirerek abartılı bir şekilde anlatıyordu.

"Savaşta büyücüye ne oldu?" diye sordu Shaw.

"Kanamamanın dışında mı?" Talon, kardeşi ona bakarken sırtıttı. "Tamam, peki. Ayrıntılar... Biliyorum, biliyorum. Ayrıntıları istiyorsun." Talon iç geçirdi. "Geçen gece dövüştüğüm adam, beni yere hapsetmeden önce ham enerjiden bir kalkan oluşturdu. Kendimi kafeste gibi hissettim."

Rhea'ya baktım. Eşinin hikâyesini dikkatle dinlerken gözlerini kısmıştı.

"Neyse ki," diye devam etti Talon, "kavga sırasında kurtumun büyüğü güçlenmişti ve o saçmalığı kabul etmedi. Onun bariyerini aşım geçmeyi başardım. Bana göğsüme çekiç gibi vuran bir büyü patlamasıyla saldırdı, ama zamanında toparlanıp çenesini dişlerimle kırmayı başardım."

"Onu *yemedin*, değil mi?" Neera'nın yüzü soldu.

"Hayır," diye cevapladı Talon hemen. "Ama... onu tatmadığımı söyleyemem."

"Hayvanımın geyik olmasına çok sevindim," dedi Neera, neyse ki yol boyunca kusmadan. "Ama bu hikayeden sonra vejeteryan olabileceğimi düşünüyorum."

"O büyücü, benim bir avcıyla meşgul olduğum için şanslıydı," diye homurdandı Rhea. "Kimse benim eşimi bir kafese kapatıp hızlı bir ölümle onurlandırmaz."

Talon, Rhea'ya yarım bir gülümseme attı ve kolunu onun omzuna doladı. "Sen korkutucu olduğun kadar ölümcül de birisin, aşkım."

Rhea dönüp onun eğri burnunu öptü. "Senden daha iyi olmaya sadece ben izin veririm, Talon."

"Ben izin verdiğimde," diye karşılık verdi Talon.

Rhea eşine kaşlarını kaldırdı ve çenesini kaldırarak onun kendini beğenmiş sırıtışına karşılık verdi. "Haftanın geri kalanında dışarıda mı uyumak istiyorsun?"

"Sen benimle olduğun sürece, her yerde mutlu bir şekilde uyurum." Talon güldü ve Rhea'yı kendine çekti. Onun tehdidini şakacı bir alay olarak görebilecek tek kişi oydu.

İç geçirdim. Onları birlikte görmek içimi burktu, Daxton'a olan özlemim beni bir keder dalgasına sürükledi.

"Pes etme, Spitfire." Yemin ederim, kafamın içinde Daxton'ın sesini duyabiliyordum. *"Bize olan bağımızın büyüünden şüphe duyduğunu söyleme... Bu konuda haklı olduğumu biliyorsun."*

Gülerek gözlerimi kapattım ve Daxton'ın eğlenceli gülümsemesini hayal ettim. Yanağındaki gizli gamzeyi ortaya çıkaran gerçek bir gülümseme.

"İyi misin?" diye sordu Shaw, Neera da yanında duruyordu.

"Olabildiğince iyiyim," diye cevapladım, ona bakarak.

O da konuyu daha fazla zorlamadan başını salladı, bunun için içimden ona teşekkür ettim.

"Magnus en son nerede görüldü?" Sormaktan nefret ediyordum, ama bilmem gerekiyordu.

"Annemi gömdüğümüzde," dedi Neera titrek bir sesle. "Mezarına taşları koyduğumuzda, babam, o..."

Julia'nın kaybının yasını tutmak için ikimizin de zamana ihtiyacı vardı, ama şu anda güçlü olmamız gerekiyordu. Ve Magnus'a ihtiyacım vardı.

Hepimizin ona ihtiyacı vardı.

"Magnus yer değiştirdi ve ormana girip kuzeye doğru gitti," dedi Talon. Rhea'yı daha sıkı kavradı. "Eşini kaybetmesi ..." Talon, bir kez olsun, kelimeleri telaffuz etmekte zorlandı.

"Bu..." "Açıklamana gerek yok," dedim çabucak.

"Anlıyorum."

Talon ve Rhea, biz ilerlemeye devam ederken başlarını salladılar.

"Burada ve orada bazı gözlemler oldu. Sürü topraklarını terk etmedi, ama ona ulaşamadık. Hayvan formumuzda bile onunla iletişim kuramıyoruz," diye ekledi Shaw.

"Denedim," dedi Neera, onu teselli etmek için uzattığım elimi tutarak.

"Hâlâ burada olmasının sebebi," dedim sakın ve kararlı bir sesle, "senin hâlâ yanında olman, Neera. Seni asla terk edemez. Onun öldüğüne inanmıyorum. Sadece kayboldu. Onu geri getireceğiz."

"Söz veriyor musun?" diye sordu Neera. "Söz veriyorum."

Çilli yanaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve rahatlamış bir şekilde içini çekti. "Teşekkürler, Sky."

"Bu doğru. Sana yalan söylemem, bunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Neera ve bana sarıldı, bu da grubumuzu patikada durmaya zorladı. "Geri döndüğüne çok sevindim."

"şimdilik," diye cevapladım, ona sıkıca sarılıp saçlarını okşayarak, tıpkı Julia'nın gençliğimizde sayısız kez yaptığı gibi. "Yine gitmem gerekecek."

Kuzenim bana baktı, gözlerindeki yeşim taşı hayranlık ve sevgiyle parlıyordu. "Biliyorum. Ve bu son sınavı da kazanacaksın."

"Bu işte yalnız olmayacaksın, Sky," diye ekledi Shaw, sesi tıpkı kendisi gibi sakın ve odaklanmış bir tondaydı. "Alfa'nın hançeriyle İç Krallık'a geri döneceğini ve Valdor'un Kalbi'nin kilidini açacağını biliyoruz."

"Ayrıca," diye alay etti Rhea, "seni ikna etmek için yıllardır bekliyorum..." Rhea, başlarının üzerinde yüksek bir ses duyulunca sözünü kesti. Altın ve kıvıl kahverengi tüylerden oluşan bir parıltı bulutların arasından yükseldi ve Solace'tan uzaklaştı.

"Tanrılar lanet olsun!" diye küfrettim. "Nereye gidiyor?" Cevap için Talon ve Shaw'a döndüm.

"Kahretsin," diye küfretti Talon. "Devriyeye çıkıyor olmalı."

"O zaman durdur onu!" diye emrettim. "Dönüşüm yap ve ona seslen!" "Çok uzakta, Skylar," dedi Talon, dudaklarını ince bir çizgiye

ince bir çizgiye dönüştü. "O mesafeden sadece beta'sı onu çağırabilir." "O zaman beta'sını bulalım."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

Alfa'nın malikanesinin tanıdık merdivenlerini çıktım. Shaw, beta'nın kokusunu malikanenin içinden alabildiğini söyledi. Kapalı yumruğumu kaldırıp kapı çerçevesine vurdum.

"Xander!" Eski sevgilime bağırdım, öfkem artarken şansımı lanetledim. "Xander, benim. Kapıyı aç. Alfa'yı geri çağırman lazım!"

Malikanenin içinden kavgı sesleri ve aceleci ayak sesleri geldi. Sürü üyelerinin kapıyı çalması alışılmadık bir durumdu, çünkü her zaman hoş karşılanırdık, ama ben henüz yeni alfa'ya bağlılık yemini etmemiştim. Aslında, o mantıklı davranmazsa tam tersini yapmaya hazırlanıyordum.

Xander'ın uzun boylu, iri yapılı vücudu girişı doldururken, büyük çift kapının kolu döndü. "S-Skylar?" diye kekeledi, gözleri şok ve inanamama ile büyüdü. "Nasıl? Ne zaman..."

Elimi kaldırarak onu susturdum. "Sonra açıklarım, ama önce Gilen'i ara ve onu hemen buraya getir."

Beklemekten bıkmıştım.

Xander kendini topladı, sırtını düzeltti ve sürümüzün hiyerarşisinde ikinci adam rolünü üstlendi. "Alfa yarın dönecek," diye cevapladı. "Onunla görüşmek istiyorsan, o zamana kadar beklemelisin."

"Saçmalık!" diye bağırdım ve ona yaklaştım.

Xander'ın göğsünden düşük bir uyarıcı hırıltı çıktı ve kakao rengi gözleri bana dikildi.

"Onu hemen ara," diye emrettim.

Onun tehditkar homurtusu beni korkutmadı. Basilisk ve labirentten sonra, beni korkutabilecek bir şey var mı diye merak ettim.

"Gilen yarın dönecek." Xander geri adım atmadı, bronzlaşmış teninde hafif yeşil bir parıltı dans ederken, içindeki ayı muhtemelen yüzeye çıkmak üzereydi. "Dikkatli ol, Skylar. Sen şampiyon olabilirsin, ama..."

"Ama ne?" diye homurdandım, geri adım atmayı reddederek.

"Siz bizim sürümüzde bir rütbeye sahip değilsiniz. Siz sadece..."

"Sözlerini bitirirken dikkatli ol." Shaw araya girerek yanıma geldi ve Xander'ın bakışlarıyla karşılaşınca büyü alevlendi. "Beta olarak, sürümüzü korumak ve alfamızın yönlendirilip desteklenmesini sağlamak senin görevin. Bu roldeki konumuna saygı duyuyorum. Ama Skylar hakkında bir daha bu şekilde konuşmaya cüret edersen, boğazında pençelerimi hissedeceksin." Shaw'un sesi ölüm kadar soğuktu.

Xander'ın kaşlarının çatıldığını, gözlerinin arkadaşına sabitlendiğini gördüm. "Bana meydan okumak cesurca, Shaw. Ben de senin küçük grubunuzun en zeki üyesi olduğunu sanıyordum."

Shaw'un büyü merkezinden çılgınca yayıldı, ardından boğazının derinliklerinden derin, tehditkar bir hırıltı çıktı.

"Hadi ama, Xander," dedi Talon, kardeşinin yanına yaklaşıp alfa'nın kapısında başlayan kavgayı yatıştırmaya çalıştı. "Gilen'in onu görmek isteyeceğini biliyorsun."

Xander konuşurken gözlerini Shaw'dan ayırmadı. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu geri çağır," dedim, Shaw'un gücü artmaya devam ederken. "Shaw, geri çekil," diye fısıldadı Talon.

Shaw'un hırıltısı, Xander'ın meydan okumasına yanıt olarak büyü etrafında dolaşırken daha da derinleşti.

"İmkansız." Rhea, önümüzde oynanan sahneden etkilenmeden, korkuluğa yaslanıp tırnaklarını karıştırarak iç geçirdi. "Onu alt edebileceğini gerçekten düşünecek miyiz, Xander?"

Beta'nın gözleri bir anlığına Rhea'ya kaydı, öfkesi artıyordu. "Yeter."

"Gerçekten mi?" Rhea omuzlarını silkti ve omuzlarını yuvarladı. "Çünkü hepimiz beta'mızın kim olması gerektiğini biliyoruz. Bu sürünün içinde Gilen'den sonra en güçlü kişi kim?"

Xander dikkatini ona çevirdi. "Sen..."

"Bunu yapamazsın," dedi Rhea, onu susturarak. "Gilen o kadar uzaktayken ona ulaşamazsın, değil mi?"

Rhea'nın ima ettiğini anlayarak gözlerimi kırpıttım.

"Yapabilir misin?" Rhea tekrar meydan okudu. "Yeterince güçlü değilsin."

Xander'ın öfkesi patlamak üzereydi. "Ben..."

"Kesin şunu!" diye bağırdım, aralarına girerek, sözlerime gücümü katarak emir gibi söyledim.

Hepsi sustu.

"Güzel. Teşekkürler," dedim, Xander'a dönerek. "Kavga etmek istemiyorum. Savaş zaten başladı ve birbirimizle kavga etmek, birleşmemiz gereken bir zamanda bizi sadece zayıflatır. Ben bunu biliyorum, sen de biliyorsun."

Xander'ın ne düşündüğünü anlamak zordu, ama sessiz kaldı ve devam etmeme izin verdi.

"Son deneme için alfanın hançerine ihtiyacım var, Xander." Son sözlerim üzerine yüzündeki ifadeyi çaresizce izledim.

"Sky." Xander içini çekti, saldırganlığı yumuşadı. "İstediğin şey imkansız."

"Biliyorum," dedim, elini tutarak, bir zamanlar herkesten daha iyi tanıdığım mantıklı erkeği bulmaya çalışarak. "İstediğim şeyin ciddiyetinin farkındayım, ama bu son sınav. Hançeri alıp İç Krallığa geri götürmeliyim."

"Hançeri kim elinde tutarsa, o alfa olur, Sky. Gilen onu sana öylece vermez."

"Verir," dedim, dudaklarımı büzerek. "Benim için Gilen verir."

"Ha! Her zaman aktif bir hayal gücün vardı." Xander gülerek gerginliği yumuşattı.

Onun sihrinin Shaw'un da onu takip etmesiyle kaydığını hissettim. Şu an için kan dökülmeyecekti.

"Ama senin için yapabilir," dedi Xander.

Bunun tehlikeli bir oyun olduğunu biliyordum.

Xander bir an durdu ve bana doğru eğilerek derin bir nefes aldı.
"Kokun... Değişmiş."

"Daxton Aegaeon," dedim. "O benim eşim."

Xander geri çekildi ve enseme baktı.

"Ama deneme sürecinde olduğum ve dönüşemediğim için bağımız kopmuş durumda."

"Seni işaretlemedi mi?" diye sordu Xander yavaşça.

"Hayır," diye cevapladım, midem bulanırken içimden kendimi lanetledim.

"Hmm," dedi Xander, çenesini okşayarak. "Bu işleri biraz karmaşıktırabilir."

"Hayatım ne zaman karmaşık olmadı ki?"

"Hiçbir zaman," diye Rhea benim yerime cevap verdi. "Onun bir eşi var, Xander. Kokusu ve açıklaması tek başına bunun açık işaretleri."

Xander sessizdi, ama zihninin hızla çalıştığını anlayabiliyordum. "Her zamanki gibi, burada kalmak isterseniz, üçüncü kattaki odalara buyurun. Şafak yaklaşıyor ve Neera'nın gözlerinin altındaki halkalara bakılırsa, grubunuz bütün gece uyanık kalmış olmalı."

"Teşekkürler, Xander," dedim ve o kenara çekilirken alfa'nın yerleşkesine girdim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

Beşimiz bir odayı paylaşmaya karar verdik. Hiçbiri yanımdan ayrılmak istemiyordu. Onların desteği ve arkadaşlığı için minnettardım. Şu anda tek istediğim şey yalnız kalmamaktı.

Merdivenlerin en üstünde, malikanenin girişini gören, Daxton ve Castor buradayken kaldıkları odaların yanındaki en büyük odalardan birini seçtik.

Rhea ve Talon, uzak köşede bulunan daha küçük bir yatakta birlikte uyurken, Neera benim yanımda, Shaw ise diğer tarafımda uyumaya karar verdi. Üçümüz, aşırı büyük ahşap çerçeveli yataklardan birine rahatlıkla sığdık. Hepimiz yerleştikten sonra, Neera ilk uykuya daldı, başını göğsüme yaslayarak gecenin son saatlerinde bana sarıldı.

Sağ tarafıma baktım, uyuyan Shaw'ın üstünden, yakındaki pencereden esen rüzgarda dans eden ladin ağaçlarının dallarını gördüm. Kış iyice gelmişti, pencere pervazının kenarlarında don, dış dünyayı güzel, buzlu bir silüetle çerçeveliyordu.

"Uyuyamıyor musun?"

Shaw'un sesi beni hazırlıksız yakaladı ve irkildim.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadım. "Uyuduğunu sanmıştım." Omuz silkti. "Yanılmışsın."

"Açıkça."

"Seni uyanık tutan ne?" diye fısıldadı Shaw.

Neera bana doğru kıpırdadı, ama neyse ki uyanmadı. "Çok şey var," diye cevapladım.

"Gece korkuları mı?"

"Hayır, pek sayılmaz, artık değil..." Silver Meadows'a geldiğimden beri yakalanmamla ilgili rüya görmediğimi fark edince sözlerim kesildi.

Tanrım, onu özlemiştim.

"Bu iyi," dedi Shaw.

"Seninki?" Cesaretimi

toplayıp sordum.

"Gelip gidiyorlar, ama neyse ki birkaç yıldır hiçbiri beni iyi bir uykudan uyandırmadı." Hareketsiz kaldı ve sırt üstü dönerek ahşap panelli tavana bakmaya başladı. "Sor."

"Ne sorayım?"

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı Shaw, bana küstahça yan bakışlar atarak. Işıktaki mavi parıltı kadar koyu siyah saçları, el gözlerinin üzerine rahatça dökülüyordu. "Seni daha iyi tanıyorum, Sky. Xander'la merdivenlerde olanları sor."

"Peki." Diye iç geçirdim. "Neden liderliği üstlenmedin? Neden Xander beta oldu da sen olmadın?"

Xander'ın gücünün, kuvveti ve dövüş yetenekleriyle birlikte, sürümümüzün beta pozisyonunu üstlenebilecek kadar güçlü olduğunu biliyordum. Ama Shaw... Shaw'ın büyüü inkar edilemez bir şekilde *daha* fazlaydı. Merdivenlerdeki kavgaları ve Rhea'nın numara yapma yorumları, şüphelerimi daha da pekiştirdi. Sadece nedenini anlamıyordum.

"Pek kimse bilmiyor," diye fısıldadı

Shaw. "Magnus biliyor mu?"

"Evet," dedi Shaw. "Dönüştüğümde ilk aradığım kişi oydu."

"Ve?"

"Ona ne yapmam gerektiğini sordum. Sürümümüz için hangi rolü üstlenmem gerektiğini." Shaw hareketsiz kaldı, yüzü düşüncelere dalarken buruştu. "Ona Xander'a meydan okuyup Gilen'in beta'sı olmam gerekip gerekmediğini sordum."

"Beta," diye fısıldadım. "Alfa ve beta arasındaki bağ, sürünün geri kalanına kıyasla farklıdır." Magnus'un Alistar ve babam Emery ile olan beta bağları arasındaki farkları anlattığını hatırladım.

babam Emery arasındaki beta bağları arasındaki farkları anlattığını hatırladım. "Şu anki duruma bakılırsa, Xander'a meydan okumadın galiba?"

"Bir bakıma."

"Açıkla bana."

O içini çekti. "Açıklaması zor."

"Sen mi? Açıklaması zor mu?" Ona dönüp baktım, "Bu ilk kez duyuyorum."

"Buna bağlı duyguları tarif etmek zor, Skylar," düşük bir homurtuyla fısıldadı.

"Erkekler için bu genellikle zordur. Bu konuda sana katılıyorum "

"Tanrılar." Yüzünü avuçlarıyla kapattı ve içini çekti. uzak ufukta sızan şafak ışığında beyaz renkte parılıyordu. "Magnus bana çekildiğini hissedip hissetmediğimi sordu."

"Çekiciliği mi?"

"Evet, Gilen'in beta'sı olma dürtüsü. Onu takip etmek için alfa'nın çağrısı. Dediğim gibi, açıklaması zor."

"Oh," diye cevapladım. "Ve sanırım hissetmedin?"

"Rhea, Talon veya Neera'dan daha fazla değil," diye devam etti Shaw. "Bu yüzden, olduğu gibi bırakmaya karar verdim. Sürüdeki mevcut konumumu korumaya karar verdim."

"Ama senin büyün..."

"Bu alfa'ya hizmet etmek için değil," diye araya girdi Shaw, bakışlarını bana kaydırarak. "Gilen'in beta'sı olarak hizmet etmek için değil."

Sessizliğe gömülen bu kez ben oldum.

"Zaten toparlayabildiğim tek şey buydu, çünkü kısa bir süre sonra Julia öldü..." Shaw sözünü bitirmedi. Julia'yı kaybetmek, onu tanıyan herkes için yıkıcı bir olaydı. "O zamandan beri her şey kaos içindeydi ve ben elimden geldiğince yardım etmek için devreye girdim. Sonra Neera ve ben..."

"Onu seviyor musun?" diye sordum, koruyucu yanımla ortaya çıkarken erkeğe sert bir bakış attım.

Shaw, bakışlarımdaki gücü ve anlamı hissederek geri çekildi. "Tekrar söylüyorum, bu karmaşık bir durum."

"Çünkü Shaw, seni kardeşim gibi seviyorum, ama ona zarar verirsen... Eğer sen..."

"Biliyorum. Şşş," diye susturdu beni, elini sallayarak. "Sakin ol, biliyorum. Öyle bir şey yapmadık, Sky. Tanrılar, yapsaydım kendimle yaşayamazdım. Annesi yeni vefat etti."

"İyi," dedim keskin bir sesle.

"Birbirimize destek olduk," dedi Shaw. "Beslenip sonunda büyüyecek bir şey var, ama..."

"Siz eşleşmiş bir çift değilsiniz."

"Hayır," diye cevapladı, derin bir nefes alarak. "Ve Neera'nın eşini bulma konusunda ne hissettiğini hepimiz biliyoruz." Shaw boğazını temizlerken yerinden kıpırdadı, zihni duygularını doğru bir şekilde ifade etmek için çalışıyordu. "Gerçek bir eş bağıyla gelen mutluluk, bu dünyadaki hiçbir şeye benzemez. Rhea ve Talon'un ilişkilerinin gelişmesini görmek, bir gün kendi eşimi bulma arzumun daha da sağlamlaşmasına yardımcı oldu." Odanın diğer ucundaki kardeşine bakarak gülümsedi.

"Anlıyorum," diye cevap verdim, göğsümde uyuyan tatlı kuzenime bakarak. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Ben yapamadığımda burada olduğun için teşekkür ederim, Shaw. Bunun için sana sonsuza kadar minnettar kalacağım."

Bana yumuşak bir gülümsemeye başını salladı. "İkimizin de biraz uykuya ihtiyacımız var."

"Neredeyse gün ağarıyor," diye cevap verdim. "Uyanmalıyız, uyumamalıyız."

"O zaman gözlerine bir yastık koy ve uyuyormuş gibi yap," dedi Shaw, yuvarlanarak. "Sky," adımı söyledi, ardından uzun bir sessizlik oldu. "Bu konuda yanında olacağımızı biliyorsun, değil mi?"

Gülümsedim. "Hiç şüphem yok."

"Eğer senin isteğinin arkasındaki nedeni anlayamaz ve sana meydan okursa, senin yerine ben savaşıbilirim, eğer..."

"Dur," dedim ona. "Arkadaşım olmaktan başka bir şey yapmana gerek yok." Bana sırtı dönük olmasına rağmen, gülümsediğini biliyordum. "Ne olursa olsun, son sınavı tamamlayacağım."

"Hiç şüphe yok," diye cevapladı Shaw. "İyi geceler."

"Neredeyse sabah oldu," diye cevapladım, muhtemelen uyuyamayacağımı bilerek.

"Lütfen sessiz olun," diye homurdandı Rhea odanın diğer ucundan, Talon'un yanına kıvrılmak için hareket ederken. "Siz ikiniz uyumazsanız,

lanet olası haşhaş ayıyla sizi uyuturum."

"Yapacaktır," diye homurdandı Talon, kolunu Rhea'nın beline dolayarak.

"Peki," diye cevap verdim, Neera'ya daha da yakınlaşarak. İsteksizce gözlerimi kapattım, vücuduma ertesi günün getireceği şeylere hazırlanması için bir şans verdim.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Daxton Aegaeon

Göğsüm, kalbimin ortasından bir bıçak saplanmış gibi ağrıyordu.

Hücreme kilitli kaldığım uzun saatler boyunca, bu duyguyu, bu kederi içimden atamadım. Aelius'un kalesinin altında gömülü karanlık taş hapisanede yan dönerek, gökyüzünde uçanların Anne mi Baba mı olduğunu bilmeden yatıyordum.

"Daha iyi günler gördün, bunu kabul ediyorum." O sesi tanıyordum.

"Hâlâ orada mısın, Daxton?"

Zola.

Kırık bedenimin ağırları ve acıları karşısında inledim.

"Ahh, işte burada," dedi Zola, elinden geldiğince nazik bir sesle. "Koku başka türlü olduğunu gösteriyordu. Hala hayatta olduğunu görmek güzel. Castor'un senin yerine hüküm sürmek zorunda kalacağından endişelenmiştim."

"Bana karşı yumuşuyor musun?" diye fısıldadım. Çatlamış dudaklarımdan zorla kelimeleri çıkarırken boğazım parçalandı.

"Sadece yine o noktaya gelip gelmediğimizi kontrol etmek için uğradım." Gölgelemin içinde gizlenmiş, onu göremiyordum.

"Değilim," dedim gürleyen bir sesle, hiçbir şüpheye yer bırakmadan. "Bir daha öylece ortadan kaybolmama izin vermeyeceğim."

"İyi," dedi Zola. "Annenle sana ve Castor'a göz kulak olacağıma dair verdiğim sözü bozmayacağım. Ayrıca, seni geri getirebilecek kişi ben değilim."

"Skylar..." Onun adını yüksek sesle söyler söylemez, göğsümdeki çatlak açılmaya başladı.

Yirmi yıl önce, bir kırılma noktasına gelmiştim. Minaeve'nin sürekli baskısı, solgunluk, ölüm... her şey. Karanlık bir yerdeydim. Her şeye son verme düşüncesi, çok cazip bir kurtuluş gibiydi.

Sadece var olmak, hepsi bu kadardı. Gerçekten yaşamaya değer olmayan bir hayat yaşıyordum.

Halkım o kadar uzun süredir korku içinde yaşamaya alışmıştı ki, bu durum normal gelmeye başlamıştı, oysa hiç de normal değildi. Solmadan önceki hayatın nasıl olduğunu hatırlıyordum. Huzuru, mutluluğu ve en önemlisi umudu hatırlıyordum.

Ama yirmi yıl önce, bir gece, unuttum.

Zola, aylarca süren içime kapanıklığımı, uykusuzluğumu ve aşırı ruh hali değişimlerimi fark etti. Neyse ki o gece, yanımdan ayrılmayı reddetti. Odamın gölgesine atladığında olanları kimseye anlatmadı. Onun dışında kimse, her şeye son verme noktasına ne kadar yaklaştığımı bilmiyordu.

Ve kaderinde yazılı olduğu gibi, o gece nihayet gözlerimi kapattığımda yeşil kumlu plajı gördüm rüyamda.

"Daxton?" diye sordu Zola. Taş zeminde yankılanan ayak seslerini duydum.

"Ben iyiyim," dedim. "Vücudum, seanslar arasında merhemle iyileşiyor ve zihnim hala sağlam. Günler geçti. Yıllar değil, Zola."

"Bugün burada olmamın sebebi sadece sen değilsin," diye cevapladı.

Yan tarafa baktım ve elinin hücremin parmaklıklarının yanındaki taş tuğlaların üzerinde kaymasını izledim. Parmakları, benim fark etmediğim bir çatlağa sıkışmış, kayayı çekerek içinde güvenli bir şekilde saklanmış bir parşömen bulunan gizli bir oyuğu ortaya çıkardı.

"Muhbirin mi?" diye fısıldadım. "Yazışmalarınızı *bu* yerde mi yapıyorsunuz?"

"Her zaman böyle oldu," dedi Zola, yüzü gölgede kalmış halde. "Şimdi buluşma yerini değiştirmeye cesaret edemem. Ayrıca, bu senin peşinde olmama yardımcı oluyor."

Humph, diye homurdandım. "Ne kadar düşünceli."

Zola parşömeni dövüş kıyafetinin içine soktu ve bir kez daha gölgelerin içinde kayboldu.

"Ondan henüz haber yok."

"Olacağını da düşünmemiştim," diye cevapladım. "Ona bu plandan hiç bahsetmedim."

"Aptalca bir seçim," dedi Zola alaycı bir şekilde.

"Ona söyleyemezdim," diye tartıştım, sesimi hala alçak tutmaya özen göstererek. "Eğer ona söyleseydim, müdahale ederdi."

"Ve o isteseydi, ona yardım ederdim."

Başımı duvara yaslayıp, kendi kendime hafifçe güldüm.
"Biliyorum."

"Hiçbirimiz. Yani hiçbirimiz, Daxton, seni bir daha burada görmek istemedik."

"Neyse ki emirlerime karşı gelmeye cesaret edemeyecek sadık tebaam ve dostlarım var."

"İnatçı..."

"Duydum," dedim, kırık kaburgamın verdiği acıya değecek bir kahkaha atarak.

"Öyle olsun istedim," diye tersledi Zola.

"Ben de beni kontrol etmen yumuşadığın anlamına geliyor sanmıştım."

"Şansını zorlama, Yüksek Prens."

Yeraltı koridorundan hafif bir ses yankılandı. Zola'nın ellerini silahlarına kaydırıldığını duyabiliyordum, ama olduğum yerde kaldım.

"Sadece fareler," dedim ona. "Bir süre sonra farkı anlamaya başlıyorsun. Ayrıca, gardiyanlar bugün benimle görüşmeye gelmeyecekler. Birkaç saat önce işlerini bitirdiler."

"Biliyorum," diye cevapladı, sadece en yakın çevresindekilerin fark edebileceği bir tedirginlikle. "Sen başka yerdeyken iletişim kuruyorum," dedi Zola, sesindeki acıyı gizlemeye çalışarak. "Muhbirimiz Aelius sarayından gelen fısıltıları paylaşıyor. İnsanlar burada olduğunu biliyor."

"Ve?"

"Ve Seamus'a ettikleri yemin nedeniyle, onu yüksek kral eşleri olarak takip etmek zorundalar, ama kraliçeden şüphe etmeye başlayan kesimler de var."

kraliçeden şüphe etmeye başlayan gruplar var."

"İyi." Boş boş göğsümü ovuşturarak inledim.

"Ne oldu?" diye sordu Zola, gözleri dikkatle hareketlerimi tararken.

"Ben..." Bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordum, ama bir teorim vardı. "Skylar." Zola hareketsizce durdu ve endişeyle devam etmemi bekledi. "Dün gece, göğsümü dolduran bir acı hissettim. Ona bir şey oluyor ya da oldu. Keder içinde boğuluyor, onu tamamen yutacak kadar derin bir keder içinde."

"Pişmanlık mı?"

"Hayır, sanmıyorum. Bu daha derin bir kayıptan kaynaklanıyor."

"Bağınız," diye mırıldandı Zola, başını sallayarak. "Henüz kesinleşmedi, ama bir şekilde onun duygularını bu şekilde hissedebiliyorsun? Perdenin arkasından bile mi?"

"Onun plajını nasıl hayal ettim? Ve o benim çayırımı?" Yarım gülümsemeyle sordum. "Henüz Gilen'e meydan okuduğunu sanmıyorum."

"Ruhun yargılanması onu diğerlerinden daha fazla sınayacak." "O geri dönecek," dedim kesin bir şekilde.

"Senin gibi," dedi Zola, kaşlarını kaldırarak, "o da inatçı olduğu için vazgeçemeyecek kadar inatçı."

"Çok doğru," hafifçe gülerek söyledim. "O, perdenin ötesine geçmeden önce onu rüyamda gördüm perdeyi geçmeden önce onu gördüm... Ona dokundum. Perdeyi geçmeden önce onu son bir kez kucakladım."

Zola dilini şaklattı. "Sana yalan söylediğin için yüzüne yumruk atmadığına şaşırdım."

Acı dolu bir nefesle zoraki bir gülümsemeyle başımı salladım. "Bu hala olabilir."

"Crimson City'de, avcılar Skylar'ı yakaladığında onun rüyalarına girebildiğini söylemiştin."

"Evet."

Zola gölgelerin arasından çıktı ve yanıma diz çöktü. "Sen buraya kilitliken sana gelmesi mantıklı. Uyuyabiliyorken uyu, yüce prensim. İkiniz de kendi savaşlarınızı veriyorsunuz, ama bu mücadelede *asla* yalnız değilsiniz. Bunu unutma."

Zola'ya baktım, ona kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar minnettardım. O bir gölge atlayıcı, casus şefim ve en önemlisi, güvenilir bir

arkadaşımdı. "Unutmadım."

"Gitmem gerek," dedi

Zola. "Biliyorum."

"Ne yapman gerektiğini hatırlıyor musun?" diye sordu

Zola. "Evet."

"Hâlâ kutlama yapacaklarına ve zaferlerini övünmek için seni oraya getireceklerine inanıyor musun?"

"Hiç şüphesiz." Zola'nın gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordum.

"Peki. O zaman ben Aelius'ta saklanıp zaferin coşkusunu bekleyeceğim. Sen parşömeni aldığı anda buradan atlayıp kaçacağız."

"Güzel," dedim. "Skylar hançeri ele geçirip parşömene geri dönene kadar son yazı doldurulmayacak, ama görevi tamamlamaya yaklaştıkça yıldız dolmaya başlayacak."

"Son yıldız yazıldığı anda sarayda büyük bir kargaşa çıkacak," dedi Zola. "Rhett son denemenin tamamlandığını duyurduğunda tüm Aelius sevinçten sarhoş olacak."

"Planımız bu," dedim.

"*Kötü* bir plan olduğunu hiç söylemedim."

Bu sefer, koridorlarda ayak sesleri yankılandı. Neyse ki, işkencecilerimin marş sesleri değil, yemek taşıyan hizmetçilerin sesleriydi, tabii buna yemek denebilirse.

Zola'ya gitmesi için uyarıda bulunamadan, o çoktan gitmişti.

İyi, dedim kendi kendime, onun hiç uzaklaşmadığını ve benim kadar beni buradan çıkarmak istediğini bilerek.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Skylar Cathal

Neera'nın kulağımda yüksek sesle horlamasıyla uyandım.

Bu kadar sakın birinin bir aydan daha yüksek sesle horlayabileceğine inanmak zordu, dünyadaki hiçbir şeyi umursamadan uykuya dalmıştı.

Rhea ve Talon'un uyukladıkları yere baktım ve uzuvlarının birbirine dolanmış halde olduğu gerçeğine gülümsedim. Yine de, birbirlerinin kollarına sarılmış halde çok huzurlu görünüyorlardı. Sonra, sevincime, Shaw'ın hala derin uykuda olduğunu fark ettim.

Neera'nın kollarından kurtulmayı başardım ve sessizce yataktan çıktım. Perdelerin arasından sızan güneş ışığı, öğlen saatlerini birkaç saat geçirdiğimizi gösteriyordu.

Valdor'un kuzey bölgelerinde, kış aylarında güney bölgelere kıyasla güneş ışığı çok fazla olmazdı. Batı ufkunda son güneş ışınları kaybolduğunda akşam yemeği pişirilmeye başlanırdı.

Kimseyi rahatsız etmeden odadan çıkmayı başardım ve odamızdan üçüncü katın koridoruna süzıldüm. Sessiz koridorda dolaştım, biri yoluma çıkarsa bir köşeye veya boş bir odaya saklanmaya hazırdım. Gün ışığı varken, personelin çoğu akşam yemeğini hazırlamakla veya malikanenin dışında çeşitli işlerle meşguldü. Malikanede sessizlik hakimdi. Bu durumu kendi lehime kullanacaktım.

Kompleksin en ucundaki merdivenlerden aşağı inerken, ikinci katın sahanlığında durdum. Alfa duvar resimleri

, tabanlarının yakınında ve çerçevelerin üzerinde çeşitli yeşilliklerle süslenmiş, kahverengi boyalı duvarları süslüyordu.

Elimi, aşağıdaki açık oturma alanını gören korkuluk boyunca gezdirdim. Topraklarımızda yetişen sedir ve yabani çiçeklerin eşsiz karışımı bu alanda da büyüyordu. Sanki ağaçlar ve orman, alfa'nın evinde yaşıyor gibiydi — sürümüzün tüm şekil değiştirenleri için bir sığınak.

Koridorda dolaşırken gözlerim portrelere kaydı, ayaklarım sessizce beni halkımızın tarihine doğru yönlendirdi. Sondan ikinci portrede durduğumda nefesimi tuttum.

Onun çok tanıdık yeşil gözlerine bakarken, kalbimde bir özlem hissi uyandı.

Ona sormak istediğim sonsuz sayıda soru vardı. Paylaşmak istediğim pek çok hikaye ve anı vardı. Ama en çok, onunla hiç geçiremediğim zamanları dilerdim. Her iki ebeveynimle de.

Babam Emery, kalın, yemyeşil ormanla çevrili bir çayırda tek başına duruyordu, sol elinde alfa'nın hançeri tutuyordu. Elim tuvalin üzerine koyarak bıçağın kenarını izledim ve sonra, sanki sihir gibi, parmaklarımın portreye değdiği yerde cildimde bir karıncalanma hissettim.

"Baba?"

Her zaman yanımda taşıdığımı bildiğim erkeğe bakarken, kalbim güç ve huzurla doldu. Ve hayatımda ilk kez, hiçbir sorum yoktu. Babamın yaptığım şeye inanıp inanmadığını sormama gerek yoktu, doğru yolda olduğumu biliyordum.

Onun varisi olmaya layık olduğumu biliyordum.

Gilen, alfanın tek çocuğu değildi. Bu unvanın tek sahibi o değildi.

"Sen ve annem bana bir iyilik yapar mısınız?" Portreye fısıldadım. "Julia'ya bizim için göz kulak olur musunuz?" Kendime rağmen gülümsedim. "Bazen çok yaramaz olabiliyor." Durup elimi indirdim. "Ve sizi gururlandıracağıma söz veriyorum," dedim yeni bulduğum güçle. "Yemin ederim."

Arkamdaki kapı, muhtemelen açık pencereden içeri giren rüzgârın etkisiyle gıcırdayarak açıldı.

Döndüm ve cesurca içeri girdim.

Tanıdığım bir odaydı. Daha önce sayısız kez ziyaret ettiğim bir oda.

Eşiği geçerken, tuzlu deniz havasının kokusu ve vahşi açık gökyüzü duyularımı doldurdu ve beni zaman içinde, sahip olabileceğimi düşündüğüm başka bir hayata götürdü.

Karşıdaki, her açıdan doğal ışığın içeri girmesini sağlayan büyük pencerelere göz attım. Köşede, günlerce, hatta haftalarca dokunulmamış gibi görünen, mükemmel bir şekilde yapılmış bir yatak duruyordu.

Gilen'in nadiren yatağında uyuduğunu bildiğim için gülümsedim. Pencere kenarındaki çıkıntı, fırçalar, eskiz defterleri ve tuvalleriyle onun en sevdiği dinlenme yeri idi. Sık sık göğsünde çizim taslakları ya da elinde bir fırça ile uykuya daldı. Gençliğimizin sessiz anlarını sevgiyle hatırlıyorum; benimle oturur, kaderimizin bize ne getireceği konusunda hayallerimizi ve arzularımızı konuşurduk. Ben kitap okurdum, o resim yapardı ve sessizce birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarırdık.

Yollarımızın, olacağını düşündüğümüzden ne kadar farklı ve dolambaçlı bir hal aldığına şaşıyorum.

Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı, odaya sakin, turuncu tonlu bir atmosfer katıyordu. Odanın huzurunu bozmaya cesaret edemeden kendimi kucakladım. Köşede bir yığın tuval dizilmişti, biri kahverengi bir bezle örtülmüş olarak şövale üzerinde duruyordu. Parmak uçlarımda yürüyerek yaklaştım ve ne üzerinde çalıştığını görmek için can atarak kumaşı nazikçe çekmeye başladım.

Gilen'in diğer alfa erkeklerle birlikte koridora asmak üzere kendi portresini çizmeye başladığını merak ettim. Ancak, kumaşı geri çektiğimde yanıldığımı anladım.

Ağzım açık kaldı, gözlerim şaşkın bir sessizlik içinde büyüdü.

Bu... Bu Gilen'in portresi değildi.

Bu *benim* resmimdi.

Bu anı nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde yakaladığını bilmiyordum, ama işte oradaydı.

Resim, çalınan bir anı tasvir ediyordu. Ben, göğsümde açık bir kitap tutmuş, yeşil kumlu plajda sessizce tek başıma kitap okuyan bir şekilde resmin merkezindeydim. Yüksek sesle yutkundum ve araştırmak için arkamı döndüm.

köşedeki diğer tuvaler. Her birini dikkatlice inceledim. Birkaç tanesinin benim resimlerim olduğunu fark edince ellerim titremeye başladı. Bazıları yarı bitmiş, sadece yüzümün bir kısmı tamamlanmıştı, diğerlerinde ise arka plan bulanık, odak noktası bendim. Ancak, yığının en arkasında duran bir resim nefesimi kesti.

Elime aldığımda ellerim titriyordu ve pencerenin altındaki bankın yanına doğru yürüdüm. Bu, benim gönüllü olarak şekil değiştiren şampiyon olmaya karar verdiğim dolunaylı geceydi. Manzara yukarıdan görünüyordu ve bunun Gilen'in hayvan formundaki bakış açısı olduğunu fark ettim.

Çayır ve çevredeki ağaçlar ay ışığıyla aydınlanmıştı. Rüzgarda eğilen uzun otların ince detayları resme hayat veriyordu. Yabani çiçekler yaz sonlarında açmış ve tarlanın zengin renklerine katkıda bulunuyordu.

Yalnız başıma ortada duruyordum. Yüzümün her çizgisinde saf bir kararlılık ifadesi vardı. Ellerimi yanlarımda sıkıca tutarak omuzlarımı geriye çektim. Korkutucu bir kaderin karşısında korkusuz ve sarsılmazdım.

"Vay canına," diye mırıldandım.

Hayvanımın beni çekmesi beni trans halimden çıkardı ve kapıya bakmamı, yaklaşan başka bir güçlü varlığın varlığına karşı uyanık olmamı söyledi.

Çenemi kaldırıp omuzlarımı geriye çekerek, büyümü çağırıp bir sonraki adım için hazırlandım. Odanın hemen dışındaki merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri aceleciydi, iki üç basamak birden atlayarak, kapının önünde aniden durdu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

"Gilen."

Geniş omuzları kapı çerçevesini doldururken bakışlarımız buluştu.

Gilen beni gördüğünde gözleri inanamama hissiyle büyüdü. Bir zamanlar pürüzsüz olan yüzünde, onu daha yaşlı gösteren bir sakal izi vardı. Savaşın kurbanları, yüzüne endişe ve keder çizgileri kazımişti.

Oydu, ama aynı zamanda değildi. Aradan geçen bu aylar Gilen'i neredeyse beni değiştirdiği kadar değiştirmişti.

İnanamayan bir şekilde, "Skylar?"
diye fısıldadı. "Merhaba, Gilen."

"Geri dönmüşsün," dedi boğuk bir sesle, içeri girerken yüzünde umut dolu bir ifade belirdi. "Ve kendini evindeymiş gibi hissediyorsun, görüyorum." Kaşlarını kaldırdı, standın üzerindeki örtüsüz tabloya ve hala elimde tuttuğum tuvale bakarak.

Konuşmak için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözlerim yarım kaldı.

"Alfa'nın odasına izinsiz girmek cesurca bir hareket. Kompleks sürüye açık, ama benim odam... Bu çok cüretkar bir hareket."

"Alfa'nın kanadına taşınmamana şaşırdım. Orası çok daha büyük."

Gilen gözlerini kırpıştırarak ayaklarına doğru baktı ve hareketsiz kaldı. "Babama bunu yapamazdım. Olanlardan sonra olmaz."

Ben eğildim eğdim kafamı sorgulayan
onun cevabını "Ama Alistar isteyerek teslim oldu,
değil mi?"

"Mesele o değil." Gilen, kapı çerçevesini sıkıca kavrayarak dudaklarını büzüp, zorlukla yutkundu.

"Ne oldu?" diye sordum, ona uzanıp onu teselli etme dürtüsüyle mücadele ederek.

"O gün kaybolan tek dağ aslanı Julia değildi."

Gözlerim yaşarırken nefesim kesildi. "Aman Tanrım. Gilen."

"Hepsi cesurca savaştı. Bu çatışmada hayatını kaybeden herkes, halkımızı korumak için yaptıkları fedakarlıktan dolayı onurlandırılıyor. Annem de bir istisna değildi."

Gilen bana bakış attı ve annesinin vefatı nedeniyle duyduğu kederi gizlemeye çalıştığını görebiliyordum. Julia'nın öbür dünyaya göçtüğünü öğrendiğimde benim kalbimi kaplayan kederle aynıydı bu keder.

"Annemle babamın eş bağı yoktu, ama birbirlerini çok seviyorlardı. Babamı, annemle paylaştığı tek yeri terk etmeye zorlayamam. Bu yüzden ben de burada kalıyorum."

"Anlıyorum," dedim, Gilen'in nazik jestini anlayarak.

"Babam, annemin cenazesinden beri odasından çıkmadı. Neyse ki, kederi onu Magnus gibi kendini kaybetmesine neden olmadı, *ama* onu değiştirdi. O gün annemle birlikte bir parçası da öldü, bunu biliyorum."

"Çok üzgünüm, Gilen." Kaybettiğimiz kişilere göz kulak olmaları için tanrılara sessizce dua ettim. "Odana dalmamalıydım. Bunun için de özür dilerim."

"Sky," diye araya girdi Gilen, arkasındaki kapıyı kapatmak için hareket ederek. "Buraya sayısız kez girdin. Sorun değil."

"Doğru. Ama o zaman öyleydi."

Kapı kapandı ve Gilen'in kendini sakinleştirmek için uzun bir nefes alırken omuzlarının inip kalktığını görebiliyordum.

"Peki şimdi?" diye sordu dönerek. "Şimdi ne olacak?" "Çok şey değişti..."

"Çok şey değişmedi," diye araya girdi. "Sen gittiğinden beri değişmeyen çok şey var."

Gilen'in gücü, yükselen duygularına tepki olarak odada titreşmeye başladığında, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Geri döndüğüne inanamıyorum," dedi Gilen, sesi duygularla doluydu. Karartılmış kalp ağrısının derinliklerinden bir umut ışığı doğdu. "Bu, kazandığın anlamına mı geliyor? Denemeler bitti mi?"

"Hayır. Tamamlamam gereken bir tane daha var." "Deneme..."

"Ruhun," dedim.

Gilen çenesini okşadı ve pencereden dışarı baktı, sonra bana dönerek bakışları yumuşadı. "Bana katıl." Pencere kenarındaki bankı işaret etti. "Ve bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Karşımda duran alfanın içinde en iyi arkadaşımın izlerini görmek beni rahatlatmıştı, bu yüzden ona katıldım. Gilen karşı duvara yaslandı, bir dizini bükerek ön kollarını uyluklarına dayadı.

Her şey çok normal geliyordu, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi, hatta arkadaşlığımızdaki gibi diyebilirim.

arkadaşlar gibi.

Gilen'in yanına oturdum, bacaklarımı çaprazlayarak son denemeyi ona anlatmaya hazırlandım.

"Baştan başla," dedi. "İlk iki denemeyi gerçekten geçtin mi?"

Kolumu sıvadım ve cildimde bulunan iki abanoz yıldızı gösterdim. "Evet."

Gülümsemesi yumuşaktı. "O zaman, tabii ki, söz sende."

Ona labirent ve baziliski hakkında her şeyi anlattım, Daxton'ın ikinci denemeye benimle birlikte katıldığını da dahil. "Ve şimdi, son görev için buradayım."

"Daxton neden seninle birlikte gelmedi?" diye sordu Gilen, gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

"O..." Dilim tutuldu, duygularımın dışa vurulmasını engellemek için dudağımı ısırdım. "O, Kraliçe Minaeve'nin yanında."

Kaşları çatıldı. "Neden..."

"Gilen," diye araya girdim, konuyu değiştirmek istiyordum. "Son deneme için yardımına ihtiyacım var."

Öne eğilirken gözlerini kırptı, bal rengi gözleri güneş gibi ısındı ve dikkatini benim buraya gelme nedenime yeniden odakladı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Gilen'in sesi rahat ve samimiydi.

Derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirdim ve "Alfa'nın hançerine ihtiyacım var" dedim.

Gilen'in yumuşak ifadesi pencere pervazındaki buz gibi sertleşti. "Ne?" diye sordu, dik oturarak. "Skylar, benden ne istediğinin farkında mısın?"

"Farkındayım," diye cevap verdim, elini tutmak için uzanarak, beni dinlemesini rica ettim. "Güven bana, anlıyorum."

Gilen başını salladı, gözleri ellerimizin birleştiği yere kaydđı. "Benden boyun eğmemi ve sana alfa rolünü vermemi istiyorsun. O hançeri taşımak..."

"Bu, halkımızın tacıdır." Suçluluk duygusu sözlerimi susturmakla tehdit ediyordu, ancak bunun eylemlerimi engellemesine izin veremezdim. "Onun değerini ve sürümüz için ne anlama geldiğini biliyorum."

Gilen'in parmakları benimkilerle iç içe geçti. Geçmişte bana rahatlık veren tanıdık kucaklaması, şimdi cildime iğne batıyormuş gibi geliyordu.

"şey... Ben sadece..." Gilen tereddüt etti. "Benden istediğin şey, Sky, bu..."

"Biliyorum." Gözlerimi sıkıca kapattım, gerginlik artarken içimi kaplayan tedirginlik dalgasıyla mücadele ettim. Aramızdaki mesafeyi kapatarak, Gilen'in göğsünün ağır nefeslerle inip kalktđını hissedebiliyordum. Onun hızla atan kalbi benimkine uyuyordu.

"Gilen," diye yalvardım. "Hançeri İç Krallığa götürmem gerekiyor. Valdor'un Kalbini açmanın son anahtarı bu, böylece dünyamızın karanlık ve ölüm tarafından yok edilme tehdidi olmadan yaşayabiliriz."

"Peki sonra ne olacak?" Gilen, ellerimizi göğsüne götürürken sordu. "Valdor'un Kalbi dünyamızı iyileştirdikten sonra ne olacak?"

Yutkundum.

"O zaman ne olacak, Skylar?" diye tekrarladı, bana doğru eğilerek, başparmağıyla yanağımı nazıkçe okşadı. "Ben ne istediğimi biliyorum ve sana hançeri alman için serbestlik verecek olanın ne olduğunu da biliyorum."

Gözleri, Daxton'ın izi olmayan ensemeye kayarken, şaşkınlıkla sessizlik içinde izledim ve yemin ederim ki

kalbim dondu.

"Alfa'nın eşı hançeri taşıyabilir."

Gilen—

"Sen sahiplenilmedin, Skylar."

İnanamayıp gözlerimi kocaman açtım. "Ama biz eş değiliz ki."

"Kader bizi ilk başta farklı yollara yönlendirmiş olabilir, Sky. Ama hatalarımı fark ettim ve çok üzgünüm," dedi Gilen, bir kez daha bana uzanırken. "Geçmişı geri alamam, ama bundan ders aldım. Ne kadar büyük bir hata yaptığımı anlıyorum."

"Çok büyük," dedim.

"Çok büyük," diye tekrarladı, gergin bir şekilde alt dudağını ısırarak. "Ama... sen bana geri döndün. Bütün bunların olması gerektiği anlaşılıyor mu?"

Göğsüm inip kalkarken ona baktım.

"Seni sahiplenmeme izin ver, Skylar. Benim alfa dişim ol, ben de sana hançeri vereyim."

"Ben... ben..."

"Beni sevdiğini biliyorum, Sky." Gilen elini uzatıp yanağımı okşadı. "Birlikte mutlu olabiliriz. Halkımızın ihtiyaç duyduğu alfa olmama yardım edeceksin."

Bu benim kaderim olabilir mi?

Gilen eğildi, gözlerini kapatıp dudaklarını alnıma değdirdi. "Sen benimsin, Skylar Cathal."

Kendimi Gilen'e teslim etmek son sınavın başarısını garanti edecekti, ama karşılığında kendimi kaybedecektim. Gilen'in gerçek eşim olmadığını bilerek ruhumu feda edecektim. Daxton ve benim...

Hayır.

Gilen'in dudakları benimkilere dokunmaya cesaret ettiğinde, hayvanımdan gelen bir güç dalgası içimi kapladı. *Asla* ona ait olmayacak şeyi almaya cesaret etti.

"Hayır!" diye bağırdım ve onu geri ittim. O geri çekildi. "Hayır mı?"

"Hayır," diye
tekrarladım.

"Neden?"

"Senin beni sahiplenmene *asla* izin veremem."

"Bu, bu gece buradan hançerle ayrılıp son sınavı tamamlamak için denize açılman anlamına gelse bile mi?"

Göğsüm ağrıyordu, başka seçeneğim olmadığını anladım; ona zarar verecektim.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Gilen hoşnutsuzlukla, çenesini sıkarak başını yana eğdi ve kokumu almaya çalıştı. "Neden kokunu alamıyorum?" diye sordu, sesi alçak ve tehlikeliydi.

Tereddüt ettim.

"Neden kokunu alamıyorum, Skylar?" diye homurdandı ve üzerime dikilip yükseldi.

Hayvanım, onun meydan okumasına cevap verecek gücü bana verdi. "Çünkü onu koruyorum. Gereksiz dikkat çekmek istemedim."

"Açığa çıkar," diye emretti, benim emrini yerine getirmemi bekliyordu. Ona bakarken gözlerimi kırptım. "Neden?"

Gilen yumruklarını yanlarına sıkıca bastırdı. "Senin bu karşı gelmene neden şaşırdığımı bilmiyorum. Gençliğimizde bu çekici bir özellikti, ama şimdi... sinir bozucu. Bu bir oyun değil."

"Bana nazikçe sormalıydın," diye karşılık verdim. "O zaman çok farklı bir sonuç ortaya çıkabilirdi."

Gilen benim alfam değildi.

"SSSSkylar," diye homurdandı Gilen, ismimin her hecesinde hayal kırıklığı vardı.

Boyun eğmeyi reddettim. "Gilen."

Yavaşça sağ tarafıma doğru yürüdü, başını yana eğdi, beni çocukluk arkadaşı değil de evinde bir tehditmişim gibi değerlendirdi, bakışlarımdaki ardındaki niyeti fark etti.

"Yüksek Fae koruyucun tam olarak nerede?" diye sordu. "Bana yalan mı söyledin? O ve kraliçesi saklanıyor mu, yoksa seni sürü topraklarına geri götüren gemide mi, yoksa ormanda bir yerde mi bekliyorlar? Sen bir tehdit misin?"

"Daxton burada değil," dedim, öfkeme rağmen sesim sabitti. "Benim dönmemi bekliyor."

"Daxton." Gilen boynunu çevirdi, sanki adı tüylerini diken diken etmiş gibi. "Acınası."

"Ne dedin?" Gilen donakaldı, ben de gözlerimi kısarak odayı dolduran büyümün nabzını hissettim.

Kimse eşimi aşağılamaya cüret edemezdi.

"Seni korumaya yemin etti, ama son görevinde ortada yok. Zavallı..."

Öfke göğsümde kabardı, ama ona saldırmak yerine kalkanımı kaldırdım ve kokumun odayı doldurmasına izin verdim.

Castor gurur duyardı.

Gilen geriye doğru sendeledi ve kendini duvara dayadı. "Nasıl?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Silver Meadows'un Yüksek Prensi Daxton Aegaeon benim eşimdir," dedim, Gilen'in beni sahiplenme umudunun yok olduğunu görürken.

"Kokun. Sen... Sen henüz dönüşmedin. Bu nasıl olabilir?"

"Şu anda bunun önemi yok, Gilen. Şimdi, sana tekrar soracağım." İç çekerek ses tonumu yumuşattım. "Bana hançeri verecek misin?"

Dudakları hırlayarak geri çekildi. "Bana bunu mu soruyorsun? Bu sürüdeki rolümü sorgulamaya mı cüret ediyorsun? Sen mi?"

Ben de onun hırlamasına kendi hırlamamla karşılık verdim.

"Sen," diye kükredim, "bu sürünün tek alfa varisi değilsin! Bu unvanın tek sahibi sen değilsin."

Yüzündeki tereddüt, Gilen'in bunu itiraf etmek istemese de uzun zamandır gerçeği bildiğini gösteriyordu.

"Beni yenebilecek kadar güçlü değilsin," dedi Gilen. "Dönüşüm yapabilmek için yeterli büyü gücüne sahip değilsin, ayrıca kolundaki işaret de bunu engelliyor."

"Seni resmi bir mücadelede geçmek için vites değiştirmeme gerek yok. Ben Silver Meadows savaşçısıyım," dedim. "Daxton Aegaeon ve General Gunnar tarafından eğitildim. Zihin ve beden sınavını geçtim ve bu son görevi de tamamlayacağım. Beni yenmene izin vermeyeceğim."

"Bunu zorlama, Sky," diye homurdandı Gilen.

Arkasındaki kapı gürültüyle açıldı ve Shaw, Xander ve diğerleri kapı çerçevesini doldurdu.

Gilen'in göğsü öfke ve inanamama duygusuyla inip kalkıyordu. "Bana meydan okursan, seni öldürürüm. Başka seçeneğim yok."

Biliyorum.

"Ben, Skylar Cathal, alfa Emery Cathal'ın kızı," diye ilan ettim, büyüüm odayı doldururken, "Solace sürüsünün alfa'sı Gilen Warrick'e meydan okuyorum."

Dünya durmuş gibiydi, herkes ve her şey ölümcül bir sessizliğe büründü.

Artık gerçek gücümü saklamaktan korkmadan Gilen'e baktım. "Kabul ediyor musun?"

"Defol," diye bağırdı Gilen. "Topraklarımdan çık ya da hayatın pahasına öde!"
hayatınla öde."

"Skylar, alfa olarak hakkını resmen sorguladı," dedi Shaw dedi ve Xander onun önünden koşarak Gilen'in odasına girdi.

Her iki erkek de dişlerini gösterdi ve etraflarında yeşil bir sihir parıldıyordu.

"Bunu inkar etmek korkaklık olur, Gilen. Bu sürünün gözünde liderimiz olarak anılma hakkını kaybedeceksin," diye ekledi Shaw.

Gilen küfretti ve topuklarını döndürerek köşede yığılmış tuvallerin üzerine atladı. Öfkesi kontrolünü ele geçirdi ve içindeki hayvan ortaya çıkmak üzereydi.

"Kabul edecek misin?" diye tekrarladım.

Gilen bana döndü. Sert bakışlarının ardında gizlenen acı ve ihanet, kalbimi parçaladı.

"Bunu bitirelim," diye cevapladı. "Her şeyin sonu olsun! Meydan okumanı kabul ediyorum, Skylar Cathal. Bu gece... Kendini hazırla."

"Sky." Talon'un sesi, Gilen ona öfkeyle bakarken gerginliği bozdu. "Hadi, gidelim."

Shaw, Xander'la yüzleşmeye devam ederken, Rhea koridorda Neera'yı koruyucu bir kolla sardı.

"Dördünüzün bu işe karışacağını bilmeliydim," diye tükürdü Gilen.

"Skylar tek sadece bunu bunu bunu bizi bizi
Gilen," Rhea

diye haykırdı. "Kendi incinmiş gururunun ötesini görememen çok üzücü."

"Dilini ağzında tut, Rhea," diye uyardı Gilen. "Ben hala senin alfanım. Bana karşı konuşmaya cüret edenleri cezalandıracağım"

ve çizgiden çıkanları cezalandıracağım."

Bu kez Talon, Gilen'e karşı çıkmak için harekete geçti. Dişlerini gösterdi ve gözleri safir gibi sertleşti. "Eşimi tehdit etme, Gilen. Alfa ol ya da olma, *kimseye* ona böyle konuşmasına izin vermeyeceğim."

İkisi birbirlerine karşı durdular, odadaki gerginlik neredeyse dayanılmaz bir dereceye ulaştı.

"Talon," dedi Rhea. "Yapma. Haklısın. Gidelim. Buna değmez ."

Talon gözlerini bana çevirdi, ben de başımı salladım ve Gilen'in yanından geçip

Shaw ve Xander arasındaki yüzleşme. Neera, koridora girdiğimde bana uzandı. Hızla ona sarıldım, sonra dikkatimi odada kalanlara çevirdim.

"Bu noktaya geldiğimiz için üzgünüm, Gilen," dedim. "Gerçekten üzgünüm."

"Sözlerini tanrılara dua etmek için sakla," dedi Gilen. "Beni gerçekten devirebileceğine inanıyorsan, savaşta onların gücüne ihtiyacın olacak."

Talon ve Shaw da koridorda bize katıldığında Gilen'e sert bir bakış attım.

Xander alfasının yanında kaldı, tehditkar hırıltısı duvarlarda yankılandı. "Bu yolu sen seçtin. Gilen'i buna zorluyorsun."

Başımı dik tuttum ve omuzlarımı geriye çektim. "Ya da, sonunda kaderimin bana çizdiği yolu yürüyor ve gerçekte kim olduğumu ve ne olduğumu kabul ediyorum."

Önce Shaw'un onayını hissettim, hayvanının varlığı yabancı bir bağ aracılığıyla sessiz bir destek dalgası halinde akıyordu, ardından yanımda duran diğerleri de onu takip etti.

"Göreceğiz." Gilen pencereyi itip açtı, dışarı atladı ve devasa roc'una dönüştü. Gökyüzünde yüksekte süzülürken, hayvanının sesi net bir şekilde yankılandı ve halkına bu gece gerçekleşecek olan meydan okumaya tanık olmaları için seslendi.

Solace sürüsünün alfa'sı olarak *benim* meydan okumama.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

Skylar Cathal

Güneşin son ışınları ağaçların tepesine dokundu ve uzak dağların zirvelerinden bizim bölgenin kuzeyine doğru dağıldı. Havada kemiklerinizi donduran bir soğukluk vardı.

Sayırsız çift göz her hareketimi izlerken, ben eğitim alanının ortasına doğru yürüdüm. Nefesimin buğusu dudaklarımın etrafında kıvrılırken, gecenin donuyla çimenler ayaklarımın altında hışırdadı. Kalbim gökyüzündeki gök gürültüsü gibi göğsümün içinde çarpıyordu.

"Biz seninleyiz," dedi Shaw. "Bunu unutma."

"Biliyorum," diye cevap verdim, zihnimi odaklanmış halde tutarak.

Bu mücadeleye tek başıma girmeyeceğimi biliyordum. Hayvanım kıpırdadı, beni önümdeki mücadeleye hazırladı ve bana sakın bir huzur duygusu vererek bunun doğru seçim olduğunu söyledi.

"Peki biz neyiz? Bir tür teselli ödülü falan mı?" diye sordu Rhea, Shaw'ın omzuna hafifçe vurarak. "Başından beri doğru şekil değiştiriciye bahis yaparak senden ve Talon'dan altın sikke kazananın kim olduğunu unutma. Sana kızımın kazanacağını söylemiştim." Rhea göz kırptı ve bana kendinden emin bir gülümseme attı, ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım.

"Sen olmasan ben ne yapardım, Rhea?" diye takıldım.

"Evet," Talon, gözleri sadece eşine odaklanmış halde, flörtöz bir tonla ekledi. "O gün uçurumda olanları hatırlıyorum ve hala söylediklerimin arkasındayım." Hepimiz ona baktık, cevabını bekliyorduk. "*Daha zengin* olurum."

Aynı anda, hepimiz yarı yürekli bir kahkaha attık.

Shaw başını salladı ve parmaklarını karışık saçlarının arasında gezdirdi. "Aferin kardeşim."

"Deniyorum." Talon sıırttı, çarpık burnunu bükerek bir gülümseme gösterdi.

"Skylar?" Neera'nın sesi kahkahalarımızı aniden kesintiye uğrattı, tüm dikkati bana odaklanmıştı. "Ben bir savaşçı, şifacı ya da bu sürünün güç veya kuvvet açısından üst düzey bir üyesi değilim. Ama ben bir Cathal'ım." Neera'nın sesi sabitlendi, göğsümde gurur dolu sıcak bir uğultu yükseldi. "Senin gibi ben de ailemizin adının ve mirasının onurunu taşıyorum. Ve sen..." Durdu, gözleri sihirle parıldıyordu. "Sen benim alfamın başısın, Skylar. Seni sonsuza kadar takip edeceğim."

Toplanan şekil değiştirenlerin kargaşasına rağmen, dünya sessizliğe büründü. Kuzenime hayranlıkla baktım. Onun tatlı yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve alnımı onun alnına yasladım.

"Beni onurlandırırıyorsun, kardeşim, kanımdan kanım. Kalbinin gücü bin kılıcın gücüne bedeldir," dedim.

"O zaman al. O senin," dedi Neera, avucunu göğsüme koyarak.

Hayvanından yayılan bir güç dalgası, benimkine ulaşarak etkileşime girdi. Ruhum, şekil değiştirenlerin gerçek büyüyle alevlendi. Bizi toprağa, halkımıza ve hayvanlarımıza bağlayan, sürümüzün içinde dokunmuş olan güçle.

"Hak ettiğin şeyi al, Sky," dedi Neera. "Biz seninleyiz."

Shaw da yanıma geldi, elini omzuma koydu ve hayvanı Neera'nın gibi tepki verdi. Cildinin üzerinde yeşil bir parıltı fark ettim, bana doğru süzülüyordu. Aramızda sessiz, yabancı bir iletişim geçti, hayvanlarımız birbirlerini aile olarak tanıdılar. Rhea ve Talon da hemen onları takip ettiler, hayvanları da aynı şekilde benimkine seslenip onunla bağlantı kurdular.

"Bunu yapman gerektiğini hep biliyordum," dedi Rhea gülümseyerek. "Şimdi bunu kanıtla."

"Kanıtlayacağım."

Bu dördüyle kurduğum akrabalık bağları kalbimi ısıttı ve ruhumun kırık parçalarını onardı. Onların

arkadaşlıklarını ve sonsuz desteklerini sonsuza kadar değer vereceğim.

"Zamanı geldi," diye fısıldadı Shaw grubumuza. "O burada."

Aegis'in zırhını, yayımı, oklarımı ve belime bağladığım kılıçlarımı ayarlarken başımı salladım.

Gilen gökyüzüne uçup halkımıza meydan okumaya tanık olmalarını söyledikten sonra, silahlarımı almak için eve koştum. Dönüşüm yeteneğim olmadığından, kendimi korumak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Shaw, çalışkan bir kişi olarak, meydan okumanın kurallarını ve düzenlemelerini teyit etmek için sürünün büyükleriyle konuştu. Silah kullanılmasına izin verilecekti ve Gilen'in de isterse aynı şeyi yapabileceğini söyledi. Ayrıca roc formunda da benimle savaşılabirdi.

Meydan okuma oldukça basitti. Dışarıdan yardım almadan, ölümüne ya da teslim olana kadar sürecektir bir dövüş. Kazanan, dövüşte yenilen şekil değiştirenin rolünü haklı olarak üstlenecekti.

Kazanan, alfa olacaktı.

Hayatımızda böyle resmi bir meydan okuma olmamıştı ve hiçbir değişmemiş bir sürü üyesinden gelmemişti. Gilen ve ben kendi kurallarımızı yazıyor ve normları çiğniyorduk.

Ailem uzaklaşırken onlara başımla selam verdim ve beni açıklığın ortasında yalnız bıraktılar. Dönüp, kenarda duran dönüşen grupların ayrıldığını ve şu anki alfa'nın çayirlara doğru ilerlerken ona geniş bir mesafe bıraktıklarını izledim.

Havadaki soğukluk dondurucu bir hal aldı. Rakibimin tehditkar bakışları, düşen sıcaklık ve üzerinde durduğumuz donmuş zeminle uyumluydu.

Gilen zırh giymiyordu, elinde tuttuğu alfa'nın hançeri dışında hiçbir silahı yoktu.

Bakışlarımız kesiştiğinde donakaldım. Öfkeyle keskinleşen bakışları, bana doğru ilerlerken hiç sarsılmıyordu. Yüzündeki çizgiler sert ve soğuktu, ama bunların altında daha derin bir duygu belirliyordu... ihanet.

Kendimi toparladım, çimlerde ayaklarımın yerini değiştirdim. Bu acıyı biliyordum. İç Krallığa gitmeden önceki gece, bana melez dediğinde aynı yürek parçalayıcı duyguyu yaşamıştım.

Gilen'e verdiğim acıdan pişmanlık duyuyordum, ama bu meydan okumadan pişman değildim.

Gilen tüm boyunu dikleştirdi. Konuşmak için omuzlarını geriye çekince büyüğü yükseldi. "Sana son bir kez soracağım." Elindeki hançeri çevirdi. "Gerçekten bana meydan okumak mı istiyorsun?"

Omuzlarımı dikleştirdim, onun heybetli varlığı karşısında korkusuzdum. "Sana meydan okuyorum, Solace sürüsünün alfa erkeğı."

"Öyle olsun," diye homurdandı Gilen, hançeri başının üzerine kaldırarak. "Kabul ediyorum."

Silahlı toprağı fırlattı, bıçak ayaklarımızın altındaki donmuş toprağı saplandı.

Gilen'in silahlı olmadığı için, yayımı ve ok kılıfımı çıkardım, ama uylukuma bağı bıçağı çıkarmadım. Onları yanıma, çimlerin üzerine koydum, Gilen hayvan formuna dönüşürse diye hazırda tutmak için. Fiziksel gücüyle bana göre avantajı vardı, ama neyse ki benim hızım vardı.

Dengeli bir dövüş pozisyonu aldım ve Gilen de aynı şeyi yaptı.

Bir an için gözlerimi kapattım ve Daxton ile olan bağıma ulaşmama izin verdim

ve bizi ayıran mesafeye rağmen onun varlığını aramaya cesaret ettim.

Ve anında hissettim.

Bu rahatlatıcı ve güç vericiydi. Hayvanım, onun varlığına yanıt olarak zihnimde şarkı söyledi, ne olursa olsun, her zaman birbirimizi bulacağımızı bilerek.

Xander boğazını temizledi ve aramıza girdi, kolunu gökyüzüne kaldırdı ve "Başlayın!" diye bağırdı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

Gilen bir anda saldırıya geçti.

İlk saldırısını atlattım, hızlı bir yana adımla yumruğunu engelleyerek karşılık verdim ve yerinde dönerek bacağına tekme attım.

Bu dövüşteki başarıım, rakibimin hareketlerini önceden tahmin etme yeteneğime bağlıydı. Gilen beni yakalayıp yere indirirse, öldürdüm. Hızım ve tekniğimle onu alt etmem gerekiyordu.

Bu sefer, ayaklarımın ucunda döndüm ve Gilen'in göreceğini bildiğim bir açıklık bıraktım. Dengemi koruyarak, karşı atağımı bir saldırıya dönüştürmek için ayaklarımın pozisyonunu ayarladım. Tıpkı Daxton'ın bana öğrettiği gibi. Yumruğum Gilen'in çenesine çarptı. Güçlü bir darbe değildi, ama bu dövüşte vuracağım birçok darbeden ilkiydi.

Gilen kendine geldi, dudağındaki kanın tadını çıkarırken başını salladı. Gözleri, saf, kontrolsüz bir öfkeyle parlayan, ürkütücü bir altın rengine dönuştü.

"Yeni numaralar öğrenmişsin," diye alaycı bir şekilde dedi.

"Arkadaşım," dedim, sesim güçle çınlayarak, "beni kendisi eğitti. Zaferden başka bir şeyle onun onurunu lekelemeyeceğim."

Gilen'in omuzlarındaki kaslar gerildi, damarları derisinin altında belirginleşti. "Selamlarını ona iletceğim... gelecek yüzyılda," diye homurdandı. "Yüksek Fae bir kez daha bir şampiyon aradığında."

Bunu duyunca, Gilen'in benim hızıma yetişemeyeceğini bilerek, bir anda ona saldırdım. Küçük bir bıçak çıkardım ve onun pazı kasını kestim. Onun karşı saldırısından kaçarken, yaradan kan akmaya başladı. Birkaç adım geri çekilen Gilen, yarasına ve sonra da onun kanıyla ıslanan bıçağıma baktı. Yara zaten iyileşmeye başlamıştı, ama yine de bir mesaj vermişti.

Dönüşüm yapamıyor olabilirdim, ama savunmasız değildim.

"Sevimli." Alaycı bir şekilde güldü ve gömleğinin altından tutup başının üzerinden çıkardı. "Zaten bu da başıma bela olmaya başlamıştı."

"İlk kan benim," diye homurdandım ve hançerimi kınına koydum.

"Ama sonuncu değil," diye bağırdı Gilen bana doğru koşarken.

Birbirimize darbeler yağdırdık, ikimiz de üstünlük sağlayamadık. Dirseği dudağıma isabet etti ve dudağımı ikiye ayırdı, ben de kalın, sıcak, tanıdık demir tadı olan kanı donmuş zemine tükürdüm.

Döndüm ve kendi saldırımla karşılık verdim, hızlı diz darbeleri ve gövdesine tekmelerle avantaj elde ettim, hayati iç organlarını zedeledim. Gilen'in sağ kroşesi gözüme isabet etti ve ben onun yumruğunun momentumuyla geriye doğru yuvarlanmayı başardım. Aklımı başıma toplamak ve bir sonraki hamlemi belirlemek için aramızda mesafe koymam gerekiyordu.

Çabalarımın rağmen, kavga Gilen'in lehine döndü.

Topuğuyla dizimin yan tarafına bir tekme attı ve beni yere düşürdü. Çılgınca, acı içinde nefes almaya çalışırken, bir sonraki saldırısına karşı kendimi savunmak için uyluğumdaki hançere uzandım. Gilen bana doğru atıldı, ama tam zamanında bıçağımla avucumun içine alıp göğsüne sapladım ve onu geriye sendelettim.

Şu an için ölümden kurtulmayı başardım.

İnleyerek ayağa kalktım. Dizim dengesizdi, ama yine de ağırlığımanın çoğunu taşıyabiliyordu.

Alacakaranlık açıklığa çöktü, çevredeki ağaçlara ve canlı ormana sessiz bir gölge düşürdü. Ağaç sınırına yakın bir yerde toplanmış, mücadelemizi izleyen sürü üyelerine göz gezdirdim.

"Şimdiden pes mi ediyorsun?" diye alay etti Gilen, etrafımda dönerek.

Bana doğru yürürken sol tarafını kullanarak hafifçe topalladığını fark ettim.

"Bunun neresi eğlenceli?" diye cevap verdim, sol gözüm şişmeye başlarken.

şişme

ye "Yeter, Skylar," dedi Gilen. "Eğer boyun eğmezsen..."

başla "As/a boyun eğmeyeceğim," diye homurdandım, gücüm
dı. artarken.

Toplanan şekil değiştirenler sessizleşti ve konuşmamızı dinledi.

"Ben bu sürünün alfa'sı Emery Cathal'ın kızıyım. Cathal kanı damarlarımda akıyor, tanrılar tarafından şekil değiştirenler olarak seçilen ilk atalarımın büyüleriyle birlikte."

Eğitim sahası sessiz fısıltılarla doldu.

"Kırılmayı reddediyorum. Ve *as/a* boyun eğmeyeceğim."

Gilen'in gözleri sertleşti. "Unutma, beni buna sen zorladın."

"Gel bakalım, Gilen!" diye bağırdım, ayağa kalkarak. "Bana ne yaparsan yap."

"Biliyorum," diye cevapladı. "Kısa bir süre önce seni herkesten daha iyi tanıdığımı unutuyorsun. İçinde yanan ateşi biliyorum."

İkimiz de dairesel hareketlerle dolaşıyorduk, birbirimizden gözlerimizi hiç ayırmadan.

"Senin ateşini dizginlemek yerine söndürmek zorunda kalacağımı bilmiyordum."

Ona kükredim. "Sorun da bu, Gilen. Benim ateşim *as/a* hapsedilmek için yaratılmamıştı!"

Rhea ve Shaw'un durduğu yere cesaretle bir bakış attım. Rhea bana kendini beğenmiş bir gülümseme attı, Shaw ise savaşımaya devam etmem için başını salladı.

"Ha!" Gilen güldü, omuzlarını silkerken yeşil bir parıltı cildinde dans etti. "O zaman, elbette, seni özgür bırakalım."

Gilen'den yayılan güç, hatırladığımdan daha güçlüydü. Alfa olarak geçirdiği kısa sürede, büyüünü tam olarak geliştirmiş ve babası Alistar'ın ulaşabileceğinin çok ötesine geçmişti. Göz açıp kapayıncaya kadar, roc'a dönüştü.

"Tanrılar aşkına," diye haykırdım, boğazım düğümlenerek. "Hatırladığımdan daha büyük."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

Devasa roc'un altın rengi gözleri öfkeyle parlıyordu.

Gilen o kadar hızlı hareket etti ki, sağa atlayıp ağaçların kenarında dengeli bir çömelme pozisyonuna geçerek, ikiye bölünmekten kıl payı kurtuldum. Dizim büküldü, ama dişlerimi sıkıp acıyı görmezden geldim ve dizimin bir parça kalmasını istedim.

Kahretsin, yayımı nereye bıraktım?

Silahımı bulmak için döndüm, ama onu bulamadan Gilen saldırdı. Bir başka saldırıyı atlattığımda, ölümcül, keskin gagası boynumun birkaç santim yukarısında çatırdadı. İçimdeki hayvan uyandıkça nabzım hızlandı, Gilen'in gücünün derinliğini hissederek onun iradesine karşı koymaya çalıştım.

"Boyun eğ!" diye bağırdı Gilen.

Emri, deniz kayalıklarına çarpan dev dalgalar gibi beni vurdu. Sadece bu gücün etkisiyle, çevrede bulunan diğer şekil değiştirenler diz çöküp başlarını eğerek boyun eğen bir duruş sergilediler.

Beni boyun eğmeye zorlamaya çalışıyordu, ama bu asla

Ayaklarımın ucunda dönerek, ormanın güvenli bölgesine doğru koşarak, eğitim alanının doğu kısmındaki kalın çalıların olduğu yere doğru yöneldim.

Başım önde bitki örtüsünün içine daldım, yüksek ağaçlar başımın üstünde bir koruma tabakası oluşturunuyordu, Gilen'in

gücünü kendi lehime kullandım.

Onun roc kuşunun hayal kırıklığına uğramış şarkısının, beni çevreleyen eğretili otları ve çalılarının arasında yankılandığını duydum. Kalın kavak ağaçları, onun pençeleriyle beni yakalamasını engelliyordu. Ağaçların arasına sığamayacak kadar büyüktü. Çalılıkların arasında koşuşturarak, avından bir saniye uzaklaşıp eğitim sahasındaki yayımı bulmaya çalıştım.

Onu çıkarmak iyi bir fikir olduğunu düşünerek kendimi lanet olası bir aptal durumuna düşürdüm.

Düşük bir titreşim duyularımı sarmaya başladı. Davulların melodisi... Hayır, düzeltme, başımın üstünde yankılanan devasa kanatların çarpmasıydı.

Gilen'i aramak için gökyüzüne baktım. Kanat çırpışlarının gürültüsü beni fiziksel olarak şaşırttı, altın tüylerin her güçlü çırpışında çevredeki yapraklar onun varlığıyla eğiliyordu.

Sakin kalmaya çalışırken boğazım düğümlendi. Bir metre uzunluğundaki pençelerin tehlikeli bir şekilde keskinleştiğini hayal etmek *hiç* yardımcı *olmadı*. Yanıma bağladığım kılıç veya hançerden daha ölümcül bir silah.

Başımın üzerindeki sağlam dallar koruyucu bir bariyer oluşturuyordu, ama onun bir açıklık bulmasının çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Bir plan yapmam için saniyeler, belki dakikalar vardı.

Yayımı bulmam gerekiyordu.

"Nerede... Ah-ha!" diye bağırdım, açıklıkta ödülümü buldum. "Orada..."

Zamanım düşündüğümünden daha kısaydı.

Gilen, serbest düşüşteki hızını ve zırhlı tüylerinin gücünü kullanarak geçmeyi başardı. Dalların çatlama sesi, ağaç tepelerinden hızla geçen devasa bir roc'un vücudunu takip etti.

Köşeye sıkışmıştım.

Neyse ki, boyumdan daha geniş çaplı iki güçlü kavak ağacı aramızda duruyordu. Gilen başını bariyerin arasından uzatıp bana bağırdı. Çalılıklardan sürünmeye başladığımda gagası topuklarımı ısırdı.

"Tanrım," diye inleyerek küfrettim. "Şeytan kulübü olmasın."

Sadece gövdeleri değil, büyük palmiye yaprakları da zehirli, tahriş edici dikenlerle kaplıydı. Yine de ilerlemeye devam ettim,

kuzey ucuna sürünerek ilerledim.

Gilen'in arkamdaki ağaçları parçaladığını duyabiliyordum. Roc formunda gökyüzünde ölümcül ve zarifti, ama burada, karada ve sık çalılardan arasında dezavantajlı durumdaydı.

Açıklık görünmeye başlayınca, hızla ilerledim. Açıkta kalan cildim dikenlerden dolayı tahriş olmuştu, ama neyse ki inatçılığım hızımı kesmesine izin vermedi.

Arkamda bir büyü patlaması oldu. Omzuma baktığımda, ağaçların arasında gömülü olan roc'un altın tüylerini artık göremiyordum.

Kahretsin, Gilen insan formuna geri dönmüştü.

Acil bir durumda, son çalıları aşarak açık alana çıktım. Dengemi yeniden kazanmaya çalışırken öne doğru takla attım. Kendimi toparlayarak, uzun çimlerin arasında yatan yayımı ve ok kılıfımı buldum.

"Skylar!" Shaw'un uyarıcı sesi duyuldu.

Gilen hemen arkamdaydı, ormanı geçtikten sonra tekrar roc formuna dönüştü. Ayağa kalktım, botlarım toprağa saplanırken hayatım için koşmaya başladım.

Gilen ne kadar hızlı dönüşebiliyordu?

Bu soruyu uzun süre düşünmeme gerek kalmadı çünkü bir sonraki adımında, onun bir kez daha dönüşürken arkamda bir büyü dalgası hissettim.

Tanrılar adına, o çok güçlüydü. Alfa olmak için hayatım pahasına kaçmasaydım, iki formu arasında geçiş yapma hızına hayranlıkla bakmak için dururdum. Gilen'in büyüğü üzerindeki kontrolü etkileyiciydi, ama benimki de öyle.

Gümüş yayımdan sadece üç adım uzaktaydım, bu savaşı kazanmak için kullanabileceğimi bildiğim silahtan üç adım uzaktaydım. Üç adım uzaktaydım...

Devasa bir gölge ay ışığını engelledi, sanki bir şey uzanıp gökyüzünden parlak idolu çekip almış gibiydi. Altın kanatların derin vuruşları tarlada yankılandı, kulaklarımda yukarıdan gelen gök gürültüsü gibi çınlayarak dünyanın geri kalanını bastırdı.

Çok yakındım.

Öne eğilerek, elimi uzatıp parmaklarımı yay ve ok kılıfına doladım. Elim yerine kayarak bu savaşta kurtuluşumu saran anda, başka bir şey de ödülünü buldu.

Gilen'in pençeleri belimi kavradığında nefesim kesildi. Keskin pençeleri beni mengene gibi sıkıştırırken, beni de peşinden sürükleyerek gökyüzüne doğru fırladı. Sıkıca tutuşunun baskısı göğsüme batarken, yer uzaklaşıp yayım ve ok kılıfım uzattığım elimde sallanmaya başladı.

Gilen gökyüzüne yükselirken, okların ok kılıfından düşüp aşağıdaki toprağa sıçradığını dehşetle izledim.

"Hayır!" diye bağırdım, Gilen'in pençeleri göğsüme batmaya çalışırken.

göğsümü delmeye çalışırken, "Hayır!" diye bağırdım

Gilen protesto ederek ciyakladı, başını aşağı eğerek havada asılı kaldı.

araştırmak için. Bir elimle yayımı sıkıca tutarken, diğer elimle hançere uzandım.

Çocukluk arkadaşımın bal rengi bakışları bana yabancı geliyordu. Gözlerinden, bu kavgada tereddüt etmeyeceğini anlayabiliyordum. Beni öldürmeye hazır ve istekliydi. Bunu anlayarak kendimi hazırladım ve doğru bir vuruş yaptım, bıçağım çok iyi tanıdığımı sandığım altın rengi bakışların derinliklerine saplandı.

Gilen acı içinde kükredi. Yüksek tizli çığlık kulak zarlarımı parçaladı ve ben... Tanrım, düşüyordum.

"Ahhh!" diye bağırdım, açık gökyüzünde serbest düşüş yaparken. Tanrılar, keşke Daxton'ın ışınlanma büyüüne sahip olsaydım.

Bu çok acıtacaktı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Skylar Cathal

Panik içinde silahlarımı düşürdüm ve kanopiden düşerken düşüşümü yavaşlatmaya çalıştım.

Dallara uzandım ama düşüşümü yavaşlatacak kadar sıkı tutunamadım. Kalın bir dal göğsüme çarptı ve düşüşümü yavaşlatmak için ona tutunabildim. Yine de ağaç tepelerinden yuvarlandım ve orman zeminine sert bir çarpma sesiyle düştüm.

Bir an yere uzandım ve yaralarımı kontrol ederken inledim. Neyse ki, Aegis'in zırhı *yine* ölümden kurtardı beni. Sırt üstü yuvarlanarak gökyüzünde altın tüylerin izini aradım.

Hiçbir şey yoktu.

Tanrılara şükür, kendime bir dakika kazanmış olabilirdim.

Oturup, yanımdaki büyük bir ağacın gövdesinin yanında yayımı ve hançerimi buldum. Yaralanmamış dizimi kullanarak orman zemininde sürünerek ilerledim ve tanrılar şükürler olsun ki, yayım tertemiz görünüyordu.

"Şanslı bir fırsat," diye mırıldandım. "Şimdi bir ok bulmalıyız."

Gilen beni ilk yakaladığında muhtemelen açıklığa düştüklerini biliyordum, bu yüzden eğitim alanına sürünerek gittim, gözlerimle etrafı tararken kulakları sağır eden bir çığlık yankılandı.

Kahretsin. Zamanım kalmamıştı.

Yaralarımın acısını görmezden gelerek kendimi hareket etmeye zorladım. Acıya dayanmaya alışkındım. Avcıların işkencesinden sonra, bu yaralar çocuk oyuncağıydı.

Açıklığa girdiğimde her taraftan fısıltılar ve nefes kesen sesler yükseldi, ama benim odak noktam oklarıma ulaşmaktı. Uzun otların arasında ödülümü gördüğümde nefesim hızlandı. Açıklıkta tek başına duran bir ok vardı ve bunun benim şansım olduğunu biliyordum.

İleriye doğru koşarken, kollarımı ve bacaklarımı mümkün olduğundan daha fazla hareket ettirdim. Kendimi zorlayarak attığım her adımda kanatların çarpıcı yankısı gittikçe daha da yüksek oluyordu. Gilen yaklaşıyordu, bu mücadeleyi bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için son darbeye hazırdı.

Ama ben de öyleydim.

Sol elimle yayımı hazırladım. Tutuşum sağlam ama rahattı, Daxton ve Gunnar ile mükemmelleştirdiğim kör dönüş atışını yapmaya hazırlanıyordum.

Okun tüyleri parmaklarımın üzerinde iz bıraktı. Okun sapını tutup topraktan çıkardığımda tüyler avucumu okşadı. Oku yayımın ipi üzerine yerleştirdim, derin bir nefes aldım, sol kolumu sabitleyip diğer kolumla yay ipini geri çekerken ciğerlerimi acı verecek kadar doldurdum.

"Üzgünüm, Gilen," diye fısıldadım, dönerek okumu sakın ve düzgün bir nefesle bıraktım.

Okun havada süzülüp roc'un omzuna saplandığını izledim. Gilen'in acı çığlığı, tüm Solace'ın duyabileceği kadar yüksek sesle yankılandı.

Bu sıradan bir ok olsaydı, ok onun zırhlı tüylerini delip geçemezdi. Ancak bu, demir uçlu bir okti. Daxton'ı vurup neredeyse öldürdüğüm gece bana verdiği silahın aynısıydı.

Roc, başımın üstünden kıl payı kaçarken çığlık attı, yuvarlanarak arkamdaki çim alana düştü. Gilen insan formuna dönüştü, omzundan çıkan okla kanlar içinde ve yaralıydı.

"Demir!" Gilen toprağa küfretti. "Bana demir okla vurdun lan!"

Ağzımı sıkıca kapattım, alnımdan ter damlıyordu.

Gilen titriyordu ama ayağa kalkmayı başardı. Vücudu hırpalanmış ve morarmıştı, demir kaslarını seğirterek büyüsunü zayıflatıyordu.

"Uzakta olduğun süre boyunca nişan alma yeteneğın zayıflamış galiba," diye tükürdü Gilen. "Iskaladın."

"Öyle mi?" diye sordum, karanlık bir kahkaha atarak. "Ben *asla* ıskalamam Gilen, bunu biliyorsun."

Çıplak ve kanlar içinde, tarlada durmuş, okun sapını kırıp çıkarmak için uzanıyordu. Ben onu hançerimle vurduğumda sağ gözü gitmişti, ama yine de bana sarsılmaz bir kararlılık ve savaşıma azmiyle bakıyordu.

Gilen'in bir alfa olduğu inkar edilemezdi, ama bu beni alt etmek için yeterli değildi.

"Bunu bitirelim," diye bağırdı Gilen, bana doğru koşarken, her adımda aramızdaki mesafe azalırken, alfa'nın hançerini yerden aldı.

O, gözleri alev alev yanarak, hançeri çekip beni olduğum yerde öldürmeye hazır bir şekilde bana doğru öfkeyle koşarken, ben tamamen hareketsiz kaldım.

Gilen'in bakışlarıyla gözlerim buluştu, sihrim canlanarak, her şeyi yakıp kül etmeye hazır, orman yangını gibi öfkeyle yükseldi. Babamın mirasını devralmaya ve gerçek gücümü ortaya çıkarmaya hazırdım.

"Dur, Gilen!" diye bağırdım, büyüüm her kelimemle patlayarak yayıldı.

Anında, kayarak durdu. Tek kalan gözü, büyüümün gücüne şaşkınlıkla parladı. Göğsü hızlı bir şekilde inip kalkarken, etrafta bulunanların nefes nefese kalışları ve fısıltıları da ona eşlik ediyordu.

"Boyun eğ," dedim alçak sesle.

Hayvanımdan yayılan güç kaynağı yüzeye çıktı. Uzun zamandır sakladığım, asla ortaya çıkarmaya cesaret edemediğim büyü.

Alfa'nın gücü.

OTUZUNCU BÖLÜM

Skylar Cathal

"Boyun eğ!" diye bağırdım ve ona yaklaştım. Gücüm, göz kamaştırıcı bir gün doğumunun ihtişamıyla parladı. "Bana boyun eğeceksin, Gilen Warrick."

Bir an için bunun işe yaramayacağından ve bu görevi tamamlamak için Gilen'i öldürmek zorunda kalacağımdan korktum. Ama sonra... bakışları düştü. Omuzları gevşedi ve hayvanının büyüğü dağılmaya başladı.

"Diz çök," emrettim. Gilen emrimi yerine getirdi.

Gilen ve tarlada etrafımızı saran tüm şekil değiştirenler.

Çocukluk arkadaşşıma dikkatlice yaklaştım ve ne olacağını bekledim. Korkudan değil, kalbimi delen kederden dolayı zorlukla yutkundum. Gilen'e bunu yapmaktan hiç zevk almadım. Onu asla böyle incitmek istemedim.

"Gilen," diye fısıldadım.

Gözlerime bakmayı reddetti, bakışlarını yere dikti, utanç denizinde boğuluyordu.

"Gilen?" diye tekrar söyledim.

"Alfa'mız benden ne istiyor?" diye sordu, hançeri ayaklarıma fırlatarak, sesi kırılmış gibiydi. "Öldür beni ve bu işi bitir. Gereğinden fazla uzatma."

Bu düşünce midemi bulandırdı... Gilen'i öldürebilirdim. Herhangi bir meydan okumada galip gelen bunu yapardı. Tanrılar aşkına, o beni öldürürdü.

roller tersine döndü.

Ama ben ne olacağını biliyordum.

İnsanlarla başka bir savaşın eşiğindeydik. Savaşlar ve kan dökülme ihtimali kapımızda bekliyordu. Sırf kinimden ya da saçma sapan politik nedenlerden dolayı en güçlü savaşçılarımızdan birini ortadan kaldırmayı haklı çıkaramazdım.

Bunu insan doğamın müdahalesine bağlayabilirsiniz, ama Gilen'i hayatta tutmanın değerini görüyordum. Ve alfa olarak, kendi kurallarımı koyabilirdim.

Hançeri görmezden gelerek, aramızdaki mesafeyi aştım ve iyileştirme büyümü çağırdım. Avucumu nazikçe gözüne koyduktan sonra omzundaki yarayı aradım. Gücüm kırılan yeri aradı ve düzeltebildiği kadarını düzeltti. Elimi yüzünden çekip geri çekildim ve ona yer açtım.

Gilen parmaklarını kaldırıp yarasını yokladı. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, göğsü hızla inip kalktı, donmuş çimlerin üzerinde diz çökmüş, hayranlıkla bana bakarken, kafasında bir sürü soru dolaşıyordu.

İyileştirme büyümün sınırları vardı, ama onun görme yetisini geri kazanmasını sağlayabildim. Ancak gözü, diğerine kıyasla sonsuza kadar renk değişikliği taşıyacaktı. İrisinde artık daha açık bir süt rengi tonu vardı.

"Neden?" diye sordu Gilen.

"Savaşın eşiğindeyken en güçlü savaşçılarımızdan birinin hayatını sonlandırmayacağım," dedim, onun beni dinlemesini dileyerek. "Sana ihtiyacımız var, Gilen."

"Seni öldürürdüm, Skylar."

"Oh, inan bana, biliyorum. Kesinlikle denedin." Ona göz kırptım ve yarı gülümsedim. "Sürümüzün geleceğini düşünüyorum, Gilen. Halkımızı ve topraklarımızı savunmak için güçlü savaşçılara ihtiyacımız var."

Onun mantığına hitap etmek için elimden geleni yapıyordum, gururunun beni bir kez daha zor durumda bırakmamasını umuyordum.

"Gilen!" Alistar'ın sesi, kalabalık eski alfa'nın geçmesi için yol açarken yankılandı.

"Baba..." diye boğuk bir sesle konuştu, dudağını ısırarak utançla yere baktı.

Alistar Gilen'in yanına koştu, çimlerin üzerine diz çöktü, omuzlarına bir pelerin attı ve oğlunu sıkıca kucakladı.

Gilen babasına sıkıca sarıldı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok zgnm." Alistar geri çekildi ve içini çekti. "Hayır, uğratmadın!" diye bağırdı.

İkisi başlarını birbirine eğdiler, kaşları birbirine değdi, omuzları gevşedi, çekincelerinin ağırlığına boyun eğdiler ve acılarını kabul ettiler.

"Bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için çok zgnm, evlat. Ama... şimdi buradayım."

"Ben... ben kaybettim. Skylar..." diye başladı Gilen.

"Skylar sonunda babasının mirasını kabul ediyor," dedi Alistar, oğlunu kucaklayarak, sakın bir ses tonuyla. "Emery, ben bu role girmeden önce alfa idi. Ve ben biliyordum," dedi Alistar, bana bakarak. "Onun varisinin sonunda onun yerini alacağını biliyordum."

Duyduklarıma gerçekten şaşırarak geri adım attım. "Biliyordun." Bunu bir soru olarak sormadım.

Alistar başını salladı, yüzündeki kırışıklıklar derinleşti. "İlk başta, gücünün artmasının Gilen ile eş olacağın anlamına geldiğini düşündüm, ama..." Durdu, ayağa kalkarak bakışlarımla karşılaştı. "Bu, benim hayal ettiğimden çok daha öteye gitti. Ve bugün burada, senin zaferini inkar edecek tek bir kişi bile yok."

Alistar döndü ve oğluna, yenilgisine rağmen gurur dolu sevgi dolu bir bakışla başını salladı, sonra bana döndü.

"Emirlerimi istediğin zaman görmezden gelebileceğini öğrendiğimde, bu senin gerçek gücünün açık bir işaretiydi. Sen asla takip etmek için yaratılmamışsın. Sen, Skylar, liderlik etmek için yaratılmışsın. Alfa'mız olarak."

O biliyordu.

"Evet, biliyordum." Alistar, şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırmamı izleyerek güldü. "Srmzn gücü alfa'da yatıyor. Sana bu hakkı reddetmek, savunduğumuz her şeye aykırı olur. Senin gücün *bizim* gücümüz olur ve tersi de geçerlidir. Bu yüzden en gcl şekil değiştiren bu unvanı taşır. Bu, sadece alfa'nın üstlenebileceği bir sorumluluktur."

İnanamıyordum. Alistar bunca zamandır emirlerini görmezden gelebileceğimi biliyordu. Bu farkındalık beni sarsmıştı.

Onun alfa olarak sahip olduğu anlayış ve şefkat derinliğini hafife almıştım. Beni bir tehdit olarak görmüyordu. Bunca yıldır... beni Solace sürüsünün gelecekteki alfa'sı olarak görüyordu. Bir yanım, tüm bunları Gilen'e anlatmasını diledi, ama bir yanım da neden anlatmadığını anladı.

Xander Gilen'in yanına koştuğunda etrafımda şaşkınlık sesleri yankılandı. Gilen ona bakmayı reddetti, ama Xander olduğu yerde kalarak sessizce ona destek verdi. Gilen alfa iken aralarında kurulan bağın, bilinçaltında hala onları birbirine bağladığı açıktı.

Xander sonra bana dönüp baktı. "Hayvanımın sana çekildiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Senin gücünün, büyüklerimizin saçma sapan politikalarını aştığını?"

"Evet," diye cevapladım, şampiyon olarak işaretlenmeden önceki buluşmamızı hatırlayarak.

"Her şey mantıklı. Ayım bir alfa'yı takip ediyordu. Henüz kendini göstermeye hazır olmasa bile," dedi Xander, bana bakarak.

"Aynı çağrıyı hissettiğimi hatırlıyorum," dedi Shaw, diğerleri de hemen arkasında, yanıma yaklaşıarak. "Çayırdaki, sen dönüşmediğinde, benim hayvanım senin liderliğini takip etti."

Shaw'a baktım ve bir şeylerin yerine oturduğunu hissettim. Kilidin açılması gibi, sonunda özgür kalmış gibi.

"Seni takip ediyoruz," dedi Shaw kısa bir baş sallamayla.

"Sana söylemiştim," diye araya girdi Rhea sırtarak. "Sana daha büyük şeyler için yaratıldığını söylemiştim, Skylar. Neden benden şüphe ettin ki?"

Talon dilini şaklattı, başını salladı ve kolunu eşinin omzuna attı.

"Ne?" diye bağırdı Rhea.

"Sözlerin çok etkileyici, aşkım," diye cevapladı Talon. "Skylar Cathal," diye ayağa kalkarak sürüye seslenen Alistar, "bizim bizim alfamızdır!" diye bağırdı ve orada bulunan herkes onun peşinden gitti.

"Alfa," sürüm ağaçların köklerinde ve ormanın melodisinde yankılanan bir fısıltıyla mırıldandı. "Alfa."

Unvan daha net bir şekilde yankılandı. "Alfa!" Orman sihirle uğuldarken, sloganlar gürledi.

Tam o anda, başımızın üzerindeki bulutlar gök gürültüsü ve şimşeklerle çatladı, yağmur yağmaya başlarken gökyüzünü kapladı. Sert, ama cildimde erirken yumuşaktı. Soğuk, düşen sularla karışarak, yere düşerken damlacıkları dondurdu ve toprağı saf bir taze kar örtüsüyle kapladı.

Yeni bir başlangıç.

Sessizce eğilip alfa'nın hançerini aldım. Garip bir sessizlik beni sardı, dikkatim tamamen Valdor'un Kalbi denemelerindeki üçüncü anahtara odaklanmıştı.

Silah, ruhuma ve hayvanıma şarkı söyleyen tanıdık bir büyüyle uğuldadı. Parmaklarım kabzayı kavradığında, metalin soğuk dokunuşu *mükemmel* geldi. Sanki bu silah benim için yapılmış gibiydi.

Hançeri yukarı kaldırdım, gökyüzüne doğru uzandım ve tanrılara zafer çiğliği attım.

Sürüm bana katıldı, hayvan şekillerine dönüştü, geceyi kükreyen şarkılar ve seslerle doldurdu. Gözlerimi kapattım. Kar taneleri yanaklarıma düşerken eridi, ruhumu arındırdı ve beni yeni rolümde karşıladı. Büyü cildime damladı ve gücün ipliklerinin uzandığını ve beni Solace sürüsünün her bir üyesine bağladığını, onları bana ve beni onlara bağladığını hissettim.

Gücüm dalgalanıyor, büyüyordu.

Kılıcımı kolumda uzatmış halde hareketsiz kaldım ve bu ruhsal sınavın zaferimin sadece bir parçası olduğunu fark ettim. Kim olduğumun gerçeğini keşfetmem gerekiyordu. Kim olmam gerektiğinin gerçeğini.

Kolumu indirdim ve atalarımın taşıdığı —babamın taşıdığı silahı hayranlıkla seyrettim. Kaderin beni buraya getirdiği için onur duydum. Bu görevi üstlenecek kadar güçlü olduğum için onur duydum.

"Halkım," liderleri olarak ilk kez konuştum, "bu hançerle üçüncü sınavı tamamladım, ama şimdi... gitmeliyim."

"Ne?" diye bağırdı bir ses.

"Savaşın eşiğindeyiz!" diye haykırdı bir başkası.

"Alfamızı ihtiyacımız var!"

"Sakin olun," dedim zihinlerinde. "Sizi yönlendirecek bir lider olmadan asla ayrılmam. Ama İç Krallığa dönmeliyim. Dönmezsem, solgunluk evimizi mahvedecek ve hepimizi yok edecek."

Bekledim, sürümün tepkilerini değerlendirmeye çalıştım, onların korkularını hafifletmenin daha iyi bir yolu olmasını diledim.

Bu yüzden Gilen'i öldürmedim. Bu yüzden Alistar ve Xander'ın desteğini çok değer verdim. Eğer ayrılmak zorunda kalırsam, sürümüze en iyisini sunmam gerektiğini biliyordum.

Shaw'a döndüm. "Koşmaya ne dersin?" diye sordum. "Koşmak mı?" Neera onun yanında sordu.

Ama Shaw... Ah, Shaw. O benim planımı çok iyi biliyordu. "Hazır mısın?" diye sordu Shaw.

"Başka seçeneğim yok," dedim, kendimi hazırlayarak.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Neera, yoluma çıkarak. "Yaralandın, Sky."

"İyileşeceğim," dedim. "Ayrıca, alfa olarak bu yeni işin bazı avantajları var. Artık herkesle bağlantılıyım ve bu, iyileşme yeteneklerimi artırıyor gibi görünüyor." Neyse ki iyileşmeye başlayan bacağımı kaldırıp dizimi büktüm. "Gördün mü?" dedim gülümseyerek. "Gözümdeki şişlik de indi. Sanki hiç olmamış gibi."

Neera, onu sakinleştirme girişimimden ikna olmamış bir şekilde dudaklarını büzdü.

"Magnus'u bulacağım," dedim.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Göz bebeklerinin açık yeşil rengi, çilli yüzünden uzak tutmaya çalıştığı gözyaşlarının izleriyle parılıyordu. "Geliyorum."

"İyi," dedim ve sırt çantama döndüm. "Magnus'u bulacağım. Ve onu geri getireceğim."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

Amcamı nerede bulacağımı tam olarak biliyordum.

Ay ışığının rehberliğinde, Solace'ın eteklerinde kıvrılan boş nehir kıyısı boyunca koştuk. Halkımız için bir yaşam kaynağı olan nehir, sürümüzün topraklarına yayılmış, burayı evi olarak gören yemyeşil ormanı ve sayısız vahşi hayvanı besliyordu. Bu manzara bizi her zaman şükranla dolduruyordu; hayatın sürekli akışını, değişimi hatırlatıyordu.

Shaw pantere dönüştü ve benim yanımda koşarken, Rhea ve Talon da grubumuzun arkasında kurtlar olarak bize katıldı. Benimle birlikte iki ayak üzerinde kalan Neera, hayvanından aldığı zarif çeviklikle adımlarımı takip etti. Neera'nın dönüşmemesine minnettardım, çünkü Magnus ve Julia'nın ilk tanıştıkları yere, şelaleye yaptığımız yolculukta bana iki ayaklı bir yol arkadaşı olmuştu.

Bölgemizde birçok şelale vardı, ama bu şelale ailemiz için özel bir anıya sahipti. Her yıl yıldönümlerinde, tanıştıkları yere geri dönerlerdi — Neera ve ben de küçükken onlarla birlikte giderdik.

Magnus kaybolmuştu ama gitmemişti.

Yürüyüşümüz sırasında, yeni yağan kar yere düşer düşmez eridi ve ağaçlar yeşil bir bulanıklık içinde hızla geçip giderken zihnimin derinliklerinde garip bir çekiş hissettim. Sanki duyularımın arkasında bir çizik gibiydi — bir şey dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

"*Bir sonraki dönüşte dinlenmeliyiz.*" Tanıdık bir ses kafamın içinde yankılandı.

Neera arkama çarpmadan hemen önce kayarak durdum ve ikimiz donmuş zemine yuvarlandık.

"Ah!" Neera, omzuna asılı giysi çantasını düzeltirken kolunu ovuşturarak inledi. "Tanrı aşkına, bunu neden yaptın Sky?"

"Hey, bana çarpan sensin," diye homurdandım. "Sence ben nasıl hissediyorum?"

"Eşinin kim olduğunu gördüm, Skylar," diye homurdandı. "İnan bana, sen iyisin."

"Bu... *cesurca* bir hareket," diye mırıldandım, gözlerimi ona dikerek.

Talon ve Rhea, Shaw dev pençeleriyle toprağı kavrayıp patikada dönünce bize çarpmaktan kaçındılar.

"Neden durdun, Sky?" Neera inleyerek yanına döndü.

Kuzenimin sorusunu kasıtlı olarak görmezden gelmedim, ama dikkatim başka yerdeydi. Gözlerim Shaw'a kilitlenmişti çünkü... çünkü...

Az önce zihnimde onun sesini mi duydum?

"Shaw?" diye yüksek sesle sordum, Neera'yı üzerimden itip ayağa kalktım
ayağa kalktım.

Kedi gibi başını eğdi, ileri doğru adım attı, ela gözleri yaramazlık dolu bir parıltıyla parlıyordu. Her şeyi bilen tavırları, hayvanına da mükemmel bir şekilde yansımıştı. Panterinin gece yarısı siyahı kürkü, canlı bir gölge gibi çevredeki geceyle kusursuz bir uyum içindeydi.

"Sen miydin!" diye haykırdım, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. "Seni duydum... burada," dedim, şakağımı hafifçe vurarak.

Shaw'un kuyruğu arkasında seğirdi ve göğsünden düşük bir mırıldanma sesi çıktı. Güçlü bacaklarıyla öne doğru adım attı ve başını göğsüme doğru eğdi. Ben onun kulağını kaşırken, siyah kadife burnu bana sürtündü.

"Ne oldu...?" Neera sözünü yarım bıraktı. "Oh. *Onu* duydun mu?"

Talon ve Rhea'nın havlamaları ve inlemeleri solumuzdaki nehir kıyısından yankılandı. Nefesleri, ağızlarının etrafında hafif bir sis olarak dondu.

. Shaw başını kaldırıp onlara baktı, gözlerini kısarak kulaklarını oynattı ve uzun kuyruğunu yana doğru salladı.

"Kıskanıyorlar," dedi Shaw. "Ne?"

diye sordum. "Neden?"

"Çünkü onlara cevap vermiyorsun." Shaw'un eğlenceli kahkahası zihinsel bağlantımız aracılığıyla titreşti.

Rhea ve Talon'a döndüm. "Üzgünüm. Sizi görmezden gelmiyorum. Sadece sizi duyamıyorum."

Rhea, gözlerini kısarak ve dişlerini göstererek hırladı. Bana değil, Shaw'a doğru.

"Hey, Rhea. Bu yakışsınız. Kes şunu," dedim. Hemen homurtusunu bastırdı.

Geri adım attım, onun alfa olarak benim emirlerimi yerine getireceğini fark ettim. Bu, hızlı bir şekilde öğrenmem ve kötüye kullanmamaya veya aşmamaya dikkat etmem gereken garip bir dinamikti.

"Hayvan formundayken sürünle daha güçlü bir bağın oluyor," dedi Shaw. *"Dönüştüğümde, seninle olan bağımın güçlendiğini hissettim. Sanki kapının diğer tarafında duruyormuşsun gibi. Ben de kapıyı çaldım."*

"Kapıyı çaldın mı?" Kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı kavuşturdum. "Gerçekten mi? Aklına gelen en iyi benzetme bu mu?"

"Bu en temel şey," diye cevapladı Shaw hafif bir hırıltıyla ve dişlerini göstererek. *"Burnu olmayan birine bir şeyin kokusunu tarif etmeye çalış ve bunun ne kadar kolay olduğunu söyle bana."*

"Ben..." Kahretsin, haklıydı. Henüz dönüşmemiştim. Hayvan formundayken bu telepatik bağlantıya aşına değildim.

Shaw, donmuş zemine yanıma otururken koluma hafifçe dokundu, bıyıklarında hafif bir sırtış belirdi. Omuzu başımın yanına yaslandı.

"Benim gibi, Solace'tan ayrıldığımızdan beri vuruyorlar."

"Öyle mi?" diye sordum, başımı Rhea ve Talon'un yönüne doğru eğerek.

Shaw başını salladı.

"Onlara zihninle ulaşmayı dene," diye önerdi Neera. "Alfa hepimizle bağlantılıdır. Herkesle iletişim kurabilmelisin

herkesle iletişim kurabilirsin."

"Tamam." Diye iç geçirdim, elimi saçlarımın arasından geçirdim. Ağzım yana doğru kıvrıldı.

"Babamızı bulduğumuzda bu yardımcı olacak," diye ekledi Neera. "Ona ulaşır konuşabileceksin."

Dalgın dalgın boynumu ovuşturdum, dudağımı ısırıp onaylayarak başımı salladım. Magnus'a ulaşır onu geri getirebileceğimi biliyordum, ama bunu tam olarak *nasıl* yapacağımı düşünmeye vaktim olmamıştı. Bu, anahtar olabilir.

"Tamam," dedim. "Rhea, Talon, buraya gelin lütfen."

Büyük gece yarısı ve altın kahverengi kurtlar nehir kıyısından koşarak bize katıldı. Bakışları benimkilerle buluştu ve aramızdaki mesafeye bir güç dalgası yayıldı, Gilen'e karşı kazandığım mücadeleden önce bile kurulmuş olan bir bağı yeniden kurdu.

Önce Rhea'ya ulaşmaya karar verdim. Onun mavi gözleri eşinin bakışlarından daha koyuydu, bu da ona vahşi, bazen de sınır tanımayan kişiliğini yansıtan gizemli bir hava katıyordu.

Shaw, bunun kapının diğer tarafında olmak gibi bir şey olduğunu söyledi. Ben de dinledim ve zihnimin derinliklerinde bir çekim hissetmeyi bekledim.

Gözlerimi kapatıp, başka birinin varlığının en ufak bir fısıltısını aradım. Ormanın melodisi ve nehrin düzenli akışı beni transa geçirdi. Vahşi doğanın şarkısının beni çağırdığını hissettim ve sonra... çok hafifçe, aynı çekimi hissettim. Dikkatimin tanıdık çekimi bu duyguya kaydı ve bu yabancı duyguya ne kadar odaklanırsam, o kadar yüksek sesli hale geldi.

Bir kapı hayal ederek uzandım ve onu açtım.

"*Nihayet!*" Rhea'nın sesi kafamın içinde yankılandı. "Ve Rhea resmen geldi." Güldüm.

"*Bak,*" diye başladı Rhea, "*Sen benim en iyi arkadaşımsın ve alfam, ve seni dünyanın sonuna kadar takip edeceğim. Ama... asla fikrimi söylemekten veya sana gerçeği söylemekten çekinmeyeceğim.*"

Kızıl kurtun kuyruğu heyecanla çılgınca sallanıyordu. Rhea'nın dürüstlüğü beni rahatlatmıştı.

"*Şimdi, Talon'u dinle,*" dedi Rhea. "*Ne kadar çok yaparsan o kadar kolaylaşır. Hepimiz dönüşürken böyle olmuştu. Ama...*"

"Ama Skylar bizim alfamız olduğu için, bunu yapmak için hayvan formuna girmesine gerek yok," diye araya girdi Shaw.

Rhea ona havladı ve hırladı. *"Ona geliyordum! Tanrılar aşkına, Shaw. Başkaları da iyi fikirler üretebilir, biliyorsun."*

Shaw yüksek sesle bir şey söylemedi, ama zihninde esprili bir cevap oluşturduğunu ve bunu şimdilik kendine saklamayı tercih ettiğini anlayabiliyordum.

Talon, Rhea'nın dikkatini çekmek için sızlanarak kulağını ısırdı. Rhea hırladı ama sevgiyle dönüp eşine burnunu sürttü.

"Tamam," dedim, avuçlarımı kaldırarak Rhea ve Shaw'ın arasına girdim. "Talon, sıra sende."

Zihnimi sakinleştirip onun zihnini aradım ve neyse ki Rhea haklıydı. Zihnimi onun zihnine bağlamak çok daha kolay ve hızlıydı.

"Selam Sky! Sonunda partiye katılabildiğim için mutluyum."

Talon'un sesi zihnimde neşeyle yankılandı.

"Ben de," diye gülümseyerek cevap verdim. "Bu kadar özel bir şey olduğunu bilmiyordum."

"İşe yaradı mı?" diye sordu Neera.

"Evet," diye cevapladım. "Rhea haklıydı. Ne aradığını bilersen daha kolay oluyor. Talon'la neredeyse anında bağlantı kurabildim. Ben sadece..."

"Kapıyı açtım," dedi Shaw, kuyruğunu kibirli bir şekilde sallayarak.

"Evet..." dedim, ona dönerek. "Sürünün bir üyesiyle zihinle konuşmayı başardığım her seferinde sana teşekkür etmem mi gerekiyor?"

"Hayır," diye mırıldandı. "Şimdi itiraf etmen yeterli. Bu benzetmenin kimin zekice fikri olduğunu hepimiz bileceğiz."

"Cidden, Shaw."

"Her şeyi bilen," diye alay etti Rhea, ardından kurt formunda havladı.

"Büyürken bu kadar övünmemesini öğretmedim mi sana?" Talon "Hadi ama kardeşim, bu sana yakışmıyor."

"Peki," diye mırıldandı Shaw.

"Onları duyabiliyor musun, Neera?" diye sordum.

"Hayır, insan formundayken değil, neyse ki. Bu sadece alfanın sahip olduğu bir yetenek," diye cevapladı ve nehre doğru yürüyerek eliyle bir yudum su aldı ve dudaklarına götürdü. "Ama Rhea'nın Shaw'a bir şey yüzünden zor anlar yaşattığını tahmin edebiliyorum. Ve sonra Talon onların kavga etmelerini ve sonunda birbirlerine saldırmalarını engellemeye çalışıyor."

Kendi kendime güldüm. "Keskin bir gözlem." "Deniyorum," diye cevapladı yumuşak bir gülümsemeyle.

"*Bence bu çok önemli bir beceri,*" dedi Shaw, gözleri Neera'nın her hareketini takip ederek.

"Bir sorum var," diye seslendim.

İlk olarak Rhea'nın inlemelerini duydum. "*Neden şaşırmadım acaba?*"

"Az önce Shaw'un cevabını duydun mu? Hayvan formunuzda iletişim kurduğunuzda, diğerleri de duyuyor mu? Yoksa sadece bire bir konuşma mı oluyor?" diye sordum.

"Deneyimlerime göre, aslında ikisi de biraz geçerli," diye cevapladı Neera, çenesinden su damlalarını silerek.

"*Ya doğrudan mesaj gönderebiliriz,*" dedi Talon. "*Ya da yayınlayabiliriz.*"

"*Savaş alanında, saldırılarımızı ayarlamamız, yeniden toplanmamız veya bilgi aktarmamız gerektiğinde bu yararlı bir avantajdır,*" diye ekledi Shaw.

"Anlıyorum." Neera'nın yanına gidip nehirden buz gibi suyu büyük bir yudumla içtim ve bu yeni iletişim yöntemini kafamda oturtmaya çalıştım.

"Başkalarını nasıl engelliyorsun?" diye sordum.

Shaw gözlerini Neera'dan ayırıp bana yan bakarak, dudaklarının köşesini yukarı doğru kıvrıdı, sanırım gülümsüyordu.

Elimi yüzüme koydum ve başımı salladım. "Tanrılar. Dur tahmin edeyim, kapıyı kapatmak mı?"

Bir Gürültü Shaw'dan Shaw'un panter taklit insan insanların güldüğü gibi bir ses çıkardı.

"*Acele edersek, sabaha kadar şelaleye varabiliriz, Sky,*" dedi Talon

dedi.

"O zaman hadi hareket devam edelim," dedi dedi dedi
toplandığımızda toplandık

ve nehir kıyısını takip etmeye devam ettik.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Skylar Cathal

Güneş ışığı, doğudaki çevredeki dağların sırt çizgisinin üzerinden sızıyordu.

Göz korkutucu zirvelerin üzerindeki taze kar tabakası, altın ve sarı ışınları yansıtıyordu, bunlara sıcak turuncu bir parıltı da karışıyordu. Güneşin doğuşunu izlemeyi çok seviyordum. Bunun, bize yeni bir günün bereketini bahşeden Ana'nın bir armağanı olduğuna inanıyordum. Gelecekle ilgili parıldayan umutlarla dolu, taze bir yaşam nefesi.

Şelalenin gürültülü sesine yaklaştıkça, içimde bir güç dalgası hissettim. Hayvanım yüzeye çıktı, her adımda el değmemiş kar örtüsünün üzerinde onun varlığı yankılanıyordu.

"Yavaşla," diye emrettim ve hızımızı yürüyüş hızına düşürdüm.

Kalçama takılı alfa'nın hançerine uzandım, soğuk çeliğin parmak uçlarımda nasıl bir his uyandırdığını ezberledim. Serin sabahın soğuğu etrafımızda dönüyordu, zorlu yolculuğumuzdan sonra nefesimizi dondurmaya cesaret ediyordu.

"İleride," dedi Shaw hepimize, Rhea ve Talon ise beni ve Neera'yı korumak için yanımıza atladılar. "*Kayalıkların üzerinde, şelalenin yakınında. Kokusu geliyor. Kokusu en çok orada yoğun.*"

Başımı salladım, bundan sonra yapmam gereken şeyden korkmuyordum.

Shaw kayaları tarayarak başka tehlike işaretleri ararken omzum ona değdi.

"Eğer yardım etmemi istersen..."

"Ben iyiyim, Shaw," dedim, sadece zihninde konuşarak.

Başını çevirip bana baktı, hayvan kürkünün gölgesinde parlayan gözleri, otururken kuyruğunu bir yandan diğer yana sallıyordu.

Elimi uzattım ve Neera'nın elini tuttum. "Onu geri getireceğim."

"Biliyorum." Neera gözyaşlarını tutarak iç geçirdi. "Sadece..."

Onu da

onu da kaybedemeyiz, Sky."

"Yapmayacağız," diye sert bir sesle cevap verdim. Elini bir kez daha sıktım ve sonra bıraktım. "Neera'yı koruyun," dedim Rhea ve Talon'a, onlar da anlayışla başlarını salladılar. *"Gerekirse onu güvenli bir yere götürün ve beni burada bırakın."*

Rhea hafif bir inilti çıkardı, ardından Talon da anladığını belirten bir havlama çıkardı.

Şelaleye yaklaştım, çarpan suların sesi, nehir yatağı boyunca gevşemiş kayalara çarpan botlarımın sesini bastırıyordu. Kıyıya eğilmiş ağaçlar önemli bir koruma sağlıyordu, bu da bana şelalenin dibindeki sakin havuzu ve büyük kayaları incelemek için zaman kazandırdı.

Şelale, neredeyse on beş metre yükseklikteki çıkıntının üzerinden hızla akıp, devasa kayaları parçalamaya yetecek kadar güçlü bir şekilde aşağıya çakılıyordu. Bu yerle ilgili güzel anıları unutmak için çabaladım ve sadece önümdeki göreve odaklandım... Amcamı kurtarmak.

"Neredesin Magnus?" diye mırıldandım kendi kendime. *Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum.*

Şelalenin tepesine doğru tanıdık bir güç hissettiğimde kalbim bir an durdu.

Shaw'un varlığının tanıdık sesi zihnime dokundu, ama onu uzaklaştırdım. Bu konuda onun yardımına ihtiyacım yoktu. Onun varlığını kabul edersem, bunu müdahale etmek için bir işaret olarak algılayacaktı.

Vahşi bir boz ayının büyük kafası bana bakıyordu. Zengin, sağlam, koyu kırmızımsı kahverengi kürkü, küçük bir çocukken ezberlediğim Cathal yeşili gözleriyle uyumluydu. Sadece büyüklüğü bile bunun Magnus olduğunu doğruluyordu.

Avuçlarımı uzattım, kendimi daha küçük göstermeye çalışarak, zarar vermek istemediğimi belli etmeye çalıştım. Hayvan formuna dönüşmüş bir şekil değiştirenle hiç karşılaşmamıştım. Bu nadir görülen bir durumdu, ebeveynlerin bizi hizaya sokmak ve uslu durmamızı sağlamak için kullandıkları bir şehir efsanesiydi, aksi takdirde büyüdüğümüzde hayvanlarımız kontrolü ele geçirecek ve bizi asla bırakmayacaktı.

"Magnus," diye bağırdım, şelaleden dökülen suyun gürültüsünün üstüne.

Ayı dönüp bana bir an baktı, sonra benim sesimi duymamış gibi tekrar yiyecek aramaya devam etti. Onu tamamen kaybettiğimizi düşünerek içimi bir keder sardı.

"Magnus!" diye bağırdım, sihrimi kullanarak onun dikkatini çektim. "Benim, Skylar."

Ayı, uçurumun kenarından aşağıya bakarken uzun pençeleriyle kenarı tırmaladı. Gözlerinde, hala aşağıda yaşayan amcamın izini aradım. Güçlü bir hareketle kayalardan atladı, şelaleden aşağıya sıçrayarak karşımda yere indi.

Hâlâ, Magnus'un ayı formunda ne kadar hızlı ve çevik olduğunu görünce hayret ediyorum. Dört ayak üzerinde dururken omuzları benim boyumdan daha uzundu ve arka ayakları üzerinde yükseldiğinde yolundaki her şeyin üzerinde yükseliyordu.

Büyüsü nabız gibi atıyordu ve ben çaresizce ona tutunmaya çalıştım. Ayı başını bir yandan diğer yana salladı, gevşek molozları pençeleriyle kazıyarak, zihnimiz arasında kurmaya çalıştığım bağı zorlayarak açıkça tedirgin olduğunu gösterdi.

"Karşı koyma," dedim bizi ayıran suların üzerinden. "Magnus, bize geri dön. Sana ihtiyacımız var."

Ayı homurdandı ve kükredi, ona yaklaştıkça heyecanı artıyordu. İçimde, hayvanım temkinliydi ve sabırlı olmamı söylüyordu. Amcamın yanına gizlice yaklaştım ve zamanımı bekledim. Hayvanım, içinde yaşayan insanla bağlantı kurmama yardımcı olmak için bana sihir gücü göndermeye hazırды.

"Baba," Neera'nın yalvarışı arkamdan yankılandı, ama ne yazık ki bu durum işleri daha da kötüleştirdi.

Ayı arka ayakları üzerinde yükseldi ve dişlerini göstererek kurtlara ve

panterlere çevirdi. Onları gördü ve benim yalnız gelmediğimi anladı.

Kahretsin, plan bu değildi.

"Onu götürün," diye Rhea ve Talon'a emrettim. "Bunu kendi bölgesine bir tehdit olarak görüyor. Neera'yı hemen geri götürün!"

"Skylar..." Neera başladı.

"Hayır, Neera," dedim, gözlerimi Magnus'tan ayırmadan. "Rhea ve Talon'la git."

"Hayır, Skylar... Dikkat et!" Neera, Magnus nehirden geçip doğrudan bana doğru koşarken bağırdı.

Döndüm ve soluma daldım, beni kolayca parçalara ayıracak olan dev pençelerinin darbesinden kaçmak için bir kayanın üzerinden atladım. Bir anda, Magnus'un büyüklüğü ve gücüne meydan okuyan iri bir figür ağaçların arkasından atladı ve ona çarparak onu nehrin sığ kısmına doğru geriye doğru itti.

Shaw, Magnus'tan daha zayıftı, ama arkadaşımın daha büyük düşmanı ile savaşmak için kendine ait ölümcül dişleri ve pençeleri vardı.

"Shaw!" Neera, Magnus ile benim aramda duran, dişlerini gösteren ve amcamın kükremesine kendi kükremesiyle karşılık veren Shaw'a bağırdı.

Shaw'un zihnine ulaştım. *"Ona zarar verme." "Orada Magnus'tan geriye bir şey kaldığından emin miyiz, Sky?" "Kesinlikle kaldığından eminim,"* diye karşılık verdim.

"Gerçekten mi? Çünkü benim tanıdığım Magnus sana ya da Neera'ya asla zarar vermezdi. Oysa az önce seni öldürmeye çalıştı."

"Öldürmeye çalıştı," diye düzelttim ve Shaw'un yanına, nehir kıyısına gittim.

"Skylar," diye uyardı.

"Ben *hallederim*," diye cevap verdim ve nehre girerken omzuna hafifçe vurdum. *"Burada kal,"* diye emrettim bu sefer, alfa güçlerimi kullanarak.

Kulakları seğirdi. Memnun olmadığını anlayabiliyordum, ama itaat edecekti. Alfa olarak benim emrimi yerine getirmekten başka seçeneği yoktu.

"Magnus," dedim yüksek sesle, Gilen'i boyun eğdirirken kullandığım gücün kaynağını ararken, basilisk'i irademe boyun eğdirirken kullandığım gücü.

Ayının yeşim rengi gözleri benimkilerle buluştu ve yemin ederim ki, gözlerinde bir şeyin parladığını gördüm. Bir yaşam çizgisi. Bu yaratığın daha fazlası olduğunu, önümde duran hayvanın altında gömülü bir insan ruhu olduğunu gösteren bir işaret.

"Magnus," diye bağırdım, sözlerime güç katarak. "Dönüş."

Ayı sendeledi, benim emrimi yerine getirmemeye çalışıyordu. Cesurca yaratığa yaklaştım ve etrafına bir güç dalgası yaydım. "Dönüşüm," diye bir kez daha emrettim.

Ayının omuzlarının üzerinde yeşil bir sihir parıltısı belirdi. Ön bacaklarından ve vücudunun geri kalanından aşağıya doğru süzüldü. Magnus bana karşı koyuyordu, ama bu uzun sürmeyecekti. Ben Solace sürüsünün gerçek alfasınıydım ve amcamı geri getirecektim.

"Magnus. Dönüş!" diye kükredim, tüm gücümü bu emre verdim.

Ayı karşı nehir kıyısına geçti ve yere yığıldı. Hayvan kükredi, yer sallandı ve sular sihir patlamasıyla dalgalar halinde yayıldı. Bakışları benimkilerle buluştu ve sonra hissettim.

Bir anda, nehrin karşı kıyısında bir adamın vücudu belirdi.

"*Neera'yı serbest bırakın,*" dedim Talon ve Rhea'ya.

"Baba!" Neera, nehrin içinden yanımdan koşarak geçerken bağırdı ve omuzlarından pelerinini çıkarıp Magnus'un üzerine örttü.

Rhea ve Talon, ben yavaşça sığ nehri geçerken arkamda Shaw'a katıldı. Suda yürürken, kalbim bir sinek kuşunun kanatları kadar hızlı atıyordu ve uzuvlarım sanki gökten bir yıldırım çarpmış gibi titriyordu. İçimde uğultu yapan güç olağanüstüydü ama bana yabancıydı. Bu sihri kontrol etmeyi öğrenmem gerekecekti ve zamanla bunu başaracağımı biliyordum.

Ama her zamanki gibi, zaman benim tarafımda değildi.

"Baba?" Neera hıçkırıklar arasında konuştu. "Biziz. Neera ve Sky." Magnus oturup etrafına pelerinini sararken, Neera'nın nazik dokunuşları Magnus'un sırtında yumuşak daireler çizdi.

"Magnus," dedim amcamın önünde diz çökerken.

Gözleri birden açıldı ve benim bakışlarımla buluştu. Orman yeşili rengi canlı ve parlak, bir duygu fırtınasıyla doluydu. Bakışlarından derin üzüntüsünü hissedebiliyordum ve bu, nefesimi kesiyordu. Eşini kaybetmenin acı verici acısı onu tamamen yutmak üzereydi, ama... başka bir duygu da hakim olmaya başladı.

Gözlerinin köşeleri yumuşarken, bakışları gururla doldu ve gözlerini kırptırdığında gözleri nemle kaplandı. Başını eğip bakışlarını indirdiğinde bana hafif bir gülümseme gösterdi.

"Alfa," dedi Magnus, başını kaldırıp bana bakmadan önce.

"Bana hala Sky diyebilirsin," dedim, yüzümde parlak bir gülümsemeyle.

"Sky," Magnus gülümserken fısıldadı.

Neera ve ben onun kucağına atladık, kolları bizi sardı ve göğsüne sıkıca çekti. Nefes almakta zorlanıyordum ama umurumda değildi. Magnus geri dönmüştü. Amcamı geri getirmiştım.

"Kızlarım," dedi Magnus yumuşak bir sesle, bizi sıkıca kucaklamaya devam ederek. "Beni asla vazgeçmediğiniz için teşekkür ederim. Ve beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

Geri çekildim ve başımı eğerek beni büyüten adamın yüzüne baktım. "Sen benden asla vazgeçmezdin." Diye iç geçirdim. "Bu yüzden ben de senden asla vazgeçmezdim. Seni seviyorum Magnus."

"Seni seviyorum, Skylar." Gözlerini kapattı ve bana bir kez daha sarılmak için elini uzattı. "Ve seni de, Neera," dedi, alnını öperek. "İkinizi de çok seviyorum."

Neera ve Magnus'un yeniden bir araya gelmesi büyülü bir olaydı, ancak ailemizin eksik parçası nedeniyle hissettiğim kayıp duygusu, asla ortadan kalkmayacağını bildiğim bir şeydi. Zaman geçtikçe bunun daha kolay kabullenilebilir olmasını umuyordum.

"Peki, başka neyi kaçırdım?" diye sordu Magnus. "Artık bizim alfam mısın?"

"Öyle görünüyor," dedim, elimi belime bağladığım hançere götürdüm. "Eve dönüş yolculuğunda olanları sana anlatayım," dedim, ayağa kalkarken. "Solace bizi bekliyor."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Skylar Cathal

Magnus, Neera'nın ona getirdiği yedek kıyafetleri giydi ve Shaw da bize katılmak için şekil değiştirdi, eve dönüş yolculuğuna başlamadan önce amcamı kucaklayıp güven dolu sözler söyledi.

Denemeler ve İç Krallığın durumu hakkındaki hikayelerimi yeniden anlattım. Rhea ve Talon kurt şekillerinde kalarak dinlediler ve biz amcama olan biten her şeyi anlatırken kendi detaylarını eklediler. Sonra dinlenmek ve nehirden su içmek için durduğumuzda, amcama Daxton'dan bahsettim.

"Resmi olarak eşleştiniz ve işaretlendiniz mi?" diye sordu, boynuma bakarak.

"Hayır." Babam gibi gördüğüm kişiye damgalama işaretinden bahsetmekten *biraz* utandım ve kızardım. "Henüz birbirimizi damgalamadık. Ben de dönüşene kadar beklemek istedim."

"Anlıyorum." Magnus yaklaştı ve başımı kokladı. "Bu yüzden ayım seni ilk başta tanımadı. Kokun *farklı*."

"*Ben de ilk söylediğim şey buydu,*" diye araya girdi Rhea, Talon da gülerek ona eşlik etti.

"Mantıklı," dedim, Rhea ve Talon'a yan gözle bakarak.

Magnus geriye yaslanarak sakalını okşadı. "Bunu daha önce fark etmediğime şaşırdım."

"*Ben yaptım!*" Talon, kurt formunda şakacı bir çığlık atarak övündü. "*Ve Rhea'nın bunu asla unutmamasına izin vermeyeceğim.*"

"Yirmi seferde bir doğru tahmin..." Rhea yavaşça konuştu. *"Yirmi seferde bir doğru tahmin..."*

Onlarla olan bağlantımı kapattım ve onların şakalaşmalarına içimden gülerek.

"O gerçekten senin eşin... Daxton Aegaeon mu?" Magnus, Julia'nın vefatı nedeniyle gözlerinde bir hüznle bana baktı.

"Evet. Ama bağımız ne olursa olsun, onu yine de talep ederdim. Bizi birbirimize bağlayan bağı fark etmeden önce ona aşık olmuştum. O..."

"O senin diğer yarın," Magnus anlayışla başını sallayarak cümleyi tamamladı.

"Evet." Gülümsedim, kıvrımlı nehrin yanındaki karda bağdaş kurup oturdum. "Denemeleri bitirmek için İç Krallığa dönmem gerekiyor, sadece Daxton'ı değil, halkını da özgürleştirmek için."

"Onun halkı mı?" Magnus sordu.

"Kraliçe mi?" Shaw sordu.

Ben başımı salladım.

"O bir tiran, iktidarda kalabilmek için halkının canını emiyor. Daxton ve kardeşi Castor, Kalp serbest kaldığında Crimson City'deki müttefiklerinin yardımıyla onu devirebilecekleri bir plan yapıyorlar."

Magnus bana kararlı bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum."

"Savaş her tarafımızı sarmış durumda." Neera iç geçirdi. "Bu savaş ne zaman sona erecek? Bundan nefret ediyorum. Her şeyden."

Elimi uzattım ve onun elini tuttum. "Hayal kırıklığını anlıyorum. Ben de senin kadar kaybını hissediyorum. Ama adaletsizlik karşısında hiçbir şey yapmazsak, bu bizi ne tür yaratıklar yapar?"

Neera nehri geçmeye başladı.

"Barış kazanıldı, kızım," dedi Magnus. "Birçok kişi hayatını kaybettikten sonra kazanıldı. Şimdi doğru olanı yapmak, takip edenlerin daha parlak bir geleceğe sahip olmasını sağlar."

"Yüksek Fae ile güçlerimizi birleştirecek miyiz, Sky?" diye sordu Shaw, dikkatimizi çekerek.

"Evet, bize yardım edeceklerine inanıyorum." Shaw başını salladı.

"Güzel."

"Son sınavı tamamlarken senin yokluğunda sürüyü kim denetleyecek?" diye sordu Magnus. "Bir alt alfa seçmen gerekecek."

"Zaten seçtim," diye cevapladım, onun bakışlarına karşılık vererek.

Magnus başını kaşımak için elini uzattı. "Emin misin?"

"Şimdiden alfanın kararlarını sorgulamaya mı başladın?" diye alay ettim, başımı yana eğerek. "Tabii ki, devam et. Yani, ben bu işte yeniyim ve senin rehberliğine ihtiyacım olacak. Ama ben yokken seni sorumlu olarak atamakta kararlıyım. Ben yardımla dönene kadar, halkımız insanların tehdidiyle başa çıkmak için senin deneyimine ihtiyaç duyacak."

"O zaman sen... ve sürümüz bunu hak ediyorsunuz," diye cevapladı Magnus, halkımıza olan sarsılmaz sadakati tüm kalbiyle parıldıyordu.

"İyi misin, Neera?" diye sordu Shaw, kuzenimin yanına diz çökerek.

"Ben... ben iyiyim," Neera tatlı bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Sorduğun için teşekkürler."

"Bilmem gereken başka çiftleşme bağları var mı?" Magnus, gözlerini Neera ve Shaw arasında gezdirerek sordu.

"Hayır," Neera hızla cevap verdi, ve
arasına arasına

arasına

Shaw onaylayarak başını salladı. "Hayır, hayır, yok."

"*Tamam, ne oluyor?*" diye Rhea'ya sordum. "*Bununla ilgili bir şey bildiğini biliyorum.*"

biliyorsun."

Talon'u da dahil etmek için bağlantıyı açtım, onun da bir fikri olabileceğini umuyordum.

"*Birçok şey biliyorum... Biraz daha açık olabilir misin?*" "Rhea," diye homurdandım.

"*Tamam, peki. Bana alfa gibi davranmana gerek yok. Bildiklerimi anlatacağım.*"

"*Bu çok eğlenceli,*" dedi Talon, Rhea kuyruğunu ısırırken alaycı bir şekilde.

"*Şu anda bir nevi ara verdiler.*"

"A Duraklama mı?" " sordum. "

Tamam, Talon, sıra sıra sende.

Ayrıntılı olarak anlat lütfen."

"Memnuniyetle." Talon gülümsedi. "Ne zaman

sen hazırlanırken Gilen'e Gilen'e

meydan okumaya hazırlanırken, Shaw Neera ile özel olarak konuştu.

ama o konuşmadan sonra aralarında mesafe oldu."

"Bu karmaşık bir durum," diye ekledi Rhea, "aralarında eş bağı olmadığı için. İkisi de birbirlerini önemsiyor, ama Neera'nın bu konudaki düşüncelerini hepimiz biliyoruz. Shaw ise, şey..."

"O bu konuyu pek konuşmaz, ama gizlice gerçek bir eş bağı kurmayı arzuladığını biliyorum," dedi Talon. "Eşini bulabileceği anlamına geliyorsa, geçişin akıntısına karşı yüzmeye bile razı olur."

Ben iç geçirdim. "Anlıyorum."

"Neyi anladım?" diye sordu Shaw, yanıma otururken. Talon ve Rhea'ya bakmadan edemedim ve gözlemci bir kişi olan Shaw bunu yüzde yüz fark etti. "Ah, peki, iyi. Bu bana zaman kazandırdı ve daha sonra seninle yapacağım garip bir konuşmayı da önledi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Neler oluyor?" Magnus derin, gürleyen bir sesle sordu.

tonu.

"Hiçbir şey." Dudaklarım dudaklarım kapatılmıştı kapalıydı. "Shaw, Rhea, ve Talon

Sen yokken Neera'ya baktım, hepsi bu."

Magnus, aralarındaki havayı kokladıktan sonra bakışlarını Shaw'a çevirdi ve sonra tekrar kızına döndü. "Bu doğru gibi görünüyor."

"Shaw ve ben birlikte değiliz," diye itiraf etti Neera. "Biz arkadaşız. Annem öldüğünde ve sen kaybolduğunda bana yardım etti."

Magnus kızını daha sıkı kucaklarken, grubumuz arasında bir sessizlik oldu.

"O zaman sana teşekkür ederim, Shaw," dedi Magnus tek bir

başı

nı Shaw'un zihnine uzandım. "Ne yaptığını biliyor musun?"

salla "Deniyorum."

yara "Sen ve Neera neden..."

k "Skylar," diye araya girdi Shaw. "Bizim eş olmamamızın bir nedeni var.

söyl

edi.

Şu anda bunu göremiyoruz, ama ikimiz de bir adım geri atmaya karar verdik. Her şey bu haldeyken, şimdi doğru zaman değil. Sürümüz insanlarla savaşın eşiğinde. Sen bizim yeni alfamızsın. Denemeler

hâlâ bitmedi. Şu an için diğer sorumluluklarımıza odaklanmamız gerekiyor. Kaderimizde varsa, birbirimizi tekrar buluruz.

"Ben..." Shaw ve Neera'nın kendilerinden önce sürünün görevini öncelikli tutmaya karar verdiklerini anlayarak sözümü kestim. Saygı duymam gereken özverili bir davranıştı. "Sen ve Neera çok özverilisiniz."

"Ancak bu bir eş bağı olsaydı, hiç tereddüt edilmezdi," diye cevapladı Shaw, bana yarı gülümsemeyle.

"En azından bu şekilde Magnus'la o garip konuşmayı yapmak zorunda kalmazsın."

"Tanrılara şükürler olsun." Shaw iç geçirdi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Skylar Cathal

Öğlen vakti Solace'a geri dönmüştük.

Sürümüz bizi kollarını açarak karşıladı ve Magnus'u eve getirdiğim için bana şükran ve saygı dolu sözler söyledi.

"Teşekkürler, Alfa," dediler defalarca, bu unvan hala yeni ve şaşırtıcıydı.

Yeni rolüme ve bunun getirdiği sorumluluğa alışmamın biraz zaman alacağını düşündüm.

Artık *benim olan* alfa malikanesinin tanıdık merdivenlerini çıktım.

malikânem. Tanrılar, bu devasa kompleks artık resmen *benim* evimdi.

Elimi büyük çift kapıya uzattım ve ilk kez *alfa* olarak malikaneye girdim. Shaw ve diğerleri, büyük toplantı salonuna girerken yanımdan hızla geçtiler ve sürekli yanan taş şöminenin önünde kendilerini rahat ettirdiler.

Ev, bir o yana bir bu yana koşturan bir dizi personel ile uğultulu bir hal almıştı.

"Hoş geldin Alfa" ve "Bir şey ister misin Alfa?" diye selamlandım.

Kafamı salladım ve her birine sordukları için teşekkür ettim. Ama dördüncü selamlama ve bir şey isteyip istemediğimiz sorusu geldiğinde, midem guruldamaya başlamıştı.

"Aslında, bir şeyler yiyebilir miyiz?" diye tanıdığım mutfak personelinden birine sordum.

"Tabii ki!" dedi gülümseyerek. "İsteğiniz var mı?"

"Sığır eti güveç lezzetli olur, eğer varsa tabii," diye cevap verdim. "İçimizi ısıtacak bir şey."

"Hemen başlıyorum."

"Ah, bir şey daha var," diye seslendim, o mutfağa doğru yürürken. "Biraz da sandviç hazırlayabilir misin? Balık ve pilavı mümkün olduğunca ertelemek istiyorum, ama bu küçük sırrı Fjorda'ya ve mürettebata söyleme."

Parlak kahverengi gözleri, sadece bu yemek için kalıp sonra İç Krallık'a gitmek zorunda olduğumu anlayınca düşmüş gibi görünüyordu. "Bu kadar çabuk mu?"

"Ne kadar erken gidersem, o kadar erken dönerim." Göz kırptım. O da başını salladı ve benim gülümsememi taklit etti.

"Bir viski alayım lütfen," dedi Magnus. "Ve mümkünse duble olsa fena olmaz."

"Aynı," diye inledi Rhea, şöminenin yanındaki büyük koltuklardan birine çökerek.

"Hemen," dedi mutfak çalışanı nazik bir gülümsemeye. "Başka kimse daha sert bir şey ister mi?"

Geri kalanlarımız başımızı salladık.

"Onların kaybı," diye mırıldandı

Rhea.

"Bugün öğle yemeği için güveç yaptık. Yeniden ısıtmak sorun olmaz. Uzun sürmez."

"Teşekkürler," dedim. "Oh, ve çok özür dilerim... Adınızı unuttum."

"Wren," dedi başını sallayarak.

"Şarkı söyleyen kuş gibi."

"Anladın," diye cevapladı, bronzlaşmış yüzünün önüne koyu renkli bir bukle düşerken geniş bir gülümsemeye. "Ama ben bir wolverine'e dönüşüyorum, yani tam olarak uymadı." Wren güldü. "Annemle babam kuşlara dönüşüyorlar, bu yüzden bu ismi verdiler."

Onunla birlikte gülmekten kendimi alamadım. "Ne kadar ilginç bir hikaye. Bence bu harika."

Wren gülümsedi. "Sen harikası, Alfa."

"Bu kadar övgüye layık bir şey yapmadım ki, Wren."

"Ama hak ettin," diye cevapladı, bana hayranlık ve saygı dolu bir bakışla bakarak beni utandırdı.

"Sözlerin beni onurlandırıyor." O öne eğilip diz çöküp yumruğunu göğsüne götürdükten sonra ayağa kalkarken, ben de başımı ona doğru eğdim.

"Sen de öyle, Alfa." Wren'in gülümsemesi bulaşıcıydı. "Viski hemen geliyor, Beta!"

"Artık benim unvanım değil," diye homurdandı Magnus. "Ama yine de içkiyi alacağım."

"Oh." Wren gözlerini kırptı. "Tabii ki, hemen," dedi ve mutfığa doğru yöneldi.

Talon, gürleyen şöminenin yanında Rhea'nın yanına oturdu, ben de onların karşısındaki yumuşak, minderli kanepeye çöktüm. Başımı geriye eğip, açıkta kalan iç mekana uzanan büyük ahşap kirişlere baktım. Bu malikanenin işçiliği çok güzeldi. Üç katlı malikanenin ikinci katının tavanına kadar uzanan bu odanın karmaşık iskeletini her zaman hayranlıkla izlemiştim. Shaw, tavandan tabana uzanan büyük A çerçeveli pencerenin yanındaki şezlonga uzanırken, Neera Magnus'un yanına kıvrıldı.

"Ee, Magnus," dedi Talon rahat bir şekilde. "Beta değil mi?"

Magnus parmağı ve başparmağıyla şakaklarını titizlikle ovuşturdu ve hafif bir inilti çıkardı. "Hayır."

Talon eşine baktı, o da başını salladı. "O zaman kim, Sky?"

"Ben..." Merdivenlerden aşağı koşarak inen ayak sesleri duyulunca sözlerim yarıda kaldı.

"Magnus!" Alistar, beni şaşırtarak malikaneye daldı ve endişeyle amcama doğru koştu. "Magnus, dostum!" diye bağırdı ve birbirlerinin ön kollarını kavrayarak omuzlarına doladılar.

Birbirlerinin sırtlarına sertçe vurarak ayrıldılar, ikisi de son aylarda yaşadıkları travmaların yorgunluğuyla gülümsüyorlardı.

"Geri döndüğüne sevindim."

"Ben de," diye cevapladı Magnus ve ikisi bir kez daha kucaklaştılar.

Ardından, odaya bir el arabasının sesi geldi ve dikkatimizi çekti.

"Söylemiştim, uzun sürmezdi," dedi Wren, arabayı kanepelerin arkasına itip Magnus ve Rhea'ya vermek üzere iki bardak uzattı.

Hemen ayağa kalkıp Wren'in yanına koştum ve heyecanla bir kase güveç aldım. Rhea ve Magnus içeceklerini aldılar ve karınlarını doyurmadan önce hevesle içtiler.

"Zaman alacak, ama geri dönmek güzel," dedi Magnus, gözleri ikinci katın sahanlığını tararken. "Gilen nasıl?"

"Gilen elinden geleni yapıyor," dedi Alistar, kaşlarını çatarak bize katılırken. "Şu anda burada değil," dedi, bana bakarak. "Devriyeye yardım etmesi için doğu sınırına uçmasını önerdim. Biraz uzaklaşmak ona iyi gelecektir."

"Akıllıca bir karar," diye cevapladı Magnus.

Amcama başımı sallayarak ilk porsiyon güvecimi bitirdim ve Wren'in arabasına bakarak daha var mı diye baktım. Sevincime, o zaten benim için bir porsiyon daha koyuyordu.

"Bu farklı." Alistar durakladı, bakışları dikkatlice bana doğru kaydıldıktan sonra Magnus'a geri döndü. "Skylar Gilen'i öldürebilirdi. Ama neyse ki, yeni alfamız şefkatli bir kalbe sahip ve onu bağışladı."

"Bana öyle söylendi," diye cevapladı Magnus, kasesini bitirirken. Geriye yaslanarak sakalını kaşdı, bu da onun tedirgin ya da endişeli olduğunun açık bir işaretiydi. Magnus, kasesini yan masaya koyarken omuzları gergin ve kaşları çatık bir şekilde iç geçirdi. "Bu konuda sessiz kalamam, Sky. Mücadelede onun hayatını bağışlayan beni endişelendiriyor."

"Kararımın arkasındayım," dedim soğuk bir sesle, amcamın sözlerinin tonuna omuzlarımı dikleştirerek. "Önümüzdeki savaşlarda Gilen'e ihtiyacımız olacak."

Sürpriz bir şekilde, eve dönüş yolunda Magnus'un Gilen'in hayatını bağışlama ve teslimiyetini kabul etme kararımı onaylamadığını öğrendim.

"Mücadelenin böyle sonuçlanmasının bir nedeni var..." diye başladı Magnus.

"O teslim oldu," diye araya girdim, ses tonum sorgulanmayacak bir otoriteyle kararlıydı. "Gilen'in benimle, o gece diğer tüm sürü üyeleriyle birlikte bağ kurduğunu hissettim."

diğer sürü üyeleriyle birlikte benimle bağlantı kurduğunu hissettim."

"Öyle oldu," diye ekledi Alistar, oğlunu savunarak. "Ben şahidim."

Magnus, meydan okurcasına bakışlarını bana sabit tuttu. Şu anda, bu ihtiyacım olan son şeydi. Ama bu yüzden de yokluğumda sürüyü yönetmesi için Magnus'u seçmiştim. Solace'a ve içindeki insanlara olan sadakati sarsılmazdı. Ancak, sürümüzü koruma sorumluluğu artık benim omuzlarımda duruyordu.

Magnus bakışlarını indirdi, düşünceleri soğuk kış rüzgârları gibi etrafında dönüyordu.

"Gilen ayaklanma çıkarmaz," dedi Talon. "Skylar'a bunu yapmaz. Olan onca şeyden sonra olmaz."

İçimden iç geçirdim, Talon'un barış.

"Ancak," diye ekledi Shaw, pencerenin yanındaki şezlongda uzanarak,

"Magnus'un tam da bunu kastettiği."

Dikkatimi, pencerenin dışındaki ormana bakarak, endişesinin amcamınkine benzediğini gören Shaw'a verdim.

"Endişeli misin?" diye sordum. "Ben yokken Gilen'in sürüyü geri almaya çalışmasından mı?"

"Sen yokken bunu yapmaz," diye cevapladı Shaw. "Endişelendiğim şey bu değil."

"O zaman ne?"

"O akıllıdır, ama gururu da incinmiştir," diye başladı Shaw. "Neyse ki, bunun iyileşmesi zaman alacak. Ancak iyileştiğinde..."

"Anlıyorum," dedim, dalgın bir şekilde belime bağlanmış hançere uzandım. Parmaklarım soğuk çeliği hafif daireler çizerek okşadı, bıçaktan gelen rahatlatıcı bir sihir hissettim.

"Oğlum böyle bir şey yapmaz," dedi Alistar kendinden emin bir şekilde. "Skylar'ın alfa olarak gücü yadsınamaz. Bu, şekil değiştirenlerin geleneğidir. Gilen bu konuda asla geleneklerimizi ve kurallarımızı çiğnemez."

Gilen'in her zaman kurallara uyan biri olduğunu bildiğimden, sessizce aynı fikirdeydim. Ama Shaw ve Magnus'un endişeleri geçerli miydi? Bu onun kırılma noktası olabilir miydi?

"Gilen'i gözleyeceğim," dedi Alistar. "Ve çizgiden çıkmadığından emin olacağım."

"O senden daha güçlü," diye karşılık verdi Shaw. "Skylar yokken bir şey yapmaya kalkışırsa onu nasıl zapt edeceksin?"

İyi soru.

"O hala *benim* oğlum. Birbirimizden başka kimsemiz yok." İşte bu kadar.

Anladığımı belirtmek için başımı salladım.

"Yardım edeceğim," dedi Rhea, ön kolunu uyluklarına dayayarak öne doğru eğildi. "Gilen'e göz kulak olacağım ve bir şey yapmaya kalkışmadığından ya da kafasına saçma sapan fikirler girmediğinden emin olacağım."

Shaw'a ve sonra Magnus'a yarı gülümseyerek baktım. Rhea bu potansiyel soruna mükemmel bir çözümdü.

"Şu anda Gilen için neredeyse üzülüyorum," dedim, Rhea'ya göz kırparak. "Talon da seninle olacak, değil mi?"

Talon başını salladı. Gilen'in beta'sı olarak seçilmemiş olsa da, onların dostluğuna hala büyük değer verdiği belliydi. O, Gilen'e yardım edebilecekken, Rhea da onun benim bitirmem gereken bir şeye başlamamasını sağlayacaktı.

Talon'un zihnine uzandım ve nazikçe dokundum. *"Bu konuda sana güveniyorum. Elinden geldiğince barışı koru. Ama..."*

"Eğer senin alfa konumunu tehdit etmeye başlarsa, yapmam gerekeni yaparım," diye cevapladı Talon.

Ona kararlı bir şekilde başımı salladım ve dikkatimi diğerlerine çevirdim. "Bu iyi bir plan. Ben yokken hepinizin Gilen'e göz kulak olacağını bilmek içimi rahatlatıyor."

Alistar dudaklarını içe doğru kıvrıdı, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi.

"Söylemek istediğin başka bir şey var mı, Alistar?" diye sordum, ses tonumda hiçbir değişiklik olmadan. Gençliğimde, bize otoriter bir tavırla hitap ederken sayısız kez kullandığı ses tonuydu bu.

"Hayır, Alfa," diye cevapladı. "Sebeplerinizi anlıyorum."

"Bu seninle ilgili değil, Alistar," dedim.

Gözleri yumuşadı. "Anlıyorum ve beni rahatlattığın için teşekkür ederim. Ne zaman ayrılacaksın?"

Soru havada asılı kaldı ve sessiz saniyeler saatler gibi geçip gitti, sanki kendi hayatı varmış gibi sessizce hepimizin etrafında dönüyordu.

"Mümkün olduğunca çabuk."

Sürümü terk etmek istemiyordum, ama onları korumak için bunu yapmak zorundaydım.

Aşağıya bakarak, avucumdaki opal dövmeyi görmek için elimi açtım. Dudaklarıma götürerek fısıldadım, "*Opal'in* Kaptanı Fjorda. Gemini açık denizi geçip beni geri götürmesi için çağırıyorum. Denemelerin son görevimde yardımını istiyorum."

Yüksek sesli bir korna çaldı ve yankısı tüm topraklara yayıldı, gemi ve kaptanı çağırımı duydu.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

Gemiye gitmeden önce Magnus'a halkımızla ilgili talimatlar verdim.

"Diğer Uydu sürülerinin Solace'a taşınmasını istiyorum. Kendimizi doğru bir şekilde savunmak için gücümüzü değerlendirmeliyiz. Birlikteyken ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz ve şu anda yeniden toplanmalıyız."

Valdor'un Kalbi'nin kilidini açtığımda, insanların halkımıza tam ölçekli bir saldırı başlatacağına dair içimde kötü bir his vardı.

"Katılıyorum," dedi Magnus. "Sayılarımız insan nüfusuna kıyasla hiçbir şey, ama..."

"Ama ben denemelerde ilerledikçe gücümüz ve büyümüz artıyor. Onların gözünde gerçek bir tehdit haline geliyoruz," diye cevapladım, avcıların yakalamasından sonra iyileşirken Minaeve ve Gilen'in buluşmasını hatırlayarak. "Bence büyücüler bunu hissediyor ve Kral Taran'a direnip saldırmasını tavsiye ediyorlar."

"İnsan kralı korkuyor."

"Olması gerektiği gibi," diye cevap verdim, gücümün bir kıvılcımı yüzeye çıkarken. "Savaşın çıkmasını önlemek için elimden geleni yapmak istiyorum, ama..."

"Ama mecbur kalırsak hazırlıklı olacağız," diye tamamladı Magnus.

"Aynen öyle. Yüksek Fae'lerin de bize yardım edeceğine inanıyorum."

"Vatanlarını kurtardıktan sonra şampiyona herhangi bir iyilik yapmayı reddetmek zor."

"Doğru," dedim.

"Ticaret merkezinin güneyinde toplanan insan güçlerini gözetlemeye yardım edeceğim," diye ekledi Neera, alfa'nın malikanesinin kapısında bize katılarak. "Geyik formumda, çalılıkların arasında kolayca gizlenip görünmeden gözetleyebilirim."

"Sınırları böyle devriye gezmek tehlikeli bir iş, Neera," diye uyardı Magnus.

"Biliyorum," dedi Neera. "Ama en azından bu kadarını yapabilirim. Bunu yapabilecek kapasitedeyim. Kenarda oturup hiçbir katkıda bulunmamaktan bıktım."

Kuzenimin cesaretinden gurur duyarak onaylayarak başımı salladım. "Katılıyorum, Neera."

Neera ve Magnus'a bir kez daha veda etmek beni neredeyse mahvetti. Onların malikaneden ayrılışını izlerken kalbim sızladı.

Gözyaşlarımın akmasına izin vermeyerek, Silver Meadows'tan ayrılmadan önce Castor'un bana verdiği mektubu okumak için kendimi hazırladım. Rhea ve Talon odanın karşı tarafında bana katıldılar ve sessizce yardımcı olabilecekleri bir şey olup olmadığını beklediler.

Daxton'ın mektubunu açmaya başladığımda, başka bir katlanmış kağıt parçası düştü ve garip bir sihir hissi yaydı. Castor ve Daxton'ın İç Krallık içinde iletişim kurmak için kullandıkları büyülü parşömen olduğunu ve Castor'un zarif el yazısını tanıdım.

Skylar,

Kızarmış roc'un tadı nasıldır?

-Castor

Yüksek sesle güldüm ve mürekkep sihirli bir şekilde kaybolmadan önce mektubu Rhea ve Talon'a gösterdim.

"Yani, bir mesaj yazıyorsun ve o mesaj diğer yarısında mı beliriyor?" diye sordu Talon. "Bu kadar basit mi?"

"Evet," diye cevapladım. "Basit ama dahice."

"Ne yazacaksın?" diye sordu Rhea, ben bir yazı gereci ararken.

Castor,

Tüyler dişlerine yapışıyor. Tavsiye etmem. Geri döneceğim, hazır ol.

-Skylar

Kalemi kaldırdım ve mürekkebin kurumasını bekledim.

"Hiçbir şey olmuyor..." Rhea'nın sesi, mürekkep kaybolurken yavaş yavaş azaldı. "Vay canına! Bu harika! Ben de deneyeyim."

"Rhea," diye azarladım. "Bu bir oyuncak değil."

"Ama oyuncak gibi parlak ve havalı numaralar yapıyor. Buna karşı çıkmaya çalış."

"Rhea..."

"Tamam, tamam. Uslu duracağım."

"İyi." Başımı sallayarak güldüm. "Çünkü bunu sana bırakacağım."

"Ne, bana mı?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak. "Neden?"

"Sana güveniyorum," dedim, parşömeni dikkatlice katlayıp ellerine verdim. "Castor bunun diğer yarısına sahip. Buraya yazacağın her mesaj ona gidecek ve o da bana iletecek." Ellerini sıkıca tuttum. Son birkaç aydır onun arkadaşlığını kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar özlemiştim. "Bunu güvende tutacak en iyi kişi sensin ve ben yokken bir sorun olursa ilk beni uyaranın sen olacağını biliyorum."

"Elbette uyaracağım." Gülümsedi, bana sıkıca sarıldı, ardından Talon uzun kollarını ikimizin etrafına doladı ve nefes almamızı zorlaştıracak kadar sıkı sarıldı.

Bir kez daha, yeşil kumlu plajın tanıdık olivin kristalize kıyılarında durdum. Ve bir kez daha veda etmek zorunda kaldım.

Opal, kayalıkların hemen ötesinde demirledi ve eski volkanın kalderasının dış kenarında bekledi.

Kaptan Fjorda, beni gemiye almak için küçük bir kayığı kıyıya kadar kürek çekti. Beni kıyıya getiren kayık muhtemelen sürüklenip gitmişti. Kıyıya çıktığında yüzündeki parlak gülümseme bulaşıcıydı.

"Nihayet," dedi tekneye atlayıp beni kocaman bir kucaklamaya alırken. "Silver Shadow'a seni kucakladığımı söylemeye cüret etme." Kıkırdayarak beni kumsala indirdi.

"Söz veremem," diye alay ettim.

"O zaman günü iyi değerlendiririm." Arkamda, yüksek kayalıklarda toplanan şekil değiştirenlere baktı. "Alfa," dedi ve tekneye geri dönerken selam verdi. "Hazır olduğunda."

"Hazırım," dedim ve onun izinden gittim. Şaşırılmış görünüyordu, ama ben çoktan vedalaşmıştım.

Arkadaşlarıma ve aileme tekrar veda etmek çok üzücüydü. Ama en azından bu sefer, denemelerin son anahtarını bulup geri döneceğimi biliyorlardı. Wilt ortadan kalkacak ve dünyamız yakında özgür olacaktı. Fjorda tekneyi sahilden uzaklaştırırken zihnim daldı.

Açıklaması zordu, ama halkımın özünün yumuşak dalgalar üzerinde benimle birlikte süzüldüğünü hissedebiliyordum. Nereye gidersem gideyim, onlarla olan bu bağı koruyacağımı ve onların alfa'sı olarak onları yanımda taşıyacağımı biliyordum.

OTUZ ALTI. BÖLÜM

Skylar Cathal

Fjorda kürekleri çekiyordu, biz de koyda hafif bir esinti eşliğinde dalgaların üzerinde süzülüyorduk.

Tekne, etrafındaki çalkantılı mavi sulara dalarken, sağ elimde tuttuğum alfa hançeriyle dövme baktım.

Sihirli bir şekilde, diğerleriyle aynı deseni takip ederek, üçüncü yıldız da dolmaya başladı. Valdor'un Kalbi'nin son sınavı, sürümün topraklarından ayrılmamla tamamlanmıştı. Sınavların üçüncü anahtarı olan hançer artık benim elimdeydi.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Fjorda, bizi dalgaların üzerinden ilerleten kürekleri çekmek için kaslarını gererek. "Son anahtar bu mu?"

"Evet." Gözlerimi dövme sabitleyerek,

"Şimdi zor kısım başlıyor." dedim.

"Zor kısım mı?" diye tekrarladım, başımı yana eğip kaptana baktım.

"Şimdi Kalbi bulup kilidini açmalısın. Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Tam olarak değil," dedim, hançeri kınına sokarak. "Ama yakında öğreneceğimi hissediyorum."

Nişin daha içlerine doğru ilerlerken, cebime uzandım ve sonunda eşimin mektubunu okumaya hazırlandım.

Daxton'ın el yazısı, dış katlarda yazılmış takma adıyla birlikte kalın siyah harflerle parlıyordu. Mektubu açtım ve okumaya başladım

okum

aya

başla Skylar,

dım: *Bunu okurken, lütfen bu sırrı saklamaktan nefret ettiğimi bil*

Senden. Sonuç ne olursa olsun, seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Kalbimin her atışında ve ciğerlerimdeki her nefeste sevdiğim güzel ateş parçası. Tekrar, bunu senden sakladığım için özür dilerim. Beni buraya dönmekten alıkoymak için kendini feda etmekten çekinmeyeceğini biliyorum. Ancak, tek yol buydu.

Unutma, seni bulacağım. Birbirimizi her zaman bulacağız.

Sevgiler, Daxton

"Daxton yakında Kalbin yerini öğrenecek," dedim. "Hepsi onun planının bir parçası... ve kendini yakalatıp hapse attırmasının nedeni."

Fjorda'nın kaşları çatıldı, sonra anladığını gösteren bir ifadeyle genişçe kavis çizdi. "Parşömen mi?"

Başımı salladım. "Kolumdaki son yıldız da doldurulduğunda," dedim, ona göstermesi için kolumu uzattım, "parşömende de doldurulmuş olacak."

"İç Krallığa döndüğünü öğrenecekler ve başarını kutlayacaklar. Kraliçe, senin zaferinin kendi zaferini de garanti altına aldığını düşünecek."

"Aynen öyle."

"Ama Aelius'a gitmeyeceksin." Fjorda sırttı. "Perdeyi geçtikten sonra seni kıyıya gizlice sokabilecek bazı arkadaşlarımı tanıyor olabilirim."

"Öyle umuyordum."

"Kızıl Şehir'deki muhabirlerimizle buluşup, yelken açtığımızda müttefiklerimize haber vereceğim."

"Güzel. Teşekkürler," dedim.

"Teşekkürler, Şampiyon," dedi Fjorda, *Opal'a* yaklaşırken başını sallayarak.

Uzun bir ip merdiven geminin yan tarafına asılmıştı, ben de uzandım ve parmaklığın tepesine tırmanmaya başladım. Bacağımı salladım ve güverteye indim, Fjorda da hemen arkamdan geldi.

"Niamh Körfezi'ne yelken açıyoruz!" diye duyurdu Fjorda mürettebatına. " ampiyon son denemeyi kazandı. Valdor'un Kalbi artık bizim! Dünyamız  zg rl ğ n eşiğinde!"

High Fae mürettebatı arasında sevinç çığlıkları yükseldi, ardından denizleri çınlatan bir korna sesi duyuldu. Uzun beyaz yelkenler bağlarından     ld  ve rüzgâr yelkenleri doldurarak gemiyi açık denize doğru sürükledi.

"Bu arada," dedi Fjorda, "bu sefer yolculukta bizimle birlikte yelken a an tek  ekil değiştiren sen değilsin galiba." Başını güverte'nin karşı tarafına doğru eğdi.

"Anlıyorum," dedim. "Teşekkürler."

Kaptan bana başını sallayarak selam verdi ve mürettebatını denetlemek için arkasını döndü.

G verteyi geçerek gülümsedim ve kaybolan manzarayı seyrederek korkuluğa yaslandım. Kollarındaki yara izleri batan güneşin ı ınlarında parlıyordu. Siyah saçları rüzgarda dalgalanırken, ela gözleri kıyı  eridine sabitlenmi ti. Ona dönüp baktığımda, havada tanıdık bir sihir dalgası hissettim, sanki bir anahtar kilitte d n yormu  gibi, ve bir şey yerine oturdu.

"Alfa." Shaw'un derin sesi, aşağıdaki çalkantılı suların sıçrayan dalgalarının sesini bastırdı.

"Beta," diye cevap verdim.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Daxton Aegaeon

"Uyan!"

Emre hiç aldırış etmedim bile. Yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Eskiden olduğum kişinin sadece bir kabuğu kalmıştı. Lanet olsun, sadece gözlerimi kapatıp bu bok çukurundan başka bir şey hayal etmek istiyordum.

"Tanrılar aşkına... *Erkekler.*"

Azarlayan bu sinir bozucu ses beni neredeyse güldürecekti, ama burada neşe dolu duygular yoktu. Bu duyguların zihnime girmesine izin veremedim, çünkü Anjani ve Rhett'in bunları bana karşı kullanacağını biliyordum.

"Lütfen, Daxton!"

Bu yalvarış beni döndürmeye zorladı, ardından sesin kime ait olduğunu zayıf bir şekilde tanıdım.

"Güzel, hâlâ oradasın."

Zar zor.

"Zola?" diye hırıltılı bir sesle sordum. "Ne..."

"Daxton," diye araya girdi Zola. "Geliyor!"

O mu?

Onun adı geçince, Zola'nın ima ettiği şeyin umuduyla gözlerim birden açıldı.

"Umarım haklısındır," diye inledim, zincirler soğuk taş zeminden kalkmaya çalışırken tıkırdadı.

"Senin krallığındaki casus şefi konumumu çok önemsiyorum," diye alaycı bir şekilde gölgelerin arasından seslendi. "Bu tür konularda hiç yanıldığımı gördün mü?"

Acı içinde nefes aldım ve iyileştirme yeteneklerimi engelleyen demir zincirleri lanetledim. "Henüz değil." Kendimi dengelemek için dişlerimi sıktım. "Ama bu, bana başka bir iş bulduğunu söylemenin çok kötü bir yolu olurdu."

"O zincirler yakında yok olacak," diye cesaretlendirdi Zola. "Kaçmak için yeterli büyü gücün var mı?"

Hücremin parmaklıklarının yanında dik oturdum, gözlerimi sıkıca kapattım. "Elimden geldiğince," diye cevapladım, yüzümdeki keçeleşmiş saçlarımı zorlukla tararken, içinde bulunduğum durumdan tiksinierek.

"Umarım bu kadarı yeter," diye fısıldadı.

"Yeterli," diye tersledim, dişlerimi onun saklandığını bildiğim köşeye doğru göstererek.

"Kir ve pisliğin altında ünlü savaşçı var." Zola kıkırdadı. "Nerede saklandığını merak ediyordum."

Dizlerimi bükerek öne eğildim, başımı eğip gözlerimi bir kez daha kapattım, böylece dünya bir anlığına dönmeyi kesecekti.

"Son seans... *olaylıydı*," diye mırıldandım. "Bu yerde hiç sıkıcı bir an olmaz."

"Ne şanslısın."

Dört muhafızın ayak sesleri koridorda yankılanırken, anahtarların sesi taştan yankılandı. Sessizce, Zola'ya zincirleri sallamadan ortadan kaybolması için işaret ettim, ama ben emri vermeden çok önce o çoktan gitmişti.

Muhafızlar, beni neden almaya geldiklerine dair tek kelime etmeden kapımın kilitlerini açmaya başladılar.

"Merhaba," dedim zayıf bir gülümsemeyle. "Yine mi başlıyoruz? Ne şanslıyım."

"Ayağa kalkın, Yüksek Prens."

"Bir kez olsun terbiyeli olun," kardeşimden defalarca duyduğum şarkı söyler gibi bir sesle haykırdım. "Benimle konuştuğunuz için şok oldum, unvanımla hitap etmenizi saymıyorum bile."

"Şimdi," dedi içlerinden biri, Anjani ile önceki görüşmemden kalma kırbaç izleri hala duran ayaklarıma hızlı bir tekme atarak. "Yıkanman gerekiyor."

"Anjani, hapishane hücresinin kirinin altında vücudumda bıraktığı izleri görebilsin diye mi? Sanmıyorum. Ben almayayım," diye cevap verdim.

"Ya bizimle gel ya da..."

"Yoksa ne?" diye hırıldadım, gözlerimi yukarı çevirip her birine baktım. Daxton Aegaeon değil, Gümüş Gölge onlara dik dik baktı.

Arkadaki ikisinin irkildiğini, yarım adım geri çekilip sonra kendilerini toparladıklarını fark ettim. Onları tedirgin ettiğimi bilerek yüzüme kötücül bir gülümseme yayıldı. Bu durumda bile onları çıplak ellerimle öldürebileceğimi biliyordum.

"Lütfen," dedi muhafızlardan biri.

Bir günde iki kez mi? Bu yerde ne haltlar dönüyordu?

"Bu gece kutlama için bir toplantı var. Şampiyon, o

—

Öndeki baş gardiyan dönüp en yeni gardiyana sert bir bakış attı. Üye, ve gölgeli hücrede bile, onun memnun olmadığını anlayabiliyordum. Yine de, Zola'nın az önce söylediği şeyi doğruladı.

Skylar geliyordu.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Daxton Aegaeon

"Üçünüz artık rutini biliyor olmalısınız." Geriye yaslanıp deli gibi gülerek sıırttım. "Bunu kolaylaştırmıyorum."

Gümüş Gölge maskesini taktım, onlara yaklaşmaya cesaret ettim, beni işbirliği yapmaya zorlamaya teşvik ettim, sonuç olarak hiçbirinin burnu kırılmadan. Sağdaki gardiyana baktım, geçen sefer hücremden zorla çıkarıldığımda bu ayrıcalığa sahip olan kişi oydu.

"Bu yüzden *onu* getirdik."

Sinyalle birlikte kollarım yukarı doğru yükselmeye başladı ve uzuvlarımı saran büyüye karşı direnmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Ahh, telekinezi. Akıllıca." Sonra gövdeyi yerden kaldırdılar ve sonunda tüm vücudum havada asılı kaldı.

"Onu bu tarafa getirin," dedi baş gardiyan arkadaşlarına, ben hücremden çıkarılırken.

Her santimetrekaşem temizlendikten sonra, bıçaklar çekilip boğazıma dayandı ve sonra, benim krallığımın renklerinin tam tersi olan, zengin altın ipliklerle işlenmiş koyu renkli kumaştan, benim zevkime göre çok fazla katmanlı ve süslü bir giysi giydirildim.

"Bu tarafa."

Şimdilik itaat ettim.

Akşam güneşinin batışı, hoş bir acı ile gözlerimi deldi. Yakalandığımdan beri gün ışığını görmemiştim ve

görüşümü bulanıklaştıran ışığın acı veren öpücüğünü kucakladım.

Muhafızlar beni taht odasına götürmek için hazırlanırken durduk. Pencereye döndüm ve alnımı vitray camına dayadım. Boyalı pencereden batan güneşin sıcaklığını hissetmek yabancı ama aynı zamanda sakinleştiriciydi.

Zindanlardan kurtulmuştum. Geri dönüp bir kez daha hayatta kalmam için bana güç verdikleri için Anne ve Babaya teşekkür ettim.

Yine de, Skylar için zindanlarda kalmam gerekirse, geri dönmekten çekinmezdim. Onu güvende tutmak için *her şeyi* yapardım. Onu korumak için tüm bunları ve daha fazlasını göğüslerdim.

"Burada bekleyin," dedi muhafızlardan biri. "Kraliçeye yeni misafirinin geldiğini haber vereceğim."

"*Garip bir şekilde cömert,*" diye mırıldandım, dikkatim batı ufkundaki gün batımına geri döndü. "Her zaman birbirimizi bulacağız," diye fısıldadım, acı dolu bir nefes vererek, bu sözlere ilk söylediğim günkü kadar inanarak. "Görüşürüz, Spitfire."

"Onu getirin."

"Boynumda, bileklerimde ve ayak bileklerimde bu zincirler olmasa daha iyi olmaz mı?" diye sordum. "Bugün burada toplanan Yüksek Fae'ler için daha güçlü bir birlik duygusu yaratır."

Baş gardiyan isteğimi düşündü ve Rhett kapıdan içeri girerken, benim önerimi kraliçeye iletmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Siktir.

"Onun çekici görünüşüne aldanma," dedi Rhett, dar koridora girerken altın perdeyi kenara iterek.

"Benimle böyle dar bir yerde bulunmak cesurca," diye hırıldadım. "Senin daha akıllı olduğunu sanıyordum."

Bu adamdan nefret ediyordum. O ve Anjani, benim için ne olursa olsun, geçitte boğulup sonsuza kadar kaybolabilirlerdi.

"Cesaret çok zor elde edilen bir özellik," dedi Rhett.

"Arkadaşıma katılmaya başlıyorum," diye soğuk bir şekilde cevap verdim.

"Peki, şampiyon ne dedi? O çok renkli bir karakter."

"Çarpık bilmecelerle konuşuyorsun."

"Elbette," diye karşılık verdi Rhett. "Senin gücün kaslarında yatarken, benimki kurnaz zekamda yatıyor. Tanrılardan aldığım yetenekler sayesinde, başkalarının göremediği birçok şeyi görme şerefine nail oldum. Zihnimde saklı olan bilgiler, cesaretimi toplayıp söyleyeyim, Gümüş Gölge'yi bile dehşet ve korkuyla duraklatır."

"Sıkıcısın ve seni çözmeye çalışmak için zaman ve enerji harcamaya değmez."

Rhett kaşlarını çattı ama çabucak toparlandı. "Göreceğiz." Soğuk bakışları, yanımdaki muhafızlara yöneldi. "O, onun için hazır," dedi sağımdaki muhafızlara.

"Oh, ne güzel," diye mırıldandım, taht odasına götürülürken.

Kalın altın perde çekildi ve Rhett önümde yürüyerek çıktı. "Onu yüksek kraliçeye götürün," diye talimat verdi Rhett.

"Yürü," diye bağırdı içlerinden biri. "Yoksa seni zorla mı götüreceğiz?"

"Uslu duracağım."

Kendimi dik durmaya zorlayarak başımı yüksek tuttum, yüzümdeki acı izlerini sildim ve vücuduma zincirlenmiş demirin ısırığını görmezden geldim. Onun huzurunda yüzyıllar boyunca mükemmelleştirdiğim maskeyi takacaktım. Bir kez daha Gümüş Gölge olacaktım.

Kelepçelerimin çıkardığı tıkırtı sesleri geniş odada yankılanıyor, dekoratif tavanın taç pervazlarından, sütunlardan ve Sterlyn Gölü'ne bakan tavandan tabana pencerelerden sekerek yankılanıyordu. Altın dekor göz alıcı ve aşırıydı; kraliçenin hükümdarlığını göstermek için elinden gelen her şeyi sergileme arzusunun bir kanıtıydı.

Yeşilin farklı tonlarından oluşan kalabalığın içinden geçtim. Katılan Yüksek Fae'ler, içeri girdiğimde bana bakmadılar bile, sohbetlerine devam ettiler ve genel olarak varlığımı görmezden geldiler. Sonuçta, bu onlar için yeni bir manzara değildi.

Seamus'un hükümdarlığı altında, Aelius sarayı İç Krallık'taki en büyük saraydı, ama hepimiz Minaeve'nin gerçek tiran olduğunu biliyorduk. Benim krallığım Crimson City ile ittifak kurduğunda, Seamus ve Minaeve için daha da büyük bir tehdit haline geldik. Ve kalabalığın

yeşil elbiseler ve tuniklerden oluşan kalabalığın bakışlarına bakılırsa, bu gerçek artık bir sır değildi.

Merdivenlerin dibinde, bana tek bir emir verildi: "Diz çök."

Ben reddettim.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Daxton Aegaeon

Kişisel lanetimin turkuaz gözlerine baktım, hiç istemediğim bir hükümdarın önünde duruyordum — güzelliği kadar acımasız bir kraliçe.

Gücünü bir taç gibi takıyordu, zulmünü koruma ve refah vaatleriyle örtbas ediyordu. Yine de, hakimiyet arzusuyla dolu, koruduğunu iddia ettiği insanları korumak adına korku ve kontrolü elinde tutan bu diktatöre boyun eğmeyi reddettim.

Skylar, Valdor'un Kalbi'nin kilidini açtığında, onun iddiasından vazgeçmek zorunda kalacağını bilerek, dudaklarımdan çılgın bir gülümseme geçti.

Her hücresiyle nefret ettiğim ve nefes almak için mücadele ettiğim kraliçe, bakışlarımla karşılaştı. Onun şehvetli dokunuşunun anıları, parçalanmış ruhumun karanlık parçalarını daha da kararttı.

Minaeve başını yana eğdi. Tek altın tahtında rahatça otururken, üç parlak mücevherden oluşan tacı peri ışıklarında parıltıyordu. Kuzgun siyah saçları omuzlarından aşağı dökülmüş, ipeksi gece yarısı rengi elbisesinin açık ön kısmının yakınında beline kadar kıvrılmıştı.

"Diz çok dedim!" diye bağırdı bir muhafız, ayağını dizimin arkasına vurarak.

Darbeyi aldım, mermer zemine çarptığımda yüzümdeki ifade değişmedi. Bakışlarım önümde oturan sahte kraliçeye sabitlenmiş haldeydi.

"Hâlâ asi ve nankörsün, görüyorum."

Seamus.

Kimin konuştuğunu anlamak için onun iğrenç sesinin geldiği yöne bakmam gerekmedi.

Dilini tut, Daxton, diye kendimi uyardım, dişlerimi neredeyse kıracak kadar sıkı bir şekilde çenemi sıktım.

Kukla. Sahte kral. Zayıf.

Seamus'un tümü buydu.

Neredeyse... neredeyse zavallı herif için üzülüyordum. Minaeve gibi, o da güç ve kontrol arzuluyordu, benden veya Adohan'dan daha uzun süre bir krallığın yüksek prensi olarak hüküm sürmek istiyordu.

"Seamus, kralım." Minaeve, gözlerini benden ayırmadan onun adını söyledi. "Şampiyonun başarısını kutlamak için buradayız. Daxton'ın *eşinin* başarısını."

Etrafımı saran kalabalık, benim varlığım karşısında şok olmuş bir şekilde nefesini tuttu. Gözlerimi kırptım ve Anjani köşede belirerek kendi kendine gülüyordu.

Tanrılar aşkına. Onun zihin oyunlarından nefret ediyordum. "Eşi mi?"

"Bu doğru olabilir mi?"

"Bir şekil değiştiren, Yüksek Fae ile eş mi oldu?"

"Bağ henüz mühürlenmedi, ama gerçek," dedi Minaeve, Seamus'un yanında dururken. "Öyle değil mi?"

Ayağa kalkmaya çalıştım, ama arkamdaki muhafız zihniyle beni yerde tuttu. Bu lanet zincirler olmasaydı, onun tutuşunu kolayca kırıp burayı cehenneme çevirebilirdim.

"Bir şekil değiştiren-insan meleziyle olan bağından utanıyor musun?" diye sordu Seamus cesurca.

"Skylar Cathal..." Soğuk, ölümcül ve her şeyden önce korkutucu olan, buz gibi ölüm öpücüğünü taklit eden alçak bir sesle söyledim.

Kalabalık hemen etrafımda sessizleşti, emrettiğim sessizliğe kapıldı.

"...benim eşimdir."

"Ama onu sahiplenmedin," diye alay etti Anjani.

Gözlerimi Seamus'un yardımcısına çevirdim, gözlerim nefretle parlıyordu. "O benim," diye homurdandım. "Fırsatım varken seni öldürmeliydim

seni öldürmeliydim."

Seamus, kraliçesinin tahtının güvenliği arkasında sıırttı. "Senin hatan."

"Bir daha yapmayacağım." Gözlerimi dikip, içimde sakladığım büyüü sessizce tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Yeter," diye emretti Minaeve.

"Eğlencen bitti kuzen," diye cevapladı Seamus, Anjani'ye bakarak Minaeve'nin göğsünü okşadı.

Minaeve kötücül bir şekilde sıırttı. "Şimdi kutlama zamanı. Biz Kazandık."

Gözlerim bir anlığına büyüdü ve bir kez daha kraliçeye . Kızıl rujlu dudaklarını süsleyen gülümseme, omurgamda bir ürperti yarattı ve midemi düğümledi.

"Rhett, parşömeni getir," dedi Minaeve.

Aelius sarayına sadık bir hizmetkar olarak Rhett, parşömeni getirdi ve yükseltilmiş platformda açarak, büyüü parşömeni herkesin görebileceği şekilde sergiledi.

"Gördüğünüz gibi, üçüncü yıldız doldurulmuş," diye duyurdu Rhett, "bu da şampiyonun ruhun sınavını tamamladığı ve Valdor'un Kalbini açmak için üçüncü ve son anahtarı elde ettiğı anlamına geliyor!"

Taht odasından alkışlar yükseldi. Benim varlığım ve Skylar'ın benim eşim olarak ilan edilmesi, onların zihinlerinden silindi.

Taht odasındaki kargaşa Minaeve ve Seamus'a da sıçradığında içimden gülümsedim. Merdivenlerden indiler ve arkamdaki gürültülü kalabalığa katıldılar, akıllıca bana geniş bir mesafe bıraktılar. Yanımdaki muhafızlar bile dikkatleri dağılmıştı, beni gözetleme görevlerini ihmal ediyorlardı.

Kutlama o kadar gürültülüydü ki, bana doğru süzülen tanıdık varlığı neredeyse fark etmiyordum. Smokin ceketinin rengi koyu yeşildi ve yakasında gümüş iplikler vardı.

Gümüş, altın değil.

"Affedersiniz," dedi sarhoş bir erkek peri muhafızlara, kolunu birinin omzuna dolayarak. Elindeki bardağı titreyerek kaldırdı ve içindikileri bir dikişte içti. Bitirdikten sonra

bardağı dikkatsizce yere attı ve altın kadehin en alt basamakta yanıma yuvarlandığını izledim.

"Tanrım. Bırak beni," diye homurdandı bir gardiyan.

"Buna ihtiyacım var, sence de öyle değil mi?" Adam, düşen bardağına uzanmaya çalışırken adımları sendeleyerek ilerlerken, coşkuyla bir muhafızın göğsüne vurdu. Bu gece burada bulunan tüm izleyiciler için, sarhoş bir sisin içinde sendeliyor gibi görünüyordu.

Ama öyle değildi.

Memleketimin çam kokusu hafiflemişti, ama hala oradaydı. Erkek, kadehine uzanmak için eğildiğinde, muhafızlar dönüp kendi sevinç çılgınlıklarını attılar, eşimin zaferini kutladılar. Kutlama yaparken önümdeki erkeği görmezden geldiler.

Saçındaki gümüş rengi, bağlılığını gizlemek için kahverengiye boyanmıştı - *akıllıca*. Beni süzerken koyu renkli gözleri birden açıldı ve benim bakışlarımla karşılaşınca hızla ayıldı.

Reece.

Elleri dikkatlice hareket ederek, "Hazır ol, yüce prensim. Zamanı geldiğinde dikkatleri başka yöne çekmeyi anlayacaksın." dedi. Durdu ve hala dikkati dağılmış olan muhafızlara baktı. "Gözden kaçması zor olacak."

Gözlerimi genişletip, arkamdaki odayı tarayarak dikkat çekmemeye çalıştım.

Reece, Silver Meadows'ta birçok türde ticareti denetliyordu ve son zamanlarda, özellikle bir ürünün büyük bir patlama yarattığı biliniyordu.

"Senin görevin parşömene ulaşmak ve tahtın arkasındaki gölgelere doğru gitmek. Zola seni buradan gölge atlayarak çıkarmak için bekleyecek," diye işaret diliyle söyledi Reece.

Ben başımı salladım ve zincirlere işaret ettim. Bu lanet olası zincirler hala üzerimdeyken yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Reece ayağına takılıp yüksek sesle güldü. Muhafızlar bir anlığına dikkatlerini ona çevirdiler, başlarını salladılar ve sonra başka yere baktılar, onun Aelius sarayının aptal, sarhoş bir konuğu olduğuna ikna olmuşlardı.

"Al." Reece ceketinin cebinden küçük bir metal anahtar çıkardı ve onu yere kaydırıldı.

Anne ve Baba'ya şükürler olsun.

Reece, öncü muhafızın yanından geçerken tökezleyip merdivenlere düştüğünde, onun cebinden bunu çalmayı başardı. Onun hızlı ellerine minnettar olmaktan da öteydim.

Hâlâ yerde diz çökmüş halde, ayak bileklerimdeki kelepçeleri çözmeye başladım.

"Acele et," diye işaret etti, ayağa kalkmaya çalışırken merdivende tökezleyerek. "Sss-eeee-mmms, yeniden doldurmam lazım!" Reece, muhafızlara seslendi, ama neyse ki muhafızlar ona dönüp bakmadılar, yani dikkatleri hala benden uzaklaşmıştı.

Ayaklarımdaki kelepçeleri hızla çözdüm ve ses çıkarmadan nazikçe yere koydum. Sonra boynumdaki demiri ayarladım. Kilidi bulmak için bileziği hareket ettirirken altındaki deri acıdı. Anahtar deliğini göremediğim için bu daha zordu.

"Şu kadınlara bakar mısınız?" Reece, ayağa kalkıp baş muhafızın koluna dolanarak, dikkatlerini arkamdaki kalabalığa yöneltirken sevinçle dedi.

İşte. Kilit döndü ve boynumdaki demiri çıkardım. Saçlarım açık olduğu için o bölgeyi gizleyebildim ve sonunda bileklerime geçtim.

Demir zincirler ve kelepçeler nihayet yere düştüğünde rahat bir nefes aldım. Hareketsiz kaldım ve Reece'in kaçırmamam gerektiğini söylediği dikkat dağıtıcı şeyi sessizce bekledim.

"Bu partinin neye ihtiyacı var biliyor musun?" diye sordu

Reece. "Daha az şarap mı?" Muhafızlardan biri kıkırdadı.

"Asla!" Reece alaycı bir şekilde cevap verdi. "Senin sorunun ne ?

Arkama bakarak, Reece'in kollarını omuzlarına doladığını ve onları kendine doğru çektiğini anlayabiliyordum. "Biraz heyecan. Biraz coşku," dedi, onların dikkatini çeken sessiz ve ciddi bir ses tonuyla. "Biraz *havai fişek*."

Gülümsedim. *Başlıyoruz*.

KONU:

Daxton Aegaeon

Oda kargaşaya boğuldu.

Renkli ve ateşli kıvılcımlar her yöne sıçradı. Konuklar, gökyüzünde patlaması gereken renkli gösterilerin yüksek sesli patlamaları ve gürültüleri kapalı alanda patladığında çığlık atmaya başladı. Patlamalar perdeleri ateşe verdi, duvarlarda delikler açtı ve pencereleri parçaladı. Tanıdık kan kokusunun yayılmaya başladığını hissettim. Patlamalarda yaralanan insanlar acı içinde çığlık atarken, diğerleri kendi canlarını kurtarmak için onların üzerinden geçip gitti.

Ayağa fırladım ve ağrıyan bedenimi zorlayarak ilerlemeye devam ettim. Uzuvarımda hissettiğim keskin ağrıları görmezden gelerek, altın tahtın yanında dokunulmamış halde duran parşömenin bulunduğu kaideye doğru koştum. Yıkılmış bir sütunun üzerinden atlarken, çürümüş altın süslemelerle kaplı bedenimi ince bir buz tabakasıyla kapladım.

Omzumun üzerinden arkama baktım, neyse ki Reece hiçbir yerde görünmüyordu. Rahat bir nefes aldım, umarım kaçış yolunu önceden planlamıştır ve yakalanmadan bulabilmiştir.

Kayarak durduğumda, parşömene uzandım, onu yuvarladım ve hızla gömleğimin içine güvenli bir şekilde sakladım. Kaidenin etrafında dönerek, sadece birkaç adım uzaklıktaki tahtın yönüne doğru koştum. Merkez, çökmekte olan molozlar ve yıkımla kaplıydı.

Gerçekten de havai fişek gibiydi. Tüm yapı parçalanıyordu. Tavanın çökmesi çok uzun sürmezdi.

Buluşma noktasına doğru koşarken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Onu göremedim. Zola arkada beklemiyordu... *Kahretsin*. Tahtın etrafında gölge yoktu. Patlamalar ve yangınlar odayı aydınlattığı için, onun saklanabileceği gölge yoktu.

Zola neredeydi?

"*Gahhh!*" diye bağırdım, kraliçenin büyüünün gücünü hissederek, tahtın önünde dizlerimin üzerine çöktüm. O benim zihnime saldırıp onu ikiye bölmeye ve etrafımızı saran ateşler gibi patlatmaya çalışırken, ben acı içinde başımı tuttum. "Hayır!" diye bağırdım.

Gözlerim birden açıldı ve onu kaosun ortasında buldum. Saçları karışık ve dağınıktı. Tacı kaybolmuştu ve siyah kaşının üzerinde büyük bir yara vardı. Onun durumuna gülebilseydim, gülerdim.

"Sen!" diye alaycı bir şekilde bağırdı ve parmağını bana doğrultarak büyüünü ateşledi.

Ona sadece gülümsedim. "Ben," diye cevapladım ve Minaeve'nin zindanlarında kilitli kaldığım bu haftalar boyunca gizlemeye çalıştığım gücü serbest bıraktım. Ellerimden bir buz patlaması çıktı, ölümcül, keskin uçlu parçalar doğrudan Minaeve'nin kararmış kalbine yöneldi.

"Hayır!" diye bağırdı Seamus ve Minaeve'yi korumak için aceleyle ona koştu, sihrini kullanarak onları korumak için bir bariyer oluşturdu.

Parçalarım onun büyüüne çarptı ve onları geriye doğru, molozların içine savurdu.

"Z!" diye bağırdım, casus şefimi çılgınca ararken.

Neredeydi bu kadın?

Dizlerimin üzerine çöküp, onun yakınlarda olduğunu ve tüm bunların boşuna olmadığını dua ettim.

"Kraliçe Minaeve!" Rhett odanın diğer ucuna koşarken bağırdı.

Seamus ve Minaeve yavaşça yavaşça ayağa ayakları
ayağa Rhett'in

Rhett'in varlığını görmezden geldiler. Gözleri sadece bana kilitlenmişti. Rhett, Minaeve'nin düşen tacını almak için eğildiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı — gözleri bembeyaz olmuştu.

"Onu bana geri ver!" Minaeve tacı onun elinden kaparak başına taktı.

Rhett, yaralıların çılgınca çığlıkları ve ağlamalarıyla çevriliyken hareketsiz kaldı, bakışları yavaşça her şeyi bilen derin mavi bir bakışa dönüştü.

Onu dikkatle izledim. Duygularını çabucak gizledi, gördüklerine karşı herhangi bir tepki vermemek için kendini sakladı. Ama bunu tamamen gizlemek için yeterince hızlı değildi.

"Elbette," dedi Rhett, bakışlarını indirip enkazın arasında diz çökerek. "Çok üzgünüm, kraliçem."

Odanın uzak köşesinde bir patlama daha oldu, ana kapılar çöktü ve içeride kalanları kapana kısırdı.

"Zola!" Bir kez daha bağırdım.

Korku beni bir kısaç gibi sarmaya başladıkça çaresizliğim hızla arttı.
Bir menge

ne. *Hayır, dedim kendime. Lanet olsun. Hayır! Başarısız olamazdım. Reddediyordum.*

Skylar'a parşömeni ulaştırmalıydım, onun Minaeve'nin eline geçip onun güç arayışında bir piyon haline gelmesini engellemem gerekiyordu. Eşimi koruma içgüdüğü, yorgunluğumu unutturarak pes etmemem için beni teşvik etti.

"Daxton!" Köşenin yanında, gölgelerin arasında saklanmış olan Zola'yı gördüm. Gözleri korkuyla büyüdü, sesi panikle doluydu.

Taht odasında bir patlama daha duyuldu. Patlamanın titreşimleri herkesi yere düşürdü, başlarının üzerinde canlı renkler dans ediyordu. Enerjik alevlerin kıvılcımları farklı yönlerde yayıldı ve herkes siper aldı.

"Çabuk ol, Daxton!" diye bağırdı Zola. "Yapamıyorum..."

"Biliyorum!" diye bağırdım ve gölgelere doğru sürünerek ilerledim.

Zola yerinden ayrılma riskini göze alamazdı. Gölgelerde kaldığı sürece büyüğü tespit edilemezdi.

Gücüm tamamen tükenmişken, kendimi yerden sürükleyerek ilerlemeye çalıştım. Vücudumdaki her kas bana durmam için bağıırıyordu. Beni serbest bırakmak için yalvarıyordu.

Tek tesellim, Skylar'ı tekrar görebilme umuduydu. Onu kollarımda tutabildiğimde, tanrıların lütfuyla, onu asla bırakmayacaktım.

"Daxton!" diye bağırdı Zola. Kolunu koruyucu sığınağının ötesine uzattı.

"Onları yakalayın!" diye emretti Seamus. "Kaçmadan önce!"

Uzuvlarımı zorlayarak kendimi ileriye doğru ittim. Zola'nın uzattığı ele atılırken, acı dolu çılgılığım odayı doldurdu.

"Yakaladım." Zola, beni gölgelerin içine çekmeye yardım ederken nefes nefese kaldı.

Ayaklarım köşeye sıkıştığında, Zola'nın büyüü bizi sararak sarayın dışına, terör ve yıkımın çılgınlıklarından uzaklaştırdı.

Soğuk gece havası, hırpalanmış bedenimi okşadı ve sanki tanrılardan bir armağan gibiydi. Ancak tam nefes almadan önce, Zola bizi başka bir gölgeye attı.

Ve tekrar.

Ve bir kez

daha.

Ve... *bir kez*

daha.

On beş lanet sıçrama.

Her biri midemi bulandırdı, vücudum sanki şiddetli rüzgarların estiği bir dolu fırtınasında sürükleniyormuş gibi hissettim. Zola'nın büyüü, solgunluktan gelen *bir armağandı*. Onun içinde seyahat etmek, gücüm tükendiği için mücadele edemediğim hoş olmayan yan etkilere neden oluyordu. Her sıçrama bir saldırı gibi geliyordu.

Sonunda durduk ve gecenin bir yarısı olmasına rağmen, sıcaklık dalgaları beni boğuyordu. Yere düştüm, gözlerim geriye doğru yuvarlandı ve görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

"Hey!" Zola'nın sesi panik içindeydi. "Uyan!" diye bağırdı. "Adohan! Idris!"

Yerde çılgınca hızla koşan ayak sesleri duydum. "Dax!"

Adohan nefes nefeseydi. "Şifacıları çağır! Çabuk ol!"

Dünya gözlerimin önünden kaymaya başladı. Nefes almam zorlaşırken uzuvlarım taş gibi ağırlaşmıştı. Sihir gücümü tükenecek kadar zorlamış, dayanabileceğimden fazlasını vermiştim.

bir kez daha bu kadar zayıf hissetmişim, geçide o kadar yaklaşmışım ki nehrin su sıçramalarını hissedebiliyordum.

"Bizimle kal, Daxton." Idris'in sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. "Skylar perdenin önünde! Fjorda'dan haber aldık. Neredeyse geldi... Dayan. Dayanmalısın." Onun yalvarışı umut doluydu.

"Skylar," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Ona söyle..."

"Hayır," diye araya girdi Adohan, yanıma diz çökerek. "Sakin başka bir kelime daha söyleme. Onu gördüğünde ona ne söylemen gerekiyorsa sen söyle."

Acı verse de, hırıltılı bir kahkaha attım. Gömleğimin içine sıkıştırdığım parşömene uzanmaya çalıştım, ama tüm çabalarımın rağmen, başarısız oldum.

Adohan benim zayıf girişimimi fark etti ve parşömeni almak için elini uzattı. "İyi iş çıkardın dostum," dedi.

"Bir gün daha, Dax," diye cesaretlendirdi Idris, odaya ayak sesleri duyulmaya başladığında. Şifacılar beni iyileştirmek için bir tür iksir hazırlıyorlardı. "Sadece bir gün daha dayanman gerekiyor."

Bir gün.

"Skylar buraya gelecek, Daxton," dedi Zola, sessizce ayaklarımın dibine diz çökerek. "Savaşmaya devam et, yoksa seni vazgeçtiğin için öldürecek."

"Bir gün," diye tekrarladım.

Bunu başarabilirdim.

KONUŞMA

Skylar Cathal

"Bundan emin misin, Sky?" Shaw korkuluğa yaslandı, gözlerini kısarak ucsuz bucaksız okyanusa baktı. "Çünkü ben emin değilim." "Bence bu, yüzleşmemiz gereken ve artık görmezden gelemeyeceğimiz bir gerçek."

Perdenin yakınındaki çapraz rüzgarlar çalkantılı dalgaları dövdükçe, geminin artan sallantısına karşı kendimi hazırladım.

"Başka bir seçenek göremiyorum." "Bunu sevmeyecekler."

"Kimler tam olarak?" diye sordum, dengemi sağılarken.

"Yaşlılar." Shaw korkuluktan ayrıldı ve güvertede karşımda oturdu. Sırtını, bu konuşmaya bir kez daha döndükten sonra içmeyi düşündüğümüz bir şarap fıçısına dayadı. "Düşünce sürecini bir kez daha anlat bana."

"Sayımız az," dedim, içimden iç çekerek dik oturmaya çalıştım. "Eğer insanlarla savaş gerçekten kapımızda ise, sadece bu gerçeğe dayanarak bizi katledecekler. Biz daha güçlüyüz, ama bu, bitmek bilmeyen birliklerin sürekli bombardımanı karşısında uzun sürmeyecek."

"O kısmı anlıyorum," diye homurdandı Shaw. "Ben de aynı mücadelenin tam ortasında bulundum."

"Biliyorum," diye cevap verdim ve beta'ma daralmış bir bakış attım.

"Devam et." Shaw derin bir nefes aldı, zihninde farklı senaryoları gözden geçirip olası tüm sonuçları düşündü.

"Müttefiklere ihtiyacımız var," dedim.

"Peki kendi krallıkları içinde savaş halinde olan Yüksek Fae'ler... çözüm mü?"

Sinirlenerek Shaw'a gözlerimi kısarak baktım. "Onlara yardım edersek, onlar da bize yardım ederler."

"Bundan emin olmalısın Skylar. Halkımızdan evlerini terk etmelerini istemek..."

"Biliyorum," diye sözünü kestim, ellerimle oynayarak. "Yüksek Fae ile ittifak kurulabilir. Silver Meadows'un sürümüzü kabul edeceğini biliyorum ve Crimson City'nin de öyle yapacağına inanıyorum."

"Ama vatanımızı terk etmek en iyi çözüm mü?"

"Çözüm, halkımızı güvenli bir yere nakletmektir," dedim. "Orada yaşayan insanlar onu savunmaya çalışırken katlediliyorsa, o topraklara hak iddia etmenin bir anlamı yok." Shaw sessizleşip dikkatle dinlerken, yumruğumu güverteye vurdum. "Geriye sadece birkaç bin kişi kaldık. Hepsi bu kadar, Shaw!" diye bağırdım ve ayağa kalkarak onun üzerine eğildim. "Bu, Kral Taran'ın emrindeki on binlerce askerle, avcılar ve büyücülerle savuşturmak için yeterli değil."

"Devam et," dedi Shaw.

"Ve hepimiz savaşçı değiliz. Herkes cephede savaşamayacak." Shaw, ben devam ederken başını salladı. "Shifters bir zamanlar İç Krallığı evleri olarak görüyorlardı... Halkımızın geri dönme zamanı geldi. İnsanlarla savaş başlarsa ve onlar tam ölçekli bir saldırı başlatırsa, geri çekilmek ya da ölmekten başka seçeneğimiz kalmayabilir."

"Bazıları Solace için savaşmayı ve ölmeyi seçebilir, Sky."

"Farkındayım." Diye iç geçirdim. "Beni en çok korkutan da bu. Halkımızın inatçı gururu, onları solmaktan daha hızlı öldürecek."

"Sen..."

"Gerekirse alfa emrini uygulamaya hazırım," dedim sert bir bakışla.

Shaw başını salladı. "İyi. Belki de öyle olmak zorunda kalırız." "Umarım öyle olmaz."

Akşam gökyüzü batan güneşin etkisiyle kararırken, uzun bir süre sessiz kaldık. Bu alternatif plana karar verene kadar, yorulmadan

farklı savunma ve saldırı stratejileri üzerinde yorulmadan çalıştık, ta ki ben bu alternatif plana karar verene kadar.

"Bu fikirle benden fazla direnç görmeyeceksin," dedi Shaw. "Bu mantığa katılıyorum."

"Ne?" Kafamı ona doğru eğdim. "Şimdi mi söylüyorsun? Bunca zaman, başından beri bu fikre karşı olduğunu sanıyordum."

"Senin sürümüz için verdiğin kararlara güvenmeni sağlamak benim işim, Sky." Kollarını göğsünde kavuşturarak bana yarı gülümsedi. "Talon ve Rhea ile birlikte ön saflarda, Kral Taran'ın ordusunun sadece bir kısmına karşı savaştım ve haklısın. İnsanlara tek başımıza karşı koyacak kadar sayımız yok."

"Yani deli değilim."

"Şimdi, kendini fazla kaptırma." Shaw güldü. "Ben öyle demedim."

Beta'ma kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Deli olmak iyi bir şey olabilir." Göz kırptı. "Çevrendeki herkesi tetikte tutar."

"Eğlendirmek için çabalıyorum," dedim ve Shaw'u güldüren melodramatik bir reverans yaptım.

"Ne gösterisini kaçırdım?" diye sordu Fjorda, güverteye gelerek bize katıldı.

"Hiçbir şey," diye cevapladım. "Sadece sürüyle ilgili bir iş."

"Çok iyi," diye cevapladı Fjorda. "Yakında Crimson City'ye varacağımızı haber verdiğimi size bildirmek için geldim."

"Harika," dedim gülümseyerek. "Ayrıca, zamanlaman mükemmel... çünkü tam da görmek istediğim erkek sensin."

Fjorda durakladı ve bana şüpheli bir bakış attı. "Neden şimdi gerginim?"

Shaw kıkırdadı, kollarını gerdi ve ayağa kalktı. "Onun çılgın tarafı yüzünden. Neyse ki, çoğu zaman işe yarıyor." "Her neyse, senden bir ricam var, Fjorda," dedim daha ciddi bir tonla.

Başını eğdi, çekici zümrüt rengi gözlerinde merak belirmişti. "Şimdi meraklandım."

"İyi. Çünkü senin de deniz kadar çılgın ve bunu başaracak kadar cesur olduğunu umuyorum."

KONU

Skylar Cathal

"Beta süreniz abartmamış," dedi Fjorda, ikimizi sırayla bakarak. "Ama istediğiniz şey imkansız değil."

"Seninle birlikte seyahat edecek başka gemiler bulabilir misin? Tüm eşyalarımı taşıyacak kadar?"

"Starfall Adası'nda demirleyen bir filom var," dedi Fjorda, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılırken göz kırptı. "Gerçekten sadece *Opal*'ı denetlediğimi mi sandın?"

Cevap vermek üzereydim ki elini kaldırdı. "Zahmet etme." Yarı gülümseyerek iç geçirdi.

Kıkırdadım. "Yani, bize yardım edecek misin?"

"Bunu, senin halkın ve benim halkım için karşılıklı bir fayda olarak görüyorum," diye cevapladı Fjorda, elini uzatarak. "Solucanı iyileştir, o zaman Solace sürüsünün alfa'sı olarak, halkını denizden karşıya geçirmek için gemilerimin ve mürettebatımın yardımını alacaksın."

Fjorda'nın elini gülümseyerek sıktım. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür *ederim*, Şampiyon," diye cevapladı Fjorda.

"Peki ya perde?" diye sordu Shaw. "Denizden geçmenizi engellemeyecek mi?"

"Kalp serbest bırakıldıktan ve solgunluk yok edildikten sonra düşeceğini düşünüyorum," diye cevapladım.

"O zaman gemilerim denize açılacak." "Ya düşmezse?" diye sordu Shaw.

"Çok olumsuzsun," diye alay etti Fjorda. "Her zaman bu kadar karamsar mısın?"

Shaw kaşlarını çatı. "Ben temkinliyim. Senin aksine," dedi, bana bakarak. "Sen aklına gelen ilk düşünceyle hareket edersin."

"Bu genellikle iyi bir fikirdir." Shaw iç geçirdi. "Uh-huh."

"İnkâr edemem." Göz kırptım.

"Kaptan!" Fjorda'nın birinci zabiti güverte karşısından seslendi. "Perde. Geldik."

"Gemi anahtarını bekliyor, Şampiyon," dedi Fjorda, kolunu yana doğru sallayarak. "Sen yolu aç, ben gemiyi yönlendireyim."

Başımı salladım ve geminin ön tarafına doğru ilerlemeye başladım, Shaw da hemen arkamdan geliyordu.

"Hazır mısın?" diye sordum, omzumun üzerinden Shaw'a baktım.

"Her zamanki gibi," diye cevapladı. "Peki, hançer büyüsunü bozacak mı?"

"Teori bu." *"Teori mi?"*

"İyi test edilmiş ve kanıtlanmış bir teori," diye karşılık verdim. "İkinci anahtar perdeyi açtı. Üçüncü anahtar neden açmasın?"

"Çözülmedi mi? Ya da kaybolmadı mı?"

"Evet," dedim, geminin ön tarafına ulaşarak.

"Ve Kalbi açmak için hala bu alfa'nın hançerine ihtiyacın yok mu? Ya o..."

"Shaw!" dedim, sözünü keserek. "Alfa'nın hançeri *her şeyi* kesebilir. Ve *ben...* onu kullanıyorum. Bunu yapmak için yeterli gücüm var."

Shaw durdu ve dişsiz bir gülümsemeyle bana baktı. "Senin dediğin gibi, *Alfa.*"

Gözlerindeki kurnaz parıltıyı ve ifadesindeki kendini beğenmişliği kaçırmadım.

"Beta," dedim, kararlı bir şekilde başımı sallayarak.

Açık denizin çapraz çapraz esen rüzgarlarına ve başımızın üzerinde yıldızlarla dolu parıldayan abanoz gökyüzüne dönerek, dünyalarımızı ayıran büyülü bariyeri geçmeye hazırlandım.

Tam da hatırladığım gibiydi. Yalnızca görme duyumla perdeyi bulamadığım için, gözlerimi kapatıp sihirle onu aramaya başladım.

"Bu..." Shaw'un yanıma geldiğini hissedince durakladım. "Garip."

"Neden?"

"Perde neredeyse yok."

"Denemeler ve Kalp ile bağlantılı olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet, ama..."

"Ama," diye başladı Shaw, "daha zayıf olması mantıklı değil mi?"

Öyleydi. Ancak bu gerçeğin gerçekliği, hayal ettiğimden daha ürkütücüydü. "Bence artık sihirle bağlantısı olan herkes geçebilir. Bu da solgunluğun..."

"Solma daha da hızlı yayılacak," dedi Shaw.

Ona döndüm ve başımı salladım. Beta'mın gözlerindeki korku benimkini yansıtıyordu. Kalbe zamanında ulaşamazsam, solgunluk bizim için savaşma şansı bulamadan evimizi yok edebilir. Perde ortadan kalktığına göre, Valdor'u tüketen kara büyü şüphesiz orman yangını gibi yayılacaktı.

"Artık geri dönüş yok," dedim, dönen rüzgarlara karşı dengemi koruyarak.

Hançeri uzattığımda, bıçağın perdenin büyüsunü delip geçtiğini hissettim ve Fjorda'nın gemisini geçmesi için bir açıklık yarattı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Shaw.

"Daxton'la ilk kez geçtiğim zamana kıyasla hiçbir şey." Onun adının anılması kalbimi sızlattı. "O zaman onu ilk kez öpmüştüm."

"Sen... onu *öptün mü?*" diye sordu

Shaw. "Evet, neden?"

"Önemli değil. Sadece bu kadar uzun sürmesine şaşırdım." "O *bir* beyefendi*ydi*."

Shaw kaşlarını kaldırdı. "Bu gerçeği inkar etmek için ayrıntılara ihtiyacım yok

. Kokun bunu ele veriyor." Ona dilimi

çıkardım. "Namuslu."

Tanrılar, kendimi Castor'u hatırlamaya başlamıştım. Onu düşünerek kendi kendime gülümsedim ve umarım iyidir diye düşündüm. Daxton'ın mektubuna ekli parşömende hiçbir cevap almamıştım

bu şaşırtıcı değildi, ama yine de endişelenmeme neden oldu.

Shaw, dişsiz gülümsemesi ağzının köşelerine yayılırken, homurdandı. "Belki de biraz kıskançımdır."

"Gerçekten mi?" Perdeyi geçmek için son hamleyi yaparken boğuk bir sesle sordum.

"Gerçekten," diye ciddiyetle cevapladı Shaw. "Sen eşini buldun, Sky.

Bu hayatta bizim için bir garanti değil ve senin adına mutluyum."

Bir gün kendi eşini bulma arzusunu görebiliyordum, Neera onun olmadığı için muhtemelen hissettiği hayal kırıklığını da gözden kaçırmıyordum.

"Henüz kendini dışlama. Ben kendiminkini bulabiliyorsam, o zaman..." "Haklısın." Shaw başını sallayarak korkuluğa vurdu.

"Sen

eğer sen eşini bulduysan, benimki de çok yakında olmalı." "Ha-ha-ha." Omzuna hafifçe vurdum.

"Eşini bulacaksın, Shaw."

"Biliyorum." Göz kırptı ve zorla gülümsedi.

Shaw dikkatini kıyı şeridine çevirdi ve İç Krallığı ilk kez gördü. Ben belimdeki hançeri kınına koyarken gözleri fal taşı gibi açıldı, yüzündeki dehşet ifadesini çok iyi anlıyordum.

"Kum bile siyah," diye fısıldadı Shaw. "Öyle," diye cevapladım. "Görmek zor, değil mi?"

"Solace'a böyle bir şey olamaz. Bu imkansız..."

"Olmayacak, Shaw." Onun içine yayılan panterin endişesini yatıştırmak için elimi uzattım. Gözleri benimkilere çarptı ve ben derin bir nefes aldım. "*Olmayacak. Bunu önlemek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim. Hazırım. İstekliyim.*" Beta'ma, sevgili dostuma söyledim.

Sinirlerimin kontrolü ele geçirmesine izin vermeyerek, Kalp serbest bırakıldığında sevdiğim herkesin güvende olacağı bilgisiyle kendimi sakinleştirdim. Dünyamız özgür olacaktı.

Shaw başını salladı. "*Bunu sadece sen yapabilirsin.*"

"*Kader beni iki dünyamızı birleştirmek ve Valdor'u yeniden bir araya getirmek için yönlendirdi.*"

"*Seninle bu yolculuğa çıktığım için kendimi şanslı sayıyorum, Alpha.*"

Shaw'a gülümsedim, onun dostluğu ve sarsılmaz desteği için benimle birlikte olduğu için minnettardım.

"Hadi Fjorda'yı bulalım ve anakaraya nasıl geçeceğimizi düşünelim," dedim. "*Opal* çok tanınır ve kraliçenin casusları bizi izliyor ve bekliyor olabilir."

"Üçüncü denemeyi tamamladığını bilecek, değil mi?" diye sordu Shaw.

diye sordu.

"Evet," dedim, geminin dümenine yaklaşırken. "Ve Daxton Şu anda parşömen elinde olmalı ve güvenli bir yerde olmalı.

"Artık örtünün içinde olduğumuza göre, onunla olan bağıni veya büyüünü hissedebiliyor musun?"

duyabiliyor musun?"

Durakladım, "Zayıf, neredeyse bir fısıltı gibi.

"Ve bu gerçek beni çok korkutuyor. Daxton, Aelius'un altındaki hapisane hücrelerindeydi... Onun büyüünü emdiğini, ona işkence ettiğini biliyorum..." Düşüncemi tamamlayamadım, sözleri söylemeyi bırak.

Shaw elini omzuma koydu. "Sakin ol."

"Onun hayatta olduğunu biliyorum," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar akmak üzereydi.

"Eğer o senin eşinse, hiç şüphem yok."

"Ve sonra," dedim, omuzlarımı düzelterek, "onu bulup sağ salim olduğunu gördüğümde, bu *planı* benden gizlediği için onu öldüreceğim."

"İşte orada." Shaw güldü. "Hadi, Kaptan Fjorda'yı bulalım."

KONUŞMA

Skylar Cathal

"Bir daha düşündüm de, bu planı pek beğenmedim," dedi Shaw titrek bir sesle geminin kenarından aşağıya bakarken.

"Neden?" diye sordu Fjorda kaşlarını kaldırarak. "İslanmaktan mı korkuyorsun, kedicik?"

Shaw'un derin homurtusu ayaklarımızın altındaki güverteyi titretti.

"Hayır."

"Su perileri... Onların herkesi yediklerini biliyorsun, değil mi?" dalgaların altına mı götürecek? İlk denemeden sonra neredeyse onlar tarafından öldürülüyordum."

"Ah, ama sana zarar gelmeyeceğine dair yemin eden kimdi?"

Durakladım, akşamın gölgelerine karşı gözlerimi kırıştırdım. "Onların... onların kralı."

"Su perisi kralı mı var?" Shaw homurdandı, yüzünü avuçlarıyla kapattı ve derin bir nefes aldı. "Burada olduğum sürece bilmem gereken başka kraliyet mensupları var mı?"

"Kral Malek," diye cevapladım, Shaw'un şikayetini görmezden gelerek. "Aynen öyle!" Fjorda korkuluğa doğru yürüdü ve parmaklarını

dudaklarına götürdü ve iki hızlı nefesle yükselen ve alçalan uzun bir ısıklık çaldı. "Dalgaların altındaki yolculuğa hazırlan."

Beklerken midem bulandı. Su perilerinin kralı yüzeye çıktığında, tanıdık kırmızı-turuncu renkli pullu kuyruğunu tanıdım.

"Şampiyon," Malek beni bilgili bir gülümsemeye selamladı. "O gün hayatını bağışladığım için haklı olduğumu görmekten memnunum. Valdor için iyi iş çıkardın."

"Bir tane daha yanına alacaksın!" Fjorda korkulukların üzerinden bağırdı.

Malek başını yana eğdi ve Shaw'a baktı. "Ahh, bir başka şekil değiştiren."

"Bu Shaw. O benim beta'm," diye cevap verdim. "Sizi görmek güzel, Kral Malek. Yardımanız için teşekkürler."

"Bizim için bir zevk. Bir dakika bekleyin." Su perisi kralı başını salladı ve dalgaların altına daldı. Tekrar ortaya çıktığında, yeşil pullu ve parlak gözlü, güzel, siyah saçlı bir kadın onun yanında yüzüyordu. "Kraliçem lara, ben sizi taşıırken beta'nıza eşlik edecek."

"Sizi görmek her zamanki gibi çok güzel, Majesteleri," dedi Fjorda, yanıma gelerek gözlerini kraliçeye dikti.

"Ben de, Fjorda," diye cevapladı lara, melek gibi sesi büyüleyici ay ışığı altında dalgaların üzerinde yankılanıyordu. "Denizler size hayırlı olsun, rüzgarlar gemilerinizi korusun."

"Denizin lütfu sizinle olsun," diye cevapladı Fjorda, kral ve kraliçeye eğilerek.

"Onları tanıyorsun," dedim.

"Evet, Şampiyon," diye cevapladı Fjorda. "Geçen hafta, perdenin ötesine yelken açmadan önce yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun? Şey hakkında..."

"Hatırlıyorum," diye çabucak cevap verdim.

"O..." Fjorda durakladı. "O onların kızı."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Kızları senin eşin miydi?"

"Öyle," diye düzeltti Fjorda. "Öyle. Ölüm bile bu gerçeği değiştiremez. Kalbim onun geldiği denize ait, ruhum ise ona bağlı. O ruh nerede olursa olsun."

Bir an için, deniz kaptanının kederi, kafeslenmiş kederinin çalkantılı dalgalarının altında dönmeden önce ortaya çıktığını gördüm.

"Eşim Andrea artık hayatta değilse, o zaman beni geçitte bekliyor demektir."

"Seni mi bekliyor?"

"Evet," dedi Fjorda hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bizim kültürümüzde, periler bir eş öldüğünde, diğer yarısını beklediklerine inanırlar. Eşleri onlarla birlikte geçene kadar, Anne ve Baba'nın yanına gitmek için büyük nehri geçmezler. Bu, sonsuzluğun ötesine uzanan bir bağıdır."

"Bu..." Durakladım. "Çok güzel."

"Acele etmeliyiz," diye uyardı Malek, aşağıdaki çalkantılı denizlerden. "Ruh sınavında başarılı olduğunuz haberi İç Krallık'ta yayıldı."

"Dur biraz," dedi Shaw, başını sallayarak. "Su altında o kadar uzağa nasıl gideceğiz?"

"Şey," diye başladım, "onların büyüsünün ayrıntılarına girecek vaktimiz yok, ama su altında ağzına nefeslerini üflerler ve sen nefes alabilirsin."

"Ve bu, biz zaten su altına girdikten sonra mı olacak?" Shaw ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Şüphe uyandırmadan sizi ana karaya çıkarmak için tek yol bu," dedi Fjorda. "Siz ikiniz su perileriyle giderken, ben Starfall Adası'na yelken açacağım."

"Kraliçe, bizim hala gemide olduğumuza ve Daxton'ın topraklarına döndüğümüze inanacak," diye ekledim. "Oysa gerçekte, Solace'a yelken açmak için gemileri toplayacaksınız." Yanağımı sırtıma sabitledikten sonra, belime bağladığım hançeri sabitledim.

"Biliyorum," Shaw tedirgin bir şekilde inledi. "Sadece..."

"Hadi," dedim, Fjorda parmaklığı kenara çekirken kolunu tuttum. "Fazla düşünme. Atla!"

Shaw'u da yanımda çekerek okyanusa atladık ve Malek ile lara'nın yanına sıçradık. Suyun yüzeyine çıkamadan Malek beni dalgaların altında kollarına çekti. Dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırarak bana sihrini verdi ve parlak ayın önünde asılı duran bulutların gölgesinde masmavi suların altında nefes almamı sağladı.

"Bu uzun sürmeyecek," dedi Malek, Shaw'a büyüsünü veren lara'ya dönerek. "Gidelim."

Kollarının altına güvenle saklanan su perileri, kral ve kraliçe muhteşem kuyruklarını çırparak hızla

karanlık derinliklere doğru hızla ilerlerken, su perileri bizi kollarının altına güvenli bir şekilde sıkıca

Çevremizdeki okyanusu zar zor seçebiliyordum, derinliğı gizemli bir çukurda kayboluyordu. Malek'in kolunu tuttum, onun kollarından düşüp açık denizde mahsur kalmak istemiyordum.

"Seni tutuyorum," diye fısıldadı gülerek. "Bu denemeleri bitirmen gerekiyor. Seni aşağıdaki uçuruma düşürmeye cesaret edemem."

"Bu çok rahatlatıcı," diye mırıldandım.

"Fazla uzun sürmeyecek," dedi Malek.

Denizin kumlu tabanı altımıza uzanmaya başladı ve onu görünce içim rahatladı. Kahverengi kumlar boyunca dolandık. Nymphlerin güçlü kuyrukları, kıyı şeridine çarpan dalgaların doğal akışını kullanarak bizi denizde kolaylıkla ilerletti.

KONUŞMA

Skylar Cathal

Yüzeye çıkınca, nefes nefese kalarak derin bir nefes aldım. Bir saniye sonra, Shaw kraliçenin kolunun altında güvenli bir şekilde arkamdan dalgaları aştı.

"Sudan karaya geçişin ne kadar zor olduğunu unutmuşum," dedi Malek. "Birkaç dakika içinde alışırsın."

"Sen..." Öksürükler arasında boğuk bir sesle konuştum. "Sakın söyleme." Beni sahile bıraktığında ciğerlerim yanıyordu, nefes nefeseyken su püskürüyordu.

Kral Malek'in büyüsü vücudumdan çekilirken, ben de sert kuma su kusuyordum, ellerimin ve dizlerimin üzerinde dengemi sağlarken titriyordum. Shaw da pek iyi durumda değildi. Arkama baktığımda, onun büyüsünün yükseldiğini hissedebiliyordum. Hayvanı yüzeye yakındı, onun sıkıntısına tepki olarak ortaya çıkmaya ve bir dönüşüm zorlamaya hazırdı.

"İyi misin?" diye seslendim. "Panterin su altında daha iyi durumda olur muydu, bilmiyorum." Ağzımdaki korkunç deniz suyu tadını tükürdüm.

"*Bu çok korkunçtu,*" diye cevapladı Shaw, şiddetli bir şekilde öksürerek, nefes almaya çalışırken boğuk sesler çıkararak.

"Her dakikasından nefret ettim," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Bir daha asla, Sky.

Asla."

"Anlaşıldı," diye onayladım. "Ama kabul etmelisin ki, etkili oldu."

"Görüyorum ki bir sonraki nakil aracın çoktan bekliyor," dedi

Malek,

sahil boyunca uzanan büyük kayalık uçurumları işaret ederek.

"Burada yollarımız ayrılıyor."

Kumda döndüm. "İkinize de teşekkür ederim," dedim.

"Zaferinle bize iyiliğimizi geri öde, Şampiyon," dedi Malek sırtarak, turuncu ve yeşil bir ışık dalgaların arasında parladı ve gece ile denizin altında kayboldu.

"Şimdi ne olacak?" diye inledi Shaw. "Lütfen bana bunun bir at olduğunu söyle. Ya da en azından karada bir şey olduğunu."

"Yarı yarıya haklısın," diye sırttım, kışnemeyi ve kanat çırpma sesini tanıyarak.

Koyu tenli bir binici, paslı kestane rengi bir ceket giymişti. Yüzünde parlak, ıslıl ıslıl bir gülümseme vardı ve dreadlock saçları arkasında dalgalanırken Shaw ve bana doğru koştu.

"Skylar!" Astro seslendi ve ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

Beni sıkıca kucakladı, ateş büyüğü soğuk gece havasından ve sırlıklam giysilerimden beni ısıttı.

"Seni görmek güzel, Astro," dedim. "Finn seninle gelmedi mi?"

"Hayır, o benim gibi pegasuslarla gizlilik ve incelik konusunda Babam onu güneye yürüyen birliklerimizi denetlemeye gönderdi."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ve Astro, ağzının köşesinde bir gülümsemeyle başını salladı.

"Kenarda boş boş oturacağımızı düşünmedin, değil mi değil mi?"

"Hayır," dedim kararlı bir gülümsemeyle. "Hiç de bile."

Astro'nun gözleri yanımdaki sırlıklam, koyu saçlı

"Bu Shaw. O benim beta'm."

"Bu Shaw. O benim beta'm."

Astro, Shaw'u değerlendirmek için döndü ve ona nazik dalgaların içinde ayağa kalkması için elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ne tür bir hayvana dönüşüyorsun?"

"Yeni tanıştığın birine sorulacak garip bir soru," diye cevapladı Shaw, Astro'nun elini kabul ederek.

"Sadece merak ettim," diye cevapladı Astro. "Gerçekten dönüşebilen birinizle hiç tanışmamıştım."

Dik durdum. "Sadece benimle mi tanıştın?"

"Doğru, bu yüzden doğal olarak sormak zorundaydım," dedi Astro. "Neden bilmek istemeyeyim ki?"

Shaw kararsız görünüyordu.

"Ee," diye alay ettim, Shaw'un zihnine seslenerek. *"Ona söyleyecek misin, yoksa dönüşüp gösterecek misin?"*

"Yüksek Fae'yi korkutmaya gerek yok. Eğer bizim türümüzden tanıştığı tek kişi sensen, iyi bir izlenim bırakmam lazım," dedi Shaw, beni güldürerek.

"Bir panter," dedi Shaw, bağlantımızı keserek.

"Çok büyük bir panter," diye düzelttim. "Sırtı, senin pegasusun kadar yüksek, hatta daha da yüksek."

"Bu... garip bir şekilde korkutucu," dedi Astro kaşlarını kaldırarak.

"Daxton ve Castor'dan daha gençsin, değil mi?" diye sordu Shaw, Astro'yu baştan aşağı süzerken.

"O yaşlı kemik yığınları. Ha... evet. Bu gördüğüm ilk deneme. Yüksek Fae'ler yirmi beş yaşına geldiğinde yaşlanmayı durdurur ve büyülerimiz sabitlenir. Güzel bir avantaj, değil mi?"

"Neyse ki, bu onun pegasi'lerle çalışma yeteneğini azaltmıyor." Muhteşem hayvanlara baktım ve midem düğümlendi. Astro buradaki tek kişiydi. "Daxton nerede?"

"Seni ona götürmek için buradayım," Astro döndü, karanlık gözleri gizli bir sırda çalkalanıyordu. "O..."

"Bana onun güvende olduğunu söyle!" diye bağırdım, Astro'nun omuzlarını çılgınca tutarak.

"Güvende," diye cevapladı hemen. "Güvende, ama... yaralandı."

Kalbim durdu. Sanki bedenimden çıkmışım gibi, altımdaki kum yok oluyormuş gibi hissettim. Yutkunmakta zorlanıyordum, mantıklı düşünmekten bahsetmiyorum bile.

Eşim yaralanmıştı. Daxton yaralanmıştı.

Tereddüt etmeden koşarak bir pegasusa bindim. "Shaw, çabuk diğer pegasusa bin. Astro, yolu göster."

Shaw, aciliyetimi hissederek itiraz etmedi.

Astro, kırmızı aygırının sırtına atlayarak beni takip etti. "Sürüdeki en hızlı uç hayvanı getirdim."

"İyi," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Durmayacağız."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Astro, Shaw'a dönerek. "Yetişebilecek misin?"

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum."

"İşte bu ruh." Astro sırttı. "O kedi reflekslerinle çabucak alışırsın, değil mi?"

"O iyi olacak," dedim sabırsızlıkla. "Şimdi gidelim." Pegasusuma tekme attım ve dizginleri çekerek onu gökyüzüne çıkmaya teşvik ettim.

"*Geliyorum Daxton,*" diye bağırdım, onu bağlayan bağ aracılığıyla. "*Seni bulacağım.*"

KONUŞMA

Skylar Cathal

Güneşin kavurucu sıcağı sırtımı yakarken, atımı açık gökyüzünde sürüyordum.

Astro, Shaw'a yardım etmek için pegasusunu yavaşlattı. *Daxton'a* ulaşmak, onunla yeniden bir araya gelmek için bulutların arasından pervasız bir hızla geçmekten kendimi alamadım.

Crimson City'nin yüksek çöl bölgesi uzaktan parıltıyordu, eşsiz kırmızı kumtaşı binaları çevredeki manzarayla tezat oluşturuyordu. Ancak, şehrin güzelliğini görmezden geldim. Aramızdaki bağın beni kendine çeken titreşimini hissedebiliyordum. Tepelerden uçarken, bineğimin kanatlarının her çırpışında kalbimdeki bu ezici his daha da büyüyordu.

"*Git!*" diye bağırdı Shaw zihnimde. "*Eşinin yanına gitmelisin. Acele et. Astro ile ben idare ederiz.*"

"*Teşekkür ederim,*" dedim, arkadaşımın anlayışına minnettar olarak.

Tıpkı Daxton'ın harpiye yakalanıp çürümeye sürüklendiği zamanki gibi, onu nerede bulacağımı kimsenin söylemesine gerek yoktu. Onun büyüsünü hissedebiliyordum.

Pegasusum doğal olarak Adohan ve Idris'in evinin altındaki otlaklara doğru uçu ve zarif bir şekilde dörtnala iniş yaptıktan sonra kanatlarını açarak hızımızı yavaşlattı. Toynakları toprağa değdiğinde, sırtından atladım ve yükselen platoya doğru koştum. Kalbim, hayvanımın gücüyle birlikte göğsümde güm güm atıyordu

bacaklarımdaki binme ağırlarını bastırıp merdivenleri tırmanmam için beni teşvik ediyordu.

O burada.

Bu acımasız bir oyun ya da boş bir umut değildi. Onu hissedebiliyordum. Ruhlarımızı birbirine bağlayan zayıf bağ, içimden gergin bir şekilde geçiyor ve beni içgüdüsel olarak yönlendiriyordu — beni eşime götürüyordu. Son basamakları atlayarak çıktım, iyileştirme büyüm derimin altında karıncalanıyordu, Daxton'ın çektiği her türlü yarayı iyileştirmeye hazırdım.

Önce onu iyileştirir, öper ve sonra... Sonra, inatçı bir aptal olduğu ve kendini bu tür bir tehlikeye attığı için, bir kez daha işkence gören kahraman olduğu ve kendi kendini koruma içgüdüsünü göz ardı ettiği için onu azarlardım.

"Daxton!" diye bağırdım, açık salonlardan koşarak geçerken.

Bu kalenin havadar atmosferi, sözlerimi malikanenin her köşesine taşıdı. Koridorlarda yürüyen herkes yolumu açarak bana açık bir yol bıraktı.

Çam kokusu ve soğuk dağ havası beni sardı, içgüdülerimin beni nereye yönlendirdiğini doğruladı. İçimdeki hayvan patladı, ayaklarımın daha hızlı hareket etmesini sağladı. Tanıdık büyük çift kapının altın rengi koluna uzandım, son geldiğimizde birlikte kaldığımız odayı tanıdım.

Kapı açıldığında, gözlerim hemen, güneşin ısıyla vurgulanmış zarif kırmızı kumaşlarla süslenmiş, kahverengi duvarlı odanın ortasındaki büyük beyaz keten yatağa kaydı. Yatağın içinde güvenle yatmakta olan, kalbimin tek sahibi, beni gerçek eşi olarak kabul edebilecek tek kişi vardı. Tereddüt etmeden hayatımı feda edebileceğim ruh. Her zaman bulacağım varlık.

"Daxton." Yayımı omzuma atarken nefesim kesildi.

Vücudum ona doğru sürükleniyor gibiydi, ayaklarım yere zar zor basıyordu. Bilinci kapalıydı, muhtemelen iyileşmesine yardımcı olmak için uykuya daldırılmıştı.

"Dax," diye hıçkırarak ağladım, artık gözyaşlarımı tutamıyordum, yatağının başında eriyip gidiyordum. "Buradayım," dedim titrek bir nefesle, iki şifacı akıllıca odadan çıkıp bize yer açtılar. "Böyle yatağının başında oturmaya alışkın değilim," dedim yarı yürekli bir kahkaha atarak. "Bu korkunç..."

Eşimin halini görünce yüzümden ıslak damlalar süzüldü. Yüzü morarmış, omuzlarının üst kısmındaki yaraları bandajlarla kapatılmıştı, muhtemelen sırtında da derin kesikler vardı. Elimi uzattım ve kırık elini nazikçe avucumda tuttum.

O işkence görmüştü.

Anjani'nin elini benim savunmam için tuttuğu için işlediği suçların bedeli olarak bir kilo et ödemişti.

"Buradayım, Dax," diye tekrar fısıldadım. "*Seni* buldum."

Yüzünü nazikçe avuçladım ve sivri kulağının arkasına gümüş rengi abanoz saçlarını yerleştirdim. Bu haldeyken bile, fırtına grisi gözleri dünyaya kapalıyken bile çok güzeldi.

"Daxton," dedim, nefesimi tutarak alnımı alnına bastırdım. "Senin dediğin gibi, denemeleri kazandım." Acınası bir kahkaha attım, onun haklı olduğunu kabul etmenin onu uyuşturucu uyumasından uyandıracağını gizlice umuyordum. "Bana geri dön."

Sihirimin onun vücuduna akmasına izin verdim ve sadece bedenindeki izlerden daha derin yaraları iyileştirdim. Güçlerimin sıcak altın parıltısı Daxton'a sızarken, yüzündeki morluklar kayboldu. Ellerimi onun cildinde gezdirdim, omuzlarını okşadım, göğsüne doğru ilerledim ve sonra ellerimi sırtına doğru kaydırdım.

Neyse ki, yeni alfa rütbem bana daha fazla güç verdi, bu yüzden eskisi kadar etkilerini hissetmiyordum.

Gözlerimi kapattım ve açık havanın ve soğuğun tatlı kokusunu içime çektim — kalbimi ve içimdeki hayvanı şarkı söyleten her şeyin kokusunu.

"*Daxton*," alfa yeteneklerimi kullanarak zihninde konuştum, eşimi ararken onu bana geri getirmek için çaresizce uğraşıyordum.

"*Daxton, seni bulacağım...*"

Sessizlik.

"*Seni bulacağım*," diye tekrarladım, sözlerimde hafif bir fısıltı hissederek. "*Dax?*"

"*Biz birbirimizi her zaman bulacağız.*"

KONUŞMA

Skylar Cathal

Gözlerim birden açıldı, ama Daxton'ın dudakları benimkilere çarptığında tekrar kapandılar.

Bir anda beni kollarına sardı, öpücüğü dünyayı ve içindeki her şeyi paramparça edecek bir şiddetle beni tüketti. Dilini ağzımın içine soktuğunda zevkle inledim, tutkulu çığlığımı yuttu, tüm korkularımı silip süpürdü. O dik oturmak için hareket ederken kollarımı boynuna doladım, beni kucağına çekti, vücutlarımız daha da yakınlaştı.

Tanrılar adına, onun gerçek olduğunu anlamak zordu. Bunun sadece bir rüya olmadığını.

Vücudumu onun vücuduna yaslayarak, baştan çıkarıcı sürtünmenin içine gömüldüm. Onun öpücüğünden ayrılmaya cesaret edemedim.

Buz cildimde damlamaya başladı, içimden şehvetli bir zevk dalgası geçirdi ve bizi ayıran giysi katmanlarını hatırlattı. Ellerimi gömleğimin alt kısmına götürdüm ve hevesle yere attım. Dudaklarımız bir anlığına ayrıldı ve nedense bu ayrılık bile çok uzun geldi. Daxton'ın dudakları hemen benimkilere döndü ve sadece onun yapabileceği şekilde nefesimi kesti. Elleri çılgınca göğsümdeki bağlara uzandı.

"Skylar," diye hırıltılı bir sesle konuştu, öpüşmemizi neredeyse hiç kesmeden. "Bana geri döneceğini biliyordum."

"Her zaman." Parmaklarımı saçlarına geçirdim, başının arkasını çekerek bir kez daha ağzını yaladım.

Daxton mutlu bir şekilde benim öncülüğümü takip etti ve dudaklarımdan kulağıma, oradan da boynuma doğru bir dizi öpücük bıraktı. Sonunda, sert, nasırlı elleriyle göğüslerimi avuçladı ve bağlarımı kopardı. Sertleşmiş tomurcuğumun üzerinde dilini gezdirerek, yakında gelecek olan tatlı ağzının vaadiyle beni kışkırtmaya başladı.

Biriken beklenti, ona olan ihtiyacımı zirveye çıkardığı için göğsüm hızla inip kalkıyordu. Büyümü onun büyüyle karıştırmak için bir dalga gönderdim. Güçlerimiz birbirine karışarak sadece bizim duyabildiğimiz bir şarkıya dans etti. Uyluklarımin arasındaki karşıt titreşimler arttı ve beni çılgınca bir ihtiyaçla doldurdu.

"Bu," dedi Daxton, ağzıyla meme ucumu yalarken. "Sen benim. Sen bana aitsin, Spitfire."

Başımı geriye eğdim, düşmemek için ona tutundum ve mutluluk verici bir zevk içimi kapladı. Diğer göğsüme doğru kaydı, emdikten sonra pembe etimi dişleriyle ısırıldı. Kolları belime dolandı, ben kalçalarını onun sertleşmiş organı üzerinde gezdirirken beni sıkıca tuttu, onu tam da ihtiyacım olan yere, bacaklarımin arasına yerleştirdi.

"Ve sen," diye hırıltılı bir sesle söyledim, bacaklarımı beline sıkıca dolayarak, "benimsin."

Yukarı baktığımda, gözleri benimkini yansıtan yakıcı bir açlıkla kararmıştı. Yavaşça lezzetli ağzından benim pürüzlü tepeciğimi bıraktı ve nefeslerimiz hızlandı.

"Daxton," diye homurdandım, elim eşimin boğazını sıkıca kavrarken gücümün bir kısmını dışarı saldım.

Onu yatağa yatırdım, gücüm etrafımda parıldamaya devam ederken onu sıkıca tuttum.

"Dikkatlice dinle, *dostum*." Onu dik dik baktım, sözlerime sihir katarak. "Bir daha kendini böyle bir tehlikeye atarsan..." Başparmağım çenesinin çizgisini takip ederek, sadece bana bakmasını sağladım. "Seni kaybedemem," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Silver Meadows seni kaybedemez. Valdor *seni* kaybedemez, Daxton."

Gözlerime baktı, göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu, nabızı boğazını tuttuğum yerin altında güm güm atıyordu.

"Daxton," diye bağırdım, öfkem yüzeye çıkıyordu. "Bana haber vermeden bir daha kendini bu tür bir tehlikeye atmayacağına söz ver."

Gözlerini kısarak bana anlayışla başını salladı.

"Güzel," dedim ve onu bıraktım. Öne eğildim, dudaklarım kulağına değdi, sertleşmiş meme uçlarım göğsünde dans ediyordu. "Şimdi, beni sik."

"Evet, *Alfa*," diye homurdandı Daxton zevkle, kalçalarımı tutup beni sırt üstü çevirirken.

Üzerinde tek bir giysi bile olmayan Daxton, üzerimde dikilip duruyordu, gözleri vücudumun her kıvrımını ve her santimini inceliyor, beni bir şaheser gibi hissettiriyordu. "Benim olanı almadan önce bana vermek istediğin başka emir var mı?"

Deri ceketimin kravatına uzanırken kelimeler ağızımdan kaçtı. Bakışlarında yanan arzu nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Hayır," dedi Daxton, bileklerimi tutarak, "izin ver." Parmakları pantolonumun beline ve iç çamaşırlarıma dolandı, beni çıplak bırakarak botlarıma kadar indirdi. "Güzel bıçak," diye ekledi, alfanın hançerini dikkatlice yere koyarak.

"Sonra," diye fısıldadım.

O da başını sallayarak cevap verdi. Dizlerinin üzerine çöken eşim, topuklarının üzerine yaslanarak gevşedi, sert penisi kalın uyluklarının arasında zonklayarak yukarı doğru fırladı. Kendini okşamaya başlarken gözleri baştan aşağı beni yavaşça süzdü.

"Sen çok güzelsin. Hayallerimden çok daha güzelsin." "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun?" dedim, gözlerimi onun penisine baktım.

"Muhtemelen," dedi. "Ya da senin önümde uzanmış, benim önümde, benim üstünde dikildiğimi görünce ıslanarak bu anın tadını çıkarıyorum." "Dax, lütfen," diye yalvardım.

"Sana ihtiyacım var."

"Göster bana." Kapalı gözleri baştan çıkarıcı bir neşeyle karardı.

Elimi bacaklarımın arasına kaydırarak kendimi okşamaya başladım ve Daxton'a tam olarak onu istediğim yeri, en çok ihtiyaç duyduğum yeri gösterdim.

Eşim hareketsiz kaldı.

Gözleri klitorisimin üzerinde dolaşan parmaklarımın hareketine kilitlenirken vücudundaki her kas gerildi.

"Önce sikimi mi yoksa dilimi mi istiyorsun, kraliçem?"

"Önce dilini. Sonra sikini," tereddüt etmeden cevap verdim.

"Ne istediğini tam olarak bilen kadınları severim," dedi Daxton, dudaklarını titreyen vücudumda aşağı doğru kaydırırken, bacaklarımı açarak arasına yerleşebilmek için.

"*Bu da benim*," dedi, kalbimi hızlandıran derin, boğuk sesiyle.

Dili klitorisimde akıllara durgunluk veren daireler çizdi, ardından ağzı beni yutmaya başlarken açgözlülükle tepe noktamı arzuladı.

"Açlıktan ölüyorum," dedi nefes nefese, "ve senin amın benim açlığımı giderecek tek şey, Spitfire."

"Tanrım!" diye yüksek sesle inledim, sırtımı kavisledim.

Eğilip parmaklarımı Daxton'ın saçlarına geçirdim, kalçalarımı salladım ve yetenekli ağzını kullanmaya başladım, artık bana vermek istediği her saniyeyi utanmadan zevkle karşıladım.

"Kendini tutma," diye mırıldandı Daxton.

"O zaman... durma... Durma," diye hırıltılı bir sesle söyledim, eşimin derin kahkahası uyluklarım ve klitorisimde titreşirken.

Parmakları nazikçe ağzına katıldı ve içimden geçen coşkulu zevk dalgası yüzünden neredeyse bayılacaktım. Bu ek dokunuş beni doruğa ulaştırdı, sırtım kavislenirken iç duvarlarım kasıldı ve orgazma ulaştım.

"*Daxton*," diye bağırdım, vücudum titriyordu.

Daxton ayağa kalktı, parmaklarını dudaklarına sürerek benim boşalmamın tadını çıkardı. "Hatırladığımdan daha da tatlısın."

"Rüyadan daha mı iyi?" diye alay ettim.

"Karşılaştırma bile yapılamaz," dedi, bir kez daha üzerime çıkarak. "Bunun gerçek olduğunu biliyorum."

"Henüz bitirmedik."

"Daha çok var," dedi, beni öperken düşük bir sesle homurdandı.

KONUŞMA

Skylar Cathal

Hiç uyarı yapmadan Daxton'ın bileklerini tuttum ve bacaklarımı beline doladım. Oturarak kendimi öne doğru attım, onu sırt üstü çevirip üzerine çıktım.

"Şimdi," dedim hakim bir ses tonuyla, "sıra bende."

Hayvan içimdeki kontrolümü zorlayan, eşimi ele geçirmek için çaresizce çabalayan içimdeki hayvanı bastırmak için sıkı sıkı tutundum.

"Bana istediğini yap, Spitfire. Ben senin emrindeyim.

Senin emrindeyim. Senin için her şeyi yaparım... her şeyi."

Heyecan içimi kapladı, bu güçlü erkeği kontrol edebilmeyi seviyordum.

Bang, bang, bang.

Yüksek sesli bir yumruk kapıya vurdu.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye sordu Shaw. "Acil bir durum var," dedi bir ses, korku dolu bir titremeyle. "Onlar..."

"Meşgul!" Daxton yanıt olarak kükredi. "Meşgulüz." Bana sarılması sıkılaştı, bakışları benimkilerle buluştu, sesi alçaldı ve kulağıma fısıldadı, "Henüz bitirmedik."

Denemem bile, dudaklarımda beliren şeytani gülümsemeyi gizleyemedim. "Daxton!"

Eşim donakaldı.

"Adohan?" Daxton mırıldandı, yüzündeki aç bir arzu ifadesinden soru ve tedirginlik ifadesine dönüştü. "Ne oldu?"

"Skylar'a ihtiyacım var."

"Lanet olası berbat bir zamanlama!" diye homurdandı.

"Durum çok ciddi olmasaydı sormazdım... Güven bana." "Ne oldu, Adohan?" diye seslendim.

"Idris..."

Sesindeki sıkıntıyı hissedebiliyordum. Sözlerinin arasında hissedilen sessiz panik nefesimi kesmişti.

"Bebek geliyor," dedi Adohan. "Ama Idris kanıyor... çok kanıyor. Şifacılar bebeğin ters döndüğünü söylüyor. Eşim güçlüdür, ama dayanıklılığı azalıyor."

"Bebek muhtemelen ters duruyor," diye fısıldadım Daxton'a, onun kucağından inerken, o da giyecek bir şeyler arıyordu. Kıyafetlerimi buldum ve pantolonumu giydim, sonra hızla botlarımı bağladım. "Başı yerine poposu önce çıkıyor."

"Bu tehlikeli mi?" diye sordu Daxton, yatak kenarına atılmış gömleğimi bana uzatırken.

Bağım kurtarılamaz durumdaydı, ama gömleğimi başımdan çıkarırken bunu umursamadım. "Özellikle kanama eşlik ediyorsa, olabilir."

"Korkuyor." Adohan'ın yalvarışı kalbimi sızlattı. Anne ve çocuğu için endişelenen bir baba ve eşin sesini duydum. "Sana ihtiyacı var Skylar. İkisinin de sana ihtiyacı var."

"Doğum ne zaman başladı?" Daxton ve ben giyinmeyi bitirirken sordum.

"Dün gece geç saatlerde. Güneş doğmadan önce suyu geldi."

"

Hareketsiz kaldım. On saatten fazla olmuştu. Daxton'a baktım, ve o da durumun ciddiyetini anlayarak bana başını salladı.

"Eğer..." Adohan düşüncesini tamamlayamadan, Daxton'ın yanında durarak kapıyı açtım.

"Yolu göster," dedim.

KONUŞMA

Skylar Cathal

"Acele edin!" Adohan'ın sesi, bizi iç geçitlerden geçirirken aciliyetle yankılandı.

Kırmızı renkli duvarları süsleyen duvar halıları, yanlarından hızla geçerken sallanıyordu. Açık balkonları süsleyen sarmaşıklar bile, yüksek prensin sıkıntısına tepki olarak ayrılıyor gibiydi. Adohan, uçümüzün hemen arkasında, bir köşeyi dönerken ayakları yerden gürültüyle yankılanıyordu.

İdris'in doğum sancılarının çığlıklarını duyabiliyordum, çığlıklarının yankıları eşini daha hızlı koşmaya teşvik ediyordu, o da onu elinden geldiğince rahatlatmaya çalışıyordu. Malikanenin güney köşesine doğru aceleyle ilerledik. Muhafızlar odanın dışında duruyordu, Astro annesinin çığlıklarını duyarak endişeyle volta atıyordu.

"Baba," dedi Astro panikle. "Annem..."

"Bu normal, oğlum," dedi Adohan, kapı koluna uzanırken. "Sen ve kardeşin bu dünyaya geldiğinizde onun çığlıklarını duymuş olmalısın."

Tanrılar, Astro'nun yüzündeki çökmüş ifadeyi görünce göğsüm sızladı. Annesinin tehlikede olduğunu biliyordu. Sonuçta, doğum bu dünyada kadınlar için en tehlikeli olaylardan biriydi.

"*Tanrılar! Adohan nerede?*" İdris, büyük çift kapıdan içeri girerken bağırdı.

"Sanırım sıra bende," dedi Adohan, kendinden emin sesi titreyerek, kalbinde eşine ve doğmamış çocuğuna karşı duyduğu korkuyu bana biraz olsun hissettirdi.

"Lanet olsun... Tanrı yukarısı!" Idris kükredi.
"Nerede neredeydin neredeydin?"

"Skylar'ı aramaya gittim," dedi Adohan, eşinin yanına koşarken.

yanı

na "Ben burada bekleyeceğim," dedi Shaw.

koşt "Şimdilik iyi bir fikir."

u. Shaw gölgelerin arasında kayboldu ve Astro'nun yanında kaldı.

Daxton ve ben içeri girip kapıları arkamızdan kapattık. Süslü yatak odası, köşede fısıltılarla konuşan en az beş farklı şifacı ile çılgınca bir hal almıştı. Koridora girer girmez Idris'in kanının kokusunu alabiliyordum, ama onu görmek bambaşka bir şeydi.

İki şifacı ahşap bir masanın üzerine eğilmiş, Crimson City'nin hanımına yardımcı olabilecek herhangi bir kaynak bulmak için metinleri tararken, diğerleri bebeğin pozisyonunu ve annenin durumunu dikkatle izliyordu.

Zola, Idris'in başının yanında oturmuş, ıslak bir bezle arkadaşının alnını nazikçe siliyordu. Bakışları benimkilerle buluştu ve yemin ederim ki, benden yardım etmem için sessizce yalvaran bakışlarına karşılık olarak gölgeler canlandı.

Oda tam bir kaos içindeydi.

"Herkes dışarı!" diye
bağırdım.

Yaşlı bir şifacı olduğunu tahmin ettiğim, yaşlı görünümlü bir adam bana dönüp baktı. "Affedersiniz, ama..."

"Dışarı!" diye bağırdım ve gücümün dalgası odayı doldurdu. Orada çok fazla şey oluyordu ve herkesin panik halindeki stresi doğum yapan anneye yardımcı olmuyordu. "Bu," dedim, odayı işaret ederek. "Bu kaos Idris'e yardımcı olmuyor."

Neyse ki şifacılar emrimi yerine getirdiler ve kendi kendilerine mırıldanarak odadan çıkmaya başladılar.

"Sen tam olarak kimsin?" Baş şifacı, benim büyümü savuşturmak için elinden geleni yaparken, gözlerini kısarak bana baktı. "Her iki varisi de bu dünyaya ben getirdim ve bunu da aynı şekilde yapacağım."

"Bakın, tüm saygımla..." diye başladım.

"Hiç saygı göstermiyorsun," dedi baş şifacı.

Daxton yanıma adım attı, bu da onun kapıya doğru sendelemesine neden oldu.

"Ne tür güçlere sahip olduğunu bilmiyorum, şekil değiştiren... ama Leydi Idris'i terk etmeyeceğim."

"Tanrı aşkına!" Adohan, Idris'in yanında dururken sesini yükseltti, gözleri emrindeki alevlerle parıltıyordu. "Şu anda gururun umurumda değil, Theo. Benim umurumda olan şey eşim ve çocuğum! Skylar, yardım edebilecek tek kişi. İstersen kal, ama liderliği o üstlenecek." Adohan'ın ellerinden alevler fışkırdı. "Çekil kenara."

Theo başını öne eğdi, koyu renkli saçları yüzünün önüne düştü ve hükümdarının emrini yerine getirdi. "Evet, Yüksek Prens. Dediğiniz gibi."

Daxton'a yan gözle baktım, gözleri taş kadar sertti. Çenesi, şifacının saygısızlığına duyduğu hoşnutsuzlukla sıkı sıkıya kapanmıştı. İçimdeki küçük bir parça onun koruyucu varlığından zevk alıyordu, ama bu sevinci çabucak gömdüm ve görevime odaklandım.

"Bak, ben senin kadar çocuk doğurma konusunda deneyimli değilim," dedim yumuşak bir sesle. "Ve yardıma ihtiyacım olduğunda bunu itiraf etmekten de çekinmiyorum."

Theo kaşlarını kaldırarak bana baktı, yüzünde tedirgin bir ifade vardı. "Bebeği doğurtmama ve annenin

güven

de

tutma

ma

yardı

m

eder

misin?

"

"Bu benim ruhani görevim." "Güzel," dedim.

"O zaman ikiniz de acele edin ve yardım edin!" Idris bağırdı,

başka bir kasılma onu ikiye böldü. "Bebek..." Idris, bilincini kaybetmeye başlayınca zar zor konuşabiliyordu, başı Adohan'ın göğsüne düştü.

"Skylar! Buraya gel ve ona yardım et lan," diye bağırdı Zola korkuyla küfretti.

"Idris!" Adohan kör bir panik içinde kükredi. Alevlerinin ısısı dokunduğu yeri sararak etrafı kapladı. "Hayır, hayır, hayır! Aşkım." Titreyen elleriyle başını kucakladı, alevleri eşini çevreleyerek ona güç vermeye çalışıyordu. "Bu çekime karşı koymalısın. Pes etme. Benimle kal. Idris... Idris!"

"Daxton, perdeleri aç da buraya biraz temiz hava girsin."

Dax, Adohan'ın alevleriyle buz büyüsüyle savaşırken başını salladı ve ben Idris'e doğru ilerlerken beni takip etti.

Idris'in gözleri şükürler olsun ki açıldı ve Adohan'ı gördü.

"İşte buradasın, aşkım," diye hıçkırarak, tutsak kalmış nefesini serbest bıraktı.

Theo harekete geçti ve Idris'in ayaklarının dibine yerleşti. "İtme dürtüsüne karşı koyma," diye cesaretlendirdi.

Ben de şifacının yanına koştum, ellerim kırılanları onarmak için altın rengi bir parıltıyla parlıyordu.

"Rahim yırtılmış galiba," diye fısıldadı bana.

Tereddüt etmeden ellerimi Idris'in karnına koydum. Avuçlarımın altında bir taş gibi hissettim ve büyüm mümkün olan her şeyi onarmaya başladı.

"Gahhhhh!" Idris, kasılmaları bir kez daha zirveye ulaştığında bağırdı.

Rahim zarındaki yaralanmayı hissederek, güçlerimin Idris'e akmasına izin verdim ve derisinin yüzeyinin altındaki yırtık dokuyu onardım. Sonra bebeği aradım.

"Bebek...?" Idris, sesinde yürek parçalayan bir korku ile sordu. "Bebek iyi mi?"

Endişeli ebeveynler cevabımı beklerken zaman yavaşladı, ben sihirle bebeğin durumunu değerlendirirken aramızda geçen sessiz saniyeler uzadı. Zayıftı ama kalp atışı hala vardı. Bebeğin doğum kanalında sıkışmış olmaktan kaynaklanan sıkıntısını hissedebiliyordum. Idris'in çocuğu doğurması gerekiyordu, yoksa sihrimin ikisini de kurtarmaya yetmeyeceğinden korkuyordum.

"Idris," diye başladım, "bu..."

"Zor... Zor mu?" Idris titrek bir sesle güldü ve oturmaya çalıştı. "Zaten zor. Ne öneriyorsun?"

"Dik pozisyonu deneyelim," dedim, şifacıya bakarak, o da bana kararlı bir şekilde başını sallayarak önerime katıldığını belirtti.

"Yerçekimi," dedi Idris, yan ağzıyla gülümseyerek. "Geçen sefer işe yaramıştı." Başımı salladım. "Aynen öyle."

"Tamam, o zaman başlayalım. İtme dürtüsü hissediyorum." Idris, Adohan ve Zola'nın her iki yanında, onu tutmaya çalışarak öne eğildi.

Theo, Idris ayağa kalkarken sessizce onun altına geçti. Ter yüzünde birikip damlıyordu, kaşları çatılmıştı, alnındaki çizgiler saatlerce süren doğum sancıları nedeniyle kırıışmıştı. Dişlerini sıkarak, Idris bir sonraki kasılmaya hazırlanmak için dizlerini bükerek duruşunu genişletmeye çalışırken inledi.

"Hazır olun," dedi Idris, çığlık atarken. Bebeği rahminden itmek için tüm enerjisini harcarken vücudundaki her kas gerildi.

"Evet!" dedi Theo, ellerini Idris'in altına uzattı.

Geri çekildim ve arkadaşımın tüm gücünü kullanarak titreyip sarsılmasını izledim. Daxton, benimle birlikte heyecanla izleyip beklerken elini sırtıma koydu.

"Evet, Leydi Idris, bir kez daha ıkının. Bebek hemen orada!"

"Gahhhhh!" Idris son bir nefes alıp itmeye başladı.

Sonra, Valdor'daki en güzel ses odayı sessizliğe boğdu. Şıfacının kollarında tutulan bir bebeğin nefes kesici, değerli ağlaması gözlerimi yaşlarla doldurdu.

KONU 49

Skylar Cathal

Idris, Zola bebeği nazikçe kucağına alırken Adohan'ın kollarına yığıldı.

Korkulan casus şefinin, genellikle sert gölgelerle dolu olan abanoz rengi bakışları, vaftiz çocuğunu görünce yumuşadı.

Odadaki büyük bir yük kalktı, bebeğin sağlıklı ağlamaları duvarlar boyunca ve koridorlara yayılmaya devam ederken, göğüslerimizdeki sıkı tutuş gevşedi.

Astro kapıdan içeri fırladı. "Anne?"

Zola, bebeği Idris'in göğsüne yatırırken gülümsedi. Adohan'ın kolu eşinin ve ailelerinin en yeni üyesinin üzerindeydi. "Görünüşe göre artık bir ağabey oldun, Astro. Finn artık bu unvanı tek başına kullanamaz."

"Öyle mi?" Astro, parıldayan bir gülümsemeyle sordu.

"Artık bir kız kardeşin var," dedi Adohan, annesinin ışığı bile onu gölgede bırakamayacak kadar geniş ve parlak bir gülümsemeyle.

Astro odanın diğer ucuna koştu ve annesinin yanına diz çöktü. Elini koyu kırmızı ve siyah kıvrımlı buklelerin üzerine koyarken eli titriyordu. "Senin burnunu almış anne."

"Tanrılara şükür," dedi Idris iç çekerek.

O anda, sevinç çiçek açtı ve korku ve endişenin pençesinden kurtuldu. Hayatımızı saran diğer sıkıntılar, bu küçük kızın varlığının mucizesinin tadını çıkarırken bir anda sona erdi. Gururlu, hayran ebeveynlerin gözlerinde parlayan herhangi bir biblodan daha değerli bir hazine.

Idris bebeği emzirmek için göğsüne götürdüğünde üçünün birlikte gülüşlerini duymak, karnımda kelebekler uçmasına neden oldu. Daxton'ın kolu belimi sardığında omuzlarımı gevşetip gülümsedim.

Onun kucağına hemen gömüldüm, onun dokunuşuna benim ona duyduğum ihtiyaç kadar ihtiyacım vardı.

"Beni şaşırtmaktan asla vazgemiyorsun, Spitfire," dedi Daxton. "Crimson City, bugün burada başardıkların için sana sonsuza kadar minnettar olacak."

Eşime döndüm, kolları beni sıkıca sararken boynunun kıvrımına burnumu gömdüm. "Ağır işlerin çoğunu Idris yaptı."

"Yine de." Daxton saçımı okşarken durakladı ve sadece bana özel olan nazik dokunuşuyla huzurlu bir sevgi ve rahatlık dalgası gönderdi. "Senin yardımın olmasaydı, bu alem kaybolmuş olacaktı. Adohan Idris'i kaybetmiş olsaydı..."

"Daha fazla söze gerek yok." Başımı eğip onun gözlerine baktım. "Anlıyorum."

Daxton'ın ima ettiği yolda zihnimi gezmeye cesaret edemedim. Beni hiç düşünmeden kolayca yutabilecek o korku havuzuna adım atmaya kendimi izin veremezdim.

"Skylar," diye seslendi Idris, dikkatimi çekerek. "Sen ve Daxton onunla tanışmalısınız." Idris bebeği kollarında salladı, ilk beslenmesinden sonra geğirtmek için onu omzuna taşıdı.

"Sanırım artık Skylar teyze... Dax amca ile birlikte," dedi Astro göz kırparak, bakışları doyamayacağı yeni kardeşine dönerek.

"Uygun," dedi Adohan, gözlerini eşinden ve kızından ayırmadan. "Seni tanıdığımız kısa sürede ailemi bir değil iki kez kurtardığını düşünürsek." Adohan sonunda Idris'ten ateşli bakışlarını ayırdı ve benimkilere yöneltti. "Teşekkür etmek asla yeterli olmayacak."

Adohan'ın yüzündeki derin duyguyu görünce, sözlerine karşılık vermek için başımı eğip yutkundum.

Daxton elini belime koydu ve beni kendisiyle birlikte ileriye doğru yönlendirerek Ekon ailesinin en yeni üyesini birlikte selamladık.

"Merhaba, ufaklık," diye fısıldadım.

Yuvarlak yanakları olan minik, buruşuk yüzü, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şeydi. Bununla birlikte, başının üstündeki kıvrımlı kızıl ve abanoz rengi bukleler, kalbimi sevgiyle doldurmaya yetti.

"Ona ne isim vereceksiniz?" diye sordum.

Idris cevap vermeden önce Adohan'a baktı. "Ember," dedi Idris geniş bir gülümsemeyle. "Çünkü o bizim küçük ışığımız, bu yeni dünyada umudumuz."

"Güzel isim," dedi Daxton, Adohan'ın omzuna elini koyarak. "Başka bir isim bu kadar uygun olamazdı."

"Onu kucağına almak ister misin, Sky?" diye sordu Idris, uykuya dalmış Ember'ı yumuşak bir battaniyeye sararken.

"Evet!" diye cevap verdim, dünyamızdaki en yeni hayatı kucaklamaktan büyük mutluluk duyarak.

Idris bana Ember'ı uzattı ve ben, bu minik bebeğin uyandırdığı umut duygusuna hemen kapıldım. Bunun, tam da buradaki neden olduğunu anladım. Doğmuş ve doğacak her çocuk için, Valdor'un Kalbini açmak ve dünyamızı özgürleştirmek, Ember'a ve sayısız diğerlerine yeni bir hayat verecekti. Korkudan, çürümeden ve tanrılar isterse Minaeve'nin egemenliğinden uzak bir hayat.

Ember kollarımda cıvıladı, göğsüme sokulurken küçük sesler ve homurtular çıkardı. Onu sıkıca sarıldım, kokusunu içime çektim ve hafızama kazıdım, böylece onu yanımda taşıyabilecektim.

Ancak, benim üzüntüme rağmen, o ağlamaya başladı. Onu tekrar uyutmak için sallamaya çalıştım, ama küçük çocuklara bakma konusunda deneyimsizdim.

"Onu bana ver," dedi Dax.

"Gerçekten mi?"

"Evet." Daxton hafifçe güldü. "Bir yeteneğim var. Ayrıca, beni ve Idris'i iyileştirdikten sonra gücünü yenilemek için bir şeyler yemelisin. Midenin guruldadığını duyabiliyorum."

"Bir yetenek mi?" diye tekrarladım ve Ember'ı onun bekleyen ellerine verdim.

Hizmetçilerden biri soğuk et ve peynirlerden oluşan bir tepsi getirdi ve ben de bir avuç aldım. Büyümün büyük bir kısmını kullanmıştım, ama artık alfa olduğum için, iyi bir yemekle her şey düzelebilirdi. Oturdum ve ilk birkaç lokmayı yedim, zaten enerjimin dolduğunu hissediyordum.

"Öyle," dedi Idris alaycı bir şekilde. "Yemin ederim, Finn doğduğunda ağlamayı kesmiyordu. Daxton amca yardımımıza gelene kadar aklımızı kaçıracağımızı sandım."

"Onu bir ay boyunca evden çıkarmadık," diye ekledi Adohan. "Çocuklarla özel bir ilişkisi var."

"Bebekler beni sever," diye fısıldadı Daxton, ardından Ember'e yumuşak bir şşş

"*Buna* inanmak neden bu kadar zor?"

"Aynan var, değil mi?" diye sordu Astro. "Yüzünün yarısı 'Bana yanlış bakarsan seni öldürürüm' diyor."

"Bebekler bana asla yanlış bakmaz." Daxton, Ember'ın burnuna parmağıyla nazikçe dokunarak gülümsedi, sonra onu kollarında tutarak yerinde zıplamaya başladı. Sonra mırıldanmaya başladı.

"Ah, o şarkı." Astro gülümsedi. "Hâlâ hatırlıyorum."

"Kabus gördüğünüzde seni ve kardeşini susturan tek şey oydu," dedi Idris, Zola'dan bir bardak su alırken, hepimiz Daxton'ın bariton melodisine kulak verdik.

BÖLÜM ELLİ

Skylar Cathal

Avcıların sığınağında acıdan korunmak için zaman ve mekanın ötesinden gelen o özel müziği tanıdığımda olduğum yerde donakaldım.

Daxton yanımdayken duyabildiğime yemin ettiğim aynı armoni. Yeşil kumlu plajda bana söylediği aynı melodiyi Ember'e söylüyordu.

"Bu, annelerinin onlara söylediği şarkı," dedi Zola, yanıma gelerek.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım ve ona döndüm. "Ben de duymuştum." "Sana da söylemiş miydi?"

"Evet." Ember'ı göğsüne nazikçe yatırmış olan eşime hayranlıkla bakmaya devam ederken, hafifçe gülümsedim.

Kalbim, içimi derin bir özlemle doldurmaya başladı. Daxton'ın bebeği kucağında tuttuğunu görünce, bu deneyimi onunla paylaşmayı ne kadar çok istediğimi fark ettim. Bir gün *çocuğumuza* bu şarkıyı söylemesi, bizim için...

Dudaklarımı ısırarak kendimi tutmaya çalıştım, yükselen gözyaşlarımı gizli bir kederin değil, mutluluğun gözyaşlarıymış gibi göstermeye çalıştım.

"Bu çok güzel bir an," dedi Zola.

Başımı sallayarak yanağımı sildim.

Daxton, Ember'den başını kaldırıp beni aradı ve ben de ona başımı sallayarak iyi olduğumu işaret ettim, gözlerimdeki yaşların rolünü oynamasına izin verdim.

Eşim, değerli bebeği derin bir uykuya daldırdı ve odanın diğer tarafına geçerek onu anne babasına geri verdi. Bebeğe karşı ne kadar nazik davrandığını görmek beni hayrete düşürdü ve bir an için her şey huzurlu görünüyordu, ta ki...

Güm!

Yüksek bir gürültü, uyumlu transımızı bozdu ve Daxton ile diğerlerini yüksek alarm durumuna geçirdi.

Güm!

Ses tekrar duyuldu ve ardından odayı saran güçlü bir büyü dalgası hepimizi bir adım geriye itti. Adohan, Idris ve Ember'in üzerine eğildi, Astro da onların diğer tarafında durarak kadınları bilinmeyen büyü'nün patlamasından korudu.

Daxton kollarını bana doladı ve duvarları titreten büyü dalgalarına karşı direnmeme yardım etti.

"Adohan!" Daxton, Zola'ya bakarak bağırdı. "Koruma kalkanları!"

"Halledeceğim," dedi Zola, gölgelerin içine atlayarak ortadan kayboldu.

Finn ve Crimson City ordusunun çoğu, Castor ve Silver Meadow Warriors ile buluşmak için güneye doğru ilerliyordu. Bu hiç iyi değildi.

Tam o sırada, Shaw kapıdan içeri girip bana baktı. *"O da neydi öyle?"*

"Bilmiyorum," dedim.

"İyi bir şey olmadığı kesin," diye cevapladı Shaw.

"Daxton'ın tepkisine ve Zola'nın gölgelerin içinde kaybolmasına bakılırsa, hayır derim."

"Bir dakika, ne?" Shaw kapıda durdu ve başını salladı. *"Onlardan biri gölgelerin arasında kayboldu mu dedin?"*

"Uzun hikaye, ama evet. Zola..."

"Skylar," Daxton'ın sesi gürledi ve Shaw ile olan konuşmamı böldü. Dudakları ince bir çizgiye büzülmüştü, gözleri endişeyle gerilmişti. "Bu, solmaya karşı koruma sağlayan kalkanlar. Sana Crimson City'nin çevresindeki sınırlardan bahsettiğimi hatırlıyor musun ve..."

"Tanrılar aşkına." Nefesim kesildi. "Hayır."

Daxton başını salladı. "Korkarım öyle. Minaeve'nin misillemesiyle o kadar meşguldük ki, en büyük tehdidi gözden kaçırdık."

"Toplayabildiğin tüm güçleri topla," diye duyurdu Adohan salonlara. "O yaratıkların Crimson City'ye girmesine izin vermeyeceğiz. Onları lanetli solgunluğa geri püskürteceğiz!"

"Evet, baba. Ben toplayacağım..."

"Hayır, bekle," dedi Adohan, Astro'ya dönerek. "Senin burada anneni ve kız kardeşini koruman gerekiyor. Bir şey olursa, onları güvenli bir yere götüreceğine söz vermelisin. Mümkün olduğunca uzun süre evimizi koru, barınakları olmayanları burada kalmaya teşvik et, ama gerekirse onları güvende tutacağına söz vermelisin."

Astro'nun yüzü düştü, ama tartışmak yerine babasına tek bir baş sallama ile cevap verdi.

"Aferin oğlum." Eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "Artık Ember'in koruyucususun, tıpkı Finn'in senin koruyucun olduğu gibi."

"Skylar," diye fısıldadı Dax.

"Sakın yapma," diye başladım ve eşime döndüm.

"Spitfire..."

"Sakın bana geride kalmamı ve bu savaşa katılmamamı söylemeye cüret etme."

Daxton dudağını ısırды ve yemin ederim ki, arkamızda solma tehdidi olmasaydı, bu düşüncenin aklına bile girmesine izin verdiği için gözünü morartırdım.

"Dax!"

"Sana ne yapman gerektiğini söylemiyorum, Skylar. Sadece şunu yapmanı istiyorum

—

"Ben kendimi koruyabilirim, Daxton."

"Nefes alıp beni dinleyecek misin?"

Daxton başını sallayarak bağırdı. "Tanrılar aşkına. Bizimle koğuştaki buluşmadan önce iç mekanı kontrol etmeni istiyorum. İyileştirme yeteneğinle, şehirde bulunan yaratıkları yok ederken yaralıları tedavi edebilirsin."

"Oh."

"Oh?" Daxton tekrarladı. "Başka bir şey yok mu, Spitfire?" "Şu an için yok."

"Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun," dedi ve ben bir cevap bulamadan eğilip beni öptü. "Seni savaşın dışında tutmayı asla düşünmem. Eşim, sınavları geçip kazanacak kadar güçlü. Sen her şeyi yapabilirsin."

"Yakışıklı olduğun kadar bilge de olman ne güzel."

"Gerçekten şanslıyım," dedi ve bir öpücük daha çaldı.

"Savaşta nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Shaw.

"Hayvan formuna dönüşebilen bir şekil değiştirenle hiç birlikte savaşmadık. Bu eğlenceli olacak," dedi Adohan.

"Shaw ön saflarda kendi başına başa çıkabilir," dedim. "Peki." Daxton başını salladı ve benim beta'ma talimat vermeme izin verdi.

"Daxton ve Adohan ile dış sınırdaki kal," dedim Shaw'a. "Benimle onların arasında çalışabilir, gerektiğinde boşlukları doldurabilirsin."

"Kolay iş," dedi Shaw, omuzlarını silkerken büyüsü parıltıladı ve etrafında dönmeye başladı.

Adohan, Idris ve Ember'in alnını öptükten sonra eşimin yanına geldi.

"Bizi kalelere ışınlayacağım," dedi Daxton.

"Tamam. Astro, savaşabilecek olanların sınırdaki buluşmasını, savaşamayacak olanların ise kalemizde toplanmasını haber ver," diye talimat verdi Adohan.

Sonra, gümüş bir parıltıyla Dax ve Adohan ortadan kayboldu ve geri kalanlarımız saldırıya hazırlanmaya başladı.

BÖLÜM ELLİ BİR

Skylar Cathal

"Astro," diye seslendi Idris, konuşurken gözlerini Ember'den ayırmadan.
"Shaw'u cephaneliğe götür."

"Evet, anne. Hemen."

"Ve Astro," diye ekledi Idris, "bıçaklarımı ve mızrağımı da al."

Astro, kahverengi ve kırmızı kumtaşından yapılmış kemerli kapının önünde donakaldı. Çerçeveye kazınmış karmaşık rüzgâr kıvrımları, onun şaşkın ifadesini yansıtıyordu.

"Anne?"

"Duydun beni. Ve tartışma. Sen daha iyi bilirsin."

Astro önce bana, sonra Shaw'a bakarak sordu: "Savaşta hangi silahları kullanmayı seviyorsun? Hangi silahları tercih edersin?"

"Ben silahım," diye cevapladı Shaw geniş bir gülümsemeyle. "Ama alfamın silahına ihtiyacı olacak. Onları almaya seninle geleceğim."

Yayımı veya diğer kılıçlarımı getirmeyi düşünmemiştim. Sadece alfanın hançerini yanıma almaya vaktim olmuştu.

"Güzel, o zaman acele et," dedi Idris.

Annesi Idris'e başını salladı ve Shaw'u koridordan aşağıya götürdü.

Idris'in ev halkından bir kadın dikkatlice yatağının yanına yürüdü ve Idris Ember'i ona uzattı.

"Şehirden çıkış yolunu biliyorsun, değil mi?" "Evet, Leydi Idris."

"Ve şehir ele geçirilirse ne yapman gerektiğini biliyorsun. Güvende kalmak için nereye gitmelisin?"

"Evet," diye cevapladı kız.

"Güzel." Idris öne eğildi ve uyuyan bebeğinin koyu renkli buklelerini öptü. "Seni seviyorum, Ember'im. Güneş kadar parlak yanmayı asla unutma."

Bunun üzerine kız, bebeği göğsüne sıkıca sarıp, tuvaletin yanındaki gizli bir koridora kayboldu.

"Idris..."

"Skylar." Idris kendini dik bir pozisyona getirdi ve gözlerinde ateşle bana baktı.

"Ne yapmayı planlıyorsun..."

"Krallığım saldırıya uğrayıp çürümeye terk edilirken ben burada oturup izleyeceğimi mi sanıyorsun? Halkımı ve ailemi korumak için silaha sarılmayacağımı mı sanıyorsun?"

Dudaklarımı kıvırdım, bilmiş bir gülümsemenin yayılmasını engellemeye çalışarak. "Az önce sen..."

"Beni iyileştirebilirsin," diye sözümü kesti Idris. "Değil mi?"

Yatağının yanına yaklaşırken gözlerimi kıptım. "Yani, teorik olarak."

"Peki, o teoriyi bir deneyelim," dedi Idris, elbisesini kaldırarak karnını ortaya çıkardı. "Ve çabuk ol."

Büyümü bir kez daha Idris'e aktardım ve bir dakika sonra ayağa kalkmış, savaş için giyinmeye başlamıştı.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Idris, kahverengi ve kırmızı zırhını yerine takarken. Binicilik kıyafetleri, göğüs zırhının ve altın kol bantlarının altına giyilmişti. Koyu kırmızı kumaş bacaklarını örtüyordu, dizlerine kadar uzanan siyah çizmeyle birlikte.

"Shaw zırhımı getirecek, sonra hazır olacağım," diye cevap verdim.

Idris başını salladı ve Astro ile Shaw odaya girmeden önce göğüs zırhını sabitledi. Astro annesine selam verip ona bıçak gibi keskin uçlu uzun bir mızrak verirken, ben de Shaw'dan yayımı ve zırhımı heyecanla aldım.

Oğlu akıllıca geri çekildi, Idris ise silahı elinde ve sırtında kolayca döndürdükten sonra, keskin olmayan ucunu yere sertçe vurdu. Idris bu hareketi

sanki mızrakla doğmuş, sanki mızrak kendi vücudunun bir uzantısıymış gibi.

"Büyün onu yeterince iyileştirmiş görünüyor," dedi Shaw dedi.

"Öyle görünüyor..."

"Bunu yapabileceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle, ama yaptığım için memnunum. Burada kolay bir bir savaşa girmiyoruz, Shaw."

"Farkındayım. Astro silahları toplarken bana anlattı. Düşmüşler denen kara pelerinli canavarların kafalarını uçur, köpeklerin ısırmasına izin verme ve gökyüzünden gelen kanatlı yaratıklara dikkat et. Önemli noktaları hepsini saydım mı?"

"Hızlı öğrendiğin iyi oldu," dedim, gümüş yayı sırtıma bağlayıp, hançerleri uyluklarıma, alfa bıçağını kalçama takıp, Aegis zırhını yerine sabitledim.

Yüksek sesli bir korna yankılandı ve Idris ile Astro hareketsiz kalmasına neden oldu.

"Bu babamın savaş çağrısı," dedi Astro, koyu kaşları kılıcını sıkıca kavrayarak kaşlarını çattı. "Halk evlerini güçlendirmeye başlayacak ya da korunmak için buraya gelecek."

"Kapıları açın, halkımızı içeri alın," diye bağırdı Idris koridordan. "Elinizden gelen tüm yardımı yapın."

"Evet, Leydi Idris," diye bağırdı bir Yüksek Fae, odadan koşarak çıkarken Idris'in emrini ileterek.

"Sıra bizde." Idris balkona doğru yürüdü, parmaklarını ağzına götürdü ve üç uzun ıslık çaldı. "Savaşa uçarak yukarıdan tehdidi ortadan kaldıracacağız. Her birimiz bir pegasiye binebiliriz."

"Benim gerek yok," dedi Shaw, gömleğini çıkararak, kollarını esnetip kaslı kalın omuzlarını döndürmeye başladı. "Köpekleri ve diğer yaratıkları yerden savaşacağım."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Astro, Shaw botlarını çözüp kemerini çözmeye başladığında.

"Bu botları seviyorum," dedi Shaw, göğsünde karanlık bir mizahla gülerek. "Onları mahvetmek istemiyorum."

"Dönüşmeye hazırlanıyor, Astro," dedim, bakışlarımı başka yöne çevirerek. "Dönüşürken kıyafetlerini giymeye devam ederse, kıyafetleri mahvolur."

"Ayrıca, diğer kapıyı da açsan iyi olur," dedi Shaw, gözlerinde karanlık bir parıltıyla, İç Krallığa halkımızın gerçek gücünü göstermeye hazırды.

Beta'mın hayvanının varlığının yükseldiğini hissedebiliyordum, panteri insan derisinin sınırlarında kaşınıyor, savaşa atılmaya hazır ve istekliydi. Yeşil bir sihir parıltısı kaslarının çıkıntıları ve çukurları boyunca dans ediyordu. Kollarındaki yara izleri bronzlaşmış derisiyle tezat oluşturuyordu ve ona, dayanacak kadar güçlü olduğu şeylerin sadece yüzeyini kazıyan tehlikeli bir hava veriyordu.

"Eğer yapmazsan," dedi Shaw, sesinde derin bir hırıltıyla, "muhtemelen onu yıkarım ve bunun benim türüm hakkında ilk izlenimin olmasını hiç istemem."

"Kırmak mı?" diye sordu Idris, balkona açılan ikinci kapıyı açmak için hareket ederken.

Shaw çömeldi, göğsünün içinde panter kükrüyor, güçle titreşiyordu.

"*Hazır mısın?*" Beta'ma

sordum. "*Emrinizle, Alfa.*"

"*Onlara cehennemi yaşat.*"

Bu emirle Shaw büyüsünü serbest bıraktı ve göz kırpmaya cesaret ederseniz kaçıracağınız bir anda hayvan haline dönüştü.

"Kutsal Tanrılar!" Astro bir adım geriye sendeleyerek küfretti, gözleri hayranlık ve biraz da korkuyla büyüdü. "Kapı konusunda abartmıyordu."

"Ben olsam kenara çekilirdim," dedim sırtarak.

Idris, Shaw'dan gözlerini ayıramadan boğazını temizlemek için öksürdü. "Ben... ben..." dedi, yanıma gelerek. "Eğer halkın böyle yaratıklara dönüşebiliyorsa, neden anakarayı kontrol etmiyorsunuz?"

"Sayılar," diye cevapladım.

Idris başını sallarken, Shaw ilerleyerek kocaman kafasını havaya kaldırdı ve kokladı.

"Seni aşağıdan koruyacağım. Savaş başlıyor."

"Dikkatli ol," dedim.

Beta'mın büyük ela gözleri bana döndü, bıyıkları havada dolaşan farklı kokuların dalgalanmalarına tepki vererek seğirdi. Gücü devasa panter formunun etrafında toplanmaya başladığında pençeleri ayaklarımızın altındaki sert taşla tıklattı. Shaw, ileri atılmadan ve açık balkondan hızla sıçramadan hemen önce uzun kuyruğunu sağa doğru salladı.

"Tanrılar!" Astro kekeledi. "O çok hızlı."

Pegazların kişnemeleri gökyüzünden duyuldu ve yaklaşıklarını haber verdi.

Üçümüz balkona çıkarken, "Bütün eğlenceyi ona bırakmayalım," dedim. Gökyüzünde Nisha'yı görünce gülümsedim. Yüksek sesli kişnemesi göğsümü kabarttı ve onun da beni tanıdığını anladım.

Koyu renkli bir kısrak Idris'e süzülürken, kırmızı renkli bir aygır Astro'ya uçtu. Hepimiz atlarımıza bindik, pegazların kanatları açıldı ve bizi yukarıdan yanan güneşin altında gökyüzüne taşıdı.

Anne zirveden parıldıyordu, mavi gökyüzüne ilk yükselişimizde ışınlarının kavurucu sıcaklığı gözlerimi kör ediyordu. Elimi alnıma siper ederek aşağıdaki araziye taradım, savaştan yaratıkların gürültüsü ve hırıltıları arasında vatandaşların panik çığlıklarını duydum. Siyah solgunluk dalları şehrin dış sokaklarına yayılmıştı.

"Aşağıda durum nasıl?" diye Shaw'a sordum.

"Avlanıyorum."

Zihninin, benim çok iyi bildiğim bir kokuya odaklandığını hissedebiliyordum. Wilt'in köpekleri, garmr'lar, Crimson City'nin sokaklarında çoktan yayılmışlardı.

"Unutma, ısırıkları zehirli." İç Krallık'taki ilk gecemden hatırladığım iğrenç nefesleri ve kokuları düşününce kaslarım gerildi. Mideni bulandırma isteğine karşı koyarken tüylerini diken diken eden dört kırmızı göz.

"Ayrıca, sisin içinde kaybolma veya dolanma."

Gökyüzündeki avantajlı konumumuzdan, şehre giren siyah sis bulutlarını görebiliyor ve olabildiğince uzağa kaçmaya çalışan vatandaşların korku dolu çığlıklarını duyabiliyordum. Bu güzel, canlı diyarın yok olmanın eşiğinde olduğunu görünce öfke göğsümü kapladı.

"Anladım. Sen gökyüzündeki canavarlarla ilgilen. Ben buradaki işleri hallederim," dedi Shaw, zihnini benimkinden çekerek.

Garmr, harpiller, nalusa falaya ve kim bilir başka ne korkunç yaratıklar... Bu çürümeden doğan karanlık büyüü sadece tanrılar anlayabilirdi.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Skylar Cathal

Üçümüz şehrin üzerinde uçarken Nisha aniden durdu.

Gözlerim batı sınırına kaydı, orada Daxton ile olan bağımın iplikleri kemik donduran bir gölge içinde titriyordu. Dağ silsilesine uzanan topraklar gece kadar karanlıktı, yaşamdan yoksundu, dünyamızın temelini oluşturan sihirden yoksundu.

Kızıl zırhlı savaşçılarla birlikte, bronzlaşmış kum ve kararmış toprağın sınırında alevler yükseldi. Gümüş bir parıltı oldu ve kalbim atladı, Daxton'ın kendini kaosun ortasına atıp müttefik krallığının güvenliğini sağlamak için elinden gelen her şeyle savaşacağını biliyordum.

"Astro," dedi Idris sert bir sesle, gözleri sertleşirken alevler mızrağının ucunu sardı. "Şehrin batı tarafını al ve babanın hattına doğru ilerle. Skylar ve ben merkezi çevreleyip sonra..."

Zihnimizi parçalayan bir çılgılık bizi kulaklarımızı kapatmaya zorladı, atlarımız protesto etmek için kişnedi. Sonra, solmuş toprakların gökyüzünde bir harpi sürüsü toplandığında midem düğümlendi. O kadar büyük bir gruptu ki, ufuktaki uzak dağların zirvelerini bile gizlemeye cesaret ediyordu.

"Tanrılar aşkına," diye haykırdı Idris. "Hiç bu kadar çok sayıda görmemiştim! Yüzlerce olmalı."

"Muhtemelen binlerce," diye fısıldadım, kalbimin atışları korkuyla hızlanırken.

"Gökyüzünde daha fazla savaşçıya ihtiyacımız var, anne!"

"Sürüyü topla ve biniciler bul," dedi Idris. "Harpiler efendilerinden uzaklaşmazlar. Adohan ve Daxton koruma kalkanlarını yeniden etkinleştirirken, yaratıkları ve solgunluğu uzak tutmalıyız."

Astro annesinin emrini yerine getirdi, dizginlerini çekip pegasasını padoklara doğru yönlendirdi.

Duvarın ötesindeki alanı taradım ve uzakta, kırmızı giysili savaşçıların tabanına ulaşmak için savaştığı tek bir kule buldum.

"Kuleye ulaşabilirlerse, Dax ve Adohan koruma kalkanını güçlendirip çürümeyi geri püskürtebilirler," dedi Idris, bakışlarımı takip ederek.

"O zaman bunu yapmalarını sağlayalım."

Idris ve ben pegazlarımızı yaklaşan sürünün tam ortasına doğru yönlendirdik. Elli kadar harpiden oluşan ilk dalga, dönen kitleden koparak, atlarımızın hızı ve zarafeti ile mesafeyi kapattı. Ok kılıfımdan bir ok çıkarırken Nisha'nın yanına tekme attım ve oku yayımın ipine vurdum. Bu yaratıklarla daha önce de savaşımışım ve ilk karşılaşmamızın aksine artık korkmuyordum.

Adrenalin damarlarımdan akıyordu, hayvanımın gücü içimde yükseliyordu. Kızıl Şehir altımda bulanık bir lekeye dönüştü, dikkatim yaklaşan harpi sürüsüne odaklanmıştı. Karanlık büyü'nün hakim olduğu topraklara doğru süzülürken, sihirli ipliklerin tenimden geçtiğini hissedebiliyordum. Hayvanım içimde kükrüyordu, bu gücün verdiği his onu huzursuz ediyordu.

Nisha kanatlarını düzenli bir ritimle çırpı, ben de yayımı gerip nişan aldım ve ilk hedefimin kalbine bir ok attım.

Kahverengi ve altın rengi tüylü dişi, ok kalbine saplandığında çığlık attı ve onu dehşete düşürdüğü gökyüzünden düşmeye başladı, cesedi aşağıdaki yanmış toprağa çarpmadan önce öldü. Dizginlerin kontrolünü bıraktım, Nisha'ya başını verdim, gökyüzündeki savaşa uçarken bizi hayatta tutacağına güvendim.

Bir ok attığım anda, bir tane daha almak için uzandım, uzanmış ellerin uzun pençelerinin ve çarpışan kanatların darbeleri altında eğildim.

Çek, bırak.

Çek, bırak.

Çek, bırak.

Bu düzeni bozmaya cesaret edemedim. Bir saniye bile tereddüt etsem, etrafımızdaki harpiller bizi geçecekti.

Yayımlı geri çekerek, İdris'in yanan mızrağına doğru süzölen bir yaratığı hedef aldım. Onun inişini tahmin ederek, okumu fırlattım ve okumun ucu, onun çığılığı açık gökyüzüne kan sıçratırken boynunun tabanını deldi. İdris bana teşekkür edecek zaman bulamadan, bir kez daha savunmaya geçtik.

"Astro yakında burada olmalı!" İdris, silahını savururken bağırdı.

Ateşle aydınlatılmış mızrak, İdris pegasusuyla pençeler, kanatlar ve bulutların arasından geçerken ardında yıkım bırakıyordu. Yoluna çıkan her rakibin canını alan Kızıl Şehir'in Leydisi, düşmanlarının kanını bir onur nişanesi olarak giyerek savaşta değerini kanıtladı.

Pegazlar, atların tarlalarda koşması kadar kolay bir şekilde gökyüzünde süzölüyordu. Onların içgüdüleri, bizler gökyüzünün korkunç yaratıklarıyla savaşmaya devam ederken bizi hayatta tuttu. Kızıl renkli bir pegazın altın tüylerin arasına katıldığını görünce içim rahatladı. Astro ve diğer biniciler bizimle birlikte savaşa katılırken, harpillerin ana sürüsünden başka bir grup da dönüş rotasını değiştirip saldırıya geçti.

Nisha aniden sağa keskin bir dönüş yaptı, bu yüzden okumu düşürdüm ve o bulutların arasına dalarken boynuna tutundum. Arkama bakmaya cesaret ettim ve dört harpinin bizi takip ettiğini gördüm. İçlerinden biri diğerlerinden belirgin bir şekilde farklıydı.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Skylar Cathal

"Bu bir alan!" diye bağırdım.

Bu türün erkekleri dişilerinden iki kat daha büyüktü, siyah tüylü kanatları ve ayaklarının ve kollarının uçlarında daha da ölümcül pençeleri vardı. "Çabuk ol, Nisha!"

Acil durumumu hisseden Nisha kanatlarını katladı ve bizi doğrudan yere doğru ölümcül bir dalışa geçirdi.

"Sky!"

Shaw'un sesi zihnimde yankılandı, ama onun düşüncelerine kapıyı kapattım, tüm gücümü Nisha'nın sırtına tutunmaya ve aşağıdaki zemine çarpmamaya odaklamam gerekiyordu.

Dalışımızın hızı, rüzgarlar yanıımızdan geçerken gözlerimde yaşlar oluşmasına neden oldu. Çaresizdim, tüm inancımı Nisha'ya koyup, ne yapacağını bildiğini umuyordum. Dişilerin çıgııkları koparken azaldı, ama erkeklerin arkamızda gizlendiğini, bineğimin hızına ayak uydurduğunu hissedebiliyordum. Gözlerimi açmaya çalıştım, dönen rüzgarların gücüne karşı mücadele ettim.

"Siktir!" diye küfrettim. "Nisha, lanet olası, yukarı çık!"

Nefes almaya fırsat bulamadan, Nisha'nın kanatları açıldı. Bizi yere çeken yerçekiminin kuvvetine karşı mücadele ederken, göğsüm onun boynunun tabanına şiddetle çarptı. Nisha sağa doğru eğildi, ama yeterince hızlı değildi. Alan kükredi, pençeleri pegasusumun kanatlarından birine uzandı, muhteşem tüyleri kesti ve kan, onun abanoz pençelerini lekeledi.

"Hayır, Nisha!" diye bağırdım, bineğim çaresizce uçuşumuzu düzeltmeye çalışırken.

Ayakta kalmak için çabalayan Nisha, yaralanmamış kanadını cırparak, diğer kanadını uzatmaya çalışarak toprağa çarpmamızı engellemeye çalıştı. Havada tekmeledi ve kişnedi, ancak çabaları yetersiz kaldı. Pegasus'un bacakları kararmış toprağın üzerinde kaydı, inişimizin kuvvetiyle büküldü ve beni vücudunun üzerinden yuvarlayarak yere çarptı. Takla atarak başımı içeri çekip, kendimi elimden geldiğince korudum ve hayatta kalmak için Aegis'in zırhına güvendim.

Durduğumda, titreyerek ama neyse ki hayatta olarak, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, elimde hala yayım ve uyluklarıma bağlanmış kılıçlarım vardı. Nisha, sağımdan yaklaşık yirmi metre uzakta yaralanmıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm, yayımı sırtıma bağladım, diğer elimde alfa'nın hançeriyle kısa bir bıçağı kınından çıkardım. Başımı yukarı doğru eğerek, öğle vakti gökyüzünü taradım, erkek harpiyi aradım.

Erkek, tehditkar bir çığlıkla intikam için bana doğru dalarken, siyah kanatları başımın üzerindeki güneş ışınlarını engelledi. Dizlerimin üzerinde dönerek, savaşıma hazır bir şekilde silahımı uzattım.

Solumdan bir kükreme duyuldu ve dev bir panter, benimle erkek harpi arasındaki gökyüzüne sıçradı. Ağzı açık, dişleri görünür ve kan... Çok fazla kan.

Shaw, havada erkeğin boğazına yapıştı. Dişleri yaratığın etini kolaylıkla parçaladı, boynu ağzında koparken kemikler çatırdadı. Alan, kafası kesilmiş bedeni yere düşmeden önce son bir çığlık attı.

Yukarıdaki gökyüzü, çevredeki dişilerin çığlıklarıyla çınladı. Kulakları sağır eden çığlık, kafatasımda kör edici bir acı yarattı. Onların büyüsunü susturmak için mücadele ettim, kendi büyümü bir bariyer gibi etrafıma sardım. Shaw'un zihnine ulaşarak, ona da aynısını yapmasını söyledim.

"Zihnini benimkiyle bağla," dedim Shaw'a. "Sana sihrini yönlendirmemde yardım etmeme izin ver."

Shaw tereddüt etmeden beni içeri aldı ve benim rehberliğimle kendini korumayı başardı.

"Gelip günü kurtardığın için teşekkürler," dedim yerden kalkarken, kulaklarımızın artık çınlamadığı için tanrılara şükrederek.

"Senin beta'n olmak şimdiden zorlu bir iş olduğunu kanıtladı." "Asla sıkıcı değil."

Shaw, kısa bir kahkaha gibi gelen hafif bir homurtu çıkardı.

Etrafa bakındım, Nisha'yı aradım ama onu hiçbir yerde bulamadım.

"Bindiğin pegasus iyi. Crimson City topraklarının yakınındaki kayalığa doğru koştu. Kanadı yaralandı, ama şimdilik iyi görünüyor. Hayatta kalacak."

Başımı salladım, nereye indiğimizi anlamaya çalışıyordum. Nisha Crimson City'ye doğru uçmuş olmalıydı, çünkü ayaklarımızın altındaki zemin siyah ve çorak değildi. Hâlâ adaçayı ve dağınık çöl çiçekleri vardı.

"Bu savaşa geri dönmeliyiz. Kule buradan çok uzak olamaz," dedim, dudaklarımı ısırarak Daxton'ın büyüünün çekimini ararken. "O taraf," dedim Shaw'a, batıyı işaret ederek.

"O zaman gidelim. Yetişebilir misin?"

"Beni götürecek misin?" diye sordum, yaramaz bir gülümsemeyle. Shaw dişlerini göstererek homurdandı. "Ben lanet olası bir midilli değilim."

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Daxton Aegaeon

Solma, ölümün vücut bulmuş haliydi.

Ayaklarımız lanetli toprağa değdiği anda, onun büyüünün bizi parçalamakla tehdit ettiğini hissettim. Adohan'ı ve kendimi sınıra ışınladım, garmr'larla savaşarak ilerledik ve tanrıların lütfuyla, şimdilik sadece bir avuç düşmüş yaratıkla karşılaştık.

Valencia, yolumuzda duran bir garmr'ın omuriliğini keserek, karanlık tarafından yetiştirilen ve bulabildiği her türlü yaşam kaynağını yok etmek amacıyla doğmuş olan bu yaratığın canını kolayca aldı. Sadece bir avuç köpek bizi geçebildi, ama neyse ki Adohan'ın silahlanma çağrısı beklediğimden daha hızlı yanıt buldu.

"Koruma alanına ulaşmalıyız, Adohan!" diye savaş alanında bağırdım ve arkadaşımın dikkatini başka yöne çevirip savaşçıların saldırısının yükünü üstlenmelerini sağladım.

Wilt'in büyüü bu dünyadaki hiçbir şeye benzemiyordu, gölgelerde ve kararmış siste gizlenen karanlık bir lanetti. Kimse sislerden çıkamadı. Zehirli sis sizi sardığında, kemiklerinizden hayatın çekildiğini hissetmek ve ruhunuzun hapsediğini hissetmektense, bir kılıçla hayatınızı sonlandırmak daha iyiydi.

Bugüne kadar, Zola hala hayatta kalarak kaçmayı başaran tek kişi olarak biliniyordu.

"Acele et, Adohan!" diye bağırdım, kılıcım halkımın büyüyle uğuldarken, yoluma çıkmaya cesaret eden her düşmanı yok etmeye hazırdım.

"Bir başka düşmanı daha alt etmek için sabırsızlanıyorsun galiba," dedi Adohan, yanıma koşarken boğuk bir sesle. "Başımızın üzerinde dönen sürüyü gördün mü?"

Başımı salladım, gökyüzünde yukarıdan gelen tehditle savaşanların kim olduğunu çok iyi biliyordum. Savaşa katıldığı anda eşimi hissettim. "Idris de onunla mı?" diye sordum.

"Lanet olsun. *Evet*," diye inledi Adohan. "Bunu bilmeliydim."

Sessizce koştuk, ayaklarımız toprağa vururken, çürüyen toprağın tozu ayak izlerimizden fırladı. Sınırı geçtikçe solgunluğun büyüğü güçlendi.

Canlı gibi hissettim. Nasıl mı? Hiçbir fikrim yoktu, ama içimden bir ses onun bizi izlediğini söylüyordu. Ne zaman saldıracağını hesaplıyordu. Bir zayıflık arıyordu.

"Kule orada!" diye bağırdı Adohan.

Gölgelerin arasından Zola, Crimson City savaşçılarının yanında gökyüzündeki harpiller ve yerdeki garmr'larla savaşıyordu. Bacaklarımı daha hızlı hareket ettirerek, bizi kuleye ışınlamaya cesaret edemedim ve Adohan'ın koruma kalkanlarını güçlendirmek için elimden geldiğince büyümü sakladım.

Kayalık araziye avantajıma kullanarak, yakındaki bir kayanın üzerine atladım ve Valencia'yı başımın üzerine kaldırdım, ardından kılıcımınla havada asılı duran harpinin ortasından ikiye böldüm. Yaratık çığlık attı. Diğer Yüksek Periler dikkatlerini bizim gelişimize çevirdiler ve yüzlerinde rahatlama belirdi.

"Koruma kalkanı, Daxton, tırmanmamız lazım!"

Lanet merdivenler, içimden inledim.

Adohan'a kalıntısını zemin katta inşa etmesini söyledim, ama piç kurusu onu bir kaideye koymak istedi.

"Durum kontrol altında," diye bağırdı Zola. "Ama o koruma kalkanlarını kurmazsan kontrol altında olmaz."

Valencia'yı sırtıma kılıfına soktum ve koşmak yerine savaşma içgüdümle mücadele ederek kulenin dış katmanına oyulmuş taş merdivenlere doğru koştum.

Merdivenleri tırmanırken, bağımı takip ederek eşimi aradım. Skylar'ın varlığını hissettiğimde, göğsümde bir rahatlama ve gurur dalgası yükseldi

varlığını hissettiğimde göğsümde rahatlama ve gurur dalgası yükseldi.
Onun ateşli ruhu, uzaktan bile bana güç verdi.

Skylar hayattaydı.

Yakındaydı ve bu tarafa geliyordu.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Skylar Cathal

"Bunu Talon veya Rhea'ya tek kelime bile söylersen, yemin ederim ki..."

"Biliyorum!" dedim, Shaw'un kaba kürkünü kavrayarak, daha hızlı koşması için onu teşvik ettim. "Acele et, neredeyse vardık."

Shaw'un güçlü bacakları altında gürültüyle koşuyordu, bizi solmuş toprağın üzerinden Daxton ve Adohan'ın koruma kalkanlarını tamir etmeye çalıştıkları kuleye doğru taşıyordu. İleride, kulenin üzerine çöken sisi görebiliyordum. Karanlık büyünün kalıntıları çok yakındaydı, kuleyi ve içindeki herkesi yutmakla tehdit ediyordu. Dax ve Adohan koruma kalkanını tamir etmezlerse, Crimson City düşecekti.

"Ağırlığını kaydır!" diye bağırdı Shaw kafamın içinde. "Ve düşme. Seni böyle savaşa taşımam yeterince utanç verici zaten."

Shaw her zamanki gibi haklıydı, ancak bunu onun yüzüne karşı itiraf etmeye cesaret edemedim. O bir midilli *değildi*.

Sırtında binmek, dengede kalmaya çalışırken bir uçurumdan aşağı yuvarlanmak gibiydi. Olağanüstü hızlı ve güçlüydü, ama omuzlarında binip hayatım pahasına boynuna tutunmak pek de keyifli bir deneyim değildi.

"Benim iki ayağımla çok yavaş olduğumu söyleyen sendin."

"Ve hala söylediklerimin arkasındayım."

Shaw bir kez daha keskin bir dönüş yaptı ve yuvarlak tepeye giden bir kaya yığını üzerinden atladı. Shaw ilerlerken, kararmış toprak ve kurumuş ağaçlar onun sıçrayan pençelerinin gücüyle çatırdadı.

"Savaşçılar üssünde savaşıyor ve ileride yapının dışına tırmanan iki kişi görüyorum."

"Dax ve Adohan, korumanın büyüsunü yeniden etkinleştirmek için tepedeki kalıntıya tırmanıyor olmalılar, iyi. Onlara biraz zaman kazandırmaya yardım edelim."

"Memnuniyetle."

Shaw ileri atıldı, mesafeyi kapattı, kükremesi garmr'ı bile irkiltti. Kayarak durdu, ben de sırtından kayarak savaşa katılabildim.

"Şampiyon, buraya!" dedi koyu tenli bir savaşçı, bana çekmem için yeni oklarla dolu bir ok kılıfı attı.

Kılıç kullanmakta yetenekliydim, ama yayımla ölümcül bir silahım vardı. Yeni bir hedef ararken okumu hazırlayarak hızlıca teşekkür etmek için başımı salladım. Kolumu sabitlemek için derin bir nefes alırken gümüş yayım ellerimde ağırlıksız gibi geliyordu. Tüylerin uçları yanağıma nazikçe okşadıktan sonra ipi bıraktım ve okumu fırlattım.

Güm, bir harpi öldü. Sonra iki, sonra üç. Yine de ufukta beliren devasa sürü, sanki bir şey bekliyormuş gibi, hala yakınlarda dolanıyordu.

Shaw, Daxton ve Adohan'ın tırmandığı merdivenlerin dibini korumaya çalışan dört garmr sürüsüne saldırırken kulakları sağır eden bir kükrete attı.

"Shaw?" Arkadaşıma uzandım ve cevabını dinledim. *"Shaw!"* diye bağırdım.

"Ben iyiyim."

"Neden sana inanmakta zorlanıyorum?" Ok kılıfını aldım, yanıma taktım ve kumtaşı kulenin dışındaki merdivenlere doğru koştum. *"O zaman bana yol aç. Merdivenlerden seni koruyacak bir yer bulacağım."*

Shaw, garmr'lara saldırarak onları geri çekilmeye zorladı ve benim merdivenlere atlamam için küçük bir açıklık yarattı. Oradan, duvarı arkamda tutarak diğerlerini yukarıdan korumaya yardımcı olabildim

Yayımlı çektim ve oklar savaş alanını doldurdu. Kızıl bağırsaklar yanmış toprağı lekeliyordu. Yüksek Fae ve solmuş yaratıkların kokusu burnumu buruşturdu.

Çok fazla ölüm vardı... Peki *neden*?

Bu yaratıklar neden buradaydı? Neden koruma kalkanı düştü? Neden tüm bunlar şimdi oluyordu?

Kule tabanından elli metre uzakta siyah bir sisin toplandığını görünce omurgamdan bir ürperti geçti. Savaş sırasında saniyeler dakikaya dönüşürken, düşman gözlerimizin önünde sessizce büyüyordu. Bunu daha önce fark edemediğim için kendime lanet ettim. Sis kuleyi kuşatmaya başladıığında, ölümün korku dolu hissi etrafımızı sardı.

Kahretsin, bu bir tuzaktı.

Ve biz tam ortasında yakalanmıştık.

"Daxton!" diye zihnimle seslendim.

Bağıımızın parçaları boyunca uzanarak onu aradım. Dudaklarımdan kelimelerin çıkmasını engelleyen korku duygusunu ona iletmeye çaresizce çalıştım. Onun varlığının fısıltısı kalbimi hızla çarptırdı, içimden umut yükseldi ve hayvanım ona yanıt olarak şarkı söylemeye başladı.

lmekten korkmuyordum.

Ama diğerklerinin zamanları dolmadan ölmesinden korkuyordum. Solmayı ortadan kaldırıp Valdor'u zgr bırakmadan önce.

Daxton'ın yorgunluğı, sanki benim yorgunluğummuş gibi bağıımız aracılığıyla bana da geçti. Onun büyüsü zayıflıyordu ve onların benim yardımıma ihtiyacı olduğunu biliyordum. Yayımlı sırtıma bağılayıp, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak, çaresizce tepeye ulaşmaya çalıştım.

"Dax!" diye bağırdım, gözlerim onun gözleriyle kaidenin üzerinden buluştu.

Adohan verdi banabir sert sert ben onun kaşları kısıldı konsantre olurken, elleri taş kalıntının üzerinde titriyordu.

"Başardın," dedi Daxton, sesi titriyor, omuzları sallanıyordu.

"Tam zamanında geldin galiba," diye cevap verdim, yanına koşarak, her ikisinin de koluna birer elimi koydum.

"Bu koğıuş bu kadar zayıf olmamalıydı," dedi Adohan, Daxton ile birlikte küçük bir taşı ellerine alırken.

"Minaeve..."

"Minaeve birçok şeyi yapmalıydı," diye homurdandım, büyümü merkezimde toplamaya başladım. "Ölmek de dahil. Ama bu henüz gerçekleşmedi, o yüzden siktirip gidebilir. Bunu kendimiz halledebiliriz."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Daxton boğuk bir sesle.

"Katılıyorum," dedi Adohan, son bir çaba için kendini hazırlayarak.

Bu korumanın sınırlarını bilmiyordum, ama kraliçenin kısa süre önce emdiği büyünün çoğunu gerektirdiğini biliyordum. Onu öldürmenin intikam için yeterli olmayacağına dair lanet olası nedenler listesine bunu da ekleyin.

Konsantre olarak, gücümün dokunuşumla akmasını istedim, Adohan ve Daxton'ın tükenmiş rezervlerini iyileştirmeye ve kendi rezervlerimle doldurmaya çalıştım. Alfa statüm, daha önce erişemediğim daha güçlü bir güç patlaması sağladı, *tanrılara şükürler olsun*. Shaw'ın varlığının zihinsel kapımı çaldığını hissedebiliyordum, ama onu bir kenara itip, Dax ve Adohan'a elimden gelenin en iyisini vermeye odaklandım.

Saniyeler yavaşça geçiyordu: beş, yedi, on, on beş... Dizlerimin bükülmesi sadece on beş saniye sürdü ve yere yığıldım.

"Yeter, Skylar," diye bağırdı Daxton. "Adohan, şimdi!"

Ayaklarımın altında durmayı başaramadığım için kendime lanet ettim, onlara daha fazlasını veremediğim için kendimden nefret ettim. Daxton ve Adohan dişlerini sıktılar ve vücutlarındaki her kaslarını gererek büyüleriyle son bir hamle yaptılar.

Mavi renkli taş alev canlandı, büyü kumlara çarpan bir dalga gibi gürledi.

"Skylar." Daxton yanıma diz çöktü, yüzümü avuçlayarak başka yaralanmalarım olup olmadığını kontrol etti.

"İyiyim, Dax."

"Bu henüz belli değil," diye cevapladı. "Ama şimdilik, sana katılıyorum."

"İşe yaradı mı?"

"Evet," dedi Adohan, merdivenlere doğru geri çekilirken nefes nefese, gökyüzüne bakarak. "İşe yarıyor! Harpiller sürüsü"

dağlara geri dönüyor ve garmrlar da geri çekiliyor gibi görünüyor."

"Peki ya sis?" Cesaretimi toplayıp sordum, sessizlik ortalığı kapladı, ardından içimde bir ürperti hissettim. "Adohan?"

"*Hayır.*" Kızıl Şehir prensinin sesi zar zor duyuluyordu. Açık çıkıntıdan geriye doğru sendeleyerek ağır bir nefes aldı. Gözlerinin akı korkuyla büyümüşü, bakışlarını Idris ve Astro'nun uçtuğu yere doğru çevirdi. "Daxton, buradalar. Orada, orada..."

"Onları hissediyorum." Daxton kolumu sıkıca tutup yanına çekti. "Tanrılar."

Soğuk ölüm fısıltısı beni okşadı, korku fiziksel bir varlık haline geldi ve omurgamı sardı, mengene gibi sıkı. Kükürt kokusu, ürpertici bir boşlukla karışmıştı ve bu sadece tek bir şeyden kaynaklanabilirdi.

Nalusa falaya—düşmüş olanlar.

Daxton ve Adohan'ın kasvetli ifadelerine bakılırsa, savaşabileceğimizden çok daha fazlası vardı.

Bacaklarımdaki yorgunluğu bastırarak, kendimi Daxton'ın yanına dikilmeye zorladım ve gözlerimin gördükleri karşısında ağzım açık kaldı. Sis içinde, hava dalgalarından karanlık pelerinli figürler belirmeye başladı. Birbiri ardına hiçbir yerden ortaya çıkarak, arkalarında hareket eden abanoz sislerle omuz omuza duran yüzlerce, hatta binlerce düşmüş ordusu oluşturdular.

Wilt sonunda gerçek yüzünü gösteriyordu. Valdor'a lanet düştüğünden beri büyüyen silah. Denemelerdeki zaferlerim ve Valdor üzerindeki hakimiyetlerinin yakında sona ereceği hissi ile harekete geçen bir ölümsüz ordusu.

"Daxton." Boğazımı temizlemek için öksürdüm. "Daha önce bu kadar çok sayıda toplandıklarını gördün mü?"

"Hayır," diye cevapladı. "Hiç bu kadar çok düşmüş yaratığın bir arada olduğunu görmemiştim."

Bir kez olsun, eşimin sözleri beni pek rahatlatmadı.

"Ama," dedi Adohan gergin bir şekilde, "bu mantıklı. Bu çürüme beş yüzyıldır büyüyor. Yüksek Fae ve diğer

yaratıkları kontrolü altına aldı. Bu... Bu sonuç olmalı."

Büyümün solgunluğun kurbanlarını iyileştirebileceğini biliyordum, ama önümüzde duran sayıları azaltmaya bile başlayamazdım.

"Koruyucular onları uzak tutacaktır," dedi Adohan kendinden emin bir şekilde. "Sadece Crimson City'nin duvarlarının arkasına, güvenli bir yere ulaşmamız gerekiyor."

"Koşmaya hazırlan, Spitfire," dedi Daxton. "Yaklaştığımızda bizi teleport edebilirim, ama şu anda bu mesafeden, ben..."

"Biliyorum," diye nefes aldım. "Başaracağız."

"Shaw," dedim, beta'ma uzanarak. *"Geri çekilmeliyiz. Kendini ve kurtarabileceğin herkesi Crimson City'nin duvarlarının içine geri götür."*

"Hemen hallediyorum," dedi.

Daxton yanımda gerginleştğini hissettim, o açıklığa doğru ilerlerken. Gözleri korkuyla büyüdü ve "Zola!" diye bağırdı.

Gözlerim, kararmış sislerin içinde beliren yüzlerce düşmüş yaratığa doğru tek başına yürüyen Gölge Atlayıcı'ya kaydı.

BÖLÜM ELLİ ALTI

Skylar Cathal

"Zola!" Daxton çaresizlikle onun adını haykırdı, omuzları titriyordu ve bakışları casus şefinin izine sabitlenmişti.

Zola durdu ve başını çevirdi. "Git," diye işaret etti ve bir kez daha ileriye doğru koşmaya başladı.

"Ne yapıyor o?" diye sordu Adohan.

"O..." Kelimeleri zar zor kurabildim. "Bize kaçmak için zaman kazandırmaya çalışıyor."

Üçümüz taş merdivenlerden aşağı koştuk, son kattan atlayarak, bizimle düşmüş olanlar arasındaki solmuş topraklara baktık.

"Onu bırakamayız," dedim Daxton'a, onun da aynı şeyi hissettiğini bilerek. "Bunu düşünmüyorum bile." Eşim çenesini sıktı ve Valencia elinde belirdiğinde çenesi sıkıldı. "Sen gidiyorsun."

"Hayatta olmaz!"

"Skylar!" Daxton bana dönerek bağırdı. "Benim için. Sözünü tut. Dön ve koş."

Adi herif.

"Daxton, yapamam..."

"Yapmalısın!" Gözleri, yanıma gelen Adohan'a kaydı. "Bana dokunma lan," diye bağırdım.

"Skylar," diye başladı Adohan, ama nalusa falaya'nın boğuk sesi hepimizi susturduğunda sözünü kesti.

"Sen..." Kapüşonlu figürlerden biri öne çıktı, uzun, kemikli eli pelerinininden dışarı çıkarak doğrudan Zola'yı işaret etti. *"Kaçan sensin. Gölgelerimizin aradığı sensin. Sahip olduğun güçler sana ait değil."* Arkasında üç kişi ile birlikte süzülerek ilerledi.

"Koruma çizgisini geçemezler, değil mi?" diye sordum.

Cevap vermemeleri beni hiç rahatlatmadı. Zola büyük tehlike altındaydı.

"Koruma alanı şehir kapılarında başlıyor," dedi Adohan, yanıma yaklaşarak.

"Neredeyse beş yüz yıldır fısıltılarınızı duyuyorum," dedi Zola ölümcül bir sakinlikle. "Sözlerinizi sınama zamanı geldi."

Bir anda, bir avuç düşmüş yaratık Zola'yı çevreleyerek saldırıya geçti.

"Hayır!" diye bağırdı Daxton, ama Adohan atlayarak eşimin peşinden gitmesini engelledi.

Zola'nın acı çığlıkları kalbimi parçaladı. Onu öldürüyorlardı, yeteneklerini ona karşı kullanıyorlardı. Damarlarında akan büyü, artık onu yok etmek ve işkence etmek için bir araç olarak kullanılıyordu. Cesaretimi toplayarak, iki Yüksek Fae erkeğinin yanından geçip Zola'ya doğru koştum.

"Skylar!" eşim arkamdan bağırdı. Zola'nın

çığlıkları onun sesini bastırdı.

Bu, dünyadaki en parlak fikrim miydi? Hayır, kesinlikle değildi. Ama arkadaşımın parçalara ayrılmasını izlerken öylece durup bakamazdım.

Sonra, gözümün ucuyla Shaw'ın önüme atladığını gördüm. Dişlerini göstermiş, pençelerini uzatmış, gözlerinde ölümün yansıması vardı. Arkadaşımın bu kadar nefret, bu kadar öfke dolu olduğunu hiç görmemiştim. Onun nalusa falaya çemberine atladığını izlerken hızımı yavaşlattım.

Shaw, Zola'nın boğazını elleriyle tutan yaratığı parçalamaya başladı. Shaw koruyucu bir şekilde dururken, düşmüş yaratıkların çemberi panik içinde patladı.

koruyucu bir şekilde Zola'nın koruyucu bir şekilde koruyarak
onu koruyarak koruyarak kendi kendi
dişlerinden ve pençelerinden zaferinin kanı damlıyordu —
bir nalusa falaya öldürülmüştü. "Z!" Idris'in sesi yukarıdan bağırdı, o ve
Astro

pegasi'lerine binmiş olarak gökyüzünden aşağıya süzöldüler.

"Idris!" Adohan ve Daxton bana ulaştıklarında panik içinde bağırdı.
"Hemen buraya dön!"

Benim gibi cesur bir kadın olan Idris, emri görmezden geldi ve
yanan mızrağıyla savaşın içine daldı. Ben de gülümsedim ve erkekler
de peşimden gelirken ayağımı yere sağlam bastım.

"Benimle gel," diye homurdandı Daxton. "Yanımda kal. Ben senin
arkanı koruyacağım, sen de benimkini. Birlikte savaşacağız, Spitfire,
yoksa tanrılar yardımcım olsun, tüm gücümü kullanıp seni duvara teleport
edeceğim."

"Anlaşıldı," dedim, alfa'mın hançerini çekerek, onun yanında
olmadan kaçmaya çalıştığım için içimi kemiren bir suçluluk
duygusuyla. Roller tersine dönseydi ona kızacağımı biliyordum.
"Valencia başaramazsa bu iş görür."

Daxton, Adohan'ın eşsiz bir hızla koşarken başını salladı. Eşini
koruma dürtüsü, onu fiziksel sınırlarının ötesine itiyordu. Düşmüş
yaratıkların çemberinde, Idris ve Astro içlerinden birini köşeye sıkıştırıp
sağa doğru kaçmayı başardılar. Shaw, Zola'nın hareketsiz bedeninin
üzerinde koruyucu bir şekilde dururken, kalan üç düşmüş yaratık onu

"*Ne halt ediyorsun?*" Daxton ve ben ölüm çemberine dalarken
beta'ma bağırdım. "*Shaw!*"

Sessizlik.

"*Cevap ver!*" Alfa komutunun gücüyle kükredim.

"*Başka seçeneğim yoktu.*"

Hayatımıza yönelik tehdit kapımı çalmıyor olsaydı, ondan
daha fazla bilgi alabilirdim, ama şimdilik bununla yetinmek zorundaydım.

Valencia ileri atılarak havayı yararak, sislerin içinden Zola ile
konuşan düşmüş olanın çektiği kararmış kılıçla çarpıştı. Shaw'un saldırısı
için kaçış yolunu kesmek üzere yerden bir buz kalkanı yükselirken, ben
de kısa kılıcımı çekip hançerimi hazırlayarak diğerine karşı durdum.

"Şampiyon," dedi düşmüş yaratık, elinden karanlık bir kılıç
belirirken. "Hepimiz kurtarılmak istemiyoruz."

"Teklif ettiğimi bilmiyordum," diye homurdandım, kılıcımı sallayarak sağımdan ve solumdan gelen saldırıları engellediğim ve yaratığın kafasını kesmek için yeterince yaklaştıma çalıştığım sırada.

"Siktir, Skylar!"

Dikkatim, Shaw'un dişleri yaratığın etine batarken ona yöneldi. Pençeleri, boynundaki hastalıklı gri deriyi yırttı ve kopmuş bir kafa toprağın üzerinde yuvarlandı. Bu rahatlatıcı bir an olmalıydı, ama Shaw'un omzundaki kanayan yara kapanmıyordu ya da iyileşmiyordu. İyileşmesi gerekirdi.

"Beni ısırđı, Sky. Yapamıyorum..."

"Shaw!" Panik içinde bağırdım, onun bana olan bağının zayıflamaya başladığını hissettim.

Karşımda duran düşmüş yaratık, dikkatimin dağılmasından yararlanarak yanıma saldırdı ve beni yuvarlanarak sırtımı açığa çıkarmaya zorladı. Bir buz hançeri havada uçarak düşmüş yaratığın omzuna çarptı ve bıçak bir zamanlar bulunduğum yere çarpmadan önce hızla soluma yuvarlanmam için bana zaman kazandırdı. Yaratık hayal kırıklığıyla kükredi.

Kılıcı düz tarafına doğru tekmeledim ve hayvanımın yükselen gücünü kullandım. Tereddüt etmeden, düşen canavarın yaralı omzuna atladım ve alfa kılıcımı çekerek boynunu kestim. Kafasız beden yere yığılırken, siyah kan bir yelpaze şeklinde dışarı fııskırdı.

Yaratığın kafasını avuçlarımda içinde sıkıca tutarken ellerim titremeye başladı, almak zorunda kaldığım cana bakamıyordum. Kurtarabileceğim canavarın yüzüne bakamıyordum.

"Skylar!" Daxton yanıma geldi, elini benimkinin üzerine koydu ve bırakmam için beni teşvik etti. "Bitti. Onların ölümünün yükünü taşıyamazsın. Senin kılıcın bu kesiti yapmadan çok önce ölmüşlerdi."

O biliyordu. Tanrılar lanet olsun, bu nalusa falaya'nın hayatını aldığım için duyduğum suçluluk duygusunun kalbimin derinliklerinde yankılandığını ve beni olduğum yerde donup kalmamı sağladığını biliyordu.

"Ama ben..."

"Kalbi aç," dedi eşim. "Kalbi aç, belki de öldürülenlerin hepsi kaybolmuş olmayacak."

Başını bıraktım, geri adım atıp kendime gelmeye çalışırken başını ayaklarımın dibine düşürdüm.

"Skylar!" Idris'in çığlığı beni transımdan çıkardı.

"Shaw!" Panik içinde bağırarak beta'mın yanına koştum. "Dönüşüm yap," emrettim, gece yarısı rengi kürkünün altında gizlenen hasarı değerlendirmem gerekiyordu.

"Ne kadar kötü?" Shaw'un sesi, insan formunda hareketsiz bir şekilde yerde yatarken, neredeyse bir fısıltı gibiydi.

"Daha kötüsünü de atlattın," diye yalan söyledim. "Bu bir rahatlama."

Yorgun olmama rağmen bunu yapmam gerekiyordu. Burada oturup beta'mın nalusa falaya dönüşmesini izleyip hiçbir şey yapmadan duramazdım. Kara zehir damarlarında dolaşmaya başlamıştı bile. Onu koğuşa taşımak için yeterli zaman yoktu. Onu burada iyileştirmeliydim, yoksa o...

"Al," dedi Daxton, elini omzuma koyarak, "ihtiyacın olanı al. Onu iyileştir, Skylar."

Ellerimi Shaw'a koyarak, eşime teşekkür etmek için başımı salladım, onun büyüünün bağımız boyunca aktığını ve bir şekilde güç kaynağımı beslediğini hissettim. Avuç içlerim altın rengi bir parıltıyla ışıldadı, düşenin ısırığının izlerini silip zehri yok etti.

Nefes nefese kalarak Daxton'ın kollarına geriye doğru yığıldım. Onun yardımı olmasına rağmen, bitkin düşmüştüm. "Tanrılar aşkına," diye küfrettim. "Bir daha bunu yapma, Shaw."

"Elimden geleni yapacağım," dedi Shaw titrek bir sesle. Yarası iyileşmişti, ama hâlâ biraz sarsıntılıydı.

Daxton beni kollarına aldı ve bu seferlik, ona karşı koymadım. "Buradan gitmeliyiz."

"Zola?" diye sordum.

"Hayatta ama baygın. Onu aldık," diye cevapladı Idris ve binicileri bize çağırmak için gökyüzüne uzun bir ısıklık çaldı.

"Onu ben alayım," dedi Shaw, ayağa kalkarak. "Binmek için yeterince güçlüyüm."

"Kucağına bir pelerin koy, o zaman belki izin veririm," diye tersledi Idris.

"Sen benimle birlikte bineceksin, Idris." Adohan'ın ses tonunda tartışmaya yer yoktu.

"En iyi arkadaşımı seninle gitmesine izin vermeyi düşünmemin tek nedeni, ölüm çemberine atlayıp onun hayatını kurtarmış olman," dedi Idris.

"Shaw ona göz kulak olur," diye mırıldandım, başımı Daxton'ın göğsüne yaslayarak.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyordum, ama içimden bir ses, şu anda Zola için en güvenli yerin Shaw'un yanında olduğunu söylüyordu.

Idris bana bir bakış attı ve Adohan onun arkasına atlayarak eyerine oturduğunda şüpheli bir bakışla Shaw'a döndü. İki sürücüsüz pegasi yere indi, kışnemeleri bize yaklaşan sisin farkına varmamızı sağladı. Eğer hemen geri çekilmezsek, saldırıya hazır daha fazla nalusa falaya bizi bekliyordu.

Adohan elini sallayınca, Shaw'un alt kısmında bol pantolonlar belirdi. "Bunu tartışmayı bırakın. Güvenli bir yere gitmeliyiz. Bu geceki savaşımız henüz bitmedi, dostum," dedi Adohan, dizginleri tutarken homurdandı.

"Hayatım üzerine yemin ederim ki o güvende olacak," dedi Shaw, kesin bir netlikle söyledi.

Beta'mı bulmak için oturmaya çalıştım, ama görüşüm bulanıklaştı, Odaklanmak için. Sihir gücüm tükenmişti ve bir şekil değiştirenin uykusuna kapılmak üzereydim.

"Gitme zamanı, Spitfire," dedi Daxton, beni kollarında tutarak pegasuslardan birine binerken. "Idris, Zola'yı Shaw'a ver. Hemen buradan gitmeliyiz."

Idris, Shaw'un uzattığı kollarına arkadaşını bıraktı ve Shaw bekleyen pegasusa doğru koştu.

"Buradan gidelim!" diye bağırdı Astro, bizimle yaklaşan sis arasında bir ateş duvarı oluştururken. "Yalnız başıma daha hızlı giderim. Siz gidin, ben de peşinizden gelirim."

Adohan oğluna başını salladı ve geri kalanımız Crimson City'nin güvenliğine doğru uçtuk.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Skylar Cathal

Daxton ve ben şifacıların odasından koridorda yürürken, o kolunu belime doladığında ona yaslanmaktan kendimi alamadım.

Crimson City surlarının içine güvenli bir şekilde indikten sonra, Daxton beni bırakmayı reddetti ve hemen beni şifacıların odasına taşıdı. Neyse ki şifacılar benim durumumun uygun olduğunu ve iyileşmek için sadece dinlenmeye ve beslenmeye ihtiyacım olduğunu kabul ettiler. Bize, dayanıklılığımızı ve büyümüzü yenilememize yardımcı olmak için lezzetli bir çorba benzeri ilaç verdiler.

Hemen içinde ne olduğunu sormaya başladım. Nazikçe sorularımı yanıtladılar, tüm sırlarını açıklamadılar ama tariflerinde Crimson City'ye adını veren kırmızı şifalı suları kullandıklarını söylediler.

Gizemli doğasına sadık kalan Zola, indiğimizde mucizevi bir şekilde uyandı ve görünüşte zarar görmemişti.

Tanrılara şükürler olsun.

Zola hemen pegasusun sırtından atladı, odasına yürüdü ve kapıyı arkasında çarptı. Idris'in bile onunla konuşmak için içeri girmesi yasaktı, bu da hepimizi şaşırttı.

Shaw yanımda kaldı. Şifacılardan kırmızı çorba ilacını memnuniyetle kabul etti, ancak mesafeli ve garip bir şekilde sessiz kaldı.

"Sky, şehre gidip biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Kafamı boşaltmam lazım."

"Tabii ki. Neye ihtiyacın varsa."

"Teşekkürler."

"Yalnız kalmak istediğinden emin misin?" diye sordum.

"Evet, başka bir şeye ihtiyacın yoksa?"

"Hayır, git Shaw, yakında görüşürüz." Daxton'ın yanında güvende olduğumu bilerek ona izin verdim.

Düşmüş olanla karşılaşması onu sarsmıştı ve ben de onu sorgulamak yerine ona biraz zaman tanımaya karar verdim.

"Seni gözümün önünden ayırmayacağım," dedi Daxton keskin bir bakışla.

Arkadaşım henüz tamamen iyileştigiime ikna olmamıştı ve beni yeni doğmuş bir bebek gibi kolluyordu, ama ben aldırmadım. Bir kez olsun, onun ilgisinden zevk aldım. Daxton'ın yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Onun varlığını, ona dokunmayı, onu görmeyi ve en azından sesini duymayı arzuluyordum.

Tanrım, onunla geçireceğim zaman asla yeterli olmayacaktı.

Birkaç saat daha dinlendikten ve doyurucu bir yemek yedikten sonra, gece çökmüştü. Dax ve ben Idris ve Adohan'ın evinin merkezine doğru yürüdük. Şifacıların odasındaiken Adohan'ın öfkesinin yankıları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Idris'in düşüncesizce savaşa girmesine çok kızmıştı. Ama sonunda, çılgınlık dolu haykırıışları tutku dolu haykırıışlara dönüştü ve hepimiz tartışmanın şimdilik sona erdiğini anladık.

Tanıdık koridora döndüğümüzde, Ekon ailesi ortada duran toplanma alanı göründü. Fae ışıkları, parıldayan ay ve başımızın üstünde yanıp sönen yıldızlarla alanı aydınlatıyordu. Yükseltilmiş demir çukurun ortasında ateş huzurlu bir şekilde yanıyordu, serin gece havasına rağmen alanı ısıtıyor, çevremizi kırmızı ve altın tonlarıyla boyuyordu. Idris ve Adohan, Ember'in annesinin kollarında güvenle yatarken, yastıklı koltukların bir tarafında oturuyorlardı. Astro arkalarında durmuş, sadece bir kardeşin verebileceği sevgiyle kız kardeşine şefkatle bakıyordu.

"Shaw nerede?" diye sordum, etrafa bakarak. "Henüz dönmedi mi?"

"Buradayım," dedi Shaw, karşı duvarda görünerek.

Zola sessizce arkamda ve Daxton'ın arkasında gölgelerin içinde belirirken, ona kısa bir baş selamı verdim. Dönüp baktığımda, Valdor'un Kalbi ile bağlantılı sihirli parşömeni elinde tuttuğunu fark edince, şaşkınlığımı bastırarak sıçradım.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi Zola, gözleri omzumun üzerinden Shaw'a doğru kayarken.

Zola'yı dikkatle izledim, boğazının tedirginlikle titrediğini ve bakışları beta'mınkilerle buluştuğunda nefesinin kesildiğini fark ettim.

Shaw rahatsız bir şekilde boğazını temizledi ve duvardan iterek benim yanıma gelmek için mesafeyi aştı. Bakışları parşömene odaklandı ve onu iyi tanıımıyorsa, bakışlarının amacının bu olduğunu düşünürdüm.

"Demek Daxton kendini feda ederek ele geçirdiği parşömen bu mu?" diye sordu Shaw, gözleri Zola'nınkilerle buluşmak için yukarı doğru kayarken. "Kalbin yerini ortaya çıkaracak mı?"

"Öyle olmalı," diye cevapladım, Zola ve Shaw'un etkileşimlerini büyük bir ilgiyle izleyerek.

"Evet," dedi Zola, parşömeni açarken başını sallayarak. "Hançer sende, değil mi?"

"Güvenin için teşekkür ederim, Zola," diye cevap verdim ve Daxton'ın kollarından kurtulup belime takılı olan alfa hançerini çıkardım. "İşte burada."

Hassasiyetle hançeri açılmış parşömene doğru kaldırdım. Diğer iki anahtar gibi, elimdeki silahın kabzasından da aynı güçlü uğultuyu hissedebiliyordum. Derin bir nefes aldım ve bıçağın ucunu son yıldızın üzerine nazikçe sürttüm. Hemen sayfada bir yazı belirdi ve ben onu yüksek sesle okumaya hazırlandım.

"Şampiyon yolu bilecektir. Kalbini takip et. Hazır olmalısın, istekli olmalısın."

Son kelimeleri yüksek sesle okuduktan sonra, bir görüntü gözlerimin önüne geldi
beni bir görüntü sardı.

Solmuş bitkilerin parıltıları görüşümü kapladı. Kıvrımlı bir yol yükselen sisin arasından göründü. Arkamda geniş bir su kütlesi, küçük bir açıklık, yuvarlak tepeler ve dağınık kayalar uzanıyordu. Sonra

yol boyunca ileriye doğru sürüklendim ve yükselen bir dağın, hayır, bir volkanın eteklerine doğru itildim. Etkili bir giriş ortaya çıkarken, kenarlardan lav fışkırıyordu. Bir anda, bir kez daha ileriye doğru itildim ve sonra, oradaydı.

Avuç içim kadar büyük bir taş, parıldayan bir sihir perdesi ile korunuyordu. Mağarayı çevreleyen erimiş kaya gibi kırmızı ve canlı olan Valdor'un Kalbi, gücünü açığa çıkarmamı bekliyordu.

İsteyerek yap.

Parşömendeki son sözler, bedenime geri dönerken zihnimde yankılandı.

Daxton'ın kolları beni sardı, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı, kaşları çatılmıştı. "Skylar?" diye sordu tedirgin bir şekilde.

"Ben iyiyim. Bir görüntüydü," dedim, başımı sallayarak ayağa kalkmaya çalışarak.

"Ne gördün?" diye sordu Daxton, boğazını temizleyerek.

"Valdor'un Kalbi'ni gördüm. Nerede saklandığını ve nasıl bulacağımı

."

"Nerede, Sky?" diye sordu Shaw.

"Solgunluğun içinde."

"Tabii ki oradadır," dedi Idris alaycı bir şekilde, ayağa kalkıp bebeğini

"Neden güvenli ve bulması kolay bir yerde olmasın ki?"

"Aktif yanardağ," dedim, Daxton'a bakarak. "Thira," diye cevapladı Dax, "solgunluğun tam kalbinde."

Başımı salladım. "Evet, volkanın dibinde Kalbe giden bir tünel var. Ayrıca sihirli bir perdeyle korunuyor." Elimdeki hançere baktım. "Ve son anahtar, her şeyi sihirli bir şekilde kesebilen kılıç, bana taşla erişim sağlayacak."

"Öyleyse, solgunluğun topraklarının içine giriyoruz," dedi Shaw.

"Güzel. Bir kez daha denemek istiyorum..."

"Bence güvenli bir yol var," dedim. "Gördüğüm görüntüde sis dağıldı ve bir yol belirdi. Ama yolun nereden başladığını bilmiyorum. Yolda kalırsak, solgun yaratıkların bize saldırabileceğini sanmıyorum."

"Açıklık hakkında başka ne hatırlıyorsun?" diye sordu Adohan.

diye

sordu. "Her ayrıntı yardımcı olur," diye ekledi Idris.

"Çimlerle kaplı tepeler, büyük kayalar ve arkamda bir su kütlesi olduğunu hatırlıyorum."

"Bu yolun nereden başladığını biliyorum," dedi Zola. "O ıssız toprakları keşfetmek için diğer herkesten daha fazla zaman harcadım ve şansımıza Gunnar ve Castor zaten orada bizi bekliyorlar."

"Elbette," dedi Daxton onaylayarak. "Görünüşe göre şansımız döndü, Spitfire. Ve kader sonunda bize gülümsüyor."

"Umalım da öyle olsun."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

Daxton Aegaeon

Arkadaşım sessizdi, *çok sessizdi*.

Adohan, Idris ve Astro'nun Crimson City'de kalmasına karar verildi, çünkü Finn ve savaşçı ordusu muhtemelen Castor ve Gunnar'a ulaşmıştı. Geri kalanımız, ordularımın beklediği açıklığa doğru ilerleyecekti ve Thira'ya giden yol açılacaktı.

Adohan gitmemek için itiraz etti, ama sonunda onun gelmesine izin veremedim. Krallıkları başka bir saldırı tehdidi altında ve en yeni üyelerin onlara her zamankinden daha fazla ihtiyacı varken olmazdı. Fazla itiraz etmediği için minnettardım. Sabah ışıkları ufukta belirince, Zola, Shaw, Skylar ve ben diğerleriyle buluşmak için yola çıkacaktık.

Ve belki, sadece belki, yarın bu saatlerde, bu çürümeden kurtulmuş olacaktık.

Ancak, bir şeyler ters gidiyordu. Shaw'un önerdiği ve Zola'nın isteksizce kabul ettiği tartışmalar ve çeşitli stratejiler arasında, benim ateşli karakterim alışılmadık bir şekilde sessizdi.

Shaw ve Zola birbirleriyle anlaşamıyor gibiydiler, sessiz bir savaş veriyorlardı ve ben bu savaşı çözmek için ne zamanım ne de enerjim vardı.

Skylar, etrafındaki sohbetlerin arasında sessizce süzülerek sürükleniyor gibiydi. Kaosun içinde saklanmaktan memnundu, ama benim yanımda asla saklanamazdı.

"Aç mısın?" diye sordum Skylar'a, toplanma alanından ayrılırken.

Bencilce onu alıp kendime saklamak istedim. Hayatımızın pek çok yönü kaos içinde boğuluyordu, ama tek istediğim onunla baş başa birkaç saat geçirmektir.

"Geç oldu," dedi Skylar omuzlarını silkiyordu. "Kimseyi rahatsız etmek istemiyorum."

"Eminim personel memnuniyetle..."

"Aç değilim," diye tersledi ve beni durdurdu.

Omzumun üzerinden arkama baktım, Shaw'un yakınlarda olmasını bekliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde orada değildi. Beta ve alfa bağının iç işleyişine aşına değildim ama onun bir tehdit olmadığını biliyordum. Neyse ki Shaw da bunu anlamış gibiydi ve Skylar ile yalnız kalmamız gerektiğinde ortadan kayboldu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"İştahım yok."

"Ne zamandan beri?" diye sordum, onun iyi olduğuna bir saniye bile inanmadan.

Onu rahatsız eden bir şey vardı. Bağımız sayesinde, korku ve belirsizlik dalgalarıyla yükselen ve alçalan duygularını hissedebiliyordum.

"Önemli bir şey değil, Dax." Skylar içini çekerek korkuluğa doğru yürüdü ve ay ışığı ve yıldızların örtüsü altında uyuyan şehri seyretti.

"Saçmalık," diye küfrettim, omzumu omzuna yaslayarak, elimi uzatıp saçlarını okşadım ve kıvrımlı kulağının arkasına bir tutam saçını yerleştirdim.

O bir şey saklıyordu. Eşimi tanıyordum. İsteyerek ya da istemeyerek, kalbinde dönen acı benim kalbime de işliyordu. Onun kederi benim kederi olmuştu.

"Ne olduğunu söyle. Parşömeni okuduğundan beri sessizsin."

"

"Bırak şunu, Dax," dedi, bakışlarımla karşılaşmayı reddederek. "Şu anda bunu yapmak istemiyorum. Kendimi toparlamaya çalışıyorum. Ben sadece..."

"Bana söylemeden durmayacağımı biliyorsun."

"Gahh," diye inledi, pes etmeyeceğimi biliyordu. "Peki."

Skylar bana döndü ve cesur görünüşünün ardında parıldayan kederi görebiliyordum. Yüzüne dokunmak için elimi uzattım, düşen gözyaşlarını yakalamak ve yok etmek için çaresizce.

"Skylar," dedim yumuşak bir sesle, o yanağını elime sürtünce, bir damla gözyaşı avucumu ıslattı. "Ne oldu?" diye sordum, onu göğsüme çekerek.

Skylar'ı kollarımda hissetmek, hala nefesimi kesen bir şekilde dünyamı merkezine oturtuyordu. O, bu hayattaki dayanağım, kalbimin atmasını, ciğerlerimin nefes almasını ve ruhumun parçalanmasını engelleyen akıl sağlığımın bağıydı.

Onu üzen ne olursa olsun, ona zarar veren kim olursa olsun, onların dünyasının dokusunu parçalarken Valencia'nın gazabını hissedecekti — çünkü o benimdi.

"Solace'da oldu."

Benden ayrıldığı zamanlardan bahsedilince nefesim kesildi. Aklım Gilen'e gitti. Anjani, onu sahiplenmediğim için benimle alay ettikten sonra, ikisinin birlikte olduğu hastalıklı ve sapkın hayalleri zihnimde yeniden canlandı.

"Ne oldu?" Kanım kaynamaya başlarken sesim hapsolmuş bir öfkeyle gürledi. O lanet olası erkek eşime bir şey yaptıysa, bir saniye bile pişmanlık duymadan onun canını alırdım. "Gilen..."

"Hayır," dedi Skylar, geri çekilerek bakışlarımla karşılaşmak için. "Hayır, Gilen değildi. O..." Eşimin sesi, kederin sözlerini yutmasıyla kesildi. "Julia. O öldü. İnsanlarla savaşırken öldü."

"Öldü mü?" Eşimin, üvey annesini kaybetmenin acısıyla kalbi parçalandığını hissettiğimde göğsüm sızladı.

"Üzgünüm, aşkım," diye fısıldadım ve Skylar gömleğime açıkça ağlarken onu sıkıca kucakladım. Saçlarını nazikçe okşadım ve alnına hafifçe bir öpücük kondurdum. "Çok üzgünüm."

Bir ebeveyni kaybetmenin, seni tüm varlığıyla koşulsuz seven birini kaybetmenin acısını biliyordum. Bu duygular, onun içinde saklayıp görmezden gelebileceği türden değildi. Zamanla acısı kaçınılmaz olarak hafifledi, ama asla unutmuyacaktı.

"Şşş," diye onu susturmaya çalıştım. "Odamıza gidelim odamıza gidelim."

Zihnimde gitmek istediğim yeri hayal ettim ve bir gümüş bir anda oradaydık.

Skylar'ı yatağımızda kucaklayarak, başlığa yaslandım ve onun ağlama enerjisi veya ihtiyacı kalmayana kadar onu kucaklamaktan memnuniyet duydum, elimden gelen her şekilde ona gücümü verdim.

O sakinleşene kadar gece iyice ilerlemişti. Açık pencereden serin bir esinti girerek kırmızı perdeyi kaldırdı ve ay ışığı odayı doldurdu.

"Skylar, bak," dedim, başını kaldırıp gece gökyüzünde asılı duran, koruyucu Babamızı simgeleyen idolü seyretmesi için onu nazikçe teşvik ettim.

"Çok güzel," diye fısıldadı, ağlaması şükürler olsun ki durmuştu.

"Baba ve Anne, yaşayanları ve ölenleri korurlar. Biri bu dünyada uyurken, diğeri büyük geçişte olanları korur. Onunla konuş," dedim. "Julia'ya bir dua göndermesini iste. Onun dinleyeceğini biliyorum."

"Sence bu yardımcı olur mu?" diye sordu Skylar, gözyaşlarıyla ıslanmış gözleriyle, neredeyse kalbimi parçalayarak.

"Bana yardımcı oldu," dedim. "Ailem öldüğünde, yıllarca her sabah ve akşam dua ettim. Onlara her şeyi anlattım. Beni duyup duymadıklarını bilmiyorum, ama ne olursa olsun, kaybın ağırlığını hafifletmeye yardımcı oldu."

Skylar cesaretini topladı, omuzlarını dikleştirdi ve pencereden görünen ayın yüzüne bakarak kendine bir anlık yas tutma izni verdi. Meja Dağı'nın ağırlığının onun omuzlarında taşındığını görmek bana acı verdi. Göğsü inip kalkıyordu ve ıslak gözleri endişeyle yıpranmış görünüyordu.

Her zaman uyanık olan Baba'ya kendi duamı gönderdim ve Skylar'ın kaldıramadığını benim üstlenmeme yardım etmesini istedim. Ve zamanı geldiğinde

dünyanın yükünü tek başına taşıyamayacağı zaman geldiğinde, ona yardım edecek kadar güçlü olurdum.

Anne'ye, bana rehberlik etmesi için dua ettim. Doğru olanı yapmam için bana yol göstermesi ve bizi uzun ve güzel bir hayata götürecek yola ışık tutması için.

Skylar başını eğip tanrılara sessizce dua ederken onu izledim. Omuzlarındaki gerginlik azalırken omuzları yavaşça düştü. Dua bittiğinde, eşimin çenesini kaldırmasını izledim, sevdiğim ateş yeniden alevlendi ve içinde parlak bir şekilde yanmaya başladı. Bana döndü ve ruhum bütün hissetti. Bana yaslanırken elini tutmak için uzandım.

"En azından..." diye fısıldadı Skylar. "En azından onu "

"Göreceksin, ama çok uzun bir süre sonra, Spitfire," diye cevap verdim.

Onu kaybetme korkusu, neredeyse durmuş olan kalbimin atışını daha da yavaşlattı.

Elimi uzattım ve onu yatağımıza götürdüm. O göğsüme kıvrılırken, onu sıkıca sarıp sarmaladım, uykunun çabuk gelmesini, günün yükünü silip süpürmesini ve daha parlak bir şafağın vaadini getirmesini diledim.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Skylar Cathal

Uyku gelmedi.

Onu kollarımda tuttuğum her anın tadını çıkarmam gerekiyordu. Daxton ile yaşadığım her şeyi hatırlamak istiyordum. Onunla geçirdiğim her saniyeyi, her dakikayı, her nefesi ve öpücüğü. O benim için çok değerli bir hediye idi, bu dünyada en çok sevdiğim insandı.

Daxton kıpırdadı ve yorgunluktan bulanık gözlerle bana baktı. "Neden uyumuyorsun?"

"Sen neden uyumuyorsun?" diye karşılık verdim, kaşlarımı kaldırarak. "Daxton," dedim alçak sesle, beline oturmak için kendimi yukarı iterek.

"Skylar?" diye cevapladı, ellerini başının arkasına koyup bana çok şey bilen bir gülümsemeyle gülümsedi. "İkimiz de uyuyamıyorsak, o zaman..."

Hızlı bir hareketle öne eğildim ve onu her şeyi yok eden bir öpücükle susturdum. Dudaklarının tadı beni, asla kopmak istemediğim bir arzu kuyusuna sürükledi. Elini uzattı ve parmaklarını saçlarımdan arasına geçirdi. Kalplerimizin hızla atışıyla nefeslerimiz hızlandı.

Bağımızın iplikleri o kadar parlak bir şekilde parlıyordu ki, bunun kesinleştiğine, aşkımızın yeterli olduğuna yemin edebilirdim.

"Dax," diye inledim, o bacaklarımın arasında sertleşmiş olan organını sürtünce. "Daxton!" diye bağırdım bu sefer, göğsüne kuvvetlice bastırarak onu yatağa yatırdım. Hayvansal arzularım ve güç dalgası beni sardı, heyecanımı çılgına çevirdi ve kontrolümü kaybetmeme neden oldu. "Giysilerimizi çıkar."

Arkadaşımanın dudaklarında beliren şeytani sırıtışın kıvrımlarını izledim. Gözleri kısılrken, köpek dişleri koyu sakalının üzerinde parılıyordu. Elini salladı ve aramızda hiçbir engel kalmadı.

"Güzel," diye homurdandım.

Ayağa kalkarak, boş elimle onun penisinin tabanını kavradım ve onu en çok ihtiyacım olan yere yönlendirdim. Hızlı bir hareketle oturdum, onun kalınlığı beni doğru şekilde gerdi ve doldurdu.

"Siktir," diye inledi, gözleri geriye devrildi.

Bacaklarımı beline sıkıca doladım, onu tam istediğim yerde tuttum. "Bu gece senden doya doya yararlanacağım Daxton, hem de fazlasıyla."

Kalçalarımı sallayarak, eşimi sertçe sürdüm, gelişen vücutlarımız arasındaki sarhoş edici sürtünmenin tadını çıkardım. Onun her santimini içime alarak, içimden fışkıran zevk dalgalarını sürdüm. Daxton'ın elleri kalçalarımı kavradı, parmakları benim hızıma uyum sağlarken cildimde hilal izleri bıraktı. Vücutlarımız şehvet ve ihtiyaçla iç içe geçmiş bir şekilde tek vücut gibi hareket ediyordu.

Öne eğildim ve eşim ağızımı ağızıyla kapattı, alt dudağıma emdi. Buz meme uçlarımdan aşağı süzüldü, dili ağızımın içine kayarken keskin bir inilti çıkardım.

Ve tanrılar adına, dili.

Daxton kalçalarını yukarı doğru itip kendini sonuna kadar sokarken öpücüklerimiz daha ateşli ve yoğun hale geldi. Beni yerinde tutarken tekrar, tekrar ve tekrar içime girdi, beni akıl sağlığımın sınırına kadar sikti, mutluluk dolu bir boşalmanın eşiğinde sallanıp durdum.

"Dön," dedi Daxton boğuk bir sesle. "Bacaklarını açıp sırtıma dönerek kucağıma otur."

Onun isteğini yerine getirdim, onun liderliğini takip etmeye hevesliydim.

"Ellerini buraya koy," dedi Daxton, ellerimi yatakta doğru pozisyona getirirken, öne eğildiğinde dişleri boynumun dibine sürtündü.

Vücudumun her yeri onun dokunuşuna tepki olarak titredi, sikinin kıcıma çarptığını hissettim. Ucu kıcımın arasına kayıyordu.

"Güzel," diye mırıldandı. "Şimdi, o muhteşem bacaklarını aç da seni arkadan sikmeme izin ver." Daxton'ın parmakları klitorisime baskı yapmak için arkaya uzandı. "Seni o kadar sert boşaltacağım ki, lanet olası adını bile unutacaksın."

Göğsüm, bacaklarımın arasında titreyen bir nabızla inip kalkıyordu. "Böyle uzanmış halin inanılmaz derecede çarpıcı... *eşin* tarafından sikilmeye can atıyorsun," diye derin, boğuk bir sesle homurdandı.

O klitorisimi okşamaya devam ederken, ben başımı geriye eğdim. O, benim uyarılmamı kullanarak lezzetli sikini benim merkezimde kaydırды, titreyene kadar beni kızdırdı, onun için inleyene kadar.

"Dax—"

"Terbiye... Spitfire." "Lütfen, Daxton."

"Aferin kızım," diye homurdandı. "Şimdi, kalçalarını geriye doğru eğ."

Ben itaat ettim ve Daxton, sert bir hamle ile kendini tamamen içime gömmeden önce, penisinin ucunu içime bastırarak beni ödüllendirdi. Yüksek bir inilti ile başım geriye düştü, tüm vücudum zevkten titriyordu.

"Şimdi, beni sür, Spitfire."

Tersine bacaklarımı açarak üzerine oturdum ve kalçalarımı onun itişlerine uyumlu bir ritimle hareket ettirerek Daxton'ın içimi her santimini doldurduğunu hissettim.

Ben kalçalarımı sallayarak onun penisini sürtünce, tam da ihtiyacım olan şeyi alarak şehvetli bir inilti çıkardı. Hiç uyarı yapmadan, oturdu ve öne eğilerek göğüslerimi kavradı, diğer başparmağı ise klitorisimi okşamaya devam etti.

"Burayı ısırarak iz bırakmak için sabırsızlanıyorum," diye homurdandı Dax, dişleriyle boynumun dibini ısırırken.

"Benimkilerle birlikte," diye hırıltılı bir sesle söyledim, geriye yaslanarak dudaklarını bulmak için. dudaklarını bulmak için geriye yaslandım.

O tekrar tamamen içime girene kadar kendimi onun uzunluğu boyunca yavaşça indirdim içime tamamen yerleşene kadar kendimi onun uzunluğuna doğru indirdim, onun beni gerip her yerimi doldurmasının hissiini severek

bu pozisyonda her yerimi gerip doldurmasının hissinin sevdim. Daxton'ın inlemesi duvarlarda yankılandı, parmak eklemleriyle meme ucunu yuvarlarken, buz gibi dudakları boynumun dibini öptü.

"Dax!" diye inledim, boşaldığımı hissederek.

"Skylar!" Daxton, kalçalarını son bir kez sallarken haykırdı.

Yanlara yuvarlanarak, eşiminle olan bağımın tadını çıkardım. Başımı çevirip onu öptüm, asla doyamayacağımı bildiğim dudaklarının tadını çıkardım.

"Böyle öpmeye devam et, Spitfire," dedi Daxton karanlık bir kahkaha atarak, "yoksa bu gece hiç dinlenemeyeceğiz."

"Uykuya kim ihtiyaç duyar ki?" diye cevap verdim, gülmeden, sessiz gecenin etrafımızı sarmasına izin vererek. "Daxton..."

Bağımız aracılığıyla onun gerginliğini hissedebiliyordum. "Skylar?"

Hayır. Şimdi olmaz, henüz olmaz. Yapamam...

Derin bir nefes alırken titredim ve tüm gücümle eşime sarıldım.

"Bana dön," dedi Daxton.

Göğsüne kıvrılarak yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Derin bir nefes aldım, çam ve dağ havasının taze kokusu endişemi yatıştırmaya yardımcı oldu.

"Skylar?" diye sordu Daxton, sakalı alnımı okşarken alnımı öptü. "Korkuyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdim hemen.

"Yalan söylediğini anlayabilirim."

"Kendim için korkmuyorum," diye cesaretle itiraf ettim. "Kimin için korkuyorsun?"

Yutkundum, gerçek dilimin ucunda asılı kalmıştı.

"Kimden?" diye tekrar sordu.

"Sürüm." Bilmesi gerekiyordu. "Fjorda'dan, perde kalktığında Solace'a yelken açmasını istedim. İnsanların şekil değiştirenlere karşı topyekûn bir saldırı başlatacağından ve halkımın çoğunun öleceğinden korkuyorum. Biz güçlüyüz, ama Taran'ın ordusundaki askerlerin sayısı..."

"Söz veriyorum, sürünü korumaya yardım edeceğiz, Skylar." "Gerçekten mi?"

Daxton bana kararlı bir şekilde başını salladı. "Yukarıdaki Anne ve Baba adına yemin ederim ki Silver Meadows, elimizden gelen her şekilde sürünüze yardım edecek. Tıpkı seni koruduğum gibi onları da koruyacağıma yemin ederim."

Kollarımı açarak Daxton'ın yanağını avuçladım, ona yumuşak bir gülümseme ve sevgi dolu bir öpücük verdim. "Teşekkür ederim. Desteğinizi alacağımızı bilmek beni rahatlatıyor."

"Senin için her şeyi yaparım, Skylar," dedi Daxton, gözlerimin derinliklerine bakarak, söylemediğim kelimeleri arıyordu. Tanrılar adına, bir şekilde yüzeyin altında daha fazlası olduğunu biliyordu. "Aklında başka bir şey var mı?"

"Her zaman bir şeyler vardır," diye cevapladım, o da bana yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi, sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Ama bu gece konuşmak istediğim bir şey yok." Eğilip onu öptüm.

Dili ağzımın içinde dans ederken tüm korkularım bir anda kayboldu. Elleri, dudaklarından bir inilti kaçarken, sahiplenici bir tutumla vücudumun kıvrımlarını okşadı. Penisinin başı, zaten sertleşmiş olan alt karnıma değdi.

"Sana ihtiyacım var, Daxton," dedim, sesim titriyordu.

Beni alıp götürmesini, unutmamı sağlamasını, sadece bize ait bir an çalmasını istiyordum.

"Lütfen."

"Emredersin, alfa kraliçem."

ALTINCI BÖLÜM

Skylar Cathal

Sabah çok çabuk geldi.

Şişmiş dudağımı ısırarak, Daxton ile dün gece paylaştığımız anılar zihnimde canlanırken, önümüzdeki göreve odaklanmaya çalıştım. Ona doğru bakarken yanaklarım kızardı, odanın diğer ucundan onun görüntüsüne hayranlıkla bakıyordum.

İkimizin kokusu odayı doldurmuş, buzlu karla kaplı bir dağın tepesinde yanan bir ateş gibi hissettiriyordu.

Daxton ve ben giyindik, zırhlarımızı giydik ve Valdor'un Kalbi'ne giden son yolculukta karşılaşabileceğimiz her türlü zorluğa hazırlandık. Aegis zırhının son kayışlarını savaş derilerimin üzerine bağlamak üzereydim ki Daxton beni durdurdu.

"Bekle," dedi, elini omzuma koyarak, "bunu hak ettin."

Büyüsü tek dağ zirvemi okşadı ve bana ikinci, sonra da üçüncü bir zirve verdi.

"Dax," diye kekeledim, "henüz bir zafer kazanmadım. Onur getirmedi..."

"Kazandın, Skylar Cathal," dedi Daxton, itiraz edilemeyecek bir sesle. "Üç denemeyi de kazandın ve Valdor'un Kalbi'nin kilidini açarken omzunda bu zirveleri taşıyarak Silver Meadows'a onur kazandırdın."

O avucunu kaldırıp üç gümüş dağ zirvesini gösterdiğinde eline bir göz attım. Derin bir minnettarlık duygusu içimi kapladı, Daxton'ın gözlerindeki gurur, söylemeye cesaret ettiğim her türlü itiraz sözünü yutmamı sağladı.

"Seni gururlandıracağım, Dax," dedim.

"Zaten gururlandırdın, dostum," diye cevapladı ve eğilip beni öptü. "Senin bildiğinden çok daha fazla şekilde."

"Bundan çok onur duydum," dedim, parmaklarımla gümüş ipliği okşayarak, bu işareti taşımanın onun ve halkı için ne kadar önemli olduğunu bilerek.

"Hazır mısın?" diye sordu, bu üç kelime tüm dünyamızın ağırlığını taşıyordu.

Daxton'ın gözlerine bakarak, ona kararlı bir şekilde başımı salladım. Hazırdım. Hayvanım içimde uğulduyor, içimi ve uzuvlarımı rahatlatan bir sıcaklık yayıyordu. Bize bunun birlikte başaracağımızı hatırlatıyordu.

Kalan zırh parçalarını takıp, yayımı göğsüme bağladım ve alfa'nın hançerini sırtıma taktım. "Gidelim."

"Bekle, lütfen. Gitme," dedi Shaw endişeyle, Daxton ve ben padok'a yaklaşırken. "Konuşmamız gerek. Öylece ortadan kaybolup bunu görmezden gelemezsin."

Shaw'un sesindeki aciliyet ve yalvaran tonu beni tedirgin etti ve araştırmak için aceleyle öne doğru koştum.

"Beni izle," dedi Zola kollarını kavuşturarak, dönüp padok duvarının gölgesine adım attı.

"Zola," diye bağırdı Daxton, yanıma gelerek.

Gözleri, Zola ile Shaw arasında gidip geliyordu. Kaşları, benimkinden olduğu gibi aynı şaşkın ifadeyle çatılmıştı.

"Daxton," dedi Zola alçak bir sesle, gözlerini yere indirip başka yere bakarak. "Ben kampa gidiyorum. Erken ayrılmamın bir sakıncası var mı?"

Erken ayrılmamın bir sakıncası var mı?" Bakışları birden açıldı ve eşimin gözlerine baktı, Shaw'ın yönüne bakmayı ya da onun varlığını kabul etmeyi reddetti.

İzin istemiş olabilir, ama bunun sadece bir nezaket olduğunu ben bile biliyordum.

"Gidebilirsin," dedi Daxton, ona başını sallayarak. "Gunnar ve Castor'a öğleden sonra varacağımızı söyle."

"Zola," diye yalvardı Shaw, ama o yine de ona dönmeyi reddetti. Shaw'un çenesi gerildi, yumruklarını sıktı ve hayal kırıklığıyla titredi. "Seninle gelmeliyim."

"Altı yüz yıldan fazla bir süredir kendimi gayet iyi idare ettim, şekil değiştiren. Senin eşlik etmene ihtiyacım yok. Beni sadece yavaşlatırsın."

Shaw itiraz etmeye başlamadan önce, Zola gölgelerin arasına kayboldu ve uzaklaştı.

"Tanrılar aşkına," diye küfretti Shaw, dağların ötesinden yükselen güneşin ışınlarına bakarak. Dönüp bir direğe tekme attı, direk yerinden sökülerek parçalandı ve hayal kırıklığının gücüyle paramparça oldu. Pegasi'ler irkildi, tırıs atarak ve huzursuzlukla tepindiler, ağılların uzak tarafına dağıldılar.

Shifters. Paddock'a yaklaşırken Daxton'ın koluna hafifçe vurarak iç geçirdim.

"Hey, Shaw," dedim, dikkatlice yaklaşarak.

Zihnimi uzatıp onun zihnine girmeye ya da onunla bağlantı kurmaya cesaret edemedim. Onu sadece birkaç kez bu kadar sinirli görmüştüm ve kendini kontrol etme sınırına ulaştığında onu zorlamamanın daha iyi olacağını biliyordum. Ama bu, "Ne oluyor?" diye sormamı engellemedi.

Shaw'un omuzları titremeye başladı, hayal kırıklığı öfkeye dönüştü. Hayvanın varlığını hissedebiliyordum, yüzeyin hemen altında gömülü, hazır ve istekli, insan formundan biriken öfkesini serbest bırakmaya hazırdı.

"Şu... Şu an doğru zaman değil," dedi Shaw dişlerini sıkarak. Saçmalık. Buna bir saniye bile inanmadım.

"Tabii ki doğru zaman," dedim, ona karşı çıkarak.

Daxton tedirgin bir şekilde yerinden kıpırdadı, gözleri beta'na kilitlendi, Shaw'un öfkesi onu ele geçirirse anında müdahale etmeye hazırdı.

"Eğer o direği parçalayacak kadar seni rahatsız ediyorsa, o zaman konuşmaya değer bir konu demektir."

"Ben..."

"Duyguların hakkında konuşmayı sevmediğini biliyorum, ama konu benim."

Bana söyleyebilirsin. En azından bana gösterebilirsin."

Bizi alfa ve beta olarak birbirimize bağlayan bağ yeniydi, ama beni Shaw'a ve Solace'daki her bir sürü üyesine bağlayan sihir eski ve çok güçlüydü.

"Göstermek mi?" diye sordu Shaw.

"Evet, beni içeri al. Sana yardım etmeme izin ver. Büyün ve hayvanın çılgına dönüyor."

Shaw'un bilincinin ipliklerinin zihnime dokunduğunu, hayvanını çılgına çeviren düşüncelerine ve duygularına açılan kapıyı açtığını hissedebiliyordum.

Hemen onun öfkesini ve hayal kırıklığını hissettim ve şaşırtıcı bir şekilde, merkezi bir düşüncenin etrafında dönen derin bir özlem ve keder duygusu hissettim. Bilincini kasıp kavuran fırtınanın gözüne odaklandım ve gözlerimin önüne Zola'dan başkası olmayan bir görüntü belirdiğinde nefesim kesildi.

"Bekle? Bu ne anlama geliyor, Shaw?" diye sordum, onun bunu söylemesini duymaya ihtiyacım vardı.

"Artık hiçbir sorum kalmadığı anlamına geliyor," dedi Shaw, bakışları en son Zola'yı gördüğümüz yere kayarken.

Shaw'un ima ettiği şeyin ciddiyetini kavramaya çalışarak başımı yana eğdim. "Tamam, lütfen biraz daha ayrıntılı anlat." Emin olmam gerekiyordu. Onun bunu yüksek sesle söylemesini duymam gerekiyordu.

"Skylar," dedi Daxton, öne çıkarak, Shaw'un dikkatini kendine çevirdi. "Skylar," diye tekrarladı Daxton, Shaw'a başını sallayarak ve iç çekerek, sessizce destek olmak için elini Shaw'un omzuna koydu.

"Tanrım," diye inledim ve avucumu yüzüme sertçe vurdum. "Emin misin?" diye sordum, parmaklarımın arasından bakarak.

"Dediğim gibi, bunu tartışmak için uygun zaman ve yer değil," diye cevapladı Shaw. "Ama evet."

Arkadaşıma baktım ve neler olduğunu anladım. Hayvanının kafa karışıklığıyla kükremesi ve onu takip edip korumak için içgüdüsel dürtüsü

, hepsi mantıklıydı. Shaw'un zihninde dönen duygular, ironik bir şekilde, mantıklıydı. Hatta kontrollüydü.

Shaw ve Zola.

Tanrılar adına. Shaw, eş bağı çağrısını hissetti.

Bu yüzden tehlikeye atladı ve kendini feda ederek onu düşmüşlerden korudu ve dün gece aralarında garip bir gerginlik vardı.

Ama neden kaçıyordu?

"Bu, wilt'in büyüğü," dedi Daxton. "Zola o zamandan beri hiç eskisi gibi olmadı..."

"Öyle duydum," diye cevapladı Shaw, derin bir nefes alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Dün gece ve bu sabah da bu konuyu konuştuk. Ama yine de bu konuyu daha fazla araştırmak istemiyorum."

Sormadan, öne atıldım ve arkadaşımı kollarımla sardım, ona sıkıca sarıldım ve ona verebileceğim tüm rahatlığı ve korumayı verdim. Sonuçta, ben onun alfasınıydım ve içgüdülerim beni sürümü korumaya itiyordu.

Daxton, uyarı olarak yanımda boğazından düşük bir homurtu çıkardı, ama ben onu eliyle uzaklaştırdım.

Shaw'un bir tehdit olmadığı açıktı.

Shaw buna karşılık bana daha sıkı sarıldı. "Hayatım boyunca her şey için savaştım, Sky. Neden eşim farklı olsun ki?"

Eşim.

Geri çekildim ve gençken yaptığım gibi, şakacı bir hareketle saçlarını karıştırmak için elimi uzattım. Gözlerindeki umut ışığı geri döndü, ağzının köşesindeki hafif gülümsemeyle yansıtıyordu.

"Her zamanki gibi haklısın."

Shaw güldü. "Bunu yazılı olarak alabilir miyim?"

Ona parlak bir gülümseme verdim ve neyse ki o da aynı şekilde karşılık verdi. "Bunu çözmek için zaman olacak, Shaw. Zola ile o zamanı geçireceğine söz veriyorum."

"Sözünü tutmanı bekleyeceğim."

Daxton yanıma geldi, kolunu omzuma doladı ve beni göğsüne çekti. Shaw ona baktı ve

bilgece kararını bir bir geri vererek arkadaşına
arkadaşıma bir sığ anlayışla
Ah, erkekler. anlayışla.

BÖLÜM ALTIYIŞTIR

Skylar Cathal

"Bekle!" diye bağırdı Idris. "Bu kadar kolayca kaçabileceğini mi sandın?"

"Idris." O, çantasını yere bırakıp kollarıyla beni ve Daxton'ı sardığında iç geçirdim. "Hayal bile edemezdim." Onun sıkı kucaklamasından nefesim kesildi. "Ember nasıl?"

"Burada," dedi Adohan gülümseyerek. "Kızım da sana şans dilemek istedi." Adohan, Ember'ı kucağında tutarak bize yaklaştı.

Değerli bebeğin, onu tutan erkeğe bakarak mutlu bir şekilde cıvıldadığını görünce parlak bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Ayrıca, Shaw," dedi Crimson City'nin yüksek prensi, dikkatini beta'ma çevirerek, "eşim sana özel bir hediye hazırladı."

"Nedir o?" Shaw, sabah güneşinin ışınlarında gözlerini kısarak kaşlarını kaldırdı.

"Bu," dedi Idris, düşürdüğü çantasına dönüp bir takım elbise gibi görünen şeyi çıkardı. "Al, bunları giy."

"Tam olarak nedir bu?" diye tereddütte sordu Shaw.

"Bunu bir içlik olarak düşün," dedi Idris gülümseyerek. "Skylar, siz şekil değiştirenlerin hayvan formuna dönüştüğünüzde giysilerinizi parçaladığını ilk kez söylediğinde bu fikir aklıma geldi."

"Peki ne işe yarıyor?" diye sordu Shaw, dar kesim koyu renkli bir gömlek ve pantolon gibi görünen şeyi kaldırarak.

"Terzilerimizin sihirli bir dokunuşu olduğunu söylemiştim," dedi Idris geniş bir gülümsemeyle. "Şimdi, acele et ve giy şunu. Oyalanacak vaktimiz yok."

Shaw başını salladı ama Idris'in isteğini yerine getirdi.

"Bu fikri ben mi verdim?" diye sordum. "Nasıl? Ne zaman?"

"Göreceksin. Sabırlı ol ve bekle, Skylar. İşe yarayıp yaramadığını görmek istiyorum."

"Tamam..."

Shaw köşeden inledi, bu beni güldürdü. "Şimdi ne var?" diye sordu.

"Dönüşüm!" dedi Idris.

İşaretle birlikte, Shaw'un hayvana dönüştüğünü hissettim ve köşeden büyük bir panter görünür hale geldi. Shaw'un hayvan ruhunu hissederek kendi hayvan ruhumun da uyandığını hissettim. Pegasi'ler onun varlığıyla huzursuzca hareket ettiler, kulakları seğirdi ve toynakları yere vurdu; içgüdüsel kişnemeleri ve gergin sıçramaları, padoklarına bu kadar yakın bir avcının varlığından duydukları tedirginliği ele veriyordu.

"Şimdi," dedi Idris kurnaz bir sırıtışla, "geri dönüş."

"*Bunun için gerçekten vaktimiz var mı?*" diye sordu Shaw bana.

"*Bunu denemeye karar vererek zaten başladın. Şimdilik ona uyayım.*"

"Peki," diye homurdandı Shaw.

Omuzlarını silkerken uzun kuyruğunun yana doğru seğirdiğini izledim. Yeşil bir parıltı gece yarısı rengi kürkünün üzerine yayıldı ve büyüsunü serbest bırakarak insan formuna dönüştü.

"Bak, ben..." Shaw, vücudunda hala sağlam olan giysilere elleriyle dokunurken durdu. Dikişli deri dikişler, kaslı vücudunun doğal hatlarını takip ediyordu ve üzerinde ejderha veya yılan derisine benzeyen pullar gibi görünen soluk izler vardı. "Ne...?"

"Evet!" Idris sevinçle çığlık attı ve elinde kılıcıyla ilerledi. "Ve bak," dedi, silahını göğsüne doğru sallayarak. "Kılıca da dayanacak kadar güçlü!"

"Tanrılar!" Shaw geriye atlayarak göğsünde herhangi bir yara izi olup olmadığını kontrol ederken kekeledi.

"Bazı silahlar kesebilir. Ama en azından savaşta, ileri geri hareket ederken, artık erkeklik organını kesmek için yöneltilmiş kılıç ve mızrakların arasında çıplak dolaşmak yerine bir koruma katmanına sahip olacaksın."

"Uh, teşekkürler," diye cevapladı Shaw, sesinde bir parça alaycılık vardı.

"İdris, bu harika," dedim ve Daxton ile birlikte malzemeyi incelemek için öne doğru ilerledim. "Nasıl hissediyorsun, Shaw?"

"Hafif, esnek ve koyu renkli olmasına rağmen şaşırtıcı derecede nefes alabilir. Diğer giysilerimin altına kolayca giyebilirim," dedi ve içlik giysisini çıkarmadan giyinmeye devam etti.

"Daha fazla yapabilir misin, İdris?" diye sordum. "Tüm sırt çantam için yeterince yapabilir misin?"

"Zaten yapıyorum," diye cevapladı İdris. "Yaklaşık iki bin tane demiştin

"

"Evet," diye cevapladım.

"İyi, ben de öyle düşünmüştüm." İdris bana baktı. "Sen Kalp ile geri döndüğünde seninkiler hazır olacak. Söz veriyorum."

Gülümsedim ve ona sıkıca sarıldım. "Teşekkürler, İdris." "Teşekkürler, Skylar."

Daha fazla bir şey söylemeye cesaret edemedim. Sadece arkadaşımı nazik bir gülümsemeyle bıraktım ve bebek Ember'in alnını öpmek için yanına gittim. Adohan'ın kolunu dalgın bir şekilde sıktım ve Valdor'un Kalbi serbest bırakıldığında yaptığı ve yapmaya devam edeceği her şey için ona teşekkür ettim.

"Spitfire." Daxton'ın sesi hemen dikkatimi çekti. O, çoktan güçlü, abanoz rengi bir pegasusa binmiş, dizginleri hazır tutmuştu. "Benimle uçacaksın."

Ne?

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Neden peki? Kendi başıma uçabilirim."

"Lütfen, Skylar," dedi Daxton dedi, gözleri gözleri yumuşadıben ben onun yanına yaklaştıkça

Bağımızın iplikleri aracılığıyla derin bir özlem hissettim. Beni korumak istiyordu çünkü beni

yanında olmasını arzuladığı için beni korumak istiyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de buna karşı çıkacak biri değildim
—en azından şu anda.

"Biraz fazla koruyucu değil miyiz?" diye alay ettim.

"Eşimi zayıf olduğu veya kendini savunamadığı için korumuyorum," dedi Daxton, elini uzatarak. "Onu kaybetmek için çok önemli olduğu için koruyorum."

"Tamam." Elini kabul edip onun önündeki eyere tırmanırken iç geçirdim.

"Teşekkür ederim," dedi Daxton kulağıma fısıldayarak ve yumuşak bir

öpüc

ükle "Sadece senin için," diye fısıldadım.

fısıldadı Kollarını beni sarmalayan, sarsılmaz bir güçle beni kucakladı.
adı.

Hayvanım yakınlığımızdan dolayı şarkı söyledi, ben ona yaslandıkça belimdeki tutuşu sıkılaştı.

"Ben alırım," dedi Daxton, elleri iç uyluklarımdan kayarak dizginlerin kontrolünü yeniden ele geçirirken. Dokunuşu uzadı ve başımı eğip ağzının köşesinin yukarı kıvrıldığını gördüm.

"Bir sorum var," dedi Shaw, kahverengi bir kısırağa binerken. "Neden Zola gibi doğrudan açıklığa ışınlanmıyoruz?"

"Teleportasyon büyüm belirli bir iz bırakıyor," diye cevapladı Daxton. "Yıllar içinde Minaeve'nin benim nereden ayrıldığımı algılayabildiğini, ama nereye gittiğimi algılayamadığını öğrendim. Buradan ayrıldığımızı algılayıp Crimson City'yi tehlikeye atma riskini göze almak istemiyorum."

"Bunu algılayabilir mi?" diye sordu Shaw.

"Yüzyıllardır Daxton'ın büyüsünü emiyor," dedim ürpererek. "Onun, edindiği ve her şeyden çok arzuladığı gücü fark etmesini hiç de şaşırtıcı bulmam." Daxton'ın kolunu daha sıkı tuttum. "Ama bir daha asla."

Daxton sessiz bir teşekkür olarak dudaklarını yanağıma değdirdi. "Havalanıp batı kenarından geçtikten sonra bağlantı kurabiliriz, ben de bizi geri kalan yolu teleport edebilirim. Onun algılama güçlerinin de sınırları var. Batı kenarı büyüleri engelliyor."

"İyi plan," dedi Shaw. "Neyse ki, uzun süre uçmamız gerekmeyecek."

"Gergin hakkında hakkında Shaw? Shaw?"
" sordumDaxton Daxton atımızı hazırlarken.

"Hayır." Shaw kaşlarını çattı.

"İyi," dedi Daxton. "Gidelim."

BÖLÜM ALTIYI

Skylar Cathal

Bulutların üzerinde uçmak zihnime huzur ve rahatlık getirdi, içimdeki hayvan açık gökyüzünde yuvarlanırken, aşağıda yaklaşan tehdit ulaşılamaz bir mesafedeydi.

Güneş ışınlarının birbirine karışması, ufukta muhteşem pembe, sarı ve turuncu çizgiler oluşturunuyordu. Doğa, sanatçıların tuvaleri ve fırçalarıyla asla tam olarak ifade edemeyecekleri bir şaheser yaratmıştı.

"Uçmayı seviyorsun, değil mi?" diye sordu

Daxton. "Öyle görünüyor."

"Gücünün merkezinden fışkırdığını, büyüünün benimkine karıştığını hissedebiliyorum. Hayvanının ne olacağına dair bir tahmininde var mı?"

"Muhtemelen inatçı bir hayvan." Güldüm.

"Hayvan formunla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum, Spitfire."

Elini sıktım. "Ben de."

"Hangi yaratığa dönüşürsen dönüş, muhteşem bir manzara olacağına eminim."

Hayvanımın içimde kabardığını hissettim, gücü beni rahatlatıcı bir kucaklamayla sardı, ruhlarımız birleşene kadar birbirimize bağlandı. Onunla daha önce hiç bu kadar derin bir bağ hissetmemiştim ve

bunun, dönüşmeye hazır olduğumuz için olduğunu düşündüm — hazırдық, ancak denemelerin izi derimde kalemle yazılana kadar bunu yapamazdık.

"Shaw," diye seslendi Daxton. "Bunu al." Daxton uzun bir ipin ucunu açık gökyüzünden Shaw'a attı. "Bırakma."

Shaw anlayışla başını salladı ve Daxton gümüş bir ışıkla bizi İç Krallık'a ışınladı. Pegasi'ler yumuşak çimlere ayak basar basmaz koşmaya başladılar, kanatlarını çırparak manzara değişikliğine uyum sağladılar. Etrafıma bakındım ve tam da olmamız gereken yerde olduğumuzu fark ettim.

Tepelerinde büyük kayalıklar bulunan yuvarlak tepeler, benim hayalimdeki manzarayla aynıydı. Sonra arkama baktığımda, Sterlyn Gölü'nün derin, sakin mavi sularını tanıdım. Kalın çam ve huş ağaçları, çölün bittiği yerde duruyordu; arkamızda tepeler ve küçük dağlar, önümüzde ise bir savaş kampı uzanıyordu. Batıdaki solmuş manzaraya baktım ve daha uzakta, yaklaşan volkan Thira'yı gördüm.

İşte bu. Başardık.

"Daxton! Skylar!" Castor'un sesi, biz attan inerken aramızdaki mesafeyi aşarak gürledi.

"Cas." Arkadaşımanın kardeşini görünceki sıcak gülümsemesi ruhumu

Castor, Daxton'a koştu ve ikisi birbirlerine sarıldılar. "Bu harika bir plandı, Dax. Ama bir dahaki sefere, kendimizi düşmana gönüllü olarak feda etmeyelim, tamam mı?"

"Haklısın." Daxton, kardeşini bırakırken güldü.

Castor sonra dikkatini bana çevirdi ve hızla beni kollarına aldı. "Kardeşimin senin hakkında haklı olduğu için çok minnettarım," dedi Castor.

"Ben de," diye karşılık verdim yumuşak bir gülümsemeye, kollarımı boynuna dolayarak.

"Sky! Dax!" Gunnar da bize katıldı ve beni hemen göğsüne çekti, çimlerin üzerinde döndürdü ve sonra nazikçe yere indirdi. "Geldiğine sevindim, küçük şekil değiştiren. Seni özlediğimi itiraf etmeliyim."

Gunnar, parlak, ışıl ışıl bir gülümsemeyle Daxton'a döndü ve başını eğdi. "Yüce prensim. Ordunuz hazır."

Daxton, generalinin omzuna elini koyduktan sonra arkadaşını kucakladı. "Finn geldi mi?" diye sordu Daxton, gözlerini kampı tararken geri çekildi.

"Hayır, gelmedi," diye cevapladı Gunnar, "ama yakında geleceğini umuyoruz. Zola, Crimson City'de olanları bize çoktan anlattı ve şu anda kampta devriye geziyor, bugün hepimizi neşeli tavırlarıyla şereflendiriyor... ki bu her zamankinden daha hoş."

Omzumun üzerinden Shaw'a baktım ve Zola'nın nerede olduğundan bahsedildiğinde ilgisini fark ettim.

"Finn geldiğinde onun için yer ayırın ve savaşçılarımızın hazır olmasını sağlayın. Hemen Thira'ya gidiyoruz."

"Thira mı?" diye sordu Gunnar, omzunun üzerinden uzaklardaki Wilt bölgesinde yükselen volkana bakarak.

"Valdor'un Kalbi bir volkanın içinde mi?" diye sordu Castor, kaşlarını kaldırarak bana yan gözle bakarak.

Başımı salladım. "Öyle."

Gözlerim, özgürlüğümüzün anahtarını elinde tutan devasa siluete kilitlendi. Valdor'un özgürlüğünün anahtarını.

"O zaman gidelim," dedi Shaw, gruba katılarak.

"Bir arkadaşını da getirmişsin," dedi Gunnar, başını Shaw'a doğru eğerek onu süzdü. "Kaslı birisin, değil mi?"

Shaw, etkilenmemiş gibi görünüyordu, Gunnar'ın spekülasyonları sırasında sessiz kaldı.

"Shaw benim beta'm," dedim, "ve bizimle Thira'ya geliyor."

"Ben de öyle," diye ekledi Castor.

"Kardeşim, ben..."

"Yapma," dedi Castor, avucunu Daxton'a doğru kaldırarak. "Bana ihtiyacın var."

Kardeşler tartışmaya başlayınca, dikkatleri bir an için başka yere yöneldi ve ben Shaw'un zihnine ulaştım. *"Gitmeden önce Zola'yı bul."*

"Bunun için vaktimiz yok..."

"Evet, vaktimiz var," dedim sert bir sesle. *"Şimdi git. Açıklığın batı tarafındaki sınırdaki görüşürüz. Söz veriyorum"*

Siz olmadan gitmeyeceğim."

"Öyle yapmasan iyi olur," diye homurdandı Shaw ve Zola'yı bulmak için gruptan uzaklaştı.

Bu kısa sürede bir sonuca varabileceklerini bilmiyordum, ama onun Zola'yı görmesi gerektiğini biliyordum. En azından ona bu anı yaşatabilirdim.

"Dax," dedim, eşime dönerek. "Bu konuda Castor'la tartışma. Bırak bizimle gelsin."

Daxton isteğime kaşlarını çattı, gri gözleri cevap ararken dönüyordu.

"Onun zeki olduğunu biliyordum," diye alaycı bir şekilde güldü Castor.

Daxton onu görmezden geldi, her zamanki gibi dikkatli bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. "Bundan emin misin, Spitfire?"

"Evet," dedim, "bu konuda bana güven."

Castor iç geçirdi. "Ben de sonunda bana bir iltifat edeceğini ya da en azından benim eşsiz yeteneklerimi ve bunların son denemelerimize katkısını takdir edeceğini sanmıştım."

"Fazla zorlama, Castor." Başımı sallayarak iç geçirdim. "Ona ihtiyacımız olacak, Dax. Kimseyi tehlikeye atmak istemediğini biliyorum, ama..."

"Biliyorum." Daxton omuzlarını kaldırarak derin bir nefes aldı. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Onunkini anlıyorsun da benimkini anlamıyorsun?" Castor dilini şaklattı ve parmaklarını alnına sürdü. "Dürüst olmak gerekirse, savaşın eşiğindeyiz. Güvenlik, hızla yok olan bir durum."

"Doğru," diye onayladı Daxton. "Bizimle birlikte gitmen için her şey yolunda mı, Cas?"

"Evet," diye cevapladı Castor, sesinde bir parça sinirlilik vardı.

"Emin misin?"

"Evet," dedi Castor kararlı bir şekilde, arkasına bağladığı ikiz kılıçlarının kabzalarını okşamak için elini uzattı. "Bunları sadece gösteriş için taşımıyorum, biliyorsun."

Daxton, "Gunnar," diye emretti, "savaşçıları hazırla, ana kampı sök ve şifacıların barakalarını

tepelerin eteklerine yakın bir yere yerleştirildiğinden emin ol. Yakında savaşı gireceğimizi hissediyorum."

"Evet, Yüksek Prens," dedi Gunnar hafifçe eğilerek. "Her şey

Başka

bir şey "Göğsündeki üç tepeyi onurlandır," dedi Daxton,

var

mı?"

Yarım bir gülümsemeyle, elini generalinin omzuna koydu. "Bunu başar, özgürlük sonunda elimizin altında olacak."

Gunnar dik durdu, yüz hatları sertleşti, savaşı hazırlandı. "Bunu başaracağım."

"Biliyorum," dedi Daxton, Gunnar'a kararlı bir şekilde başını salladıktan sonra bana döndü. "Kampı terk edip teleportasyon yapma riskini göze alamam, ama çürüklüğün içinde güvenli bir mesafeye ulaştığımızda, hepimizi volkanın dibine teleport edebileceğime inanıyorum."

"Tamam, peki," dedim gözlerim parlayarak, "Valdor'un Kalbi'ni bekletmeyelim."

ALTINCI BÖLÜM

Castor Aegaeon

Kampın içinden geçerken, savaşçılar durdular, hareketleri sadece kardeşim için değil, onun eşi, *şampiyonumuz* için de duydukları saygının bir kanıtıydı.

Elbette, bana doğru birkaç kez baş sallayanlar da vardı. Onları suçlayamazdım. Öndeki ikili, şüphesiz bu girişimin lideriydi. Ancak, onların peşinden gelen çarpıcı parlaklığı, yani *beni*, göz ardı etmenin imkansız olduğunu biliyordum.

Skylar, Daxton'ın yanında yürüyordu. Minaeve'nin kontrolü altından çıktığımızda, Silver Meadows'ta iktidar ve yönetim pozisyonunda olacak olan kişi oydu.

Dax'ın bu fikri henüz onunla paylaşmadığını sanıyorum, ama onun, krallığımızın iktidar koltuğu konusunda onu eşit olarak ilan etmek, kalıpları kırmak ve parlak bir gelecek için yeni bir ton belirlemek niyetinde olduğunu biliyordum. Onun sayesinde, Dax bu günün veya yarının ötesinde bir hayat hayal etmeye cesaret etti. Hepimiz için daha iyi bir yarın hayal etmeye cesaret etti ve bunun anahtarı oydu.

Skylar'ın sürüsünün alfa olması bu fikri karmaşıktırılıyordu, ancak bu sadece onların eş bağının benzersiz doğasına katkıda bulunuyordu. Bağ kurulduktan sonra, Daxton ve Skylar, yukarıdaki Anne ve Baba'ya rakip olacak birleşik bir güç haline gelecekti. Ölüm tehditlerinin ötesinde geleceği tahmin edebilseydim,

Solace sürüsünün yakında Silver Meadows'ta yerleşeceğini ve insanlarla Aelius'larla potansiyel bir savaşın baş göstereceğini söyleyebilirdim.

Tanrılar, kaderin tasarımı örerken gerçekten kötü niyetliydi.

İleriye baktığımda, gözlerimi Skylar'dan ayıramıyordum.

Omuzları geriye doğru çekilmiş, başı dikti; her yönüyle bir alfa kraliçesinin gücü yayıyordu. Yaşına rağmen keskin bir zekası vardı, elbette ben de bunun oluşmasına katkıda bulunmuştum, ama en önemlisi cesurdu.

Bu cesaret, omzundaki üç dağ zirvesi ile vurgulanmış bir onur nişanı gibi parlıyordu. Toplanan savaşçılarımızın dikkatli gözleri bu yeni eklemeyi kaçırmadı ve neyse ki, Daxton'ın eşine bu nişanı verme kararını onayladıkları görölüyordu.

Skylar'ın içinde heybetli bir aura parlıyordu. Kardeşimin aşık olduğu o yanan ateş, parlak ve gerçek bir şekilde ışıldıyordu. Bulutsuz gökyüzünde öğle güneşi parıldarken bile, o hepimizin dikkatini çeken parlak bir ışık huzmesiydi.

Kampın sonu, sınır çizgisinin önündeki manzaraya dalan küçük bir tepenin eteğinde uzanıyordu. Tepenin zirvesine ulaştığımda, Zola'yı sınırda, Shaw'un ona fısıltıyla konuşmasını dinlerken gördüm.

Erkeği kıskanmadım.

Bu sabah Zola gölge atlayarak kampımızın ortasına geldiğinde, kahvaltımızı bitirdikten sonra benimle birlikte kaya tarlasının kenarında huzurlu bir anın tadını çıkaran Nyssa'yı çağırdı. Bu izinsiz girişime çok kızmışım, ama Nyssa'nın bakışlarıyla karşılaştığında, aralarında sessiz bir anlaşma oldu ve ben araya girmeye cesaret edemedim.

Yani, neredeyse.

Nyssa ve benim oturduğumuz yerden çok uzaklaşmadılar. Geriye yaslandım ve fae işitme yeteneğimi Zola'nın sorularına odakladım, konuyla ilgili anahtar kelimeleri seçtim: *eş bağı, Shaw, düşmüş saldırı ve solgunluk.*

Kendimi zorla uzaklaştırdım. Nyssa, Zola'nın sorularına cevap verebilirdi, ama ben Nyssa'nın cevaplarını bilmiyordum — henüz bilmiyordum, o bana kendisi söylemeden bilemezdim.

Zola ile tek bir geceden fazlasını yaşamaya çalışan aptal erkeklere empati duyuyordum. Daxton yapamadığında bana göz kulak olmuş, Minaeve topraklarımızı ele geçirdikten sonra beni vesayeti altında büyütmüştü. Gölgele ve hançerleri, yüzyıllar boyunca sertleşmiş kalbini koruyordu. Sadece bir avuç kişi, onun daha yumuşak tarafını görme şerefine nail olmuştu. Onun uzun süreli bir sevgilisi olduğunu hiç bilmiyordum, eş bağı kurmak istemesini ise hiç.

Bu olay onu değiştirmişti. Ruhunu karartan bir iz bırakmıştı, bu da anlaşılması ve empati kurulması zor bir durumdu. Yine de, Skylar'ın kısa anlatımından Shaw'un gençken maruz kaldığı şiddetli geçmişi biliyordum.

Hmm, belki de eş bağı geçerliydi. Ama en azından, şekil değiştirenle empati kurdum.

Tam o anda, inkar edemeyeceğim ve kaçamayacağım tanıdık bir çekim hissettim. Ve inanın bana, denedim. Varlığımın her zerresiyle bu ilkel çağrıyı görmezden gelmeye çalıştım, ama sonunda başaramadım.

Tamam, lanet olsun, ben istemedim.

Omzumun üzerinden bakarak solumuzdaki kayalıkları taradım. Orada bir High Fae kadını sabırla enkazın arasında bekliyordu. Kardeşimin gözleri Nyssa'ya kilitlendi, sonra bana döndü. Daxton, Skylar'ı koluna dolayarak ifadesini yumuşattı ve bana, çok iyi bildiği çağrıyı cevaplamam için sessizce onay verdi.

"Bir saniye bekle," diye fısıldadı Daxton Skylar'a.

Cevabının ilk kısmı duyulmazdı, ama son kelimeleri gün gibi açıktı. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Artık o da biliyordu.

"Sana temin ederim, bu şaka konusu değil." Kardeşim hafifçe güldü ve güneşin başlarının üzerinde doğal bir spot ışığı gibi parladığı sırada eşini yanına çekti.

Daxton, Skylar'ı tutarken parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi. Etraflarındaki dünya bir an için ortadan kayboldu. Kardeşimin dokunuşu, çoğu zaman tehdit ve şiddetle dolu olsa da, onun yanında yumuşadı. Skylar, onu eski halinden uzaklaştıran uçurumdan geri çeken kişiydi.

Mühürlü eş bağına bakılmaksızın, birbirlerine olan bariz bağılılıkları açıktı. Bu... Şey, güzel kelimesi bunu tarif etmek için yine de yetersiz kalırdı. Daxton, sadece kitaplara veya sevgili bitkilerine ayırdığı bir şefkatle, Skylar'ın çenesini yukarı kaldırdı ve onu öptü.

"Ama..." Skylar kekeledi.

Daxton'ın dişsiz gülümsemesi tek cevabıydı.

Skylar'a şakacı bir göz kırptım, sonra topuklarımı döndürdüm ve ölüm ve yıkımın çağrısını susturan, bana hiç bulamayacağımı sandığım huzuru getiren tek ruha doğru yürüdüm.

ALTINCI BÖLÜM

Castor Aegaeon

"Nyssa." Dudaklarımda sonsuza dek kalacak, entrikacı zihnimin sınırları içinde yaşayacak ve rüyalarım sonsuza dek kazınacak olan ismi söyledim.

Koyu renkli oval gözleri birden açıldı ve beni olduğum yerde durdurdu. "Zola ile konuşmamı mı dinledin?" diye işaret dilinde sordu.

Kahretsin.

"Hayır," diye cevap verdim, yarı doğru bir cevapla.

Gözlerini kısarak bana baktı ve başını eğdi. Tanrılar adına, güzelliğine yakışan muhteşem ve hesapçı bir zekaya sahipti.

"Hepsini değil," diye itiraf ettim.

"Dürüstlüğüne takdir ediyorum," diye işaret diliyle söyledi, ifadesi yumuşadı. "Onun sorularını duyabildiğini biliyordum. Cevaplarımı duyup duymadığından emin değildim."

"Uzaklaştım," sesimde bir parça tedirginlikle itiraf ettim, bu, başkalarının yanında hissetmeye alışık olmadığım bir duyguydu. "Seninle birlikteyken..." dedim, cesaretimi toplayıp ona yaklaştım, umarım düşen kalbimi yakalar. "Sana karşı her zaman dürüst olacağım."

"Teşekkür ederim," dedi, merhametli bir şekilde uzaklaşmadan. "Demek Thira'ya gidiyorsun?"

"Evet," dedim, gözlerine bakmadan.

Ta ki Nyssa elini uzatıp narin avucuyla yanağımı okşayarak, itiraf etmekten çekindiğim kadar çok hayalini kurduğum muhteşem yüzüne dikkatimi çekene kadar.

O dudaklarını yaladı ve ben kendimi ona doğru eğilirken buldum, çaresizce onları tekrar tatmak istiyordum. İlk öpücüğümüzü paylaştığımız gecedan beri, şu anda durduğumuz yerden çok da uzak olmayan bir yerde birlikte zaman geçirmiştik, ama ilişkimiz platonik kalmıştı.

Tehlikelere ve dünyamızın her şeyin dengesinde sallanan bir kılıç ucunda olmasına rağmen, onu hala istiyordum. Onu hala kaliteli bir şarap gibi arzuluyordum, derimin altında magma gibi biriken arzumu harekete geçirecek herhangi bir işaret bekliyordum.

Nyssa yaklaştı ve nefesimin kesildiğini hissettim. Gözleri, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar derin, sonsuz duygularla dolu bir denizde benimkilere kilitlendi.

Acaba o...

Göğsümde bir kıvılcım çaktı, karanlık ruhumun derinliklerinde sakladığım gizli bir umut canlandı.

"Nyssa?"

Onun sorusuna dürüstçe cevap verdim. Onun cevabını dinlemek ya da Zola ile cevaplarını işaret dilinde yazışmasını izlemek için orada kalmadım. Hiç bu tarafta bulunmamıştım. Arzuladığım insanların yanında kendimi tedirgin ve gergin hissetmek benim için hiç normal bir şey değildi. Nyssa'nın kolları boynuma dolandığında, ayaklarımla yerinde duramadan ve kıpır kıpır hareket ederek, alışık olmadığım bir gerginlik dalgası beni sardı.

İçgüdüsel olarak kollarımı beline doladım, ellerim kalbimi hızla attıran narin kıvrımlarını okşadı.

Tanrılar, düzgün bir seks yapmayalı, bir kadının bacaklarının arasında kayan sikimin muhteşem hissini hissedemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Gözlerimi sıkıca kapatıp dudağımı ısırdım. Sikim zonkluyor, serbest bırakılmak ve uyanıkkenki tüm düşüncelerimi ve rüyalarımı tüketen tek kadını tatmin etmek için yalvarıyordu.

"Bir şey mi istiyordun?" diye fısıldadım, çünkü tanrılar adına, ben kesinlikle istiyordum.

Nyssa hafifçe gülümserken kaşlarını kaldırdı, parmak uçlarına yükseldi ve boynumun dibinden tutup beni öptü.

Ellerim onu vahşice okşadı, dilini ağzımın içinde dolaştırırken onu kendime doğru çektim. Ben de inleyerek karşılık verdim, onu ayaklarından kaldırırken öpüşmemiz daha da derinleşti.

Vay canına... *eşim*.

O parmaklarını saçlarıma dolarken dillerimiz dans etti. Onu kayaların arasına yasladım, bacakları hevesle açılıp belime dolandı. Benim için o kadar güzel açılmış, benim için yutmam ve tapınmam için o kadar hevesli olan bacaklarının arasında kendimi sürttüm.

Bu *benim* kadındı.

Benim alacağım. Benim sahip olacağım.

Onu elde etme arzusu kulakları sağır edecek kadar güçlüydü. O solgun adam bir daha ona asla dokunamayacaktı. Bu dünyada benden başka hiçbir şey ona sahip olamazdı.

Yüzümü avuçlayarak, Nyssa geri çekildi. "Bekle," işareti yaptı.

Ben hareketsiz kaldım, sadece ona itaat etmeye hazırdım.

Parmakları burnumun, yanaklarımın, çenemin ve gözlerimin hatlarını izlerken gözleri yüzümü taradı ve sonunda dudaklarımın üzerinde durdu. Onun narin parmak uçlarını şakacı bir şekilde ısırıp öptüm, tadına hayran kaldım. Onu öpmemek için kendimi zor tutarken titreyerek, ağır ağır yuttum. Sağ elim sessizce uyluğuna kaydı, kalçasını avuçlayıp sıkıca kavradım, kalçalarımı sallayıp sertleşmiş penisimi onun cinsel organına doğru ittim.

Kadınım, gözleri titreyerek, göğsü benim dokunuşuma tepki olarak inleyerek zevkle inledi.

Siktir, evet.

Onu hemen burada, hemen şimdi almak için can atıyordum. Ağzını, amını ele geçirmek, sonra da benim hevesli ellerimle kavradığımı muhteşem kıcını sikmek istiyordum.

Nyssa dudaklarını ısırdı, aramızda hissettiğini bildiğim arzuyla mücadele ediyordu. Bu artık tek taraflı bir çekim değildi. Bana onu yere bırakmam için işaret etti. Onun emrini yerine getirdim. Ancak, onun mükemmel kıcını kavrayan ellerim yerinden kıpırdamadı.

Ve benim için büyük bir mutluluk kaynağı olan şey, onun bunu hiç umursamadığıydı. "Geri dön," diye işaret etti Nyssa. "Bana geri dön, Castor."

Sol kolumu onun başının üzerindeki taşa dayadım, öne eğildim ve ağırlığımı yana kaydırdım. Tutuşumu bıraktım, parmak uçlarımı elbisesinin dikişine sürttüm. Kendimi gömmek için çaresizce ihtiyaç duyduğum vücudunu okşarken, dokunuşuma verdiği tepkiyi izledim. Göğüslerine ulaştığımda, sertleşmiş meme ucunu daireler çizerek okşadım, o da keskin bir nefes aldı. Vücudu içgüdüsel olarak bana yaslandı, sessizce daha fazlasını istediğini belli etti.

"Oh, Nyssa," diye mırıldandım, dudaklarımı kulağının kabuğuna yaklaştırarak. "Bu intihar görevinden sağ salim çıkmam için beni teşvik etme yöntemin bu muydu?"

Kollarını belime doladığında başını salladığını hissettim. Yüzünü göğsüme gömdüğünde, kusursuz vücudunu bana yaslayarak başının arkasını okşadım. Ellerini açtığını hissettim, iki parmağını kalbimin attığı yere koydu. Üç kez dokunduktan sonra parmaklarını çekti ve kendi başına dinlenmeye başladı.

Onun hareketini taklit ederek, kalbini üç kez dokunduktan sonra göğsüme geri koydum.

"Castor!" diye bağırdı Daxton. "Zamanı geldi."

Alnımı Nyssa'ya dayadım, keskin bir nefes aldım ve onu tutarak, zamanın durmasını dileyerek cesaretle bıraktım. "Anne ve Baba adına yemin ederim, sana geri döneceğim, Nyssa. Ölüm sadece gelişimi geciktirebilir, asla durduramaz."

Eğildim ve onu öptüm. Eşimle birlikte kalma isteği, kardeşim ve Skylar'a yardım etme görevimden daha ağır basıyordu. Bu, Nyssa ile burada kalmak anlamına geliyorsa, her şeyi bir kenara atıp, dünyaya orta parmağımı gösterip, kaybolurken gülmek üzereydim.

"Castor!"

"Siktir," diye küfrettim ve geri çekilirken hırıldadım.

Nyssa bana yarım bir gülümseme ve bir baş sallama ile kardeşime karşı görevimi yerine getirmem için cesaret verdi. Ondan uzaklaşırsam, kendimle asla barışık yaşayamayacağımı anladım.

"Bekleyeceğim," dedi Nyssa şeytani bir gülümsemeyle işaret diliyle.

Ben de ona aynı şekilde gülümsedim, alt dudağımı ısırarak gözlerimi sonsuza kadar bağlı olduğum muhteşem vücuda ve daha da nefes kesici ruhuna dikerek. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, bir bağ hissettim

yerine oturmaya başladığını hissettim ve anladım — bu hayatta ya da bir sonraki hayatta yolum nereye çıkarsa çıksın, Nyssa'yı yanımda taşıyacağımı anladım.

Sessizce kalbime bir kez daha dokundum ve o da gülümseyerek başını salladı ve aynı şeyi yaptı. Kaya yüzeyinden iterek kendimi zorla uzaklaştırdım ve dünyamızı kurtarmak için yapılan denemelerin son aşamasına katılmak üzere kardeşim ve şekil değiştirenlerin yanına döndüm.

BÖLÜM ALTIŞTIG

Castor Aegaeon

"Hazır mısın?" diye sordu Daxton.

"Bu yolculuğu çabuk bitirelim, olur mu?"

Kardeşim başını salladı ve biz de wilt sınırındaki tepenin dibinde bekleyen Skylar ve Shaw'a katıldık. Zola artık yakınlarda değildi ve Skylar'ın daha fazla bilgi almak için beta'sını sorguladığını tahmin edebiliyordum.

"Şimdilik," dedi Shaw yaklaşırken. "Bekleyip ne olacağını görmemiz gerekecek."

"Ben..." Skylar'ın yüzündeki ifade düştü, sanki Shaw'un duygularını kendi duygularıymış gibi hissedebiliyormuş gibi. "Üzgünüm, Shaw."

"Bu bir reddetme değil, Sky," diye cevapladı Shaw. "Ve olan biten her şeyi düşünürsek, böyle tepki vermeseydi endişelenirdim. Senin duygularını kabul etmen ve Daxton ile bir eş bağı kurmanın mümkün olduğunu hayal etmen neredeyse dört ay sürdü."

"Doğru," dedi Skylar, kardeşime bakarak, kehribar rengi gözlerinde sadece ona özel bir şekilde parıldayan bir ışıkla. Bakışlarını çevirerek, "Sen iyi misin, Shaw?" diye sordu.

Kollarını kavuşturan Shaw, kampı gözden geçirdi. "Bugünden öteye savaştığım bir şeyim var. Beklemeye degeceğini bildiğim bir şey."

*Hmm, belki de Shaw, Zola için mükemmel bir eşti.
Onu anlamak için o kutsal sabra ihtiyacı olacaktı.*

"Tamam, bir yol göremiyorum. Onu ortaya çıkarmak için söylememiz gereken sihirli bir büyü var mı?" diye alaycı bir tonla söyledim ve solmuş çiçeğe parmaklarımı salladım.

"Ciddi misin, Castor?" Skylar dilini şaklattı, bu da beni güldürdü.

Onu kızdırmaktan her zaman zevk alırdım.

Şampiyonumuz ileri adım attı ve alfanın hançerini sırtından çıkardı. Bıçak, zırhı ve Daxton'ın kılıcı gibi sihirle uğulduyordu. Sade görünüyordu, ancak eski çeliğin içinde güç yatıyordu. Bu silahı dövmek ve bizim anlayamayacağımız bir amaç vermek için sihir kullanılmıştı.

Skylar bıçağı avucuna kaldırdı ve elini kesti. Daxton, eşinin bağımsızlığına rağmen otoriter bir erkek olarak gerildi, Skylar solmuş toprağa diz çöküp kanayan avucunu yere koydu. Kanı ölmekte olan toprağa damladığında, şekil değiştiren şampiyonun kanı, bir yol ortaya çıktı.

Sadece bir açıklık değil, tanrılar tarafından lanetlenmiş, canlı, artık çürümeyen topraklara sahip bir yol.

Solmuş toprağın öbür ucundaki volkanın tabanına doğru uzanan yeşil çimenler ve canlı ağaçlar ortaya çıkınca arkamızda hayret nidaları yükseldi.

Bu büyü lü patikada toprak artık siyah değildi. Yosunlara gömülü beyaz çiçekler ve uzun zamandır unutulmuş ağaçların yaprakları güneş ışığında çiçek açarak patikayı canlandırıyor du. Sanki orman hiç ölmemiş, sadece uyuyormuş gibiydi. Birinin gelip onu zorla uyandırmasını, ya da daha doğrusu kabusundan uyandırmasını bekliyordu.

"Hadi," dedi Skylar, daha fazla çiçek ve taze çimlerin onun varlığıyla canlanmaya başladığı patikaya adım atarak. Dönüp kalçasını yana doğru eğdi ve sabırsızlıkla bizim de ona katılmamızı bekledi. "Şaşırdınız mı? Size bir patika belireceğini söylemiştim."

Kendi kendime mırıldandım, "Bu tür bir yol olmasın."

Onun kanı toprağı iyileştirdi. Bazı ağaçların ayrılıp bize bir açıklık açmasını bekliyordum, ama lanet ormanın yeniden canlanmasını beklemiyordum.

Daxton, Skylar'a ilk katılan oldu, Shaw da hemen arkasından geldi. şüpheyle zamanımı harcadım, gizlenmiş bir hile olup olmadığını görmek için.

"Daha iyi gözetlemek için şekil değıştirmemi ister misin, Skylar?" diye sordu Shaw.

"Bu şimdilik çok fazla dikkat çekebilir," diye cevapladı. "Ayrıca, patikanın çoğunu kaplarsın."

"Daha fazla zaman kaybetmeyelim. Hareket edelim," diye emretti Daxton'ın sesi, Skylar'ın öncülüğünde Shaw'ı da peşinden sürükleyerek.

İçimde sakinleştirici bir varlık hissettim ve kendimi zorlayarak dönüp bu sükunetin kaynağını aramadım. Eğer dönseydim, diğerklerini takip edemezdim. Nyssa'nın burada olduğunu ve yüzyıllardır ektiğı acılardan sonra cesurca buraya geri döndüğünü bilmek, içimde kalan korkularımla yüzleşmem için bana ilham verdi. Bu yüzden, arkama bakmadan diğerklerinin peşinden koşmaya başladım.

Plan basitti. Yorgun düşene kadar ya da Daxton'ın bizi kalan mesafeyi teleport etmek için büyüsünü kullanabileceğı kadar solmuş alana girene kadar bu yolu takip edecektik.

Dördümüz, yolumuzun dışında uzanan çürümüş bitkilerle çevrili yeşilliklerin üzerinde ayaklarımızla ilerlerken tek kelime etmedik. Saatler geçtikçe ve solgunluğaa doğru ilerledikçe, büyüm içimde tedirginlikle dönüyordu. Görüşlerim beni ele geçirip aşağı çekmekle tehdit ediyordu.

Wilt'in içinde hiç iyi hissetmedim. Karanlık büyü, sanki biri başımı elleriyle tutup yavaşça kafatasımı sıkıştırıyormuş gibi duyularımı bastırıyordu.

Zamanla, yaklaşan ölümün küçük parlamalarını ve bununla birlikte gelen sürekli tedirginliğı kontrol etme yeteneğimi geliştirdim. Skylar ve ben Daxton'ı kurtarmak için saldırdığımızda, vizyonlarımın çekimi sürekliydi. Onları uzak tutmak hala konsantrasyonumu tüketiyordu.

Ayaklarımızın altındaki yemyeşil bitki örtüsüne rağmen, bu topraklarda çürüme kokusu çok kötüydü. Bizi kara büyüden ayıran bariyerin sınırlarını test etmek için yolun kenarına doğru koşmaya cesaret ettim

Korkulduğum gibi, çekim güçlendi ve ben de diğerlerinin arkasına, yolun ortasına atladım. Neyse ki kafam açıldı ve vizyonlarımı uzak tutmaya odaklanabildim.

"İyi misin?" diye sordu Shaw, adımlarını benimkine uydurmak için yavaşlatarak.

"Bu kadar belli mi?" Daxton ve Skylar önümde beni duymasınlar diye fısıldadım.

"Ben gözlemciyim," dedi Shaw açıkça, bizim hızlı adımlarımıza rağmen nefes alışını düzenliydi.

"Bu solgunluk," dedim koşmaya devam ederken. "Yeteneğim sayesinde yaklaşan ölümü önceden görebiliyorum ve bu yerde bu, çoğu zaman gerçekleşiyor."

Shaw anlayışla başını salladı, gözlerini kısarak zihninde hesaplamalar yaparken etrafımızı taradı.

"Onunla kolay olmayacak," dedim. Shaw adımını bozmadı. "Solma..."

"Farkındayım," diye cevapladı Shaw. "Genç olabilirim, ama bu hayatta pek çok korkunç şey gördüm ve yaşadım. Birçoğunun neyse ki asla yaşamayacağı şeyleri anlıyorum."

Yanımdaki erkeğe baktım, cevabı beni şaşırtmıştı.

"Ölüm beni korkutmuyor. Ruhumu yutmaya çalışan o karanlık tohumla mücadele ettim. Bir hayatta kalan olarak şekillendim ve bir savaşçı oldum. Eşim..." Düşmüş bir ağacın üzerinden atlarken durakladı. "Eşim bunu ve daha fazlasını yaşadı."

"Öyle," dedim, ayaklarımız çimlere basarken koşuya devam ettik.

"Zola, solgunluğun karanlık büyüsünü üstlendi ve acımasız doğasına rağmen onu iyilik için kullanılacak bir silaha dönüştürdü."

"Zola'nın izlerini ve yeteneklerini bir güç olarak görüyorsun."

Shaw başını salladı. "Onu senin kadar tanımıyorum, ama ruhum, hayvanım... Zola tüm sorularımın cevabı gibi görünüyor."

"Sen yaşlı bir ruhsun," dedim gülmeden.

"Bunu ilk kez duymuyorum. Hadi, Sky ve Dax'a yetişsek iyi olur."

Öne doğru baktığımda, Skylar'ın eğri kayaların üzerinde kayarken, Daxton'ın da birkaç adım arkasında olduğunu görebiliyordum. İkisi de, yolun yaklaşık beş mil ilerisindeki açıklığa odaklanmışlardı. Efor nedeniyle nefes almamız zorlaşırken, alınlarımız terle kaplanmıştı, ancak şampiyonumuzun yüzündeki kararlılık hiç kaybolmadı.

"Dur burada dur," dedi Daxton dedi dönerek döndü Shaw. bana ve

Nefesim hızlanarak mataramı uzattım. Keyifle Çatlamış boğazımı kaplayan temiz, canlandırıcı su. Bacaklarım saatlerce koşmaktan yorgun düşmüştü, ama yine de daha fazlasına hazırdım. Yanımdaki şekil değiştiren erkeğe mataramı uzattım, o da teklifi kabul etti ve yeşil patikanın hemen yanındaki çorak bir ağacın gövdesine yaslanarak kalan suyu bitirdi.

Dikkatim, bize sırtını dönmüş, gözlerini uzaktaki volkana dikmiş Skylar'a kaydı. Batmakta olan güneş, ufuk çizgisinin altına dalmaya cesaret ederken yüzünü öptü.

"Buradan mı?" diye sordu Skylar, Daxton'a. "Bu kadar yeter mi?" "Evet," diye cevapladı Daxton.

Yukarıdaki tanrılara şükürler olsun.

ALTINCI BÖLÜM

Skylar Cathal

Thira.

Dördümüz yeniden ortaya çıktığımızda, "Bu taraftan" dedim.

Volkanın arkasındaki batan güneş, gökyüzünü muhteşem bir kırmızı renkte boyadı. İç Krallığı doğuran muhteşem manzara, ayaklarımızın altındaki zemin titrerken üzerimizde yükseliyordu.

Sanki karanlık büyü bizim gelişimizi hissetmiş gibi, her taraftan sis perdesi süzülerek girişine yaklaşmamızı engelledi.

Kükürt kokusu burnumu kapladı, rahatsız edici koku duyularımı altüst etti ve tabana yaklaştıkça daha da güçlendi. Başımı gökyüzüne doğru eğdim, parıldayan yıldızların oluşturduğu geniş örtüyü kaplayan yoğun bulutları taradım ve yukarıdan gelebilecek bir saldırı tehdidi olup olmadığını aradım.

Hiçbir şey. Sanki gece bölgeyi kaplamış ve araziye sessizliğe boğmuş gibiydi. Wilt'in yaratıklarına hiç rastlamamış olmamız sinir bozucuydu.

Hazır ol, dedim kendime, ayaklarım kör edici sisle kaplı sivri kayalıklar ve devrilmiş kayaların üzerinde kayarken. *Hazır ol.*

Diğerleri, aktif volkanın bariton gürültüsüyle örtülü, sağır edici bir sessizlik içinde benim öncülüğümü takip ettiler. Grubumuzdaki gerginlik

grubumuzdaki gerginlik, üssü çevreleyen yoğun sisi taklit ediyordu ve bir beden uzunluğundan daha uzağı görmek imkansız hale geliyordu. Ama ben Valdor'un Kalbi'ne giden yolu gözlerimle takip etmiyordum. Şampiyon işaretimden sızan, beni dünyamızı iyileştirecek taşa doğru çeken, nabız gibi atan büyüyü takip ediyordum.

"Yakın durun," diye bağırdım durduğumda. "Bu siste kaybolmayın."

Daxton yanımda durdu, Shaw birkaç adım gerideydi, Castor ise daha geride kalmıştı. Onun hala bizimle olduğundan emin olmak için grubumuzu durdurdum.

"Benim için durmayın," dedi Castor gülerek grubumuza yeniden katılırken.

Daxton'ın omzumun üzerinden kardeşine dik dik baktığını hissedebiliyordum.

"Sadece bu muhteşem manzarayı hayranlıkla seyrediyorum," dedi Castor sahte bir samimiyetle.

"Bugün burada kimseyi kaybetmeyi düşünmüyorum," dedim.

"Çok duygulandım." Castor, kendini beğenmiş bir gülümsemeye elini göğsüne koyarak göz kırptı.

Kafamı salladım, onun sözlerine karşı içten olmayan bir gülümsemeyi saklamaya çalışarak. Tanrılar, istemememe rağmen Castor'a burada ihtiyacım vardı.

"Bu siste nasıl yolunu buluyorsun, Sky?" diye sordu Shaw, gözleri etrafımızı tararken. Hayvanı, algıladığı her görüntüyü, sesi, kokuyu ve değişikliği analiz etmesine yardım ediyordu.

Bir an durup Shaw'u ve son aylarda ne kadar büyüdüğünü, benim beta'm olarak adlandırmaktan onur duyduğum cesur ve güçlü bir lider haline geldiğini hayranlıkla izledim. Shaw, uzun süre savaştıktan sonra mutluluğu ve iç huzurunu bulmayı hak eden değerli bir erkekti.

"Kalp beni çağırıyor," dedim. "İşaretim aracılığıyla onun büyüünün çekiciliğini takip ediyorum."

"Değerli bir şampiyonu çağırıyor," diye fısıldadı Daxton, koruyucu bir elini omzuma koyarak.

Dönüp Dax'a gülümsedim, yumuşak bakışlarında koşulsuz sevgisi parlıyordu. Bu kadarı hiç sorgulamadı. Bir kez bile

benim bu denemelerin şampiyonu olarak burada olacağıma olan inancından hiç saptı.

Eşim güçlüydü, tanrılar adına çok güçlüydü. Valdor, yaklaşan savaşta bu güce ihtiyaç duyacaktı.

"Dax," diye kekeledim, uzuvlarım titremeye başladı.

Daxton kollarıyla beni sardı, ben de derin bir nefes aldım. Yüzümü boynuna gömdüm ve derin bir nefes alarak kokusunu hafızama kazıdım, onun özünü ışık ve umut kaynağım olarak işaretledim.

"Biliyorum," diye fısıldadı alnıma nazik bir öpücük kondurarak. "Her şey yoluna giriyor, Skylar. Sonunda bu noktaya geldiğimizde bunalmış hissetmek çok doğal. Bana yaslan. Bu işte birlikteyiz."

Tek kelime etmeden, onun sağlam vücuduna sarıldım ve nefesimi onun düzenli kalp atışlarına uydurmak için nefesimi yavaşlatmaya odaklandım.

"Seni tutuyorum, Spitfire," dedi Daxton.

"Bu taraftan," dedim ve isteksizce Daxton'ın kollarından çıktım.

Beni bırakmadan önce, Daxton bileğimi dudaklarına götürdü, ilk tanıştığımız gece bıraktığı yara izini öptü ve devam etmem için son bir kez cesaret verdi.

Onu bulmak, onu sevmek, sonsuza kadar değer vereceğim kutsal bir armağandı.

Hayvanımın büyüğü içimde yükselirken, ruhlarımıza seslenen çağrıya cevap vermek için bizi tünel girişine götürdüm. Valdor'un Kalbi'ne yaklaştıkça, Shaw'un büyüünün de benimkiyle birlikte yükseldiğini hissedebiliyordum.

Kayalık tünelin girişi ilk başta dardı, ama neyse ki içeri girdikçe genişledi. Daxton ve Castor, başımızın üzerinde uçan peri ışıkları yaratarak, *sihirle* oyulmuş gibi görünen dolambaçlı yolu aydınlattılar. Önümüzde, pürüzsüz ve engelsiz basamaklar belirdi; buradaki ve tünelin dışındaki engebeli zeminden tamamen farklıydı.

"Sonunda *kolay* bir yol," dedi Castor eğlenerek.

"Yukarıdaki tanrılara şükürler olsun."

"Bu çok basit," dedi Shaw tedirgin bir şekilde. "Buna güvenmiyorum."

"Oh, çünkü bu lüks varış noktasına ulaşmak saray bahçelerinde keyifli bir yürüyüş gibiydi, değil mi?" dedi Castor yan gözle bakarak.

"Öyle demiyorum..." diye mırıldandı Shaw.

İkisi tartışırken ben eğimli merdivenlere bakıyordum. Ayaklarım sabit durmasına rağmen kalbim hızla atıyordu.

"Skylar," diye fısıldadı Daxton yanıma yaklaşarak.

Onun bakışlarını reddederek, önüme bakmaya devam ettim. "Yürümeye devam edelim."

Duvarlar boyunca uzanan pürüzsüz volkanik kayalar, benim varlığımla birlikte uğuldamaya başladı. Hayvanımın büyüğü içimde yükseldi, bu eski konutta gömülü olan büyüyle uyum sağlamak için beklenmedik dalgalar halinde titreşiyordu.

Mağara yolu, küçük magma ceplerinin üzerinden kıvrılarak ilerliyordu. Biz merkezine doğru ilerledikçe, Kalbin beklediği yere yaklaştıkça yol da kıvrılıyor ve bükülüyordu. Tünelde saatlerce dolaştık, geçidi dikkatlice geçtik, ne zaman ve nereye varacağımızı bilmeden.

Shaw bir virajda durdu, bu da benim omzumun üzerinden onun yürüyüşünü durduran şeyi görmek için bakmamı sağladı. Sırtında yeşil bir sihir parıltıyordu, buna bir de tedirginlik dalgası eşlik ediyordu. Sakin kalmaya çalışmak için kendini salladı. Panteri onun iradesine karşı koyuyordu, bu yerin büyüğü onu dönüşmeye çağırıyordu.

"Bir saniye duralım," diye gruba seslendim.

"İyi misin?" diye sordum Shaw'a.

"Açıklaması zor," diye homurdandı. *"Daha ne kadar dönüşmemek için kendimi tutabileceğimi bilmiyorum."*

"Anlıyorum," diye cevap verdim. *"Çok uzak olamaz. İnsan formunda kalmak için elinden geleni yap."*

"Dönüşme dürtüsü hissediyor musun, Sky?"

"Evet," dedim. *"Ama şampiyonun işareti yüzünden yapamıyorum."*

"Doğru," diye homurdandı Shaw, omuzlarını silkerken kontrolü yeniden ele geçirmeye odaklanarak. *"Acele edelim ve buradan siktir olalım."*

"Kesinlikle katılıyorum."

"Dönüşecek mi?" diye sordu Castor. "Kalabalık bir tünele hazırlıklı olmamız mı gerekiyor?"

"O iyi olacak," diye cevapladım.

Shaw onaylayarak bana kararlı bir şekilde başını salladı.

Daxton yanıma geldi. "Yol boyunca ilerledikçe büyüünün güçlendiğini hissedebiliyorum Skylar."

Soğuk dağ havasının kokusu bana bir anlık berraklık ve rahatlık verdi.

"Bunun Valdor'un Kalbi'ne yakınlığımızdan kaynaklandığını düşünüyorum," dedim. "Shaw'un büyüü de benzer şekilde tepki gösteriyor. Panterini gerginleştiriyor."

Durakladım ve basilisk ölmeden önce bana söylediklerini hatırladım. *Sizin türünüz onu ilk kez hapsettiğinde.*

"Bu bizim şekil değiştirme büyüümüz."

"Demek ki yaklaştık." Castor ellerini çırpı ve kendini hazırladı. "Bu harika bir haber. Bu geçidin Aelius'un altındaki zindanlara çıkıp çıkmadığını merak etmeye başlamıştım. Saatlerdir yürüyoruz ama sonu görünmüyor."

Daxton kaşlarını çattı ve başını salladı, dikkatini tekrar bana çevirdi. "İyi misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diye cevap verdim çabucak, zoraki bir gülümsemeyle.

Daxton, cevabımdan ikna olmamış bir şekilde gözlerini kısarak baktı.

"Sonuna ulaştığımızda olacaklara hazır mısınız?" diye sordum, dikkatini başka yöne çekmeye çalışarak. "Solukluk gittiğinde ve..."

"Savaş," diye cevapladı Daxton, yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Savaş, benim çok iyi bildiğim bir fedakarlıktır, ama... savaşmaya değer bir şey varken geri dönemeyiz."

"Katılıyorum," dedim. "Sen, halkını birleştirmek ve Valdor'u özgürlüğe kavuşturmakla görevlendirilmiş prensisin, Dax." Eşime baktım, Shaw ve Castor'un yakında dikkatle dinlediklerini hissettim. "Bunu *asla* unutma."

Daxton başını eğdi, beni süzdü, sözlerimin arasında gizli anlamlar aradı.

"Devam edelim," dedim grubumuza ve ayaklarımla ilerlemeye devam ettim.

Kalbe yaklaştıkça kendimi daha güçlü hissediyordum, sanki Kalp ruhumda yanan büyüünün ateşini besliyordu.

Yürüyüşümüz gece geç saatlere kadar devam etti, ama çok fazla yol kalmamıştı. Belki bir viraj daha ve sonra...

"Hey, bir saniye bekleyin," diye bağırdı Shaw. "Bu işaretleri başka kimse fark etti mi?"

Yerimde donakaldım. Onları görmüştüm. Keşke görmeseydim.

Daxton durdu ve başının üzerinde parlayan bir peri ışığıyla Shaw'a döndü. Shaw, kararmış taş duvardaki oymaları parmağıyla izlerken gözlerim onun eline kaydı.

"Ne var?" diye sordu Castor, oyukları incelemek için yaklaşarak.

"Bu... Bu bir..."

"Bu Valdor'un Kalbi," diye fısıldadım.

"Bunu nereden biliyorsun, Spitfire?" diye sordu Daxton.

"Sadece biliyorum," diye cevap verdim, gözlerine bakmadan.

Shaw elini kaldırıp işaretleri inceledi. "Bence bunları atalarımız oydu," diye fısıldadı.

"Muhtemelen Valdor'un Kalbi'ni mühürleyen şekil değiştiren," dedim.

dedi.

Resimde, göğsünün ortasında bir taş tutan bir erkek ve onu çevreleyen ve oyuğun kenarlarına uzanan ışınlar vardı. Onu koruyan bir daire vardı ve hayvanın ruhu ya da büyüğü taşa doğru akıyor gibi görünüyordu. Göğsünün ortasından dikey bir ışık akışı gökyüzüne doğru yükseliyor ve onu ve Valdor'un Kalbi'ni çevreleyen dairesel bir bariyer oluştuyordu.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Shaw.

Daxton sessiz kaldı ve erkeğin elinde tuttuğu taşın üzerindeki dalgalı çizgileri dikkatle inceledi. "Hissediyor musun, Cas?" Daxton kardeşine dönerek sordu.

Castor şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Sadece ben mi hissediyorum sanıyordum." "Neyi hissediyorsunuz?" diye sordum.

"Sizin gücünüz, şekil değiştirenler olarak daha duyarlı," dedi Daxton, "ama benimki de harekete geçtiğini hissediyorum. Nedense *daha güçlü* hissediyorum."

"Valdor'un Kalbi hepimizi etkiliyor," dedim, sonunda bu nesnenin gerçekte ne kadar güçlü olduğunu anladım. "Hepimiz ona bağlıyız."

Castor diğerklerine katıldı ve taşı çevreleyen dalgalara benzeyen işaretlerin üzerinde parmaklarını gezdirdi. "Bu, sahibinin büyüsünü güçlendiriyor," dedi, benimle aynı sonuca vararak, "ama nasıl?" Taşın içine sürüklenen, şekil değiştiren erkeğin yaydığı beyaz ışıklar üzerinde durakladı. "Bu, şu konuda ne anlama geliyor..." Castor'un sesi, gözleri siyaha dönerken kesildi.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, topuklarımı döndürdüm ve tünelin sonuna doğru koşmaya başladım.

ALTINCI YEDİ BÖLÜM

Skylar Cathal

"Skylar!" Daxton beni yakalamak için koşarak seslendi. "Skylar, bekle!"

"Sky!" Shaw'un sesi panik içinde yankılandı.

Anladığımı biliyordum. O her zaman çok zekiydi.
zekiydi.

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu, ayak seslerini bastırıyordu. ve arkamda benim adımları haykıran sesler. Bencilce, onların burada olmalarına ihtiyacım vardı, ama yolculuğumun bu son adımında bana eşlik etmelerine izin veremezdim.

"Skylar!" Daxton bağırdı, cevap vermem için yalvarıyordu. Sesindeki dehşeti duyabiliyordum, bağımız sayesinde onun korkusu benimkine dönüşüyordu.

Tünelin sonunda parıldayan bir bariyer belirdiğinde, sırtımdan hançeri çıkardım.

Tünel, volkanın merkezinde bir açıklığa açılıyordu ve Valdor'un Kalbi, büyümlü bir bariyerle çevrili bir kaide üzerinde kilitliydi. Bu yükseltilmiş platformun altındaki magma havuzları, açıklığı yoğun bir barikatı aşmak gibi hissettiren kalın bir ısı tabakasıyla kaplıyordu. Yine de ilerlemeye devam ettim ve Kalbi çevreleyen büyümlü bariyere doğru koştum.

Hızlı bir hareketle büyümlü perdeyi kestim ve arkamda kapanırken sadece benim girmeme izin verdim.

Donakaldım, ellerim titriyordu, sesim boğazımda düğümlenmişti. Dizlerimin üzerine çöktüm, keskin kayalar dizlerimi acıtiyordu, alfa'nın hançeri yanıma yere düştü. İlkel bir enerji dalgası içimi kapladı, gözlerim kaidenin üzerinde parıldayan Kalp'e kilitlendiğinde içimdeki hayvan uyandı, atalarımın kemikleri onun yanında yatıyordu.

Yakut kırmızısı taş, büyülü bir parıltıyla ışıldıyordu. Çok güzeldi, nefes kesiciydi. Sanki taş benim kanımı ve onun gücünü kullanmak için içeri girmeye cesaret edenleri tanıyormuş gibi, varlığımla birlikte büyümün nabızı hızlandı.

"Skylar!" diye bağırdı eşim, arkamdaki bariyere yumruğunu vurarak. Büyüsü aramızdaki ayrılığı saldırdı.

"Daxton, *dur*," diye inledim, öfkesinin derinliğini hissederek. Öfkesi, ruhunu parçalamakla tehdit eden korkunç ve her şeyi tüketen kederi maskeliyordu.

Onu kurtarmak için bunu yapıyorum, kendime hatırlattım, *herkesi kurtarmak için*.

onları

. Yerden kalkarak, kendimi toparlayıp onlara dönmeye hazırlandım. "Skylar!" Daxton dişlerini gösterdi, bakışları öfkeyle doluydu.

Yine de, öfkesinin ardında, yıkıcı bir kalp kırıklığı hissedebiliyordum.

Eşime bu sırrı saklamış olmanın suçluluğu ruhumun bir parçasını kararttı. Onun ifadesinde yansıyan acı dolu anlayış, kalbimdeki çatlakları genişletti ve kaderimden sapmamı tehdit etti.

"Sky..." Shaw, Daxton'ın yanında durdu, gözleri çaresiz bir yalvarışla büyüdü.

Castor en son katılan kişiydi. Karanlık tünelin taş duvarlarında ayak sesleri yankılanırken, köşeyi dönüp benimle göz göze geldi. Ne yapmaya niyetlendiğimi biliyordu.

Yapmam gereken şeyi.

"Skylar," diye fısıldadı Castor, dudaklarını büzerek. Gözleri büyüdü, yanaklarından renk kayboldu.

Daxton başını kardeşine çevirdi, sonra hızla bana geri döndü. "Siktir et! Hayır!" Daxton yumruklarını

Tünel, bana ulaşmaya çalışırken etraflarında çökmek üzereydi.

"Üzgünüm," diye hırıltıyla söyledim.

"Daxton, ben..." "Hayır!" diye tekrar bağırdı.

"Dax..."

"Sakin böyle konuşma! Sakin bana öyle *bakma*, Spitfire!"

Uzuvlarım cansız bir şekilde yanlarımda sarkıyordu. Cesaretimi toplayarak, kendimi zorlayarak bakışlarımı kaldırdım ve eşimin gözlerine baktım. Beni asla affetmeyecekti, ama bir gün anlayacağına dair tanrılara dua ettim.

"*Durun*," diye emrettim her birinin zihninde.

Daxton ve Castor sesimi duyunca yüzleri düştü, Shaw ise ne yapmaya çalıştığımı acı bir şekilde anlayarak gözlerini genişletti.

"*Benim büyüm sizi serbest bırakana kadar bariyerden geçemeyeceksiniz.*" Sözlerimin gücü, hiçbirinin karşı koyamayacağı kırılmaz bir emir olarak yerleşti.

"Shaw," diye yalvardım, dudaklarımın titremesini engellemek için dişlerimi sıktım. "Hançeri halkımıza geri götür. Gilen'e alfa olarak görevinde rehberlik et ve sürümüzü korumaya yardım et. Şimdi sana her zamankinden daha çok ihtiyaçları var, dostum."

"Hayır!" diye haykırdı Shaw, ardından panterine dönüşürken kükreyen bir çığlık attı, benim emrimi yerine getirmemeye çalıştı ama başaramadı.

"*Bu yüzden meydan okumada onu öldürmedin*," diye homurdandı Shaw. "*O zamandan beri biliyor muydun?*"

"*Birinin benim yerime liderlik etmesi gerekiyordu*," diye cevapladım. "*Gilen güçlü bir lider olacak ve halkımızı koruyacak, ama sadece sen ona rehberlik edersen. Bunu alfanın son isteği ve arkadaşın olarak senden istiyorum.*"

"*Skylar, lütfen, başka bir yolu olmalı.*"

"*Yok, Shaw. Bir alfa olmalı, eskisi gibi.*"

Shaw'un panterinin kükremesi, benim emrime karşı koyarken duvarları salladı. Ön bacakları titredi, kuyruğu seğirdi, sonunda yenilgiyi kabul ederek başını eğdi ve gözlerini kapattı.

"Castor," dedim, onlara sırtımı dönerek Valdor'un Kalbi'nin bulunduğu kaideye doğru yürüdüm, kaidenin dibinde bulunan atamın kemiklerini rahatsız etmemeye dikkat ederek.

"Beni buraya getirmenin sebebi tam bir saçmalık, Skylar!" Castor alaycı bir şekilde güldü, öfkesi saklamaya çalıştığı acıyı maskeliyordu.

"Silver Meadows'a ilk geldiğimde sana verdiğim sözü hala tutuyorum," dedim, kaidenin etrafında dönerek onun sert bakışlarına karşılık verdim. *"Ama sen, Castor. Onu bu durumdan kurtarmalısın."*

"O yapmayacak... Daxton yapmayacak..."

"O yapmalı!" diye endişeyle bağırdım. *"Onu geri getirmelisin. Daxton bu zaferin ve halkının özgürlüğünün anahtarı."*

Castor'dan istediğim şeyin zor olduğunu biliyordum, ama bu yüzden ona ihtiyacım vardı. Daxton'a yardım edebilecek biri varsa, o da oydu.

Castor sessiz kaldı. Kaşlarını çatarak içinden küfretti, arkasını döndü ve sinirinden saçlarını yumrukladı. "Ben... Skylar..."

"Biliyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdim, sözlerinin ardındaki duyguyu hissederek.

duygularını hissederek yumuşak bir sesle

Ve bir kez olsun, konuşamıyor gibiydi.

Ellerim titreyerek Kalbe uzattım, sihir

beni ve hayvanımı çağırıyordu. Parmaklarım yakut kırmızısı taşa hafifçe dokunduğunda kolumdaki yıldız işaretleri parlamaya başladı.

"Skylar," Daxton acı dolu bir sesle haykırdı. "Yapamazsın..."

Bariyere bakarken vücudum titredi, eşimin öfkesi bizi ayıran büyüü parçalamaya cesaret ediyordu.

"Başka yolu yok," diye hıçkırarak ağladım, gözyaşlarımı tutmaya çalışarak.

gözyaşlarımı tutmaya çalışarak hıçkırarak ağlad

"Bu işte *birlikteyiz*, Spitfire. Bu... Bu olamaz. Seni seni bulduğumda seni kaybedemem."

"Beni *asla* kaybetmeyeceksin, Daxton," dedim, kalbim parçalanırken gözlerine baktım, bu kararın onu ne kadar incittiğini bilerek. "Seni bekleyeceğim," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "

senin bana katılma vaktin geldiğinde... Ben orada seni bekliyor olacağım."

"Yapamam," diye bağırdı Daxton, yumruklarını o kadar sıkı sıkı ki beyazlaştılar. "Benden bunu isteyemezsin!"

"Daxton, yapmalısın!" diye bağırdım, hayvanımın tüm gücünü kullanarak ayaklarımın yerinde sabit kalmasını sağladım. "Sen, halkını birleştirmekle görevli prenssin ve... benim halkıma da bakacağına söz verdin." Daxton zorla gözlerime bakarken göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Sözünü tutmalısın. Onları kurtarmalısın. Bunu sadece sen yapabilirsin."

"Sen yanımda olmadan olmaz, Skylar!" Daxton, büyüyle bariyere saldırırken bağırdı ve üçünü geçide doğru geriye doğru fırlattı.

Büyü perdesine uygulanan kuvvet karşısında nefesim kesildi. Sıçrayan üçü açıklığın ötesine uçtu.

Shaw ve Castor çarpışırken, Daxton uzak taraftaki kayalara fırladı. Volkan gürlemeye başladı. Aşağıdaki bacada biriken magma havuzu, patlama tehdidiyle çalkalanıyordu.

Zamanımız kalmamıştı.

"Daxton," diye panik içinde bağırdım, o ayağa kalkmaya çalışırken. "Ölümsüzlük bize birlikte yeterince zaman vermezdi..." Magma odasının duvarları, kayalar çıkıntı altındaki yükselen havuza yuvarlanmaya başlayınca gürledi. Sıcaklık dayanılmaz derecede yoğunlaştı. "Seni her zaman bulacağım."

Onun bakışlarına kilitlendim, imkansızı başarmak için bana bu son gücü vermesi için yalvardım... Veda etmek için.

"*Daxton*," diye bağırdım ve taşı kavradım.

Göz yaşlarım yanaklarımdan akarken, etrafımda yıkıcı bir girdap halinde büyü güçlendi. Hayvan içimdeki hayvan uyandı. Onun ruhu ve büyü benimkiyle birlikte taş a girdi ve gücümüzün kaynağını, en büyük bedeli gerektiren silaha aktardı: *kendi hayatlarımızı isteyerek feda etmek.*

Valdor'un Kalbi, varlığımın her sinirini, her lifini tüketirken nabzım doğal olmayan bir ritimle atıyordu. Onu

içine hapsetti, ciğerlerimden nefesimi çaldı ve beni kaçınılmaz bir kadere mahkum etti.

"*Daxton*," diye inledim, yaşam gücüm azalmaya başlarken.

Daxton'ın gözleri parladı ve yüzünden gözyaşları akmaya başladı. Başını eğdi, vücudu öfke ve kederle titriyordu, bu duygular serbest kalırsa dünyayı yok edebilirdi.

Daxton başını kaldırıp, "Hiçbiri kalmayıncaya kadar, her gün birbirimizi bulacağız," dedi.

Ona olan aşkım dünyaların ötesine geçiyordu ve bizi trajik bir şekilde ayrılmaya zorlayan ama asla unutmamızı engelleyen zaman ve mesafe kurallarını hiçe sayıyordu.

Bir sonraki hayatta yeniden bir araya gelene kadar onu uzaktan izleyecektim, orada bizden çalınan zamanı geri kazanacaktık.

Ateş ve büyü'nün oluşturduğu girdap şeklinde rüzgarlar dünyamı sararken, bakışlarım yukarı doğru kaydı. Gücümün kapılarını açarak, sahip olduğum her damla gücü ve enerji parçasını serbest bıraktım. Burnumdan ve kulaklarımdan kan sızarken, kemiklerim derimin altında titriyordu.

İçimdeki hayvan ortaya çıktı, ruhunun şarkısı ölümümün acısını taşıyan bir melodiye dönüştü. Onları uzaklaştırarak, bu dünyada son eylemimin yükünü omuzladım.

"*Seni seviyorum*," diye Daxton'a seslendim.

Eşimin çığlığını hissettim, acı ve sonsuz bir keder çığlığı. Kederini boğucu bir acı gibi sarmış, asla bırakmayacak bir acı.

"*Seni seviyorum, Skylar*," diye cevap verdi, yaralı bir kükremeyle.

Onun son sözleri kalbimde yankılanırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Onunla sonsuzluk asla yeterince uzun olmayacaktı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, Kalp benim her parçamı tüketirken, boğazımdan yanık bir cehennem gibi çığlık attım. Bu, dünyamızı kurtarmak için büyü'yü açığa çıkarmak için gereken nihai fedakârlıktı.

Volkanın kavurucu sıcağına rağmen vücudum soğudu, ta ki hiçbir şey kalmayana kadar. Ölümümün fiziksel acısına dayanabilirdim. Daha önce de bununla yüzleşmiştim ve bir kez daha, garip bir sükunet hissi

sakinlik hissi beni sardı. Ayaklarımdan başlayan hafif bir karıncalanma bacaklarımdan ve kollarımdan yukarı doğru yayıldı, ta ki kalbimin derinliklerine yerleşene kadar.

"Hazır mısın?" diye bilinmeyen bir ses duyuldu.

Kavurucu rüzgârların acısına rağmen gözlerimi açmaya cesaret ettim.

rüzgârın acısına rağmen gözlerimi açmaya cesaret ett

"Hazır mısın?" Tekrar sordu, ses eski ve güçlüydü.

Parmaklarımla taşa gömüldüğüm kuvvetle tırnaklarım çatlarken başımı öne eğdim. Dişlerimi sıkarak çenemi kenetledim, dilimi kan tadı kapladı. İçimdeki hayvanın varlığı yükseldi, bana umutsuzca sarıldığım sarsılmaz bir cesaretle doldurdu.

Başımı geriye eğip, uçuşuma doğru bağırdım: "Evet!"

Taştan bir ışık patlaması çıktı. Atalarım onu mühürledikten sonra nihayet kilidi açılan Valdor'un Kalbi'nin gücü kafesinden fırlayınca ellerim hareket edemez hale geldi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım, sadece hayvanımın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Asla dönüşemediğimiz için üzgünüm."

Bu son sözlerle gözlerim kapandı, uzuvlarımdaki güç kayboldu ve son nefesim küle dönüştü. Ölmekte olan dünyamızı iyileştirmek için hayatımı Valdor'un Kalbi'ne gönüllü olarak verdim.

ALTINCI BÖLÜM

Castor Aegaeon

"*Hayır!*" diye bağılmaktan başka bir şey yapamadım, tek düşünebildiğim buydu, çünkü önsezim yıkıcı bir trajediye dönüştü.

Bu kabusa tanık olmak, göğsüme saplanan bir hançer gibi hissettirdi, ucu ölümsüz kalbimi delip geçerek atmasını durdurdu. Magma odasının için için yanan közlerinden kaynaklanan kavurucu yanıklar, bu sahnenin gelişmesine tanık olmaya kıyasla hoş bir acı olurdu.

"*Sen yanımda olmadan olmaz, Skylar!*" diye bağırdı Daxton.

Sesindeki panik, tam bir deliliğe dönüşmüştü. Daxton, vücudunun toplayabildiği tüm gücü toplayıp, onu içerideki eşinden ayıran sihirli perdeye fırlatırken, ben gerildim.

Siktir, başlıyoruz.

Kendimi hazırlamaya çalıştım, ama kaçınılmaz olanı görmüştüm. Daxton'ın büyüü bariyere çarparak volkanın odacığı içinde patladı ve tüm gücüyle bizi havaya uçurdu.

Gözlerimi kapattım ve vücudum geriye doğru savrulurken, panter formundaki Shaw ile çarpışmaya hazırlandım. Neyse ki onun altında değildim, yoksa vücudunun kayalara çarpan ağırlığıyla ölmüş olurum.

"Lanet olsun!" Shaw'un yanına yere yuvarlanırken küfrettim. "Siktir!" O kadar kızgındım ki başka bir şey söyleyemedim.

Bunu nasıl yapabilirdi? Ne kadar hayalperestti? Ona daha iyisini öğrettiğimi sanıyordum. Anladığını sanıyordum...

Ama böyle bir fedakarlığa nasıl bu kadar öfkelenebilirdim? Başkalarının yaşamaya devam edebilmesi için kendi hayatını isteyerek feda etmek. Bundan daha asil ve cesur bir amaç olabilir miydi?

Skylar ölecekti.

Ve... Ve bir şekilde, kardeşimin onu takip etmesini engellemek benim sorumluluğumdaydı.

"Seni her zaman bulacağım," diye bağırdı Skylar.

Titriyordum, kalbim hızla atıyordu, birlikte geçirebilecekleri tek zamanın bu olduğunu biliyordum.

Kardeşim sessiz kaldı, Skylar'ın yaşam gücü bizi kurtarmak için lanetli taşla doğru kaymaya başladı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, etrafında oluşan kör edici büyü girdabından kendimi korudum.

"Daxton," diye inledi Skylar ve ben anladım... Tanrılar adına, bunun son olduğunu anladım.

Kardeşim ona cevap vermek zorundaydı. Eğer cevap vermezse kendini asla affetmezdi. Daxton'a bakmaya zorladım kendimi, ona cevap verecek gücü bulması için dua ettim. Düşünülemez olanı yapıp veda etmesini.

Kardeşimin ona söylediği son sözleri, gürleyen büyü dalgaları arasında duyamadım, ama eşine veda ederken dudaklarının hareket ettiğini gördüm.

Daxton'ın yüzündeki keder kalbimi parçaladı.

Daxton en önemli kişiyi kurtarmak için bu gücü kullanamıyorsa, tüm bu gücün ne anlamı vardı? Onun ruhunu, özünü tamamlayan kişi. Kardeşimin onu korumak için her şeyi, her şeyi feda edeceğini biliyordum. Ama yapamayacağını da biliyordu.

Shaw yanıma geldi ve devasa kafasını omzuma yaslayarak, biz de dönen rüzgarlara karşı direndik. Daxton'ı teselli edecek hiçbir söz yoktu. Tek yapabileceğimiz, bu olayın gelişmesini izlemek ve kaderin bu ipliğini koparmak için hiçbir şey yapamadan çaresizce beklemektir.

Skylar'ın göğsünden kör edici beyaz bir ışık fışkırdı ve mağarayı, yere düşen taşları kaldırıp ayaklarımızın altındaki magmayı karıştıran bir büyü seliyle doldurdu.

Bu tarif edilemez bir şeydi.

Sihir kalbimi doldurdu ve kendimi canlı hissettim. Son beş yüz yıldır hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Sihirim, barajdan kopan bir nehir gibi içimden akıp gitti, onun dizginlenemeyen gücü ruhumun uykuda olan bir parçasını uyandırdı — kaybolduğunu bilmediğim, hatta eksik olduğunu bile bilmediğim bir parçayı.

Ve sonra onu duydum, hayır, düzeltme, onu *hissettim*.

Işık parlaması mağarada sönünce, Shaw ve ben, dünyalarımızın dokusunu parçalamakla tehdit eden kaçınılmaz fedakarlığa doğru baktık.

"Tanrılar aşkına," diye küfrettim, gözlerimde gümüş rengi gözyaşları birikiyordu.

Daxton, Skylar'ı kollarında tutuyordu. Onun cansız bedenini demir gibi sıkı bir şekilde tutarak, düşmesine izin vermiyordu. Kardeşimin dizlerinin üzerine çöküp Skylar'ı göğsüne çekmesini çaresizce izledim. Gözleri, eşinin hareketsiz bedenine kilitlenmişti, gözlerinin gördüğü gerçeği kabul etmek istemiyordu.

Shaw, titrek bacakları üzerinde zorlukla ayakta dururken, sakalından bir damla gözyaşı süzüldü. Başını eğen Shaw'un dudakları endişeyle geri çekildi ve siyah kürküne zıtlık oluşturan fildişi dişleri ortaya çıktı. Pençelerini uzatıp taşı tırmaladı. Sırtını kamburlaştırarak, Shaw uçuruma yüksek ve kederli bir kükreme attı. Bu çığlık kemiklerimi titretti, o kadar çok keder ve duygu doluydu ki nefes almam zorlaştı.

Kendi kalbimdeki acıya direnerek, kardeşimle birlikte sürünmeye zorladım kendimi. Onu parçalayan kederi, onu kucaklamanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordum...

Lanet olsun.

İçimde bir çekişme hissettim ve nedense bunun Nyssa olduğunu anladım. Kampta bir şeyler oluyordu. Korku içimi kaplarken boğazım kurudu.

Volkanın içindeki sessizlik, başka bir dünyaya aitti. Dikkatlice kardeşimin yanına yaklaştım. Omzunun yanında durarak, Daxton ve Skylar'a bu kaderi bahşeden tanrılara lanet okudum.

Onlara bu mutluluğu yaşatıp, kısa bir süre sonra onları ayırmak ne kadar acımasızcaydı? Kardeşim bu dünyada çok az mutluluk yaşamıştı. Skylar, onun ışığı, katlanmak zorunda olduğu kasvetli varoluşunda bir umut ışığı olmuştu.

Peki şimdi? Şimdi...

Derin bir nefes aldım, cesaretimi toplayıp ona yaklaşıırken sesim titredi. "Dax?"

Kardeşim sözlerime tepki göstermedi. Tanrılar, gözünü bile kırpmadı. Bakışları, kollarında tuttuğu cansız eşinin yüzüne odaklanmıştı.

Daxton'ın vücudunun titremesini izlerken hareketsiz kaldım ve yemin ederim ki nefes almayı bile bıraktım. Elini geri çekip Skylar'ın yanağını nazikçe okşarken eli titriyordu. Eşinin kaderinin gerçekliği, açık denizde bir kasırga gibi ruhunu kasıp kavuruyordu.

Daxton, Skylar'ın alnındaki bir saç telini nazikçe kaldırıp kulağının arkasına koydu ve yanağına nazikçe öptü. Sanki Skylar uyuyormuş ve Daxton sabırla onun uyanmasını bekliyormuş gibi.

"Dax?" Bir kez daha sordum, ama o hala bana dönüp bakmadı. Sessizlik içinde saniyeler geçti, beş, on, otuz... "Daxton!" diye bağırdım.

Yüzyıllardır tanıdığım gri gözler değil, unutulmaz gümüş rengi gözler açıldı ve bakışlarımla buluştu. Gözlerimi kırıp geriye doğru çekildim, kardeşimden yayılan muazzam gücün karşısında şokla gözlerimi genişlettim.

Daxton dikkatini Skylar'a çevirdi, onu kendine yaklaştırdı ve yüzünü onun dalgalı altın kahverengi saçlarına gömdü. Onu sıkıca kavrayan elleri titriyordu.

"Hayır," Daxton inanamadan inledi. "Hayır... hayır... hayır. Spitfire, sen... sen yapamazsın..."

"Shaw, geri çekil!" İçgüdüsel olarak, büyümü serbest bırakıp bizi korumak için bir buz bariyeri oluşturdum. Bu bariyeri nasıl oluşturduğumu sorgulayacak vaktim yoktu. Kardeşimin büyüü dengesizdi, şiddetli bir patlama ile patlamak üzereydi.

"Hayır!" Daxton uçuruma doğru kükredi.

Onun ıgılığı ruhunun derinliklerinde hissedilecek kadar glyd ve ardından Şimdiye kadar yaşadığım en gl büyü patlaması geldi. Bir adım geriye sendeledim ve dengemi sağlamak için tutunabileceğim her Şeye tutundum.

Skylar'ı kaybetmenin acısı onu paramparça etti.

"Hayır!" Daxton bir kez daha bağırdı. Kaybının derinliği denizlerin ötesine, her dağ zirvesinin ve vadinin tepesine yankılandı; tüm Valdor'un duyabileceği kadar yüksek sesle.

Onun kederinin büyüklüğü, dünyayı parçalamak üzereyken, kardeşim ve eşinin ruh bağının kopmasıyla birlikte yeryüzünü titretti.

"Castor, volkan patlayacak!" Shaw, insan formunda, magma havuzunda kayalar duvarlarından dökülürken, boğuk bir sesle bağırdı. "Castor! Daxton'ın bizi buradan ıŐınlaması lazım. Tünel kt!"

"Sence bunu yapacak kadar aklı başında mı?" diye tısladım ve buz bariyerimi indirdim.

"Ya bunu yaparsınız ya da Sky ile birlikte burada lrz!" Shaw keskin bir nefes aldı ve ifadesi sertleşti.

Alfa'sının ölümünü kabul etmek, onun fedakarlığının gerçeği kadar onu acılandırıyor. Shaw, giriŐin yakınındaki gürleyen zemini tararken gözleri karardı.

"Hançeri halkımıza geri götürmem gerekiyor ve sen de Daxton'ı bizi buradan çıkarmak için yeterince sakinleŐtirmelisin."

Tereddüt etmeden, Shaw yolun karşısına koştu, düşen kayaları atlatıp, erimiş bir lme yol açacak çatlakların üzerinden atlayarak alfa'nın hançerini geri aldı.

Daxton'ın sözsüz kükremesi bir kez daha yankılandı, volkan sallandı ve onun kederine tepki olarak gücünü ortaya koymasıyla beni duvara fırlattı.

Onun derin kederi, ruhumun ortasına bir bıçak sapladı. Tanrılar adına, onun acısı bysnde kendini gösteriyordu, Valdor'un dokusunu paramparça etmek üzereydi.

Sonra fark ettim... Taş. Lanet olası Valdor'un Kalbi, Skylar'ınkinde olduğu gibi onun büyüsünü güçlendiriyordu.

Kardeşimi kaybetmeyeceğim. Tanrıları lanetledim. İkisini birden alamazsın. Bu sefer olmaz.

Kararlılığım yerine oturdu ve kendimi duvardan iterek kardeşimin yanına koştum. "Dax!" diye bağırdım, kederinden beni duyabilmesi için dua ederek. "Kardeşim!" diye çığlık attım, ona ulaşmak için uzandım.

Parmaklarımla, sert taş levhalar gibi hissettiren omuzlarına yapıştım, dikkatini Skylar'dan uzaklaştırıp hayatımızı tehdit eden mevcut tehlikelere geri döndürmeye çalıştım.

Kardeşim, koruyucum. Her zaman çok güçlü olan kişi.

"Daxton, lütfen!" diye bağırdım, o da gözlerini kaldırıp benimkilere baktı.

Gözyaşları kardeşimin yüzünü ıslattı ve kalbimdeki kanyon sonu gelmeyen bir uçuruma dönüştü, onun acısının varlığının her yönünden yayıldığını hissettim.

Birlikte geçirdiğimiz yüzyıllar boyunca, kardeşimin yüzünden gözyaşları aktığını hiç görmemiştim. Annemizin cenazesinde cesedi yakıldığında bile. Daxton bana babamızın savaş alanında öldüğünü söylediğinde bile, Minaeve'nin sarayında geçirdiği yüzyılın ardından nihayet eve döndüğünde bile.

Ama şimdi, *bu*.

Beş yüzyıldan fazla bir süredir ilk kez, kardeşimin gerçek kederinin yüzeye çıktığını gördüm. Skylar'ın ölümü, kalbinde ve ruhunda sonsuza dek kanayan bir yara bırakacaktı.

"Kaçmamız lazım, Dax," diye yalvardım. "Bizi buradan çıkarmalısın."

Kardeşim kıpırdamadı. Tanrılar, nefes bile almıyor gibiydi.

"Dax!" diye bağırdım ve Skylar'ın kucağından taşı almak için uzandım.

kucağından almaya uzanırken bağırdım.

Ona doğru yaptığım hareket onu transından çıkardı.

Vahşi bir hırıltıyla dişlerini gösterdi, gözleri sertleşti ve aniden ayağa kalktı. Taş artık onun elinde olmasa da, gözleri gümüş renginde kalmıştı ve vahşi gücü kontrol edilemez dalgalar halinde atıyordu.

Tanrılar adına, ona ne oluyordu?

"Castor! Daxton!" Shaw'un sesi, elinde alfa'nın hançeriyle bize ulaştığında gerginliği bozdu. "Volkan çöküyor! Lütfen... Lütfen, Daxton, bizi buradan çıkar!"

Bu ölüm çukurundaki sıcaklık dayanılmaz bir dereceye yükselirken volkan gürledi. Kardeşimin zihninde hayatta kalma içgüdüsünün devreye girdiğini görebiliyordum, ama onun hala kederin sisinde kaybolmuş olduğunu biliyordum.

"Dax!" diye bağırdım ve kolunu tutmak için uzandım, Shaw'a omzumu tutması için işaret ettim. "Şimdi!"

Nasıl oldu bilmiyorum, ama neyse ki sözlerim kardeşim ulaştı. Ve gümüş bir ışıkla bizi oradan uzaklaştırdı.

ALTINCI BÖLÜM

Castor Aegaeon

Savaş alanı, kaosla iç içe geçmiş ölümcül bir şiddet dansıydı. Tamamen ve tamamen *çılgınlık*. Daxton, farkında olmadan bizi tam da bu çılgınlığın ortasına ışınlamıştı.

Kampımızın kenarında yeniden ortaya çıktığımızda, kulaklarımı çeliğin çınlaması ve savaşın kükremesi doldurdu. Kızıl kanlar savaş alanını boyamıştı. Yaralıların çığlıkları, karanlık gecenin son saatlerine kadar yankılandı.

Savaş başlamıştı. Ve kardeşimin göğsüne sarılıp duran, umut dolu geleceğimizin ilk kurbanıydı.

"Dikkat et!" diye bağırdı Shaw, alfa'nın hançerini çekip, koyu yeşil zırh giymiş bir Yüksek Fae'nin kılıcını engellemek için ileri atılırken.

Yüzyıllar süren savaş eğitimi kas hafızama kazınmış olduğundan, içgüdüsel olarak sırtıma bağladığım kılıcı çektim. Hızlı bir hareketle düşmanımızın kafasını omuzlarından ayırdım.

"Tereddüt etme," dedim Shaw'a. "Tereddüt edersen, Idris'in sana verdiği o güzel kıyafet, boynuna doğrultulan kılıcı durdurmaya yetmez." Diğer kılıcıma uzandım.

"Rica ederim," diye homurdandı Shaw.

Shaw ve ben kardeşim ve Skylar'ın etrafında koruyucu bir bariyer oluştururken, ayaklarımın altındaki zemin kanla kaplıydı. Çevremizi inceleyerek, her yönden kanlı bir savaşa karışmış savaşçıların arasında konumumuzu kontrol ettim.

Tanıdık bir çekim içimi sardı ve dikkatimi bir *seyir* noktası yakınındaki bir dizi kayaya çekti: *Nyssa*. Karşıdan bize ona tırmanmamızı işaret ederken, onun karanlık bakışlarıyla karşılaştım.

"Shaw, Dax, bu tarafa," diye emrettim, ikinci kılıcımı çekip kanlı katliamın içinden ona ulaşmak için savaşılmaya hazırlandım.

Nyssa'yı görmek bana bir fikir verdi ve bunun yeterli olması için tanrılara dua ettim. Daxton'ın aklını başına toplamasını istiyorduk, bu savaşta ona ihtiyacımız vardı. Ancak Skylar'ın kaybının, onun için bile aşılması zor bir engel olacağından korkuyordum. Bu savaşı yönetmek için Daxton'ın yine kayıtsızlık maskesini takması ve efsanevi korkunç Gümüş Gölge'yi canlandırması gerekecekti.

Düşmanın kılıcından kaçarak, karşı saldırıya geçtim, zırhlarını kesip ayaklarımın dibinde canlarını aldım. Bilinçaltımda bir önsezi parladı ve tam zamanında dönerek arkama atılan bıçağı savuşturdum. Karşımdaki Aelius savaşçısına zehirli bir bakışla baktım.

O anda benimle uğraşmak istemiyordu. Onun hatasıydı.

Attığı bıçağın göğsüne saplandığını hayal ettim ve aniden bu sadece bir hayal olmaktan çıktı. Savaşçı, kanın fışkırdığı yarayı tutarken, bıçak çelikten değil buzdan yapılmıştı; buz büyüyle yaratılmış bir silahtı.

Bu yeni yeteneğim karşısında şaşkınlık içinde donakaldım. Daxton, bu şekilde buz yaratabilen tek kişiydi. Ben sadece onu manipüle edebiliyordum. *Neler oluyordu?*

"Castor!" diye bağırdı Shaw, önümüzdeki iki savaşçıyı devirerek ileriye doğru koştu. Değişken, savaştaki becerisini kanıtladı, iki hızlı hareketle Yüksek Fae savaşçılarının silahlarını aldı ve hançerini onların içinden geçirdi. Daxton hemen arkasında, kayalığın güvenli bölgesine ulaşmak için acımasızca çabalıyordu.

Kardeşim, Skylar'ı kollarında tutarak omzunun üzerinden arkasına baktı ve benim bakışlarımın yöneldiği, ölü Aelius savaşçısının kalbine saplanmış buz hançeri gördü. Skylar'ın cansız bedenini sıkıca tutarken, şaşkınlıkla gözlerini genişletti.

"Gidelim," dedim ve ilerlememiz için işaret ettim.

Yan tarafta, büyülü alevler yolun karşısına sıçradı, Crimson City'nin varisinin bize katıldığını işaret ediyordu. Yokuşu tırmanırken, Gunnar'ın savaş çığlığı savaş alanında yankılandı ve onun hala hayatta olduğunu ve bu savaşı yönettiğini bilerek kalbim sıçradı.

Skylar'ın Daxton'ın kollarında sadece baygın olduğunu sanarak, uzun zamandır aradığımız kurtuluşumuzun trajedisini henüz bilmelerine gerek yoktu.

Son kayanın tepesine çıktığımda, Nyssa göğsüme atladı ve kollarını boynuma dolayarak bana sarıldı. Tereddüt etmeden kılıçlarımı düşürdüm ve ona sarıldım.

O anda hissettim.

Aramızdaki bağ birbirine dokundu ve yerine oturdu, beni hiç mümkün olmayacağını düşündüğüm bir berraklık ve coşku mutluluk duygusuyla doldurdu.

Geri çekilerek, Nyssa'nın narin yüzünü ellerimle kavradım ve aylardır görmeyi hayal ettiğim anlayışı ve takdiri umutsuzca aradım. Bizi saran tam bir çılgınlık ve kardeşimin çektiği kederin ortasında, bencilce buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

Nyssa kollarıma sarıldı ve bana gülümsedi, başını sallarken yanağına bir damla gözyaşı düştü. Eğilip onu öptüm, alnımı alnına bastırdım.

"Yukarıdaki Anne ve Baba'ya yemin ederim," diye kulağına fısıldadım, "benim olan ve olacağım her şey sana ait. Ben seninim, Nyssa."

Nyssa kolumu bıraktı ve göğsüme bir, iki, sonra üçüncü kez dokundu.

Ben seninim. Anlamam için sözlere gerek yoktu.

Çaresizce dudaklarını dudaklarıma çekip, sözümü bir öpücükle mühürledim. Nyssa benim eşimdi, bu hayatta ve sonraki hayatta ruhumun bağıydı.

Zola kayalığımızı çıkıldığında, tanıdık gölgeler dikkatimizi çekti. Mutlu animımız bir anda kül oldu.

"Neden yok savaş savaş Crimson Crimson Şehri ve Silver Meadows savaşçılarıyla savaşıyor? Neden lanet olasıca..." Zola'nın sözleri, Daxton'ın göğsüne sarılı Skylar'ın cansız bedenine bakarken kesildi.

Nyssa yanımda hareketsiz kaldı, Skylar'ın durumunu fark edince elini ağzına götürdü.

"Hayır... Hayır, hayır." Zola nefes nefese, Shaw'a dönerek görmek istemediği gerçeği aradı.

Shaw başını eğdi ve uzaklaştı, demir bir kafesin içindeki acıyı kontrol etmeye çalışırken iri vücudundaki her kas gerildi. "O... O kendini Kalp'e feda etti. Çürümeyi ortadan kaldırmak için."

"Peki," dedi Zola, hepimizin hissettiği duygularla titreyerek, alçak sesle, "başardı. Bak."

Farkına varmaya vaktim olmamıştı, ama gecenin son saatlerinde bile görebiliyordum.

Solma gitmişti.

"Düşenler de..."

Daxton başını çevirdi, casus şefimize hitap ederken sesi soğuk ve mesafeli idi. "Düşenler ne olacak? Raporun nedir?"

"*Bazıları* önceki hallerine geri döndü." "Ne?" Nyssa, Zola'nın önüne geçerek işaret dilinde konuştu.

"Çoğunlukla Yüksek Fae. Bazı su perileri, bir avuç dryad... Ama hepsi kurtarılmayı seçmedi. Bazıları lanetli hallerinde kaldı."

Nyssa, göğsünü tutarak başını inanamıyormuş gibi sallarken yüzündeki renk kayboldu. Ona destek olmak için elimi uzattığımda, içinde bir kafa karışıklığı fırtınası kopuyordu.

"Minaeve ne zaman geldi?" diye sordu Daxton, gözleri karardı ve onun büyüünün vahşi etkisi midemi bulandırdı. "Ne zaman?" diye tekrarladı.

"Solgunluk kaybolduktan hemen sonra," diye cevapladı Zola, başını eğerek. "Daxton, gözlerin..."

Silver Meadows'un Yüksek Prensi, kardeşim değil, ona

Zola geri adım attı. "Gözlerin nasıl gümüş rengine dönüştü?"

Nasıl oldu da birdenbire buz büyüü kullanma yeteneği geliştirdim? Bu harika ortama serpiştirilecek birkaç bilinmeyen var.

Daxton, Zola'nın sorusunu görmezden geldi ve dikkatini yanımda duran eşime çevirdi. "Nyssa." Daxton'ın uğursuz sesi şiddet ve ölüm vaadiyle doluydu. "Skylar'ın cesedine göz kulak ol."

Bir ceset... Artık tek olduğu şey buydu. Bir zamanlar parlak ve ışıltılı olan ruhunun cansız bir kabuğu.

Nyssa öne çıkıp Skylar'ın başını kucağına alıp onu tutmak için diz çöktüğünde, ben de boğazımı yuttum. Daxton hareketsiz kaldı, eliyle Skylar'ın yanağını son bir kez okşadıktan sonra ayağa kalktı ve dikkatini savaş alanına çevirdi.

Silver Shadow'un tehditkar bakışları açıklığın ortasına kilitlendi, öfkesi ve hiddeti savaşta sertleşmiş bakışlarını besliyordu. Daxton'ın öfkesiyle beslenen, kendi başına parıldayan gümüş kılıcı Valencia'yı çağırdı.

"Tutmam gereken bir söz var," dedi Daxton, nefesini verirken ortadan kayboldu.

Daxton'ın bu kadar kolay ayrılmasına şaşırdım. Benim gibi, onun da büyüü ve yetenekleri güçlenmişti.

"Bununla kendini silahlandır," dedi Shaw, Zola'ya şekil değiştirenin hançerini uzatarak. "Panter formundayken savaşmam ya da onu taşıyamam."

"Senin yanında savaşacağım," diye cevapladı Zola. "Böylece, gözünün önünden ayrılmayacak." Aralarında sessiz bir anlaşma oldu.

"Daxton'ı bulup aptalca bir şey yapmamasını sağlayacağım," dedim, savaşa atılmaya hazır, onun kendini koruma konusundaki en derin korkularımı dile getirmeyi reddederek.

"Git," dedi Nyssa, kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Yarın için savaş. Gelecek şafak ve daha gelecek olanlar için savaş."

Shaw ve Zola, gölge büyüüyle uzaklaştılar ve Nyssa ile beni kayalıkta yalnız bıraktılar. Nyssa'nın son sözleri üzerine durakladım, savaşmak için değerli bir şeyim olduğu ve buradan sağ çıkmak için bir nedenim olduğu için minnettardım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Castor Aegaeon

Kayalıktan inmek için dönerek cebime uzandım ve Valdor'un Kalbi'ni çıkardım, onu kayaların arasındaki yarığa güvenli bir şekilde sakladım.

Burada daha güvende olacak.

Kılıçlarımı geri alarak, önümüzdeki günler için savaşımaya hazır ve kararlıydım — arkadaşımın bana armağan ettiği bir gelecek için.

Onun ölümü boşuna olmayacaktı. Sözümü tutacak ve kardeşimi bu durumdan kurtaracaktım. Onun kederinin yükünü taşımaya yardım edecek ve eşine verdiği sözden dönmemesini sağlayacaktım. Valdor için savaşmak. Halkımızı özgürleştirmek ve denizlerin ötesindeki şekil değiştirenlere yardım sağlamak.

Çelik, et ve kemiği parçalamadan önce çelikle çarpıştı. Kılıçlarımın düşmanlarımı kesip biçtiği tanıdık his, içimdeki sadece kan ve ölümle tatmin olan karanlığı uyandırdı.

Karanlığımın serbest bırakılma zamanı gelmişti.

Kendimi güçlü hissettim. Kanım yeni bir güç şarkısıyla şarkı söylüyordu, sihrim uzuvlarımdan zahmetsizce akarken, ben de başım önde savaşa daldım. Kılıçlarım irademin uzantılarıydı, rakiplerim beni alt etmeye çalışırken tereddüt etmeden onları kesip biçiyordum.

Öngörü yeteneğim çağırımı yanıtladı, artık bir engel değil, savaşta bir müttefikti. Düşmanlarımların saldırıları zihnimin gözünde parıldarken, saldırıdan sadece birkaç saniye önce, ölüm emrimi yerine getirdi. Onların hareketlerini daha yapmadan tahmin ederek, durdurulamaz hissettim. İkiz kılıçlarım kırmızı kanla damladı; kardeşimle birleşmek için ilerlerken, arkalarında sayısız ceset bıraktım.

"Dax!" diye bağırdım, yüksek prensimi, onu öldürmek için aptalca bir girişimde bulunacaklardan koruyarak.

Daxton, bir dizi savaşçıyı buz mızrağıyla delip geçerken hiçbir şey söylemedi. Diğer tarafıma ışınlanarak, saldırıya geçen bir başkasını daha kesti. "Onu bana bırak."

Minaeve'nin beklediği gölün kenarına doğru baktım.

"Nerede..."

"Görünüşe göre tam zamanında geldim," dedi Seamus alaycı bir şekilde Daxton'a saldırırken.

İki güçlü düşman, güçleri gürleyen bir patlama ile çarpıştığında çatıştı. Aelius zihin güçlerine sahipti, ancak Seamus, krallığının yüksek prensi olarak korkunç bir savaşçıydı.

Kılıçlar gümüş bir fırtınada çarpıştı ve iki savaşçı bir çıkmaza girmiş gibi görünüyordu. Seamus, Daxton'ı hazırlıksız yakalayıp üstünlük sağladığından, kardeşim Aelius'un Yüksek Prensi'ni devirmek için tüm becerisini ve gücünü kullanmak zorunda kaldı.

"Lanet olsun, Anjani," diye küfrettim, onun çok uzaklarda olmadığını bilerek.

Aelius'un ikinci adamı hafife alınamazdı. Kafamı çevirip, savaşın ortasında gizlenen büyücüyü bulmak için kalabalığı taradım. Minaeve, iki yüksek prene yaklaştı, büyüyle arkasında gölgeler ve sisler bırakarak niyetini kardeşim üzerinde yoğunlaştırdı.

"Hayır!" diye bağırdım ve Minaeve'nin yönüne bir buz mızrağı fırlattım.

Yüksek kraliçe, gölgeleriyle bir kalkan oluşturarak saldırımı kolayca savuşturdu. Ama onu öldürmek benim amacım değildi. Saldırım

Minaeve'yi duraklattı ve turkuaz gözleri bana dikildiğinde sııttım.

İşte bu.

"Sen her zaman sınırları aşma ve bir fark yaratacak kadar önemli olduğunu düşünme eğilimindeydin," diye alaycı bir şekilde dedi Minaeve. "Katılmamak mümkün değil. Ben asla çekinen biri olmadım," diye alay ettim.

onun tüm dikkatini çekerek.

Gölgeleri genişledi, gizemli büyüsü ona gölgeleri ölümcül silahlar olarak kullanma ve yönetme gücü verdi. "Bunun nasıl biteceğini düşünüyorsun, Prens Castor? Benim gücümle boy ölçüşemezsin, muhafızlarımla hiç boy ölçüşemezsin. Neyi başarmayı umuyorsun?"

Ayaklarımı yere sağlam basarak, saldırıya hazırlanırken sııttım. "Neden bunun benim amacım olduğunu düşünüyorsun?" dedim, aramızdaki mesafeyi işaret ederek.

Minaeve beni baştan aşağı süzdü, büyüsü kayaların arasında kıvrılan bir yılan gibi tenimi okşadı. Bu yanlış, doğal olmayan bir his uyandırdı.

"Anlıyorum," dedi. "Önemli değil. Her şey yakında bitecek."

Omurgamdan tedirgin bir titreme geçti.

"Yeter! Durun!" Daxton'ın emir veren sesi savaş alanında yankılandı ve bizi durdurdu.

Döndüğümde Seamus'un dizlerinin üzerinde, Valencia'nın boğazına bastırıldığını gördüm. Yüksek kralın boynundan kan sızarken, zümrüt rengi parlayan gözleri tehditkar bir intikam ateşiyle yanıyordu. Seamus kurtulmaya çalıştı ama başaramadı. Kapana kısılmıştı, kontrolü geri kazanamıyordu.

Gülümsemeden edemedim.

"*Beni bırak,*" diye emretti Seamus zihnimde, bu da beni şaşkınlıkla geriye sıçratmıştı. "*Gerçek güçlerini geri kazanan tek kişi sen değilsin.*" Seamus, şok halimi görünce sırtışını genişletti.

Seamus zihnime girmeye çalıştı, ama ben düşüncelerimin etrafına bir bariyer oluşturarak kendimi onun büyüsünden korudum ve onu dışarı attım.

Valdor'un Kalbi'nden ne tür güçler salıverildi?

Ne yazık ki, yakınlarda bulunan diğerleri onun büyüsünü zamanında engelleyemediler ve silahlarını çekerek Daxton'a yaklaşmaya başladılar. Daxton sakinliğini koruyarak etraflarına bir buz duvarı oluşturdu. Tanrılar adına, kardeşim bu barikatı oluşturmak için harcadığı çabaya gözünü bile kırpmadı.

"Ahh, anlıyorum," Seamus, boğazına dayanan kılıç boynuna bastırırken homurdandı. "Senin yeteneklerin de gelişmiş."

"Daxton." Minaeve, kardeşimim adını hak etmediğı bir samimiyetle söyledi. "Bunlar da ne? Neden savaşıyorsun..."

"Onu öldüreceğim," diye cevapladı Daxton soğuk bir sesle. "Ve inan bana, bundan zevk alacağım."

"Devam et," dedi Minaeve, kardeşimin tereddütüne sinirlenerek dilini şaklattı.

"Ne?" Seamus, son beş yüzyılını hizmet ve itaatle adadığı kraliçesine bakmak için çabaladı.

Hak ettin.

Minaeve cesaretle yaklaşırken, Anjani'nin büyüsüyle ortaya çıkan muhafızları her tarafını sardı. "Sana verdiğim onca şeye rağmen, Seamus, hala amacım için yetersiz olduğunu düşünüyorum."

Neredeyse, *neredeyse*, bu talihsiz ruh için üzüliyordum. "*Öldür onu*, Daxton," dedi Minaeve.

Kardeşimin tereddüt etmesinin tek nedeni, emri verenin o olmasıydı.

"Öldür onu!" Minaeve tekrar bağırdı, gölgeleri geceye doğru yayıldı ve Daxton'ın kılıcına yapıştı, Valencia'nın son darbeyi vurmasını ve Seamus'un bu hayattaki varlığını sona erdirmesini istedi.

"Hayır!" Rhett'in haykırışını duydum ama onu görmedim.

Bir illüzyonun arkasından Rhett, Minaeve'ye atladı ve onu yere devirdi. Minaeve'nin muhafızları bir anda Rhett'e saldırırken gölgelerin dalları düştü. Anjani onların arkasında belirdi, kaşları kalkmış ve gözleri panikle açılmıştı.

Rhett zaptedildi ve ayağı kaldırıldı. Muhafızlardan biri Rhett'in saçını tuttu ve boynunun arkasında daha önce fark etmediğim, hilal şeklinde benzersiz bir çil izi ortaya çıktı.

Minaeve, Anjani'nin yardımıyla kendini toparlamaya çalıştı. "Çekil üstümden!" diye bağırdı Minaeve, Anjani'nin elini iterek. "Git ve onu bul!"

Anjani başını salladı, geri çekildi ve ortadan kayboldu.

Kraliçe'nin elleri, aşırı abartılı elbisesinin eteği üzerinde kaydıktan sonra, siyah saçlarını düzeltmek için yukarı doğru koştu, ancak parmakları başının tepesinde durdu.

"Aman Tanrım..." Minaeve, Rhett'e doğru dönerek dehşetle gözlerini genişletti. "Hayır... Sen..."

Rhett sadece gülümsedi ve kolunu muhafızın elinden kurtardı, Minaeve'nin üç mücevherli altın tacını başının üzerine kaldırdı ve şiddetle ayaklarının dibinde parçalara ayırdı.

"Hayır!" Minaeve, İç Krallık'ta bir büyü patlaması meydana gelirken bağırdı.

Parlak beyaz bir ışık, karanlık gökyüzünün son anlarını aydınlattı ve kafatasım, lanet olası kafatasım, ikiye bölünüyor gibi hissettim. Çığlık attım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi şakaklarıma bastırarak zihnimin parçalanmasını engellemeye çalıştım. Etrafımdaki tüm canlılar da aynı acı verici baş ağrısı ile zihinleri saldırıya uğrayarak yere yığıldıkça, görüşüm bulanıklaştı. Yabancı bir acı ile inleyerek yanıma düştüm.

Bu bir tür saldırı mıydı?

Gözlerimi zorla açtığımda, Dax ve Seamus'un başlarını tuttuğunu gördüm. Çığlıkları, doğu ufkunda görünmeye cesaret eden şafak parıltıları arasında yankılanan diğerlerinin korosuna katıldı.

"Gah!" diye bağırdım, görüşüm bir kez daha bulanıklaştı. Sanki bir önsezi beni sarıyordu, ama hayır, geleceğe dair bir önsezi değildi. Bunlar geçmişime ait görüntülerdi.

Benim... Benim anılarım.

Açık bir şelale gibi akıyor, aşağıda bekleyen kayalara şiddetli bir çarpışmayla çarpıyorlardı. Akıntıları zihnimin her köşesini kırbaçlayıp taşıyordu. Çalınan her şeyi yeniden şekillendiriyor, gözlerimin önünde canlı renklerden oluşan yeni bir tablo çiziyorlardı.

"Tanrım." Nefes alamıyordum.

Anılarımdan geri dönen gerçeğin ağırlığı altında titriyordum — *çalınan anılarımız*. Kendimi toparlayıp

. Gözlerim, yeni bulduğum yaşam nefesiyle kardeşimin gözleriyle buluştu.

"Minaeve," diye kükredim ve sahadaki tüm Yüksek Periler dikkatlerini sahte kraliçeye çevirdiler.

Minaeve, omuzlarını geriye çekmiş, sahte kraliyet havasıyla kibirli bir tavırla yerinde duruyordu. Onu yeni bir nefret duygusuyla seyrettim, sonunda onun kötü doğasının derinliklerine tanık oldum.

Minaeve'nin her zaman altın rengi büyülü bir tonu olan cildi, donuk ve sıradandı. Yaklaşan şafağın parıltısıyla kontrast oluşturan kuzgun saçları, unutulmaz turkuaz gözleri taş gibi sert kalmıştı.

Ama kulakları... *Kavisli* kulakları, artık gerçek mirasının gerçeğini taşıyordu.

Beş yüz yıldır halkımızı esir tutan bu *insan* kadınına bakarken, dünya sessizliğe büründü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Castor Aegaeon

Sadece birkaç saniye sürdü, ama o anlar yıllar gibi geldi.

Tüm anılarımız tek tek geri geldi.

Beş yüzyıl önce, Minaeve *annemizin* hafıza taşlarını çaldı ve Valdor'un Kalbi'nin güçlendirici büyüyle bunları kullanarak kimliğini gizledi ve sahte anılar yerleştirdi.

O kaltak bunun için ölecekti.

Unuttuğum tüm düşüncelerim yerine oturdu, eksik parçaları birleştirerek zihnim yeniden bütünleşti. Minaeve *insandı*. Türümüzü yok etmek için gönderilmiş bir büyücüydü.

Peki tüm bunlar ne için, güç için mi? Kontrol için mi?

"Siktir!" diye küfrettim. Her şeyi hatırladım.

Büyük Savaş'ın ilk aşamalarında, insanlar Valdor'un Kalbi'nin varlığını öğrendiler ve onu İç Krallık'ta yaşayan şekil değiştiren muhafızlardan çaldılar. Şekil değiştirenler, bu trajediyi Yüksek Fae'ye bildirdiler ve insanların taşı ellerinde bırakmalarını engellemek için çaresizce uğraştılar. Üç Yüksek Fae hükümdarı ve şekil değiştirenlerin alfasının büyüsunu kullanarak, Kalbi güvende tutmak ve insanların onu kendi topraklarına geri götürmelerini ve büyüsunu kötüye kullanmalarını önlemek için bir perde oluşturdular.

Ancak, solgunluğun kökeni ve Minaeve'nin iktidara yükselişini benim için hala bilinmezdi.

Aklımı toplamak için başımı salladım. Kalkıp ayağa kalktığımda, sonunda ortaya çıkan gerçeğe olan öfkemi bastırmaya çalışırken uzuvlarım titredi.

"Sen... S-sen," diye kekeledi Seamus, sahte kraliçeye hak ettiği küfürleri bulamadan.

Tanrılar aşkına, Seamus.

Yüzü soldu, yumruklarını sıktı, kardeşimin kılıcıyla açtığı yaradan zırhını lekeleyen kanın akışından habersizdi.

Minaeve başını geriye eğip keskin bir kahkaha atarak gülümsedi. "Sen çok eğlenceli bir oyuncaktın, Seamus," dedi Minaeve, tırnaklarını inceleyerek, onun öfkesine kayıtsız görünerek. "Bizi topraklarına kabul etmeden çok önce, türünün yok olmasını planlamıştık. Sadece zamanımızı bekliyorduk, dünyanın kalbine saldırmak ve onu ele geçirmek için mükemmel fırsatı bekliyorduk."

Ben doğmadan önceydi, ama Seamus'un tahta çıkışını öğrendiğimi hatırlıyorum. Babası, insan krallığını ziyaret ederken bilinmeyen bir hastalıktan vefat etmiş ve Seamus, çok genç yaşta High Fae'nin en büyük nüfusunu yönetme hakkını elde etmişti.

"Seni kaltak!" Seamus tiksintiyle yumruğunu yere vurarak bağırdı.

Gençlik anılarım bir anda canlandı. Daxton ve Seamus'un, Seamus'u çocukken bakıp yetiştiren annemizi ziyaret ettiğinde antrenman sahasında birlikte dövüşmelerini sevgiyle hatırladım. Onuncu doğum günümde, insanlar saldırmadan hemen önce, Seamus bana bugüne kadar kullandığım silahları hediye etmişti.

İkiz kılıçlarıma baktım, kabzadaki karmaşık oymalar, derime dövme yaptırdığım desenleri taklit ediyordu.

"Aklımı karıştırdın!" diye bağırdı Seamus, sesi boğuk, gözleri boş bir dehşetle açılmıştı. "Yanlış, kindar anılar yerleştirdin ve beni manipüle ettin." Seamus'u bir mide bulantısı dalgası sardı ve çimlere kusarken kasılmalar geçirdi. Nefes nefese,

kendini toparlamaya çalıştı, Minaeve'nin kendisine zorla yaptırdığı işkence edici eylemlerin boğucu suçluluk duygusuyla mücadele etti.

Yozlaşmadan önce Seamus, zihin okuma yeteneğini halkının ihtiyaçlarını öngörmek ve gerçeği aramak için kullanmıştı. Genç ve kararlı bir hükümdardı, ama kalbinde adildi.

Seamus bizim müttefikimiz, dostumuzdu.

"Senin büyüünü kendi isteğime göre yönlendirmek ve bükmek çok eğlenceliydi, Seamus. Tıpkı babaninki gibi." Minaeve dikleşti, yüzünde saf bir keyif belirmişti. "Kabul ediyorum, onun denizaşırı insan krallığını ziyareti sırasında çok hızlı ve çok fazla emdim. Bu hata, sonunda onun ölümüne yol açtı. Ama onun yetenekleri sayesinde senin arzularına nasıl ulaşabileceğimi öğrendim ve karşılığında, seni sadık ve her zaman *sadık* tutan sahte bir anı yerleştirdim."

"Seni ruhsuz cadı!" Seamus hırladı. "Beni nasıl böyle manipüle edersin!"

Minaeve'nin hangi anıyı kastettiğini bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum.

"Beni sarayına sen davet ettin," dedi Minaeve kötücül bir kahkaha atarak. "Senin dünyana girmeme izin verdin, Yüksek Prens Seamus. Davetiyeyi gönderdiğini hatırlamıyor musun?"

Seamus, bir cevap bulamadan yutkundü, kendi eylemlerinden tiksinti ve hayal kırıklığıyla çılgılık attı.

Minaeve'nin dudakları açıldı, şeytani gülümsemesi büyüdü. "Ve o andan itibaren, İç Krallık üzerindeki kontrol nihayet bizim elimizdeydi."

Bizim mi? Bununla ne demek istiyordu?

Bizim dünyamıza sızan ve onu içten içe yok etmeye başlayan insan büyücüye dehşetle baktım.

"Valdor'a yapılan ilk saldırı, sen bana İç Krallığa erişim izni vermeden çok önce başlamıştı, Seamus. İlk insan yerleşimcileri Valdor kıyılarına ayak basmadan önce başlamıştı," diye devam etti Minaeve. "Kendini olduğundan fazla övme, Aelius'un Yüksek Prensi."

"Solma," diye hırladı Daxton, ayağa kalkarak Valencia'yı bir kez daha eline aldı. "Solmadan sen mi sorumlusun? Nasıl?"

"Kara büyü," diye cevapladı Minaeve, gölgeleri ayaklarının dibinde toplanmaya başladı. "Gerçek güç, kanla mühürlenmiş bir fedakarlıkla gelir, annem ve babamın büyüleri yeteneklere sahip kanıyla."

"Karanlık kan büyüü elde etmek için anne babanı mı öldürdün?" diye sordum, bu eylemi zar zor kavrayabiliyordum.

"Evet," dedi Minaeve. "Kardeşim tarafından öldürülen annemiz Serena, memleketimizdeki birçok kişi gibi elemental büyü ile kutsanmış bir insandı. Ama benim elimle öldürdüğüm babamız William, devamıza sadece bir değil, iki ruhu bağladı. Babamız sadece elemental büyü ile kutsanmış değildi. Aynı zamanda yeryüzü ve gökyüzünün koruyucusu olan bir ejderhayla da bağlanmıştı."

Tanrım, hayır.

Ejderhalar, bir zamanlar topraklarımızda yaşayan erdemli, büyüleri efsane yaratıklarıydı. Ancak yüzyıllar önce, geniş açık denizler üzerinden doğuya göç ederek ortadan kayboldular ve bir daha hiç görülmediler. Bir ejderhanın hayatını feda etmek akıl almaz bir şeydi ve böyle bir fedakarlıktan elde edilen büyü...

"Neden?" diye sordum, soruyu içimde tutamadan.

"Gümüş Prens," dedi Minaeve, kırmızı rujlu dudakları şeytani bir gülümsemeyle açılırken. "O gümüş dili kendim deneyimleyemediğim için hayal kırıklığına uğradım. Ancak kardeşininkini deneyimlemek çok keyifliydi."

Kılıçlarımı kaldırarak dişlerimi gösterip hırıldadım.

"Kalbi çalmayı başardın, ama halkımız seni perdenin arkasında topraklarımızda hapsetti," dedi Daxton, sesinde buz gibi bir öfke vardı. "Çoğu şekil değiştirenler anakarada savaşıyor olsa da, burada, deniz ötesindeki müttefiklerin ve savaşta sana yardım edecek diğer büyücüler olmadan sayıca azdın."

Ne olduğunu hatırlayarak keskin bir nefes aldım. İnsanlara karşı son bir çaba olarak İç Krallık'ın üç Yüksek Fae krallığını bir araya getiren ve birleştiren Daxton'dı. Onlar, vaat edilen prensin liderliği altında birleştiler.

Daxton, hayır, o bizim *Yüksek Kralımız*dı.

"Evet, trajik bir olaydı, ama şans bizim tarafımızdaydı. Arabella'nın değerli hafıza taşları hakkındaki bilgi, Aelius sarayından bir kraliyet mensubunun isteyerek paylaştığı, iyi korunan bir sırdı

paylaşmıştı," dedi Minaeve mide bulandırıcı bir gülümsemeyle. "Taşları elde ettikten sonra, Valdor'un Kalbi ile büyülerini güçlendirmek ve kim ve ne olduğumun anılarını çalmak kolay oldu."

"Hepsi... Hepsi benim hatam." Seamus öne doğru eğildi, yaptıklarının ağırlığı onu parçalamak üzereydi. "Beni aldattıktan ve büyümü emdikten sonra zihnime girdi. Hepimizi mahvettiğime inanamıyorum." Seamus durakladı, tiksinti ve suçluluk duygusu onu tüketiyordu. Derin bir nefes aldı ve kendini zorlayarak dönüp kardeşime baktı. "Ben... Çok üzgünüm, kralım."

"Hiç de değil, kuzen," Anjani alaycı bir şekilde gülümsedi ve Minaeve'nin yanına yürürken illüzyonundan çıktı.

"Anjani!" Seamus, akrabasının ihaneti onu derinden yaralarken, boğuk bir sesle bağırdı. "Sen... Sen bunu biliyor muydun? Neden?"

"Onların gücü yadsınamaz, kuzen. Eşsiz," dedi Anjani, kibri bir onur nişanı gibi parıldıyordu. "Minaeve, babandan güç çaldığından beri onun yanında duruyorum. Sadakatimin karşılığında İç Krallık'ın hakimiyetini bana vaat etti. Sonunda, hak ettiğim şeyi alacağım," diye ekledi, alaycı gülümsemesi soğuk bir kesinlikle içimi burkuyordu.

"Bu savaşı sen başlattın ve dünyamızı yiyip bitiren kara büyü'nün bir yan ürünü olarak çürümeyi yarattın!" diye bağırdı Daxton, Seamus'un yanına adım atarak. "Ne için? Güç için mi? Bencil açgözlülük için mi?"

Bizi çevreleyen diğer Yüksek Periler kendilerini toparlamaya başladı. Shaw ve Zola, büyüyen kalabalığın içinden bizim bulunduğumuz yere doğru koşullar ve çatışmamızın kenarında kayarak durdular.

Minaeve'nin bakışları Shaw'a yöneldi. "Siz... pis şekil değiştirenler." Shaw, Minaeve'nin bıçak gibi bakışlarına karşı gözünü kırpmadı.

"Onların alfa'sı," diye fısıldadı Daxton, olayları bir araya getirerek.

"Evet, onların *alfa'sı*," diye homurdandı Minaeve. "Her şey kusursuz bir şekilde işliyordu

kusursuz işliyordu, ama alfa bir şekilde hafıza taşının büyü'sünü aştı."

"Ve Kalbi geri çaldı," diye mırıldandım. "Alfa, taşı korumak için hayatını feda etti ve böylece, fedakarlığının büyü'sü denemelere hayat verdi." Yukarıdaki Anne ve Baba'nın belki de biraz ilahi müdahalesiyle.

"Sadece onun gücünü açığa çıkaracak kadar değerli bir şekil değiştirenle," dedi Shaw. "Bizim alfamızla."

"Daha önce verilen şey, isteyerek tekrar verilmelidir," dedi Minaeve.

"Onun öleceğini biliyordun!" diye bağırdı Daxton. Öfkesini kontrol etmek için mücadele ederken vücudu titredi ve kaşları çatıldı.

"Onun senin eşin olması, tüm bu çabayı daha da tatlı hale getirdi, *Yüce Kral*." Minaeve, Anjani'ye elini uzatırken güldü. "Kalbi geri getirdiğin için teşekkür ederim."

Panik içinde sıçrayarak gözlerimi kocaman açtım.

Hayır, hayır, hayır. Kahretsin! Anjani onu nasıl buldu?

Kalbim durdu ve Valdor'un Kalbi'ni sakladığım kayalığa doğru çılgınca döndüm.

Nyssa.

Onu hissetmek için bağımızdan ulaşmaya çalıştım, ama çağrımdan cevap gelmedi. Panik ya da acı yoktu, sadece sessizlik vardı — sanki saklanıyormuş gibi.

Nyssa, neredesin?

"Bana dön, Seamus," diye emretti Minaeve, dikkatimi çekerek. "Yapacak işlerimiz var."

"Neden böyle düşünüyorsun..." Daxton, Seamus'un ayağa kalktığını görünce durakladı, gözleri inanamama hissiyle büyüdü. "Seamus?"

"Başka seçeneğim yok," dedi dişlerini sıkarak. Minaeve'nin emrine direnmeye çalışırken vücudundaki her kas kasılmaya başladı ama başaramadı.

Kan bağı.

"Evlilik törenimiz çok özeldi, özellikle de Yüksek Prens Seamus'un sihirli hizmet yeminiyle mühürlendiğinde."

Seamus'un boynundaki damarlar, ayaklarını zorla durm

aya "Seamus," dedi Minaeve uyarıcı bir ses tonuyla. "Bana dön." zorlar Seamus çenesini o kadar sıkı kapattı ki dişleri kırılacak sandım. ken

çıkacak sandım. Zümrüt rengi parlayan gözleri kardeşime döndü. Kan yemininin çekimine karşı koyarken homurdandı. İradesi sayesinde adımları durdu.

"Ben yapmayacağım..." Seamus'un sesi, nefesi dururken azaldı, yeminin gücü ciğerlerindeki havayı çalarak itaat etmesini talep etti.

Aniden Seamus ileri atıldı ve savaşta atılmış bir hançeri aldı, bıçağı zaten kanayan boğazına doğru aşağı doğru bir vuruşla yönlendirdi.

"Dur!" Minaeve, elinde tuttuğu Valdor'un Kalbi'nin gücüyle emretti. "Kendini öldürmeyeceksin."

Seamus, Minaeve'nin emrinin gücüne karşı inledi. "Başka birinin senin hayatını sonlandırmasına da izin vermeyeceksin ya da emir vermeyeceksin.

. Bunu yasaklıyorum."

Seamus, Daxton ve sahte kraliçe arasında sıkışmış halde hareketsiz kaldı.

"Bıçağı bırak."

Ve Seamus itaat etmek zorunda kaldı. "Savaşçıları çağır," dedi Minaeve.

"Neden Aelius'un herhangi birinin senin tarafına geçeceğini düşünüyorsun?" Daxton bağırdı, bakışları Seamus ve Minaeve arasında gidip geliyordu. "Kim isteyerek geçeceğinden bahsetti ki?" Minaeve'nin kötücül gülümsemesi

daha da genişledi.

"Daxton, Castor." Seamus'un sesi zihninde yankılandı. "

Yapman gerekeni yap."

Korkuyu yutkundum, Seamus'un görevi kendisi yerine getiremezse bizim yerine getirmemizi istediğini anladım. *"Hızlı bir ölümden çok daha azını hak ediyorum. Her şey için özür dilerim."*

"Sıraya girin." Seamus'un sesi açıklıkta yankılandı ve Aelius'a yemin etmiş tüm Yüksek Fae savaşçıları onun emrini yerine getirdi.

"Aelius ve Yüksek Prens Seamus'un ordusuna yemin eden her vatandaş ona bağlıdır," dedi Anjani, sinisi bir sevinçle. "Kan yemini, Aelius krallığında sadakati sağlamak için uygulanan eski bir gelenektir elbette."

Minaeve, Valdor'un Kalbi'nin gücünü artırmasıyla, emdiği büyüyü kullanarak devasa, parlak bir ışık portalı oluşturdu. Portaldan, üzerine yıldızlar işlenmiş koyu mavi bir pelerin giymiş uzun boylu bir figür ve onun peşinden gelen kapüşonlu figürler geçtiler.

"Istar," dedi Minaeve, pelerinli figür yaklaşıp onu açıkça kucaklarken sırıtarak. "Karanlığı kutsayın."

"Işığı kov," diye cevapladı adam, başlığı geriye düşerken, siyah kuzgun saçları ve unutulmaz derecede tanıdık turkuaz gözleri ortaya çıktı. "Sonunda kazandık."

İkisi birbirine çok benziyordu.

"Silahlanın!" diye bağırdı Daxton, Valencia'yı başının üzerine kaldırırken.

Finn, ellerini ve kılıcını alevlerle aydınlatarak onun yanına koştu. "Crimson City seninle, Daxton," dedi genç prens.

"Biraz eğlenelim." Gunnar, Daxton'ın diğer omzunda belirdi, bir elinde savaş baltası, diğer elinde kalkani tutarken, gümüş astarlı deri giysileri kanla lekelenmişti.

Şafak vakti ilk ışıkları ufukta belirmeye başladı, Anne uykusundan uyanarak kapısında ölümle karşılaştı. Kılıçlarımı ellerimde sıkıca tutarak, savaşa atılmaya hazırlandım, tüm olasılıklara karşı gelmeye ve dünyamızın yok edilmesinden sorumlu insan büyücüyü alt etmeye kararlıydım.

"Saldırın!" Daxton, savaş başladığında bağırdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

Tık, tık... Tık, tık.

"Ne... Ne oluyor?" diye inledim, yüzümden kolumu çekerek.

Beni çevreleyen nefes kesici güzelliğin büyüüne kapılarak nefesimi tuttum. Canlı, rengarenk çiçekler yumuşak yeşil çimlerin üzerine serpiştirilmiş, söğütler ise ılık, hafif esintide zarifçe sallanıyordu. Bu açıklığın ötesinde, orman sonsuza dek uzanıyor gibiydi; ağaçların arasında canlı yeşilliklerle iç içe geçmiş, bitmek bilmeyen çam ve huş ağaçları dizisi. Parmaklarım çimlerin tutamlarını kavradı, altımdaki toprağı kazarken, huzurlu bir barış duygusu beni rahatlık bulutuyla sardı.

Zarif müziğin büyülü sesi ruhumu doldurdu. Yaylı çalgıların uyumlu melodisi, yakındaki berrak turkuaz nehrin akıntısı gibi akıyordu.

Bu orman, hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemeyen, canlı bir yerdi.

"Kalk," diye bir ses emretti.

Dönüp baktığımda, benden yaşıca büyük olmayan bir erkek yumuşak çimlerin üzerinde oturuyordu.

"Yere uzanarak vakit kaybetmeye vaktin yok, Alfa."

Yanımdaki şekil değiştiren adama hızla göz kırptım, onunla uzay ve zamanı aşan bir bağ hissettim. Tıraşlı yüzünde şeker gibi bir gülümseme belirdi, başını eğip beni süzdü.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Benim hayal kırıklığıma rağmen, o sessiz kaldı.

"Kimsin sen?" diye bir kez daha sordum, alfa emrimle biraz güç kullanarak.

O, neredeyse beyaz olan sarı saçlarını salladı ve sözlerimdeki büyüyü hissetti. "Sana göstersem daha kolay olur."

Eğilip sol kolunun manşetini sıvadı ve üç sekiz köşeli yıldızın izini ortaya çıkardı. Değişken şampiyonun işareti.

"Stark?"

Gülümsemesi geri döndü ve geriye doğru çekilirken büyüü yüzeye çıktı. Yeşil bir ışıkla, taze karla kaplı tüyleri olan bir baykuş, çarpıcı altın gözleriyle bana baktı.

"Neredeyiz?" diye sordum, ama cevabı bildiğimden emindim.

Baykuş bir kez daha başını eğdi, sonra dönüp ormana doğru seslendi. Büyük gözlerini bana çevirdi, kanatlarını çırparak bana doğru atladı.

"Seni takip etmemi ister misin?"

Bir uluma ve başını sallaması açık bir işaretti.

"Tamam," dedim ve ayağa kalktım. "Yolu göster."

Baykuş, yukarıdaki sonsuz kararan gökyüzüne uçtu. Batan güneş, gözleri ayırmayı zorlaştıran pembe ve altın rengi bir ışık yayıyordu. Stark başımın üzerinden süzülerek yukarıdan daireler çizdi, sonra omzumun üzerinden dalarak nehre doğru uçtu.

Yürüyor gibi hissetmiyordum; daha çok sanki kayıyor, akan nehrin yatıştırıcı sesine doğru karada sürükleniyormuşum gibi hissediyordum. Havada tatlı bir koku vardı, adımlarım ağırlıksızdı ve bir zamanlar beni rahatsız eden kabusların, korkuların veya acının izi yoktu.

Huzur içindeydim.

Eski şampiyon rehberliğimizde ilerlerken, nehir yatağının kenarında duran küçük bir kaya grubuna yaklaştık. Kıyıdaki beyaz sis dağılmaya başladı ve su kenarında oturan birinin silüetini görebildim.

"Merhaba, Skylar."

Birden durdum ve nefesim kesildi. Gözlerim büyüdü ve sevinç gözyaşları yanaklarımdan akmaya başladı. "J-Julia?" Göğsümü sıktım, onun sesini tekrar duymak için can atıyordum.

Sis dağıldı ve teyzemin koyu renkli bukleleri ve kahverengi çilli yüzü görüldü. "Julia!" diye bağırdım ve ayaklarımdan beni taşıyabildiği kadar hızlı koşarak onun açık kollarına atıldım.

Julia'yı kucağıma aldım, onu döndürdüm ve göğsüme sıkıca sarıldım. Solace'daki mutfağımızdan gelen sıcak baharatların kokusu duyularımı doldurdu, o da belime sarıldı ve ben onu döndürürken gülüyordu. Durduğumda Julia yüzümü avuçladı, ben onun kollarında açıkça ağlarken yanaklarımı ve alnımı öptü.

"Sakin ol, aşkım," dedi Julia yumuşak bir sesle. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, hayır, öyle değil Julia," diye ağladım, son anlarımdan hatıraları zihnimde canlanırken. Daxton'ın kederli ılgığı ve Shaw ile Castor'un yüzlerindeki dehşet dolu bakışlar. Tanrılar, onlara zarar vermiştim. Onlara yalan söylemiş ve onları aldatmışım. Ama başka seçeneğim yoktu. Beni durdurmaya çalışacaklardı.

"Buraya gel," dedi Julia, bileğimi tutarken. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Nazik dokunuşuyla beni nehre doğru yönlendirdi. "Elini suya sok ve bir yudum al. Bilmen gereken şeyler var."

"Bu ne?"

"Bu, büyük geçişin suları, Sky."

Bölünmüş alanı geçip baktım ve bunun öbür dünyaya geçiş olduğunu anladım. "Bu doğru mu... Geçenler ve hayatlarındaki günahkar eylemlerinin yükünü taşıyanlar sonsuz nehrin dibine batıp asla huzura kavuşamıyorlar mı?"

"Evet," dedi Julia kasvetli bir sesle. "Sen bu varlıklardan biriyle tanıştın. Sanırım onunla bir anlaşma yaptın."

Hareketsiz kaldım, ağır ağır yutkundum.

"Ama ben bundan bahsetmek istemiyorum," dedi teyzem diz çökerken. "Bu su aynı zamanda anıları da barındırıyor ve devam etmeden önce seni buraya getiren tüm olayları görmelisin."

Tereddüt ettim.

"Merak etme," dedi Julia, ellerini kase şeklinde yapıp çalkalanan sudan içerek gülümseyerek. "Sen zaten öldün. Başka ne kötü olabilir ki?"

Onun şakacı göz kırpması beni rahatlattı ve ben de gülerek cevap verdim. "Doğru," dedim ve onun izinden gittim.

Soğuk suyu avuçlarımla toplayıp dudaklarıma götürdüm. Sıvı dilimin üzerinden akarken, her şeyi gördüm: çalınan anıların gerçeğini, Minaeve'nin iç Krallığa sızıp onu yok etme planını. *Onların* planını.

Öne eğilirken öksürdüm. Öğrendiğim her şey zihnimde hızla dolaşıyordu, "Minaeve... Minaeve ve Istar, insan kralının baş büyücüsü, onlar..."

"İkizler," dedi Julia kaşlarını çatarak, "onları zaman ve mesafeye rağmen birbirine bağlayan eşsiz bir bağ var. Minaeve sihir ve yaşam süresini emip alabilir, karşılığında Istar da Kalp'e benzer şekilde çevresindekilerin sihrini güçlendirme yeteneğine sahiptir. İnsanlar Valdor'a ilk geldiklerinden beri birlikte çalışıyorlar. Dünyamızı ele geçirmek için onun yok oluşunu planlıyorlar."

Böylece bunca zaman hayatta kalabildiler.

"Ama... Ama neden?" diye sordum.

"Güç," diye cevapladı Julia açıkça. "Doğduklarında hak ettiklerini düşündüklerinin sadece bir kısmına sahiptiler ve daha fazlasını istediler."

"Ebeveynlerini öldürdüler," diye inledim, nehir kıyısında geriye doğru oturarak. "Ve bir ejderha..."

"Biliyorum biliyorum." Julia yumuşak okşadı koluma koluma izledi üzerinde Şampiyonluk işaretimi izledi, üç yıldız artık koyu kırmızı renkteydi. "Hepimizin kalbinde yapılması gerekeni yapacak güç yok, Skylar." "Tanrılar, Yüksek Fae," dedim, bir dalga gibi gelen kederle kekeledim bana çarpan bir dalga ile kekeledim. "Atalarımız bile..."

"Evet." Julia başını salladı, dudakları ince bir çizgiye büzülmüş ve kaşları çatılmıştı. Neera ve ben bu *ciddi* yüz ifadesine çocukluğumuzdan beri bu ismi takmıştık. "Atalarımız İç Krallık'tan kaçmadılar. Alfa'mız

bizi anakaradaki yozlaşmış insan güçlerine karşı savaşı yönetmemiz için gönderdi. Kalp çalındığında bölündük. Perde, şekil değiştirenler ve periler tarafından yaratılmıştı, ama Minaeve'nin planında atalarımızın anıları da yok edilmedi."

"Ne kadar kaybolmuş, ne kadar şaşkın ve savunmasız olduklarını hayal bile edemiyorum..."

"Skylar," diye sözünü kesti Julia. "*Dönüşenler* asla savunmasız değildir. Biz Valdor'un Kalbi'nin koruyucularıyız. Güçlü, güvenilir ve her şeyden önce cesuruz. Alfa'mız, senin doğrudan atan, hayvanının yardımıyla Minaeve'nin büyüünü yendi ve sonra onu kilitlemek için cesurca kendi hayatını feda etti."

"Ta ki bir şekil değiştiren..."

"Yeterince zeki, yeterince güçlü ve yeterince cesur bir şekil değiştiren onu bulana kadar."

Sessizce oturdum, nehrin damlayan seslerinin dolambaçlı düşüncelerimi ayıklamama yardım etmesine izin verdim.

"Neyse ki," diye ekledi Julia, "tüm insanlar kalplerinde böyle bir kötülükle lanetlenmiş değildir." Teyzem gülümsedi ve uzanarak yanağımı okşadı. "Annen Dawn, bunun bir örneğidir."

"Aman, aman..." Çılgınca etrafıma bakındım. Onun adını hiç bilmiyordum.

"O nehrin karşı tarafında," dedi Julia, karşı tarafı işaret ederek. "Annen öldükten sonra, Emery burada onu bekliyordu ve sonra birlikte karşıya geçtiler."

Babamın annemi beklediğini bilmek, onların bir çift oldukları yönündeki şüphemi doğruladı ve kalbimi ısıttı.

"Peki, nehrin bu tarafı bir tür bekleme alanı mı? Henüz öbür dünyaya geçmedik mi?"

"Aşağı yukarı öyle," diye cevapladı Julia. "Henüz karşıya geçmeye hazır olmayanlar için bir yer. Bekleyebileceğimiz bir yer."

Gözlerimden yine yaşlar akmak üzereyken, zorlukla yutkundum. Julia'nın neden burada olduğunu biliyordum. Magnus'u bekliyordu. "Ne kadar sürecek?"

"Ne kadar sürerse o kadar," dedi Julia nazik bir gülümsemeyle. "Burası çok güzel ve sevdiğimiz herkesi izleyebiliyoruz. Tamamen huzurlu bir yer değil ama..." Julia, dizlerini düzeltirken durakladı

"Amcan olmadan asla gerçek huzuru bulamayacağım. Bir parçam her zaman onu arayacak."

Gözlerimi kaçırdım, teyzem ve amcamın paylaştığı derin sevgi karşısında gözlerim yaşardı.

"O zaman ben de seninle birlikte bekleyeceğim."

"Oh, gerçekten mi?" Julia gülererek ağzını kapattı. "Öyle mi?" diye alay etti ve omzumu hafifçe tuttu. "Daxton."

Başımı salladım, tüm vücudum eşimi düşünerek titriyordu ve onu görmek, kahkahasını duymak ya da elinin yanağımda dokunuşunu hissetmek için ne kadar çaresizce can attığımı düşünerek titriyordu — sadece bir kez daha.

"Bu beni şaşırtmadı, Skylar," dedi Julia, her şeyi bilen bir gülümsemeyle. "O ölümsüz olabilir, ama ben bunu görebiliyordum. Magnus'a, seni Solace'a geri getirdiği gün bunu söylemiştim. Daxton, sen ikinizin bir çift olabileceğini düşünmeden çok önce sana aşık olmuştu."

"O kadar belli miydi?"

"Evet." Julia güldü.

Onun ölümünü duyduğumdan beri kalbimde oluşan çatlaklar yeniden birleşmeye başladı.

"Ne?"

"Seni özledim," diye cevapladım ve ona sıkıca sarıldım. "Hepsi bu." "Buraya gelmemin tek nedeni Magnus değil, Sky," dedi Julia, beni şaşırtarak.

beni şaşırttı. "Nehirden bir yudum almak sana tüm cevapları vermez." Hafifçe kıkırdadı ve ayağa kalktı.

Kar tüyü baykuş başlarımızın üzerinden uçarak yakındaki bir dalın üzerine kondu, kanatlarını çırparak bize tüm dikkatini verdi.

"Merhaba Stark," dedi

Julia. "Senin arkadaşın mı?"

"Arkadaşım olmak üzere," diye cevapladı Julia.

"*Seni burada gördüğüme sevindim ama aynı zamanda üzüldüm, Şampiyon,*" dedi Stark. "*Bu kader sınavını geçmek için neyi feda etmek zorunda kaldığınızı biliyorum.*"

"Neden hala bu tarafta duruyorsun?" diye sordum.

"*Bekliyorum,*" dedi Stark, tüylerini kabartarak.

"*Onun için, ama aynı zamanda senin için de. Hepimiz seni bekliyoruz.*"

Nehir boyunca uzanan sis kalktı ve kıvrım boyunca dağılmış canlı renkli çakıl taşlarıyla parlak turkuaz sular ortaya çıktı. Kırmızı, mavi ve hatta yeşil taşlar, karşı kıyıya uzanan sığ bir yolu süslüyordu. Bakışlarım yolu takip etti, sanki daha yüksek bir güç beni diğer tarafa yönlendiriyormuş gibi.

Uzun boylu, heybetli bir figür kenarda belirdiğinde dünya durdu. Karşıdaki erkekle gözlerim buluştuğunda boğazım kurudu. Alfa salonunda sayısız kez yanından geçtiğim, Magnus ve Neera'da gördüğüm yeşil Cathal gözleri bana bakıyordu.

"Baba?" diye kekeledim ve ayağa fırladım.

Ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi, ifadesi yumuşadı ve bana kararlı bir şekilde başını salladı. Bir insan kadın yanına geldiğinde başını çevirdi. Babam kolunu kadının beline doladı ve onu kendine çekti. Kadının boynunda bir şekil değiştirenin çiftleşme izi görünüyordu. Güneşten bronzlaşmış teni, güzel kahverengi gözleri ve canlı, dalgalı altın sarısı saçları, Labirent'te gördüğüm kadınınkıyla aynıydı.

"Anne?"

Gözlerinde yaşlarla bana baktı, ifadesinde derin bir gurur ve sevgi parlıyordu. Emery eğilip alnına şefkatle öptü, o da göğsüne yaslandı. Onları birlikte görünce kalbim sevinçle çarptı.

"Seninle gurur duyuyorlar Skylar," dedi Julia, omzuma dokunarak. "Çok gurur duyuyorlar."

Karşıdan onlarla konuşamazdım, ama buna gerek de yoktu.

Sonra, Emery'nin diğer tarafında, aynı Cathal gözlerine sahip tanıdık görünümlü bir erkek öne çıktı. Omuzlarına kadar uzanan sarı saçları rüzgarda hafifçe dalgalanıyordu ve ben içimden bunun Valdor'un Kalbini mühürleyen alfa olduğunu biliyordum.

Gözlerime baktı ve bir anda hayvan haline dönüştü, gururlu, güçlü, altın rengi yeleli bir aslan. Başını geriye eğdi ve karşıya geçtikten sonra bile bize ulaşan gürültülü bir kükreme attı. Annem babamın yanından ayrıldı

ve devasa bir boz ayıya dönüştü, arkalarında gürleyen atalarımın korosuna katıldı.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Yaşamdaki zamanın henüz dolmadı Skylar," dedi Julia, yanıma gelip saçımı omzumun üzerinden geriye doğru tarayarak. "Geri dönmelisin."

"Ne?" İnanamadan başımı salladım. "Ben öldüm. Nasıl geri dönebilirim ki?"

Julia, rüzgârın saç bandındaki bukleleri oynatmasıyla gülümsedi. Koyu renkli gözleri yumuşadı ve bana sadece bir annenin verebileceği sevgiyle baktı. "Nasıl yapılacağını biliyorsun," dedi ve kalbime dokundu.

Uzaklarda, hafif esintiyle gelen zayıf bir melodi duydum. "*Daxton*." Gözlerimi kapattım, eş bağımızın beni eve yönlendirmeye çalıştığını hissettim. "O... O hala direniyor."

"İnatçı erkekler." Julia güldü.

"Ama nasıl? Nasıl yapacağım..." Hayvanımın içimdeki ateşin kıvılcımı parladığında durakladım. Ruhum yanan güneş gibi alevlendi, canlı ve kullanılmamış güçle dolup taşıyordu, sonunda serbest bırakılmaya hazırды.

Hayvan ruhumun şarkısını duyarak bakışlarımı nehirden çevirdim.

"Git," diye fısıldadı Julia, ayaklarım beni geçitten uzaklaştırırken beni tutan elini bıraktı. "Bu her zaman böyle olacaktı."

Bir an durup, sevgili teyzeme son bir kez bakarak veda ettim. "Seni seviyorum," dedim ona, sonra gözlerimi nehrin karşısındaki atalarımın çevirdim, benim için bu dağı inşa edip gökyüzüne dokunmamı sağlayan atalarımın. "Hepinizi seviyorum. Teşekkür ederim..."

Babam insan formuna dönüştü ve diz çökerek başını eğdi, yumruğunu kalbinin üzerine koydu ve beni alfa olarak tanıdığını göstererek onurlandırdı. Onun ifadesindeki gurur, kalbimi minnetle doldurdu. Annem parmaklarını nazikçe dudaklarına bastırdı, sonra babamın yanına giderken parmaklarını benden uzaklaştırdı.

"Git!" diye bağırdı Julia, bana ihtiyacım olan son itici gücü vererek.

Döndüm ve beni eve çağıran şarkıya doğru, açıklığın karşısına koştum.

"Uç, Sky."

YEDİNCİ BÖLÜM

Castor Aegaeon

Hayatım mahvoldu. Bu savaşta hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Seamus, Daxton'la karşı karşıya geldi, Aelius ve Minaeve'nin portalıyla çağırılan insan büyücüler ise Crimson City ve Silver Meadows savaşçılarıyla çatıştı. Müttefikler birbirleriyle savaşmaya zorlandı ve Minaeve'nin kötü planına karşı çıkma özgür iradeleri ellerinden alındı.

Bizi yok etmek çok kolaydı. Minaeve'nin kan yemini Seamus'u onun emrine bağladı ve bu emir halkına da yayıldı, böylece bizim türümüzün bu dünyadan yok olması için nihai planını gerçekleştirebildi.

Anakaradaki şekil değiştirenler sayıca azdı, nüfusları azalmıştı ama asla yok edilememişti. Hayır, Valdor'un Kalbini açmak için içlerinden birine ihtiyaçları vardı.

Bu, türlerinin hala hayatta olmasının tek nedeniydi.

Ayak parmaklarımın üzerinde dönerek, silahsızlandırmak amacıyla öfkeli saldırılar başlattım. Ne yazık ki, bazıları kaçınılmaz olarak ölümcül darbeler indirdi ve bir kardeşin hayatını sonlandırdı. Hepsi de kendilerine ait olmayan bir iradeyle hareket ederken, bu beni derinden rahatsız etti. Arkama gelen bir darbeye eğilip yuvarlandım. Ayağa kalkarak, yeşil zırh giymiş bir Yüksek Fae'nin gövdesine bıçaklarımı sapladım.

"Teşekkür ederim," dedi erkek, gözlerinden hayat kaybolurken.

"Siktir!" diye küfrettim, kirlenmiş bıçaklarımı çekerek. Akrabamın kıpkırmızı kanı metalik gümüşün üzerinden damlayarak ellerimi lekeledi. "İstediğin bu muydu?" diye bağırdım, şafak sökmekte olan gökyüzüne dönerek. "Bu mu? Bu kan dökülmesi... Bu ölüm mü?" Yukarıdaki Anne ve Baba'ya haykırdım, Valdor'un bu lanetli kaderi için duyduğum öfke ve nefret, kalan tüm mantığımı ele geçirmişti.

Çevredeki alevler parladı ve Finn'in başının dertte olduğunu anladım. Yerimde dönerek Adohan'ın varisini aradım ve onu en son Nyssa'yı gördüğüm kayalığın dibinde buldum.

"Bekle, Finn!" diye bağırdım ve savaş alanını geçerek koştum.

Gunnar, Daxton'ın yanında savaşıyordu, ama yine de kardeşimi terk ettiğim için suçluluk duyuyordum. Daxton gerekirse Seamus'u öldürürdü, ama...

"Gahh!" diye bağırdım, bir önsezi beni durdurmaya zorlarken öfkemi bastıramadım.

Yolumdan saptım ve savaşıyor bir büyücünün attığı büyüden kaçmayı başardım. Karanlık gözlerimi sağdaki, dikişlerine yıldızlar işlenmiş koyu mavi cüppe giymiş kadına çevirdim, dişlerimi gösterdim ve hırıldadım. Bana baktı ve gülümsedi, güneşin gücü gibi patlayacak başka bir enerji patlaması için büyüsunü hazırladı.

Kadın bana tekrar büyüsunü ateşledi, ama yeteneklerim sayesinde onun ölümcül saldırılarının nereye yöneldiğini görebiliyordum. Onları kolayca atlattım ve onun bulunduğu yere doğru ilerledim. Arkamda yükselen güneşin parlak ışınlarını engellemek için kadın kolunu kaldırdı. Onu yakaladığımdan emin olarak gülümsedim.

"Tekrar dene," dedi ve büyüsunü kayalığa doğru yöneltti.

"Hayır!" Panik içinde gözlerimi genişleterek kılıcımı büyücüye fırlattım, çelik onun gövdesini kesti, ama büyücünün büyü tepenin yan tarafına çarpmadan önce kayalar kayalığın yüzeyinden aşağı yuvarlandı.

"Siktir! Nyssa," diye bağırdım, onu bulmak için çaresizce bağımıza daldım.

Kayalar dağıldı ve Finn'in üssünde savaştığını hatırlayarak midemin düğümlendiğini hissettim. Tanrılar aşkına, hayır.

Ona doğru koştum. "Finn! Finn!" diye bağırdım.

Shaw, panter formunda, çılgınca aramama katıldı. Gücü hayati önem taşıdı, çünkü devasa kayaları sanki çakıl taşlarıymış gibi kenara itti.

"Finn!" diye bağırdım, onu bulmak için çaresizce.

Zayıf bir inilti dikkatimi çekti ve Shaw başını sallayarak havayı kokladı ve benim tahminimi doğruladı. Son bir çabayla, Finn'i bulmak için son kayaları ittik ve iki muhafızı onu düşen kayalardan korumak için etrafını sarmıştı.

"Cas?"

"Tanrılara şükür!" diye bağırdım ve çukura atladım.

"Onu hareket ettirme," dedi Zola, gölgelerin içinden çıkarak. "Castor, eğer yaparsan, o zaman..."

Kahretsin, haklıydı. Sırtından bir bıçak çıkmıştı, altında kan birikmişti. Finn'in bedeninin, çoktan öbür dünyaya göçmüş olan muhafızlarıyla iç içe olduğunu gördüm. Bir an durup, Crimson City'nin varisini korumak için yaptıkları fedakarlık için onlara sessizce teşekkür ettim.

"Castor?" Finn öksürdü, göğsü inip kalkıyordu.

"Dayan, Finn," dedim, çaresizlik içinde elini tuttum. "Duyduğuma göre tanışman gereken bir kız kardeşin var. Dayanmalısın. Onunla tanışmalısın."

"Bir kız kardeşim mi?" Finn gözlerini kapatırken gülümsedi.

"Benimle kal, Finn!" diye bağırdım. "Biri şifacıları çağırırsın. Onu buradan güvenli bir şekilde çıkarabilirsek, bir şansı var!"

"Castor, o yapamaz..."

"Zola!" diye korkuyla bağırdım.

"Beni içeri alırsan, onu şifacının çadırına götürebilirim," dedi

Zola

dedi.

Başımı salladım ve Finn'i son bir kez sıktıktan sonra kenara çekildim.

Çevremizdeki kayaların gölgeleri, onları enkazdan dışarı taşımasına olanak sağlayacaktı.

Çukurdan çıktıktan sonra, devam eden savaşa göz attım ve kaosun içinde kardeşimle eşimi aradım. Doğuya doğru baktığımda onu gördüm. Nyssa, Skylar'ın cesedini çimenli tepeye sürüklüyordu ve tüm dikkati tepenin zirvesine ulaşmaya odaklanmıştı.

"Nyssa!" diye bağırdım, dikkatini çekmeye çalışarak.

Tanrıların adına, o ne yapıyordu?

Ufukta şafak sökmeye başladığında, Nyssa Skylar'ın cesedini sürükleyerek tepenin zirvesine ulaştı. Nyssa geriye doğru düştü ve Skylar'ı tepenin zirvesinde bırakarak güneş ışığı onun cansız bedeninde dans etmeye başladı. Bir sonraki nefeste, Çimenlik tepenin üzerinde Ana'nın kendisinden daha parlak bir alev patlaması meydana geldi.

"Nyssa!" diye bağırdım, gözlerimi koruyarak panik içinde eşime doğru koştum.

Alevler büyümeye devam etti ve yükselen güneşe doğru uzanan spiral şeklindeki ateş şelalesi herkesin dikkatini çekti. Eşimin yanına kayarak onu arkama çektim ve bizi yutmaya çalışan ateş girdabından kaçtık.

"Bu ne?" diye sordum. "Neler oluyor?" Nyssa gülümsedi ve "Skylar" işareti yaptı.

Alevler, tanıdık bir şarkı tüm topraklarda yankılanırken, dönen bir girdap haline geldi. Çocukluğumdan hatırladığım güzel bir melodiydi. Annemin Daxton ve bana söylediği şarkının aynısıydı. Onun Skylar'a söylediği şarkının aynısıydı.

Alevlerin ısısı hızla yükseldi, önce mavi, sonra beyaz renkte titreyerek, önümüzde açılan manzaraya tüm gözler büyülenmişti. Kırmızı alevlerin arasında tüylerin belirsiz hatları dans etmeye başladı, ardından ateşle kaplı devasa bir vücudun arkasına sarkan muhteşem kanatlar ve kuyruk tüyleri ortaya çıktı.

Alevler kıvrılırken, sonunda bir şekil ortaya çıktı ve efsanevi sihirli bir kuşu ortaya çıkardı, ölümsüz hayatımda hiç görmeyeceğimi sandığım bir kuş: *bir anka kuşu*.

Alevler dağıldı ve efsanevi ateş kuşu ortaya çıktı, savaş alanı üzerinde uçuyor ve tanıdık kehribar rengi bakışlarıyla bize bakıyordu.

Nyssa ellerimi tutarken, "Skylar" diye fısıldadım.

Shaw'un kükremesi sessizliği doldurdu ve anka kuşu onun çağrısına cevap vererek, gölün kenarında Minaeve ve Istar'ın yanında toplanan büyücülere bakışlarını çevirdi. Anka kuşu Minaeve'ye doğru süzülürken, vücudunu kavurucu alevler sardı. Skylar'ın gücü ve öfkesi

aşağıdaki topraklara yayıldı ve düşmanlarımızın kalbine doğru yönelen, geçilmez bir ateş duvarı oluşturdu.

Minaeve, Skylar kalkanın üzerine dalarken, göğsüne sıkıca tuttuğu Valdor'un Kalbi ile bir bariyer oluşturdu. Alevler ve pençeler kararmış duvarla çarpışırken, etrafımızda düzinelerce küçük portal belirdi. Aelius savaşçıları, insan büyücülerin emriyle bu portallardan geçtiler.

Yine de Skylar, sahte kraliçenin yaptıklarının intikamını almak ve kanını dökmekten alıkoyan büyüü kırmaya kararlıydı ve saldırısından vazgeçmedi.

"Geri çekilin!" Seamus, bir portalın açıklığında durarak emretti. "*Yapman gerekeni yap,*" dedi zihnime, sonra da göz kamaştırıcı sihir ışığının içinden geçerek.

Dikkatimi, Minaeve'nin kalkanını delip geçen alevleriyle onu paniğe sevk eden efsanevi ateş kuşuna çevirdim.

"Portaldan geçin!" diye bağırdı Minaeve, Istar ve Anjani'ye.

Minaeve, Skylar'ın öfkesine karşı kalkanını korumaya çalışırken yavaşça geri çekilirken, ikisi de tereddüt etmeden kaçtılar.

"Tekrar görüşene kadar, şekil değiştiren," diye alaycı bir şekilde güldü Minaeve, portaldan geçip geri kalan askerleriyle birlikte ortadan kaybolurken.

Skylar, kırmızı, sarı ve altın rengi tüyleri üzerinde dans eden alevler, tıpkı Ana Tanrıça gibi parıldarken, kanatlarını şiddetle çırttı. Canlı mor, beyaz ve mavi izler, alevlerin en parlak yandığı kanatlarının uçları ve kuyruk tüylerini süslüyordu.

Skylar başını geriye eğerek yere indi. Kanatları zarifçe yanlarına kıvrılmıştı. Gururla duruyordu, gözleri kararlılıkla parlıyordu, açıklığı tararken, büyüüyle yarattığı alevler yükselen şafakla birlikte parlak bir şekilde yanıyordu.

O büyüleyiciydi.

Savaş alanının dumanı ve kaosu içinde, Skylar'a doğru yürüyen yalnız bir figür gördüm. Onu çevreleyen alevler kıvrılıp ayrıldı ve sadece *onun* için bir yol açtı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

Daxton.

Titreyerek nefes verirken, onu inceledim ve bu dünyada en çok değer verdiğim varlığın yüzünü, bu hayatta ve sonraki hayatta her zaman bulacağım ruhu gördüm.

İnsan formuma dönüşürken, çıplak bedenimin etrafında alevler dans etmeye devam etti ve bakışlarım gümüş bir fırtınaya kilitlendi. Daxton açıklığa doğru bana yaklaşırken, vücudumdaki her sinir ve ciğerlerimdeki her nefes, emrimle ateş gibi alevlendi. Başka kimseye bakmadı. Düşen yoldaşlarına ya da öldürülen düşmanlarına bakmadı. Sadece beni gördü.

Daxton'ın dışındaki dünya, eş bağının yerine oturduğunu hissettiğimde kayboldu.

Bizi birbirimize bağlayan iplikler, gökyüzündeki herhangi bir alev, yanan yıldız veya güneşten daha parlak bir şekilde parlıyordu. Bu çok güzeldi, bizi ayırmaya cüret eden her türlü karanlığı aydınlatıyordu.

Bağımızdan yükselen ezici duygular kalbimi sızlattı. Daxton'ın duyguları nefretten kedere, sevgiden kayba kadar uzanıyordu. Ama bunların merkezinde, asla sönmeyen veya sarsılmayan derin bir umut duygusu vardı. Bağımızın beni eve, ona götüreceğine dair sarsılmaz inanç.

Her zaman birbirimizi bulacağımıza dair.

Göğsüm kabarıyordu, arkadaşşıma bakarken, gözyaşları yanaklarımdan süzölürken, olduğum yerden kıpırdayamıyordum. Ona söylemek istediğim, ona anlatmam gereken o kadar çok şey vardı ki, ama konuşacak cesareti kendimde bulamıyordum.

Aşkımızı ifade eden hiçbir söz, hissettiklerimizi, paylaştıklarımızı tam olarak yansıtamazdı.

"Skylar?" Daxton, yoğun bir duygu ile mırıldandı.

"Daxton," diye hıçkırarak ağladım, bu erkeğē olan derin bağılılığımın etkisiyle.

Daxton nihayet nefes almaya başladığında göğsü titredi. Gözleri yaşlarla doldu, derin bir nefes aldı ve önümde diz çökerek eğildi. Sessizce Valencia'yı uzattı, başını eğerek görkemli silahını ayaklarımdın dibine bıraktı.

"Önünde eğiliyorum, kraliçem," dedi Daxton. "Kılıcımı, büyümü ve hayatımı sana adıyorum, sadece sana."

"Bir şartla kabul ediyorum," diye cevap verdim, anka kuşumun büyüsü etrafımızı alevlerle sararken. "Sadece *sen* benim kralımsan."

Daxton başını kaldırdı ve aceleyle ayağā kalkarak bana doğru geldi. Saçlarını avuçladım ve ağzını ağzıma doğru çektim. Tadı beni ecstasy'ye boğdu, dili birbirimizi tüketmemiz için yol açtı, bu anı kendimize çaldık. Elleri vücudumu kaplayan alevleri ayırırken öpüşmemiz derinleşti, sadece onun dokunuşuna boyun eğdim.

"Beni buradan götür," diye inledim dudaklarına. "Kaçabileceğımız bir yere götür bizi, sonunda sana sahip olabileceğim bir yere."

"Emriniz başım üstüne, kraliçem," diye cevapladı Daxton, eğilip beni kollarına aldı ve gümüş bir ışıkla bizi başka bir yere ışınladı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Skylar Cathal

Asılı vadide yeniden ortaya çıktık, doğu dağlarının zirvelerinde yükselen güneş çayırları altın rengi bir tonla boyarken, ay dansı çiçeğinin son yaprakları kapanıyordu.

"Dax, sana söylemem gereken bir şey var..."

"Hayır," dedi keskin bir sesle, beni şırıldayan derenin yanındaki yumuşak çimlerin üzerine taşıdı. "Yapma. Henüz değil, benim..."

Yoğun duyguların bir kasırgası kalbime çarptığında, bağımızdan ağır bir duygu yayıldı ve beni ona karşı eritip yok etti. Daxton durduğunda beni daha sıkı kavradı, çimlere düştü ve beni bacaklarının arasına aldı. Elimi uzatıp sakallı çenesini avuçladım, gözlerine bakmak istiyordum.

"Dax," diye fısıldadım, gözyaşlarım onun yüzüne damlarken yanağına öpücük kondurdum.

Daxton dönüp alnımı öptü, ben boynuna kollarımı doladığımda beni bırakmak istemedi. Kendimi bağımıza açtım, bizi ayırmaya cüret eden kalan tüm duvarları yıkarak, birlikte sığınabileceğimiz güvenli bir yer yarattım.

"Çok üzgünüm." Daxton'ın kederi beni sonsuz bir keder denizinde boğarken hıçkırarak ağladım. Beni ölürken izlemenin verdiği acısı tarifsizdi ve nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

O çok güçlüydü.

"Seni duydum," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Kavşakta dururken, beni eve çağırdığını hissettim." Onun bakışlarına karşılık vermek için geri çekildim, hatırladığım gri gözleri artık yıldızlarla yarışan parlak bir gümüş rengiydi. "Beni kurtardın."

"Hepimizi kurtardın," diye cevapladı Daxton, bir duygu dalgası üzerimize çöktüğünde alnını alnıma bastırarak.

Benim dönüşümle, aramızdaki bağ serbest kaldı ve bizi hiç düşünmediğim kadar yakınlaştırdı.

"Seni bulacağımdan hiç umudumu kaybetmedim, Spitfire. Asla..."

"Biz birbirimizi her zaman buluruz," diye cevap verdim ve zamanın dokusunu parçalayan bir öpücükle sözümü pekiştirdim.

Daxton'ın kalçalarına oturarak onu sırt üstü yatırdım ve öpmeye devam ettim. Eşimin elleri vücudumun kıvrımlarında dolaştı, parmakları derime batarak sadece onun ellerinin bana dokunmasına izin verilen yerlerde izler bıraktı.

Derin bir açlık, hayır, bir ihtiyaç oluşmaya başladı. Onu sahiplenme içgüdüsü.

Bağımız aracılığıyla şehvetli arzu alevlenirken öpüşmemiz derinleşti. Daxton, sert elleriyle vücudumu tahrip ederken, büyüyen uzunluğu uyluklarımin arasındaki tepe noktasına çarparak, ben de Daxton'ın ağzına inleyerek karşılık verdim.

"Seni sahiplenmem gerek," dedim, ayağa kalkarak. "Zırhını çıkar." Onun tehditkar bakışlarında karanlık bir onay gülümsemesi parladı.

"Evet, Alfa." Daxton hızla soyundu.

Bir kez daha üzerine çöktüm, savaşta sertleşmiş savaşçı kralımın dalgalı kaslarını ve yaralarını içime çekerek.

Onun penisinin ucunu klitorisime sürterken, penisinin tabanını sıkıca kavradım, ikimizi de tahrik ederek, artan sıcaklığın tadını çıkardım.

"Evet," diye inledi, gözleri sıvı gümüş gibi parıldıyordu. "Beni kullan. Ben seninim."

Daxton oturdu, bir eliyle kıcıımı tutup beni yerinde tutarken göğüslerimi taparcasına emdi, birini emdikten sonra diğerine geçti. Elimi uzattım ve saçlarının arkasını sertçe çektim, eğilip lezzetli dudaklarını yutarcasına öptüm.

Öpüşmemizi keserken inledim, boynundaki ateşli eti tadarken kulağının dibini ısırarak fısıldadım, "Seni

Seni seviyorum."

"Oh, Spitfire," dedi Daxton, sesi arzuyla doluydu. "Aşk, sana olan bağlılığımın derinliğini tarif etmeye yetmez." Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavradı ve bakışlarımı kendine çevirdi. "Binlerce hayat yaşayabilir, milyonlarca farklı dünyayı fethedebilir ve tanrıların gücüne sahip olabilirim. Ama bunların hiçbiri... hiçbiri, senin varlığınla bana bahşedilen bir gün, bir gece, hatta bir saniyeyle bile kıyaslanamaz."

Bağımızdan bir duygu seli akarken keskin bir nefes aldım, "aşk" kelimesi gerçekte hissettiğimiz şeyi ifade etmeye yetmiyordu.

"Sen benim kurtuluşumsun, Daxton," dedim. "Sen benim *her* şeyimsin."

Eğildim ve onu öptüm. Aşkımızın derinliği bağımızdan o kadar yüksek sesle haykırıyordu ki, öbür dünyaya geçiş yapanlar bile bizi duyabiliyordu.

Onun içimde olmasına ihtiyacım vardı. Onun beni başka hiçbir erkeğin yapamadığı gibi gerip doldurmasına ihtiyacım vardı. Onun...

Siktir. Onun beni nihayet eş olarak kabul etmesine ihtiyacım vardı.

Daxton nefesini tuttu, ben kontrolü yeniden ele geçirdim, onu sırt üstü yatırıp tek bir hızlı hareketle onun uzunluğunu içime aldım. Omuzlarını kavrayıp kalçalarımı salladım, eşimin gözlerinin parlak gümüş rengi ışıldamasını izledim.

Ve yine de daha fazlasını istiyordum.

Daxton, hızımızı artırdığımda derin bir inilti çıkardı. Kalçaları, ateşli açlığımı karşılamak için yukarı doğru sıçradı. Canlanan vücutlarımız, bağımızdan geçen zevk dalgalarıyla mükemmel bir uyum içinde çalışıyordu. Yine de, daha yakın olmak, sadece birlikte ulaşabileceğimiz açık ve saf mutlulukta birbirimizle buluşmak için mücadele ettik.

Daxton'ın beni yerinde tutan tutuşuyla orgazmım giderek artıyordu. Kalçaları benimkilerle aynı ritimde coşkuyla hareket ediyordu, içimdeki ateşli cehennem kaynamaya başladıkça nefesim kesiliyordu.

"Dax," diye inledim, ona doğru hareket ederek, zevkim gittikçe artıyordu. "Daxton." Daxton penisini sonuna kadar sokmaya devam ederken, boşalmam içimi parçaladı. "Durma... Durma," diye yalvardım, zevk dalgaları bir kez daha yükseliyordu.

"Niyetim yok," diye homurdandı Daxton, karanlık, ağır bir sesle.

"İyi," diye hırıltıyla söyledim, ellerini tutup başının üzerine sabitleyerek, hızımızı yeniden kazanırken kucağında hareket ettim.

Daxton'ın boynunun tabanını dişlerimle taradım, anka kuşum vücuduma dalga dalga güç göndererek, uzuvlarımın titremeye başlayana kadar karıncalanmasına neden oldu. Güç ve mutluluk verici zevkin birleşimiyle titriyorlardı.

"Hazır mısın?" diye Daxton'ın kulağına fısıldadım. Aramızdaki güç yükseliyor ve bağımızın melodisine dans ediyordu.

"Beni al, Spitfire," dedi Daxton.

Onu yerinde tutarken bileklerini daha sıkı kavradım. Uyluklarımı sıkarak oturdum, onun penisini içime derinlemesine aldım ve Daxton'ın boynunun yan tarafına dişlerimi geçirdim.

"Sen benimsin," diye homurdandım ve onun etini ısırdım.

Daxton'ın kanının sıcak demir sıvısı tatlı bir tatminle dilimin üzerinde akıyordu. Eşim boşalırken altımda inledi.

Büyüm, boynundaki işarete gömüldü, bağımızı ve Daxton Aegaeon'un sonsuza dek benim olacağını mühürledi.

Dax'ın zevk inlemeleri devam ederken, bileklerini bıraktım ve onun kalçalarım tutunup içime daha derine girmesine izin verdim. Bağımızın, benim sahiplenme işaretimden önceki bağımızdan daha öteye geçtiğini hissettim.

Isırığımı bıraktım ve geriye yaslanarak, fırsat bulduğumda yeniden kazımayı garanti edeceğim izi hayranlıkla seyrettim. Daxton'ın kucağından kayarak indim, o da kalkıp boynumun dibini kavradı ve çılgın bir erkek gibi, bir çare arayan biri gibi beni öptü.

"Henüz işimizin bittiğini bir saniye bile düşünme, Spitfire." Beni sırt üstü yatırırken karanlık bir kahkaha attı ve beni seyreterek içini çekti. "Sıra bende."

Onun bir sahiplik işareti koyma ihtimali, bağımız boyunca yayılan çılgın bir heyecan dalgası yarattı.

Daxton üzerimde dururken hareketsiz kaldı ve bileğimi dudaklarına götürdü. "Eskiden bıraktığım iz artık yok. Seninle bir şansları olduğunu düşünen başka kimseye tahammül edemem."

Şimdiye kadar fark etmemiştim, ama onun yara izi, muhtemelen benim tüm yara izlerim, kaybolmuştu. Geriye kalan tek iz, üç sekiz

ve Şimdi kırmızı renkle dolmuŐtu.

"Lütfen, Daxton," dedim nefes nefese fısıldayarak. "Beni al."

Dudaklarında Şeytani bir gülümseme belirdi. "Emredersin, alfa kraliçem."

Daxton'ın devasa vücudu üzerimde yükselirken ben geriye uzandım. Tanrılar lanet olsun, bu noktaya gelmek için çok mücadele etmiŐtik. Sonunda birbirimizi sahiplenme hakkını kazanmıŐtik.

Daxton, açık bacaklarımın arasına yerleşti, parmakları içeri girmeden önce klitorisimi diliyle okşadı.

"Daxton," diye inledim, o beni yalarken, parmakları beni yıldızları görmemi sağlayacak Şekilde kıvrılıyordu.

"Doğru, kraliçem," diye mırıldandı Daxton. "Adımı tekrar söyle. Bütün dünya kime ait olduğunu bilsin diye yüksek sesle bağır."

"Daxton!" diye bağırdım, heyecan içimde yükselirken, uçurumun kenarında sallanıyordum.

Arkadaşım geri çekildi, parmaklarını yalarken gözleri önündeki çıplak vücudumu izledi. "Siktir, sen mükemmelsin Skylar."

"Beni sahiplendiğinde," dedim hızlı nefesler arasında, "sıcaklık muhtemelen yerleŐecek ve..."

"Biliyorum," dedi Daxton gülümseyerek, üzerime doğru yaklaşarak. "Seni ele geçirme ihtiyacı her Şeyi tüketecek." Daxton'ın sesi alçaldı, yavaşça karnımın alt kısmını öperken omurgamdan aşağıya doğru beklenti dolu bir ürperti yayıldı. "Seni ele geçirme içgüdüümü tatmin etme ihtiyacı o kadar yoğun olacak ki, onun etkisi altına girdiğimizde aklımız başımızda kalmayacak."

"Feyler de bunu yaşar mı?" diye sordum.

"Buna çılgınlık diyoruz," dedi, beni süzerken boğazından düşük, sahiplenici bir hırıltı çıktı. "Bağın etkilerini Şimdiden hissediyorum ve seni tekrar almaya hazırım, benim ateşli kızım."

Gözlerim ikimiz arasında gidip geldi, içimden bir sıcaklık yükseldi, onun sertleŐen organını görünce dudağımı ısırdım.

"Seni uyarıyorum," diye homurdandı, çenemi tutup bakışlarımı ona çevirdi. "Sen söz konusu olduğunda kendimi kaybedeceğim, Skylar. Şu anda olduğumdan daha fazla."

Kalbim atladı, anka kuşum sevinçle şarkı söyledi, bu erkeği onayladı.

"Hazırım," dedim.

Onun beni sahipleneceği beklentisiyle iç uyluklarımdan ıslaklık sızıyordu. Daxton beni öperken gözleri karardı, kalçalarını ayarlayarak yavaşça, çok yavaşça sikini içime soktu — vücudum onun altında zevkten titriyordu.

"Sen benimsin," dedi Daxton, kalçalarını öne doğru iterek, sonuna kadar soktu.

Sırtımı kavisleyerek inledim, dişleri boynumun tabanını okşarken omuzlarına tutundum. Sıcak nefesi içimden bir zevk dalgası yaydı, onun izini beklemek beni çılgına çevirdi.

"Dax..." diye yalvardım, o ağzını açıp boynumu ısırırken.

Daxton'ın ısırığıyla birlikte vahşi bir sihir akışı içime doldu ve acı değil, zevk beni sardı. Kalçaları bana sertçe çarptı, her itiş beni daha da yükseğe çıkardı. Onunla birlikte hareket ettim, dişleri hala etime gömülüydü ve aramızdaki sihir her şeyi daha da yoğunlaştırarak artmaya devam ediyordu. Saçlarını yumrukladım, gözlerimi kapatıp kendimi bu çekime bıraktım, sihirlerimizin birbirine karışmasına izin verdim, onun izini kabul ettim ve sadece ona boyun eğdim.

İçimdeki duvarlar onun nabız gibi atan penisini sıkıca kavradığında orgazmım beni parçaladı. Daxton kalktı; dudakları güzel bir kırmızıya boyanmış, gözlerinde vahşi bir gümüş parıltı vardı. Kalçalarımı kavradı ve bana sertçe girdi, boşalırken kükredi, ben onun altında titrerken göğsü inip kalkıyordu.

Ateş parmaklarımdan alev alev yanarken, ona dokunmak için uzandığımda eğildiğimde, buz zemini kapladı.

Daxton gözlerini açarak benimkilerle buluşturdu ve aramızda bir güç dalgası titreşti.

Bağımız kopmazdı.

Daxton benimdi, ben de onundum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Shaw Black

"Nereye gittiler lan?" diye bağırdım.

"Gerçekten onların yaptıklarını izlemek mi istiyorsun?" Castor sinir bozucu şarkı söyler gibi ses tonuyla alay etti. Onun gösterişli tavırlarına tahammül etmeye başlamıştım, ama yine de hoşuma gitmiyordu. "Ne kadar skandal bir davranış, Shaw. İzlemeyi sevdiğini bilmiyordum."

"O benim alfam..."

"Ve o benim *kralım*," diye karşılık verdi Castor, son kelimeyi vurgulayarak eşini bıraktı.

Şokla gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Affedersiniz, kral?"

"Minaeve'nin çaldığı anılar," diye başladı Castor. "Daxton, insanlara ve büyücülere karşı üç krallığı birleştirdi. O *sadece* bizim yüksek prensimiz değil. İç Krallığın Yüksek Kralı."

"Onların birleşmesi Valdor'u birleştirir."

"Ve tanrıların komplosu netleşiyor," dedi Castor, alaycı bir kahkaha atarak. "İnanabiliyor musun?"

Yapabilirdim. Yaptım da.

"Tanrılar lanet olsun," diye kendime küfrettim, Castor ve Nyssa'dan ani ayrılışımın ardından gelen soruları görmezden geldim.

Hiçbir şey yapamadan, döndüm ve açıklığın karşısındaki şifacıların çadırlarına doğru yürüdüm. Her zaman hissettiğim çekiciliğin

ve göğsümde yankılanan, ona yaklaştıkça güçlenen gürleyen davul sesinin geldiği yere doğru yürüdüm.

Panterim hemen anladı.

Onu gördüğüm ve kokusunu algıladığım anda, dünyam onunla doldu. Ayın güneşe bağlı olduğu gibi ben de ona bağlıydım.

Yüksek Fae'ler yeniden toplanmakla meşguldü ve ben, alfam şu anda eşiyle meşgul olduğu için bu topraklarda yalnız bir şekil değiştiren olarak kalmıştım. İlk başta ortadan kaybolmalarına kızmıştım, ama sonra roller tersine dönseydi, ben de aynısını yapardım.

Skylar bir anka kuşu.

Onun ölümden döndüğüne hala inanamıyordum, efsanevi ateş kuşuna dönüştüğüne ise hiç inanamıyordum. Ayrıca Gilen'in roc kuşundan daha büyüktü, Rhea'nın bunu soran herkese sık sık hatırlattığını biliyordum.

"Shifter," diye fısıldadı kırmızı giysili bir High Fae savaşçısı yanımdan geçerken, saygıyla başını salladı, ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

En azından Skylar, faeler arasında ilerleme kaydeden tek kişi değil.

.

Savaşta aldığım yaralar, sihrim sayesinde çoktan iyileşmeye başlamıştı.

Sırtım ve omzumdaki kesikler, gururla taşıdığım savaş yaralarına eklenmişti. Öyle olmak zorundaydı. Aksi takdirde, yaralarım yıllar önce ölümümle sonuçlanacaktı.

Ellerime baktım, ön kollarımdaki yaralar sabah güneşinde parıldarken onları esnetti. Nefesimi sabitleyerek ilerlemeye devam ettim, tanıdık korku ve umutsuzluk duygularını geldikleri çukura geri iterek bastırdım.

"Acele et!" diye bir kadın sesi emretti.

Kampın dışına dizilmiş kanvas çadırların önünde, birkaç adım önümde donakaldım.

"Hareket edin. O ölmüyor. Idris'e bugün bir oğlunu kaybettiğini söylemeyi reddediyorum."

"Sakin ol, Z," dedi bir erkek teselli edici bir ses tonuyla.

"Yaşayacak. Şifacılar onunla ilgilensin. Senine kadar yanında oturacağım."

Zola. Yutkundum, sesindeki düşmüş Yüksek Fae'ye olan endişe düzeyinde tereddüt ettim. *Zaten başka birini mi seviyordu?*

ve ayağımın altındaki çimleri tekmeledim.

Elbette sevmişti.

"*Bunu ben istemedim,*" dedi Zola, bağımız ilk ortaya çıktığı gecenin ardından.

Beni açıkça reddetmedi, bu da bana umut verdi — ama belki de yanılmıştım.

Kollarımı kavuşturup, başka bir çadır grubunun yanındaki tahta direğe yaslandım. Gözlerim, yardıma muhtaç olanlara bakmak için yorulmadan çalışan peri şifacılarının telaşını taradı. Yardım etmem gerekirdi, ama bencilce kafamı boşaltmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Panterimin Zola'ya karşı kükreyen talepleri işleri kolaylaştırmıyordu.

Yan tarafta, omzuna örgülü siyah saçlı bir şifacı, yolun kenarındaki küçük bir kayaya basıp tökezleyerek büyük bir su kovağını düşürmek üzereydi. Hızla öne atılıp kovanın sapını tuttum ve Yüksek Peri'nin suyu dökmesini engelledim.

"Teşekkürler," dedi, beni süzerken, koyu renkli gözleri altın rengi parıltılarla ışıldıyordu. "Bunu içeri taşımama yardım eder misin?"

"Tabii," diye cevapladım ve yükü kolayca kaldırdım.

"Etkileyici." Diye iç geçirdi, elbisesinin koluyla alnını silerken. "Bütün şekil değiştirenler bu kadar güçlü mü?"

"Çoğu öyle, evet," diye cevapladım, bunu hiç önemsemeden.

"Anlıyorum," dedi, yanıma yaklaşarak. "Yaralandın mı?" Omzumdaki kanayan yarayı işaret etti.

"Ölmem." Daha önce de başıma gelmemiş bir şey değildi.

"Belki, ama düzgün bir şekilde temizlemezsen muhtemelen enfeksiyon kaparsın," diye azarladı beni, Solace'daki Latte'yi hatırlatarak. "Onu içeri taşıdıktan sonra, bir sonraki hastam sensin. Tartışmaya gerek yok."

"Peki, hanımefendi," diye cevap verdim.

Tatlı bir şekilde güldü ve şifacının çadırının kanvasını açarken bana gülümsedi.

İçeri girince, kazanı yere koydum ve gözlerim köşeye kaydı. Zola, Daxton'ın ordularının korkunç generali Gunnar ile birlikte Finn'in yanında oturuyordu, öldürdüğü insanların kanı üzerine sıçramıştı.

Gunnar'ın Zola'nın ellerini kendi ellerinde şefkatle tutarken, onun dikkatini kendisine odakladığını izledim. "Her şey yoluna girecek, Z."

Başka bir erkeğin ona dokunmasına tepki olarak büyüm patladı. Bir tepsiyi devirdim ve yatağın çarşafını yumrukladım. Kafamın içinde panterim o kadar yüksek sesle kükredi ki, durup kendimi fiziksel olarak hazırlamam gerekti. Eşimin ellerini tutan erkeği ortadan kaldırmak için karşı konulmaz bir içgüdü hissettim, kan dökülmesini ve ona bakmaya cesaret eden herkese meydan okuma hakkını talep ettim.

Sakin ol lan.

Artık Talon'un Rhea'yı ele geçirmeden önce aylarca neden lanet olası bir deli gibi davrandığını anlıyordum.

"İyi misin?" diye sordu şifacı, elini göğsüme koyarak.

Zola ve Gunnar dahil herkesin gözleri bana ve kadın şifacıya çevrildi.

Harika, resmen bir olay çıkardım.

"İyiyim," diye düşük bir sesle homurdandım ve yan sehpayı kaldırdım. "Nereye oturmamı istersiniz?"

"Buraya," dedi kadın, yaralanmamış omzuma dokunarak beni çadırın uzak köşesindeki boş bir sedyeye yönlendirdi. Ve şans eseri, bu sedye Zola'nın tam karşısındaydı.

"Buraya otur, yarana merhem getireyim." "Benden daha çok ihtiyacı olanlar varsa, lütfen ona verin..." "Savaşta savaştın mı?" diye kadın sözümü kesti.

"Evet." Yutkundum.

"O zaman bakıma layıksın," dedi açıkça ve malzemelerini toplamak için arkaya doğru kaydı.

Zola'nın bana baktığını hissedebiliyordum ama ona bakmaya cesaret edemedim.

"Yaralarını daha yakından inceleyebilmem için gömleğini çıkar."

Şifacının isteğini yerine getirdim ve Idris'in bana hediye ettiği, savaş sırasında beni çok etkileyen iç çamaşırımı çıkarmak için eğildim. Onu giymemiş olsaydım, omzumdaki bu kesikten daha fazla yara alırdım.

"Yardım ister misin? İstersen, mahremiyetin için bir perde takabiliriz."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Buna alışkınım. Sorun olmaz." Gömleğin altını çekiştirerek, yırtığı düzeltmenin ne kadar zor olacağını düşündüm. Çoğu silahtan etkilenmezdi, ama tüm darbelere karşı dayanıklı değildi.

"Bu arada, ben Kaia," dedi kadın önüme geçerek. "Shaw," diye cevapladım. "Solace sürüsünün beta'sı."

"Beta mı?" diye tekrarladı Kaia.

"İkinci komutan," diye cevap verdim, karyolaya oturarak.

"Ah, tamam." Kaia'nın dokunuşu nazikti. Elleri, yüzünün güzel hatları gibi narindi.

Gözlerindeki altın rengi parıltılar, omzumdaki yaraya odaklanırken parıldıyordu, kestane rengi bir saç teli alnına düşmüştü. Elimi uzatıp onu sivri kulağının arkasına koyduğumda, hareketsiz kaldı.

Yutkundum. Elimi yavaşça kucağıma geri çekip, dik oturdum ve boğazımı temizledim.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Kaia, bakışları göğsümden karnıma doğru kayarken yanakları pembeye döndü. "Bakılması veya tedavi edilmesi gereken başka yaralar var mı?"

Büyük bir çarpma sesi dikkatimi çektiğinde içimde bir korku dalgası yükseldi. Kaia'nın arkasından Zola'nın dikkatle durduğunu gördüm, kararmış bakışları sanki solgunluğun öfkesi gibi bana doğru fırlıyordu.

"Dışarı çık," diye emretti Zola.

Gunnar kollarını kavuşturdu ve kıkırdadı, kaşlarını kaldırarak yarı gülümsedi ve "İyi şanslar" dedi.

Dişlerimi sıktım. *Neden bana böyle emir verebileceğini düşünüyor?*

"Shaw?" Zola'nın sesi çadırın dışında yankılandı.

Hareketsiz kaldım, sesindeki yalvaran tonu hissettim, saniyeler önce verdiği sert emrin altında yatan daha derin duyguyu anladım. Ona koşma içgüdüğü beni ele geçirdi, şifacının yatağından aniden kalktım, gözlerim onun fırlayıp çıktığı açıklığa sabitlendi, onun çağrısına cevap verme ihtiyacı beni ileriye itti.

Ve yine de... Tanrılar, bu konuda akıllı davranmam gerekiyordu.

Kaia'ya tek kelime etmeden, yumruklarımı sıkarak çadırın dışına çıktım ve sadece tanrılar ne olacağını bildiği bir şeye kendimi hazırladım.

Eşimi uzun süredir tanıımıyordum, ama benim gibi onun da hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığını biliyordum. O, yüzyılların yaşam deneyimine sahip bir casus şefiydi, ama bir şekilde birbirimize bağlanmıştık. Karakterinin karmaşık katmanlarına hayranlık duyuyordum. Beni meraklandırıyordu ve onunla ilgili her şeyi öğrenme isteğimi inkar edersen yalan söylemiş olurum.

Ama o da aynı şeyi hissediyor muydu?

Eş bağı bir garanti değildi.

Tuvalin önünden geçip, kollarını kavuşturmuş ve sert bir ifadeyle bekleyen Zola'yı gördüm. Karanlık gözleri benimkilerle buluştu ve ben olduğum yerde donakaldım. Ancak, onun sert bakışlarıyla uyandırmaya alışık olduğu korkakça korku yerine, ben de ona aynı sarsılmaz vahşilikle karşılık verdim. Panterim, etrafımda dolaşan büyümler bana bir güç dalgası verdi, yeşil aura sabah güneşinin ışığında dans ediyordu.

Zola'nın ifadesi stoik kalmaya devam etti, ama gözleri büyüdü. O da hissetti. Kollarını açarak, başını eğdi ve onu takip etmemi işaret etti, bu sefer emir değil, sessiz bir istek.

Ben de kabul ettim.

YEDİ YEDİNCİ BÖLÜM

Shaw Black

Kampın dört bir yanına dağılmış High Fae'lerin karmaşık ağının içinden Zola'yı takip ettim, ama dikkatim tamamen ona odaklanmıştı.

Yürürken, uzun abanoz rengi saçları kalçasına kadar sallanıyordu. İçimde bir sıcaklık yükselirken, onun baştan çıkarıcı kıvrımlarını ezberlemeye zaman ayırdım. Ellerimi onun koyu kahverengi teninde gezdirme düşüncesi bile penisimi zonklatıyordu. Ayak sesleri toprağın üzerinde kayar gibi, neredeyse hiç ses çıkarmadan bizi çevredeki ağaç sınırına doğru götürdü.

Tanrım, bu kadın ne kadar çarpıcı olduğu kadar ölümcül de.

Ormana girince durup gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. İçimdeki panter canlandı. Ağaçların ve yabani otların kokusunu sevdim, bu koku zarar görmüş, huzursuz ruhumu sakinleştirip dengeledi.

"Bütün şekil değiştirenler ormana karşı böyle tepki gösterir mi?" diye sordu Zola, beni transımdan uyandırarak.

"Hepsi değil," diye gözlerimi kapatarak cevap verdim. "Ama doğa bize, kelimelerle ifade edilmesi zor olan benzersiz bir şekilde sesleniyor. Hayvanlarımızı sakinleştiriyor ve bizi topraklıyor." Gözlerimi açtığımda Zola'nın bana baktığını gördüm. "Bu orman bir anlamda yepyeni. Yeniden canlandı. Yeniden doğdu ve bu dikkate alınması gereken bir şey."

"Bunu hissedebiliyorum," dedi Zola.

Sadece birkaç adım uzaktaydı, uzanıp ona dokunabileceğim kadar yakındı.

"Hissedebiliyor musun?" diye sordum.

"Duyguların aracılığıyla," dedi, tüm dikkatimi çekerek.

"Bağ," dedim, onun cevap vermesine gerek duymadan, kıskançlığın bir ipucunu hissederek, bu da panterimi zevkle mırıldanmaya sevk etti.

Sadece birkaç saniye olmasına rağmen, saatler sürmüş gibi sessiz kaldık. İkimiz de ne söyleyeceğimizi veya ne yapacağımızı bilmiyorduk, bu benim alışık olduğum bir durum değildi.

"Bu," diye başladım, aramızdaki mesafeyi işaret ederek. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Zola."

O okunamaz biriydi. Yüzü, ne hissettiğini veya ne düşündüğünü hiç belli etmiyordu, muhtemelen yüzyıllar boyunca etrafına koruyucu bir duvar örerek geliştirdiği bir savunma mekanizmasıydı bu. Onunla karşılaştırıldığında bu dünyada sadece bir göz açıp kapayıncaya kadar bir süre yaşamış olsam da, neden böyle olduğunu anlıyordum. Işığın gölgesinde gizlenen karanlığa karşı kendini koruma ihtiyacını anlıyordum.

Zola sessiz kaldı ve ben kendi kendime gülerek onun kurnaz zekasını takdir ettim.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Ne?"

Gülümsememi saklayamadım, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek cesaretimi toplayıp yarım adım daha yaklaştım. "Üzgünüm, kendimi tutamıyorum."

Başını eğdi ve kaşlarını çattı. "Neye engel olamıyorum?"

"Senden hoşlanıyorum," dedim.

"Benden
hoşlanıyor
musun?"

"Evet."

"Beni tanı mıyorsun," diye cevapladı, yerinde kalarak.

Ağırlığımı ayarlayarak, cesaretimi toplayıp ona yaklaştım ve onun pozisyonunun değişmediğini görünce hoş bir sürpriz yaşadım. "Haklısın," diye cevapladım, nefes alırken dudaklarının hafifçe titrediğini fark ettim. "Ama tanımak isterim."

"Neden?" diye sordu Zola, sesindeki ateşli tonu omurgamda heyecan verici bir ürperti yarattı.

Kadınım çok cesurdu ve ben bunu seviyordum.

"Tanrılar'ın aramızda kurmaya uygun gördüğü bu bağ yüzünden mi?" diye sahte bir samimiyetle sordu.

"Sana yalan söylemeyeceğim," dedim. "Asla söylemeyeceğime söz veriyorum."

Zola'nın ifadesi yumuşadı ve ilk kez zırhında bir çatlak gördüm.

Bağlantıdan duygu dalgaları yankılanırken, nefesimi tuttum. "Seni hayatıma almaya hazırım, Zola. İyi, kötü ve hatta çirkin yanlarımı görmene izin vermeye hazırım. Kendimi açığa vurmaya ve buna gerçek bir şans vermeye hazırım."

Kalbim hızla atarken, onun cevabını bekleyerek belirsizlik içinde kaldım. Hiç kimseye karşı bu kadar cesur, bu kadar açık ve duvarlarımı yıkmaya bu kadar istekli olmamıştım. Ama nedense, onunla durum farklıydı.

"Karanlığımı kaldırabileceğinden emin değilim," diye fısıldadı. "Kimse kaldıramaz."

"Deneyin," dedim ve aramızdaki mesafeyi kapattım.

Bağ aracılığıyla, korkudan umuda, özlemde yalnızlığa kadar uzanan çelişkili duyguların bir girdabını hissettim ve sonunda, arzusun sınırında sallanan derin bir özlem duygusu. Parmaklarımı çenesinin narin kıvrımları boyunca gezdirdim, izinsiz dokunduğum için bana karşılık olarak ısırmasını bekliyordum.

Zola dokunuşuma karşı hareketsiz kaldı. Gölgelerle dolu o muhteşem gözleri sıkıca kapandı ve kolumu tutmak için uzandı.

"Sen onurlu bir erkek gibi görünüyorsun... Seni kırmak istemiyorum, Shaw," diye fısıldadı Zola. "Dünyanın beni çürümenin yarattığı bir canavar olarak görmesine dayanabilirim, ama senin, benim eşim olabileceğin düşüncesi..."

Dudaklarım dudaklarına çarptığında, onu ayaklarından kaldırıp yakındaki bir ağaca sırtını dayayarak korkularını susturdum. Bana ne oldu bilmiyordum, ama bir şekilde onun buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Benim de buna ihtiyacım vardı.

Sikim zonkluyordu, serbest bırakılmak ve eşimin dünyasındaki endişeleri yok olana kadar onu doldurmak için yalvarıyordu. Tanrılar adına, bu kadını sahiplenmek ve benden önce gelen herkesi unutturmak istiyordum, çünkü benden sonra kimse olmayacaktı.

Zola bacaklarını belime doladı, ayak bileklerini birbirine kenetledi ve benim de karşılık vermek için can attığım bir şiddetle beni öptü.

Dilimdeki tadı beni çılgına çevirdi. Yumuşak dudakları açıldı ve tereddüt etmeden daldım.

Ağızına inleyerek, ellerimle mükemmel kalçalarını kavradım ve bacaklarının arasına yerleştim, tırnakları sırtımı tırmalıyordu. Zola'nın zevk inlemeleri beni hiç ayrılmak istemediğim bir coşkuya sürükledi.

"Shaw," diye inledi Zola, ben onun bacaklarının arasında sürtünürken. "Shaw, bekle."

Kendimi geri çekmeye zorladım ve Zola'nın ayaklarını yere basmasını sağladım, alnımı onun alnına bastırdım. Nefeslerimiz düzensizdi, ben panterimin etkisini kontrol altına almaya çalışırken, onu bu lanet olası ağacın kabuğuna karşı kullanmak için mücadele ediyordum. Göğsümde derin bir hırıltı yankılandı. Zola'nın boynunu ısırip onu eşimin ilan etme dürtüsü zihnimi bulanıklaştırıyordu.

"Bana güvenmeye hazır olduğunda," diye hırıltılı bir sesle söyledim, lezzetli boynundaki siyah izleri okşayarak, "bu yara izlerinin hikâyesini benimle paylaşacaksın, ben de sana benimkini anlatacağım."

Zola sağ elimi tuttu ve parmaklarıyla sadece derimi değil, ruhumu da yaralayan izleri okşayarak elimi ışığa doğru uzattı.

"Senden bağı kabul etmeni istemiyorum." Nefesimi içime çektim, tutarak sonra bıraktım. "Senden bize bir şans vermeni istiyorum."

Kadın, ruhumun derinliklerini görüyormuş gibi bana baktı, o karanlık gözler, ayaklarının dibine serdiğim gerçeği buldu ve kabul etti.

"Peki," dedi, kalbimi hızla çarptırarak.

Onun ağızını bir kez daha tahrip ettim, ona nefes almaya ihtiyaç duyduğum gibi onu tatmaya ihtiyaç duyuyordum.

"Geri geldiler!"

"Acele et!"

"Gel de bak!"

Öpüşmemize dalmıştım, neredeyse tanıdık güç dalgasını ve bilinçaltıma çarpan darbeyi kaçıırıyordum. İsteksizce Zola'dan uzaklaştım.

Skylar ve Daxton geri dönmüştü.

Kollarımdaki kadına yenilenmiş bir yaşam duygusuyla baktım. Uzaklaşmak istemiyordum, ama görevimiz ikimizin de geri dönmesini gerektiriyordu.

Son bir kez eğilip boynunun arkasını öptüm. "Senin bedenine damgamı vuracağım, benim küçük gölgem. Ama bunu yapmadan önce, bana yalvarmanı istiyorum." Geri çekildim, sesim onun önünde duran erkekten daha hayvani hale geldi. "Çünkü bunu bir kez yaptığımda, geri dönüşü olmayacak. Sonsuza kadar benim olacaksın."

Zola sıırttı, bu da benim lanet olası hayalarımı ağırtmaya başladı. "Bu kadar genç biri için kendine çok güveniyorsun."

"Oh, genç olabilirim, küçük gölgem, ama inan bana, deneyimsiz olmaktan çok uzağım."

"Göreceğiz," diye cevapladı, sırıtarak, sarkan gölgeliklerin oluşturduğu gölgelerin içine kaybolurken. "Yetişmeye çalış," diye alay etti Zola arkadan, uyluğundaki cebe uzanıp alfa'nın hançerini bana uzattı. "Bunu Skylar'a geri vermelisin. Gerçi geri vermek zorunda kalmam çok yazık." Silahın çeliğine gözlerini dikip dişlerini gıcırdatarak iç geçirdi.

Ona doğru büyük adımlarla yürüdüm ve hançeri almak için elimi uzattım. "Onu güvende tuttuğun için teşekkürler."

"Rica ederim."

Aramızdaki mesafeyi kapattım. "Ah, benim küçük gölgem," diye mırıldandım. "Senin için ne hazırladığımı hayal bile edemezsin." Çenesini tutup dudaklarını son bir öpücük için dudaklarıma yaklaştırdım. "Benden önceki yüzyıllarda yaşamış tüm erkekleri ve kadınları unutacaksın." Onu daha fazla istemesini sağlamak için çekilmeden önce alt dudağını ısırdım.

Zola ölüm gibi hareketsiz kaldı, gözleri kapalı, titreyerek nefes aldı. "Göreceğiz bakalım, *şekil değiştiren*."

Zola ve ben ayrılırken gülümsemeden edemedim. O, ölen arkadaşlarının yanına döndü, ben ise Daxton ve Skylar'ı aramaya çıktım.

Kampa döndüğümde, Sky'ın varlığını, onların varlığından hayranlık duyan vatandaşlarla çevrili açıklıkta hissettim. Yüksek Kral Daxton, her nefesiyle saygı uyandırırken, Solace sürüsünün şampiyonu ve alfa olan Skylar,

ham, evcilleştirilmemiş bir güç yayıyordu. Bireysel olarak, onlar dikkate alınması gereken güçlerdi — Daxton'ın otoritesi sarsılmaz, Skylar'ın gücü eşsizdi. Ama birlikteyken, onlar daha fazlasıydılar: birleşik bir cephe, hem korku hem de sarsılmaz bir inanç uyandıran güç ve birlik sembolüydüler.

Onlar tek vücut olarak duruyorlardı. Valdor'un Kalbi bizim elimizde olmasa bile, onların yoluna çıkmaya cesaret eden herkese acıyordum.

Kalabalığın içinden geçerek alfa'ya seslendim, "*Skylar!*"

Hemen bana dönerek, yanında gururla duran erkeği tutmaya devam etti. Sky, omzunun üzerine atılmış basit bir siyah elbise giyiyordu. Altın kahverengi saçları yana doğru çekilmişti ve boynundaki ısırtık izini gururla sergiliyordu. Gülümsedim. Arkadaşımın yüzündeki mutluluk, kalbimi de mutlu etti.

"Shaw," diye seslendi Skylar, Daxton'ı bırakıp ayrılan kalabalığın arasından koşarak.

Skylar öldüğünde, onun ölümünü izlediğimde, alfa ve beta olarak aramızdaki bağ koptu ve bu beni neredeyse mahvetti. Bu anı hatırlayınca titredim, zihnim hala gözlerimin gördüklerini sorguluyor, o kollarıma atlayana kadar bu gerçeği hala şüpheyile karşılıyordu.

O burada... Hayatta. Alfa'm hayatta.

Sevinç gözyaşları akmak üzereydi, ama onları tutmak için mücadele ettim. Arkadaşım buradaydı ve bu bir rüya değildi. Geri çekilerek yüzünü avuçlarımla kavradım ve o tanıdık kehribar rengi gözlerin, içimde her zaman yandığını bildiğim ateşle hayat bulunduğunu gördüm.

"Şimdi ne olacak, Sky?" diye sordum.

"Minaeve'nin eliyle yaratılan adaletsizliğin engin havuzuna atılan bir çakıl taşından başka bir şey gibi görünmeyebilir

—" Sky durakladı, sesi sabitti ama yeni bulduğu bir kararlılıkla doluydu.

Çok uzun süre sakladığı ateşi kucakladığını büyülenmiş bir şekilde izledim.

"Yine de," diye devam etti, bakışları kararlılıkla parıldıyordu, "o çakıl taşı, bir zamanlar durgun olan sularda dalgalar yaratmaya yeter. Kimsenin mümkün olduğunu düşünmediği bir değişimi bozmak, meydan okumak ve ateşlemek için yeter."

Daxton Sky'ın arkasına geçti ve ben İç Krallığın Yüce Kralı'na cesaretle bir bakış attım. O, benim alfamın gözlerine bakarken her yönüyle gurur dolu bir ifadeyle parlıyordu.

"Demek bir anka kuşu, ha? Eh," diye gülerek, "senin gizli bir hayvan olmayacağını hep biliyorduk."

Sky güldü. "Bununla ne demek istiyorsun?"

"Sen bir ateş kuşusun Sky, kilometrelerce öteden görülebilen parlak bir fener.

Alfam gülümsedi ve eşinin yanına gelmesiyle bana son bir kez sarıldı.

"Daxton," dedim başımı sallayarak.

Daxton benim selamımı karşılarken Skylar onun yanına döndü. O onu kendine doğru çekerken, Skylar kolunu onun beline doladı. Başını çevirip alnını öptüğünü izledim, gömleğinin yakasından boynundaki eşleşme işareti görünüyordu.

"*Beni duyabiliyor musun?*" Alfa'mın eşine telepatik bir düşünce gönderdim. "*Daxton?*"

İç Krallığın Yüce Kralı başını benim yönüme doğru eğdi. Bir zamanlar gri olan gözleri, şimdi çekici bir gümüş rengiyle parlıyordu ve beni dik dik bakarken gözlerini kısmıştı. İçgüdüsel olarak, duruşumu alçaltarak, sonra ne olacağını bekledim.

"*Beta.*" Daxton'ın sesi kafamın içinde yankılandı ve şüphemi doğruladı.

Skylar ikimiz arasında bakışlarını gezdirdi ve neler olduğunu anlaması sadece bir saniye sürdü. "Gücün bir hükümdar çiftiyle paylaşılması gerektiğini hep biliyordum," dedi gülümseyerek.

"Ve sadece şekil değiştirenler arasında değil," dedi Daxton, Sky'ın elini tutup kalabalığa dönerek. "Skylar Cathal benim eşimdir." Daxton'ın sesi, büyüyle güçlendirilmiş olarak açıklıkta yankılandı. "Benim yüksek kralınız olarak kalmamı istiyorsanız, o zaman..." Daxton başını çevirip Sky'ın gözlerine baktı.

Sky ona kararlı bir şekilde başını salladı, omuzlarını geriye çekti ve başını dik tuttu.

"O zaman o sizin yüksek kraliçenizdir."

Çayırda sessizlik hakim oldu. Kimse tek kelime etmedi, kimse kıpırdamaya cesaret edemedi. Sessizce çimlere diz çöktüm, Yüksek Fae'lerin

akıllarını başlarına toplamasını ve Daxton'ın teklifini kabul etmesini bekledim.

Castor, Nyssa'nın yanında kalabalığın önünden çıktı. "Görünüşe göre ben bir yüksek prensim." Sadece kendisinin yapabildiği kurnaz bir gülümsemeyle kıkırdadı. "Ve bunun için ölmenize gerek yoktu. Bu zaferi kabul ediyorum," dedi, onların önünde diz çökerek yumruğunu kalbinin üzerine koydu ve başını eğdi.

Nyssa onun izinden giderek, elleriyle bir işaret yaptıktan sonra çimlere diz çöktü. Bu sırada, başka bir siyah saçlı erkek de ikiliye katıldı. Minaeve'nin tacını yok eden Yüksek Fae Rhett de, arkasında yeşil zırh giymiş küçük bir savaşçı grubuyla birlikte Dax ve Sky'ın önünde diz çöktü.

Aelius'un bazı vatandaşlarının Seamus'un yemini ve Minaeve'nin kontrolünden bir şekilde kurtulduğunu fark ederek hareketsiz kaldım.

"Selam sana, Yüksek Kral Daxton," diye bir ses duyuldu.

Gunnar, Finn'in kolunu boynuna dolayarak, diğer tarafında Zola ile birlikte topallayarak yanına geldi. Sky, yaralı faeyi görünce nefesini tuttu, ama Daxton elini tutarak sessizce beklemesini işaret etti.

"Selam sana, Yüce Kral Daxton," dedi Crimson City'nin varisi Finn. "Selam sana... Yüce Kraliçe Skylar."

"Selam sana, Yüce Kral Daxton. Selam sana, Yüce Kraliçe Skylar!" "Selam sana, Yüce Kral Daxton. Selam sana, Yüce Kraliçe Skylar!"

Kalabalık, Daxton ve Skylar'ın isimlerinin sağır edici uğultusu duyulana ve akla gelen tek şey olana kadar tekrar tekrar slogan attı.

Aynı taşlar alnlarında belirdi. Biri, Annenin ışınları gibi altın renginde Sky'ın alnında dururken, diğeri, Babasının ay ışığı gibi gümüş renginde Daxton'ın alnında duruyordu.

Alfama baktım ve bu yolculukta ne kadar yol katettiğini hayranlıkla izledim. Ancak, daha kat etmemiz gereken çok yol olduğunu bilmek kalbimi kararttı.

Bu savaşı kazanmış olabilirdik, ama bir savaş yaklaşıyordu. Ve bu savaş, şimdiye kadarki en zorlu sınav olacaktı.

Üçüncü Kitabın Sonu

Dördüncü Kitap

(Valdor Serisinin Sonu) TBA: "Bir
Duruşma..."

TEŞEKKÜRLER

Vay canına! Bunun üçüncü kitap olduğuna inanabiliyor musunuz?!? Bazen ben bile inanamıyorum. Skylar'ın yolculuğunu takip ettiğiniz ve benimle birlikte Valdor'a bu maceraya atıldığınız için çok, çok teşekkür ederim. Sizler, okuyucularım, bu hayali gerçeğe dönüştürdünüz ve desteğiniz için sonsuza dek minnettarım.

Öncelikle, annelerinin hayal kurmasına izin verdikleri için kocama ve kızlarımıza teşekkür ederim. Fikirlerim ve birçok farklı taslak hakkında uzun uzun konuşmama izin verdikleri için aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim. Alfa okuyucularım Megan, Kaiti, Andrea ve tabii ki anneme teşekkür ederim. Sonra beta okuyucularım Lina, Jade ve Shelby <3. Bu yolculukta bana yardım etmek için değerli zamanınızı ayırdığınız için hepinize sonsuz minnettarım. Inkpages... Denizlerin ötesindeki en iyi arkadaşım Kris, özel baskı fırsatı ve desteğin için teşekkür ederim. Ve yazarlık hayatımı geliştirmeme ve yönetmeme yardımcı olan Inkspire'a teşekkür ederim (Kat ve Sharon en iyileridir).

İkinci olarak, kitaplarımı satıp, okuyucu kitlesini bulmama yardımcı olan Alaska'daki Beauty and the Book, Fireside Books ve AK Enchanted Events'e teşekkür ederim. Yerel destek eşsizdir <3.

Üçüncüsü, bu hikayeyi parlatıp ışılatmama yardımcı olan, inanılmaz derecede güçlü bir kadın ekibim var. Metin editörüm Jen, bana sonsuz geri bildirimlerde bulundu ve rehberliği ve desteğiyle beklentilerimin ötesine geçti. Kapak sanatçım Cherie, kapak tasarımı ve karakterlerimi hayata geçirerek gözlerimi yaşarttı. Ve düzeltmenim Eleanor, bu projeyi tamamlamama ve bir sonraki adıma hazır hale getirmeye yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Ve son olarak, **KADERİMDEKİ AZ SAYIDAKİ KİŞİLER!** Sizi seviyorum. Her zaman bana destek olduğunuz ve bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Bu seride üç kitap bitti, bir kitap kaldı.

YAZAR HAKKINDA

J.E. Larson, "Alaska'da büyümüş" bir yazar olup, kendi dünyasında hayal kurarken aktif olmak ve açık havada vakit geçirmek konusunda tutkuludur. Sabırlı bir eşin karısı ve bir prensesin prenses ve bir tek boynuzlu atın annesi olan J.E., gençliğinden beri hikayeler yazıyor ve yaratıyor. Şimdi ise, sabahın sessiz saatlerinde ve yatma saatinden saatler sonra, تنها gecelerde yazmaya zaman buluyor.

Sosyal Medya

TikTok: j.e.larson

Instagram: j.e.larson_author

İçindekiler

<u>Adanmışlık Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci Bölüm</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Beşinci Bölüm</u>	
<u>Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Onuncu Bölüm On</u>	
<u>Birinci Bölüm On</u>	
<u>İkinci Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü Bölüm On</u>	
<u>Dördüncü Bölüm</u>	
<u>On Beşinci Bölüm</u>	
<u>On Altıncı Bölüm</u>	
<u>On Yedinci Bölüm</u>	
<u>On Sekizinci Bölüm</u>	
<u>On Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirminci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Yirmi Birinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi İkinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Üçüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dördüncü Bölüm</u>	
<u>Yirmi Beşinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Altıncı Bölüm</u>	
<u>Yirmi Yedinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Sekizinci Bölüm</u>	
<u>Yirmi Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Otuzuncu Bölüm</u>	
<u>Otuz Birinci Bölüm Otuz</u>	
<u>İkinci Bölüm</u>	

Otuz Üçüncü Bölüm
Otuz Dördüncü Bölüm
Otuz Beşinci Bölüm
Otuz Altıncı Bölüm
Otuz Yedinci Bölüm
Otuz Sekizinci Bölüm
Otuz Dokuzuncu
Bölüm Kırkıncı Bölüm
Kırk Birinci Bölüm Kırk
İkinci Bölüm Kırk
Üçüncü Bölüm Kırk
Dördüncü Bölüm Kırk
Beşinci Bölüm Kırk
Altıncı Bölüm Kırk
Yedinci Bölüm Kırk
Sekizinci Bölüm Kırk
Dokuzuncu Bölüm Elli
Bölüm Elli Birinci
Bölüm Elli İkinci
Bölüm Elli Üçüncü
Bölüm Elli Dördüncü
Bölüm Elli Beşinci
Bölüm Elli Altıncı
Bölüm Elli Yedinci
Bölüm Elli Sekizinci
Bölüm Elli Dokuzuncu
BölümBölüm Elli İki
Bölüm Elli Üç Bölüm
Elli Dört Bölüm Elli
Beş Bölüm Elli Altı
Bölüm Elli Yedi Bölüm
Elli Sekiz Bölüm Elli
Dokuz Bölüm Altmış
Bölüm Altmış Bir
Bölüm Altmış İki
Bölüm Altmış Üç
Bölüm Altmış Dört
Bölüm Altmış Beş
Bölüm Altmış Altı
Bölüm Altmış Yedi
Bölüm Altmış Sekiz

[Altmış Dokuzuncu](#)
[Bölüm Yetmişinci Bölüm](#)
[Yetmiş Birinci Bölüm](#)
[Yetmiş İkinci Bölüm](#)
[Yetmiş Üçüncü Bölüm](#)
[Yetmiş Dördüncü Bölüm](#)
[Yetmiş Beşinci Bölüm](#)
[Yetmiş Altıncı Bölüm](#)
[Yetmiş Yedinci Bölüm](#)
[Teşekkürler](#)
[YAZAR HAKKINDA](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

